

Creed

KRISTEN ASHLEY

serija "Nesavršeni muškarci", knjiga 2.

Creed

Kristen Ashley

AUTORIČINA NAPOMENA I ZAHVALE

Creed, baš kao i *Vitez*, prvi roman u ovoj seriji, predstavlja otklon od mojih uobičajenih romana. Erotičniji je, istražuje izgradnju povjerenja i povezanosti između dvoje zaljubljenih ljudi.

Ova serija romana namjerava istražiti antijunake, odnosno ljude koji nisu vaši tradicionalni junaci. Drugim riječima, oni čine loše stvari, krše zakon i žive po vlastitom kodeksu koji ne predstavlja normalan i uobičajen kodeks po kojem većina društva živi.

Likovi u ovoj knjizi zatekli su me kad su mi pristupili. Umjesto antijunaka dobila sam nedovršenog junaka i antijunakinju. Moj *Creed* možda zaobilazi zakon, ali *Sylvie* ga krši i ne ispričava se zbog toga.

Samim tim, *Sylvie* nije nježna, slatka, hihotava ili koketna. Nije ni drska. *Sylvie* je opaka, tvrda i ne nudi nikakve izlike. Život ju je doveo do izgradnje čvrste ovojnice oštrih rubova kako bi se držala na distanci i zaštitila od životnih boli, ali kad nekoga pusti unutra... onda pazite dobro. To je ljubav kakve nema.

Ja je obožavam.

Toliko je obožavam, bez ikakve šale, da sam htjela promijeniti mišljenje dok sam ovo pisala i dati knjizi naslov *Sylvie*. Ali, avaj, *Creed* je ispao podjednako snažan, a ljepota njegove vezanosti za *Sylvie* i obožavanje nje nije mi dopustilo promjenu.

Sad kad sam vam kazala, shvatite to kao upozorenje da moja *Sylvie* nije vaša uobičajena romaneskna junakinja. Ona više pripada dečkima. Ona je, u određenom smislu, ženska verzija svih alfa - mužjaka iz mojih romana, sve do jezika kojim se služi.

Nadam se da ćete joj pružiti šansu, a ako to učinite, nadam se da će vas natjerati da joj jedete iz ruke.

Posljednje, ali nikako najmanje važno, jest zahvala mom čoporu koji mi je iznova na mnoge načine štitio leđa i bio mi pri srcu dok sam pisala ovaj roman.

Znate tko ste i znate sve što ste učinile.

Do mjeseca i natrag, curke.

A što se tiče mojih čitateljica, krećemo...

Creed i njegova *Sylvie*.

1. POGLAVLJE

CRNI POHOD

Vozila sam brzo zato što je ona zvučala razdraženo.

Razdraženo u njezinu poslu ne označava ništa dobro.

Razdraženo nije dobro ni u mom poslu.

Bilo je još gore. Nije zvala Viteza. To je bilo loše jer je značilo da se loše stvari događaju. Ne loše. *Stvarno loše.*

Vitez bi poludio kad bi znao da se dolje nešto loše događa, a to bi značilo da bi netko mogao izgubiti novčane dodatke. Znala je da ću ja, ako se pojavim na sceni, biti i te kako voljna počistiti nered.

Sranje.

Zakočila sam na cesti do njezine kuće u svojoj plavoj Corvetti Stingray iz 1968., a potom se okrenula i stručno parkirala između dva automobila. Izašla sam za sekundu držeći se za pištolj zataknut u futrolu ispod kožnate jakne koja je bila pričvršćena za pojas na križima. Ubacila sam ključeve u džep i pristupila ulaznim vratima njezina kućerka zvjerajući oko sebe.

Nikakve buke, nikakvih zvukova.

Bilo je kasno, prošla su tri sata poslije ponoći. Susjedstvo joj je bilo tiho. Bio je to lijep kvart. Ni otmjen, ni obiteljski. Jednostavno susjedstvo, pa makar i malo ofucano.

Nisam provjeravala Serenu. To je obavila jedna druga Vitezova, grupa. Nisam znala mnogo o njoj iako sam je odvezla na nekoliko prijašnjih sastanaka i čekala dok nisu završili. Tu uslugu Vitez je nudio svojim novini djevojkama. Zanimarite ovo; bila je to usluga na kojoj je Vitez ustrajao.

Prisjetila sam se onoga što sam znala o njoj i sjetila se da je studirala umjetnost te zarađivala novac kako bi mogla pohađati neku otmjenu školu u Francuskoj. Nije imala roditelje, izgubila ih je u prometnoj nesreći. Morala je sama doći do novca ako je to željela.

Jebeno je to sranje. Sigurno ne bi konobarenjem mogla skupiti novac za avionsku kartu, školarinu i životne troškove u stranoj zemlji, osim ako to ne bi radila cijelo desetljeće. Bas sranje.

Svaka je cura imala svoju priču. I većinom su bile gore od Serenine.

A to je značilo da Serena možda uopće nije na gornjem katu.

Molim te, Bože, pomislila sam, ne dopusti da ova kuja prima klijente u svojoj kući.

Prvo sam provjerila prozor i vidjela svjetlo iza roleta koje su bile spuštene. Nisam mogla dokučiti što se događa unutra.

Prišla sam vratima, stala sa strane, ispružila ruku i dvaput snažno pokucala.

- Serena! - doviknula sam. - Ovdje Sylvie.

Čula sam kako se brava odmah otključava.

Sranje, čekala je pred vratima.

Otvorila su se i ugledala sam je.

Jebote.

Osjetila sam kako mi krv šumi u ušima i nisam se pomicala osim kad bih progovorila.

- Trebaš li liječnika? - upitala sam.

Odmahnula je glavom.

Tad je šapnula: - Sylvie...

Prekinula sam je: - Jesi li ovo prijavila Vitezu?

- Ja... on će... - ponovno je odmahнула glavom - nisam.

- Jesi li zvala još koga osim mene da ti pomogne? Da te pokupi? - ustrajala sam.

Kimnula je. - Cher. Ona je na putu. Uskoro stiže.

Dobro. Cher. Ta kuja je pametna i zna držati jezik za zubima. Ona će se pobrinuti za Serenu.

Tad sam i ja kimnula. - Tko je taj lik?

- On je... on je novi.

Opet sam kimnula. - Samo mi reci da se nisi s njim susrela ovdje.

Odmahnula je glavom. - Nikad.

Napokon smo barem stigli do toga.

- Je li počinio više od onoga što bih ja mogla vidjeti? - upitala sam.

Sklopila je oči. Ja sam zadržavala dah. Otvorila je oči.

- Nije - šapnula je.

Pažljivo sam je promatrala ništa ne shvaćajući.

Bila je iznurena, jedno oko joj je nateklo, a usna nabubrila i ostala malko rasječena. Nije mi se činilo da će joj trebati šivanje. Izgledalo mi je kao da je vraški boljelo, ali da ipak nije toliko loše. Neprihvatljivo, ali ne tako loše.

Zašto nije nazvala Viteza? Vitez bi se očitovao zbog ovoga, a potom udaljio seronju. Ne bi poludio.

Sigurno je lagala.

- Serena, moraš razgovarati sa mnom - navaljivala sam. - Zašto si izravno zvala mene? Zašto to nisi prijavila Vitezu?

- Cure kažu da se on razbjesni - odgovorila je.

- Razbjesni se, baš kao što i treba, mala. Lice ti je koma. On ne nudi zaštitu svojim djevojkama da bi im netko razbio facu. I nimalo mu se ne sviđaju takva sranja. Po tom se pitanju jednostavno treba očitovati i poslati jasnu poruku.

- Plaši me kad se razbjesni - šapnula je.

To je, bogme, živa istina.

- Uh... samo ti kažem, Serena, neki seronja te uneredio. On je nov klijent. Hoćeš li mi kazati zbog čega ga štitiš od Viteza?

- Ne želim da Vitez upadne u nevolju.

Bože. Serena je relativno nova. Ovo joj se još nije dogodilo.

U redu.

- Ne moraš se ti o tome brinuti - poučila sam je.

- Ali...

Oslonila sam se na vrata i utišala glas. - Serena, mala, ti se nemoj brinuti zbog toga. To je ono što on radi. To je ono što on jest. Zato si s njim. Ako te netko prebije, onda to prijaviš Vitezu. Odmah.

Na tren me gledala u oči, a potom kimnula.

Nastavila sam: - Dakle, susrela si se s tim tipom kod njega, u hotelu, gdje?

- U hotelu - odgovorila je.

Kimnula sam. - Gdje si, kada i koliko dugo bila?

Ispričala mi je sve detalje.

Opet sam kimnula. - Posjetit ću ga, Serena, a potom ću to prijaviti Vitezu.

Ugrizla se za natečenu usnu s one strane koja nije bila toliko nabrekla, a potom je to prestala činiti i uzvratila mi kimanjem glave.

- Kad Cher stiže? - upitala sam.

- Rekla mi je za deset minuta, a to je bilo prije deset minuta.

Još jednom sam kimnula prema njoj.

- Uzmi leda - šapnula sam približavajući joj se licem - neke tablete protiv bolova. I legni.

Ponovno je kimnula i uzvratila mi šapatom. - Hvala ti, Sylvie.

Pogledala sam je u oči i pogledi su nam se susreli. - Kad god ti zatreba. Znaš to, mala.

Još jednom je kimnula.

- Zaključaj vrata - naredila sam joj. - Sutra ti dolazim u posjet.

- U redu, Sylvie.

- Uzmi leda - ponovila sam.

- Dobro.

Pogledala sam znakovito prema vratima. Zatvorila ih je, a ja se nisam pomaknula dok nisam čula škljocanje brave.

Tad sam hitro prišla autu, ali nisam jurila. Nisam trčala. Držala sam sve pod kontrolom.

Nazvala sam Rhasha kad sam ušla u auto, Vitezovu desnu ruku.

- Bok - javio se.

- Bok i tebi - odgovorila sam. - Imam dobre i loše vijesti. Koje ćeš prve?

- Dobre - odgovorio je Rhash s notom humora u svom glasu.

- U redu. Raspoložena sam da nekomu razbijem pičku i već sam u autu, pa ne želim nikakvu odgodu razbijačine.

- Jebote - promrmljao je Rhash, ovog puta bez zaigranosti u glasu. Znao je što ovo znači. - Koje su loše vijesti?

- Serenu su pretukli i nazvala je mene.

- *Jebote* - odbrusio je Rhash.

- Da - složila sam se.

- Koliko je gadna stvar? Treba li joj liječnik? O čemu se radi? - upitao je.

- Kaže da nije loše. Samo je pretučena. Stiže joj Cher i ona će se pobrinuti za nju. Treba mi adresa njezina večerašnjeg klijenta.

Pričekala sam da je pronađe. Dao mi je adresu, a ja sam je odmah unijela u GPS. Potom me on upitao: - Postoji li neki razlog zbog kojeg nije zvala mene ili Viteza?

- Brinula se da ne poludite i ne upadnete u nevolju.

- Glupo - promrmljao je, zvučeći i te kako razdraženo. - A što ona misli, zbog čega mi dobivamo onih deset posto zarade?

Bilo je to dobro pitanje na koje nisam imala odgovor. Iskustvo mi govori da dame noći ne štite svoje zaštitnike. Ako imaju sreće, onda je situacija obratna. Uglavnom ih izbjegavaju, ako ikako mogu, ili ih potražuju iz nimalo dobrih razloga, da nabave drogu.

Vitezove djevojke nisu bile takve. Znala sam koji je razlog. Kvragu, svakako sam to znala.

Pa ipak je ispalo glupo.

- Moram nekoga premlatiti, Rhash - podsjetila sam ga.

- Trebaš li podršku? - upitao je.

- Jesi li raspoložen za mlaćenje?

- Koliko joj je bilo loše?

- Natečena usna. Masnica - kazala sam mu.

- Onda... jebote, svakako.

Široko sam se osmjehnula.

Zbog ovoga je Vitez pobuđivao vjernost kod svojih cura. Zato što je zapošljavao ljude poput Rhashana i mene, ljude koje je bilo briga.

- Idem prema hotelu - rekla sam. - Vidimo se ondje.

- Trebat će mi oko deset, petnaest minuta. Čekaj me. Ne želim ništa propustiti.

Ponovno sam se široko osmjehnula. Rhashan i svi ostali momci smatrali su da je pravo veselje gledati me na djelu. Zato što sam visoka metar i šezdeset, mnogo pijem i jedem što god poželim, a opet sam tanka i mršava. Imam sise i lijepu oblu guzu. Ništa pretjerano, nema sumnje u to, vitka sam. Nisam izgledala kao curica, ali sam nosila dugu plavu kosu boje meda, svu raskuštranu, i svakako sam pazila na izgled, jednom tjedno išlo se na manikuru i pedikuru.

Pa ipak, mogla sam lako oboriti muškarca koji je viši od mene za glavu sa svojih pedesetak kilograma i natjerati ga da cvili poput kakva derišta.

Momcima je to bilo presmiješno, gledati kako muškarac pada pod rukama sićušne ženskice koja nosi lak za nokte. Ponekad bi dvojica ili trojica došli samo gledati kad bih ja dobila poziv.

Nikad ih nisam razočarala.

- Vidimo se ondje - opet sam rekla.

- Aha, vidimo se poslije - odgovorio je.

Sklopila sam mobitel i upalila svoju curu. Prela mi je dok sam čekala trideset sekundi da dođe Cher i parkira se. Pozdravila sam je iza vjetrobranskog stakla i pričekala da uđe u Sereninu kuću. Nakon toga sam čekala da se zatvore vrata iza Cher.

A tad smo se ja i moja cura uputile.

Stajala sam okrenuta leđima uz vrata kad sam začula zvuk dizala. Okrenula sam glavu i opazila Rhasha kako izlazi.

Rhashan je bio krupan crnac izrazito tamne kože. Zgodan. Jebote, malo ih je takvih kao Rhashan, zgodnih od glave do pete. Bio je uglađen ali i sirov, baš kao dobar burbon. Popiješ ga, a potom moraš duboko udahnuti da bi ublažio vrelinu koja ti se spušta niz grlo.

Nedavno se oženio ženom koja mi se sviđala bez zadržke, što je za mene jako rijetko. Znalo se da on voli dominirati i biti glavni, zato i nisam umočila prst u njegovu čokoladu, a nakon toga se konačno skrasio u vezi sa svojom novom suprugom Vivicom.

Mene nitko neće kontrolirati. Više ne.

To ne znači da nisam i te kako uživala u pogledu na njegovo mišićavo tijelo koje se probija kroz prostor.

Kad se približio, podignula sam karticu s dva prsta.

- Šef mi duguje sto pedeset - obznanila sam.

Rhash je napucao svoje pune usne. - Imaš li račun?

Široko sam mu se osmjehnula i uzdignula bradu.

Pogledao je prema vratima. - Je li ovaj unutra?

- Sudeći po onomu što kaže moj dečko dolje, koji je sad bogatiji za sto pedeset dolara jer mi je dao karticu za ulazak u njegovu sobu, on još nije izišao iz hotela - kazala sam mu.

Odmjerio me od glave do pete prije nego što je primijetio: - U ovom hotelu ne dolazim do kartice ako ne iskeširam najmanje dvjesto pedeset.

- Ti nemaš cice - ukazala sam na očito i njemu su se usne iznova napucale.

Tad mu se lice uozbiljilo. - Ti vodiš?

- Uh... jesam li ja Sylvie Bissenette? - upitala sam ga.

- Bita si zadnji put kad sam provjerio - odgovorio je.

Zbog ovog je dobio još jedan širok osmijeh.

Zauzeo je položaj, bas kao i ja, i oboje smo izvukli pištolje iz futrola.

Gurnula sam karticu, pojavilo se zeleno svjetlo, a potom sam je izvukla. Pažljivo sam okrenuta kvaku i oprezno ušla u zamračeni prostor s Rhashanom iza leđa.

Za minutu smo ustanovili da nema nikoga i da je zrak čist.

Rhash je upalio svjetlo i oboje smo promatrah razvaljenu sobu.

Kad sam završila s ogledanjem, pogledala sam Rhasha i primijetila da mu se snažna, četvrtasta čeljust ukočila.

- Opirala se - primijetila sam.

Ošinuo me pogledom.

Spadala sam u labaviji dio grupe Viteza Sebringa, još nisam bita službeni član. Bila sam slobodnjak. Imala sam i druge poslove sa strane. Ali uvijek sam bila u pripravnosti kad bi Vitez nazvao. Vitezovi momci nisu se mnogo obazirali na to što sam slobodnjak, to im nije značilo ništa. Što se njih tiče, ja sam odrađivala zadatke, preuzimala pozive, bila članica grupe. To je značilo da smo znali gdje ostali žive. Pili smo zajedno. Gledali smo Broncose skupa, uglavnom u baru. Bila sam pozvana na Rhashovo vjenčanje. Da mi je zatrebala pomoć na nekom drugom od mojih poslova, samo bih trebala nazvati i oni bi mi štitili leđa.

Sama činjenica da je, nakon posla, naše zajedničko vrijeme uključivalo alkohol značila je da sve dijelimo.

I zato sam znala da je Rhashan Banks imao gadno odrastanje. Majka ga je rodila sa šesnaest godina. Dobio je još dvije sestre i brata do majčine dvadeset prve godine. Svaki mali Banks imao je različita oca i nitko od njih nije se dulje zadržao.

Rhash je s dvanaest godina već bio u bandi. Koknuli su mu najboljeg prijatelja u ratu za terensku prevlast između bandi i on je umro na Rhashovim rukama kad je ovome bilo petnaest. Pa ipak, trebala su mu još tri godine i djevojčina trudnoća da Rhash počne dolaziti k sebi. Ona je dala dijete na posvajanje, nije ništa htjela imati s njim ili s taticom kojemu je suđeno da umre ili skonča u zatvoru. Nogirala ga je, rodila dijete, riješila se djeteta, a potom se spremno vratila svojim velikim planovima i upala u vezu s članom jedne druge bande koji je bio deset skala ispod Rhasha. Njezinu novom tipu nije smetalo dijeljenje. Zapravo, nudio ju je svim svojim pajdašima.

Naposljetku se navukla na metadone kako bi se mogla nositi sa životom koji se pretvorio u hrpu govana. Trenutačno je bila na Colfaxu i predviđeni životni vijek sigurno joj nije dug s obzirom na to da joj je svodnik šupčina, njezin položaj na ulici opasan, a mozak vječito zabavljen samo sljedećim šutom.

Rhash se borio da se izvuče iz tih sranja, konačno je pronašao Viteza i svakog je dana bio svjestan da je dijete koje je stvorio s tom curom na nekom boljem mjestu. Znao je i mrzio to, zato što to bolje nije uključivalo njegovu pravu mamu ili pravog tatu.

Sve to sranje nekako mu se izokrenulo u glavi. Nije ga napustio mentalitet pripadnika bande. Njegova odanost bila je duboko usađena i iznimna. Radilo se samo o tomu da je sad usmjerena na Viteza, Vitezovu grupu i Vitezovu misiju.

I zato ga je raspizdilo kad je opazio dokaze da se jedna Vitezova djevojka odupirala prije nego što je zaradila natečenu usnu i masnicu.

Bilo je poprilično loše kad bi Rhashan Banks popizdio, a to vam kažem ja koju malo toga plaši.

Kad mi nije odgovorio i kad su njegove tamne oči prestale svrdlati moje, upitala sam ga: - Imaš li nešto novaca kod sebe?

- Treba ti za sise? - uzvratilo mi je pitanjem i ja sam se opet morala susprezati od širokog osmijeha.

- Moje su dvojka, Rhash. Dobro izgledaju, ali samo kad su pokriveno - odgovorila sam.

Okrenuo se torzom i svjetlo se isključilo.

Tad sam ga začula: - Hajdemo.

Okrenuli smo se od noćnog portira, bogatijeg za dvjesto dolara, koji nam je kazao ono što smo već dokučili vidjevši praznu, uništenu hotelsku sobu.

Serenin klijent platio je gotovinom. Kreditna kartica koju je naveo za sporedne troškove nestala je prilikom prijave u hotel, a to je bilo u osam sati ujutro. Kad je službenik opet pokušao provjeriti podatke, prijavljena je krađa iste. Usto se prijavio i pod različitim imenom i adresom od one koju je dao nama.

Lažno ime i plaćanje gotovinom nije bilo iznenađujuće. Klijenti uvijek čine sve što mogu da skriju tragove.

Adresa i ukradena kreditna kartica nisu značile ništa dobro.

Osjećao se sigurno da napusti sobu u tom stanju znajući da ga ne možemo pronaći kako bismo mu naplatili.

Vitez je imao pedeset sedam djevojaka i sranja su se događala. Bilo je to rijetko zbog Vitezove reputacije. Pa ipak, ponekad bi se dogodilo. Ali nijedna djevojka nije uslužila klijenta a da se on prethodno nije prijavio. To je bio dio posla koji sam obavljala za Viteza. On nije puno čeprkao, ali je čeprkao. Nikad ne bi slao djevojku ako je klijent bio sumnjiv, ako je imao dosje, novčane probleme ili bilo što znakovito što bi usput iskrsnulo. Pratili smo kreditne kartice, njihove prijašnje poslove, financije, dosjee, provjeravali kuće i radna mjesta, i sve to neupadljivo kako ne bismo preplašili klijente.

Drugim riječima, ovakav *poseban tip* sranja nije se događao.

Nikad.

- Njegova kuća - zarežao je Rhash. - Vidimo se ondje. Detalje ti šaljem porukom.

- U redu - promrmjerala sam prolazeći s njim kroz vrata. Glavu sam zabacila unatrag, podignula pogled i usmjerila ga prema njegovu profilu. Procjenjivala sam stupanj njegova bijesa. Osjetila sam da se i širi, osim što jača, kako bi uvukao u sebe tipa koji je šakom potegnuo Serenu i onoga tko je obavio procjenu klijenta.

Prolazili smo kroz vrata kad sam to osjetila.

Pogled na sebi.

Osvrnula sam se i gurnula vrata uz uvježban pogled preko ramena. Prošla sam kroz recepciju s nimalo blagom pažnjom usmjerenom prema meni.

Bilo je rano jutro; nigdje nikoga, koliko sam mogla vidjeti, osim službenika.

Jebote.

Ovo se u zadnje vrijeme prečesto događalo. Odavno sam naučila kako to osjetiti i iščitati na pravi način. Možda nisam curetak, ali bila bih ćorava da ne opazim kako se pogledi lijepe za mene. To znači da sam ih dosta privlačila.

Ovdje se nije radilo o tomu, o nekom tipu kojemu se sviđa ono što vidi i koji se želi ubaciti.

Ovo je bila drugačija vrsta pogleda.

Trajalo je već mjesec dana, ali svaki put kad bih to osjetila, kad bih se ogledavala ili okrenula da bolje vidim, ne bih ništa opazila.

Nije mi se to sviđalo, ali ništa nisam mogla učiniti kad već ne poznajem izvor tog pogleda.

Sad me očekivao posao i nisam imala vremena vratiti se do recepcije pod krinkom dodatnih pitanja za službenika, a sve s ciljem utvrđivanja toga prati li me netko.

Stoga sam napeto pratila Rhasha u autu osvrćući se da vidim je li mi netko na repu.

I nisam ništa opazila.

Stajala sam u praznom dnevnom boravku nastojeći se pribrali.

- Tko je obavio provjeru? - upitala sam glasom tihim od bijesa.

- Live - zabrundao je Rhash, a ja sam rasklopila mobitel i palcem se spuštala po imeniku dok nisam došla do Lively.

Čula sam Rhasha kako stiše tipke na svom mobitelu i znala sam da nastoji doprijeti do Viteza.

Došli smo do klijentove kuće i u prednjem dvorištu spazili znak da je na prodaju. Kad smo ušli, u njoj nije bilo ničega. Nikakav komad namještaja. Potpuno prazna.

Imala sam loš predosjećaj zbog toga. Ovo nije bio obični seronja koji se izvlači od plaćanja za seks i prebijanja žene.

Ukradene kreditne kartice. Lažne adrese.

Ovo je bilo loše.

Zazvonilo mi je četiri puta na uhu prije nego što sam se javila.

- Pip, koji ti je kurac? Četiri su sata ujutro - Live mi je sneno promrmljao na uho koristeći se skraćenom verzijom nadimka koji su mi dečki nadjenuli. Pipsqueak.

Dečki su se sve vrijeme zajebavali. Uvijek smo podjebavali jedni druge, šalili se, uvaljivali se u svakakva sranja. Tako je to bilo. Pipsqueak i Pip nisu nadimci prikladni za zajebane kuje poput mene koje ti mogu razbiti njušku, ali što je mene bilo briga? Bilo je ironično, a bila sam i jebeno sigurna da je moglo ispasti još gore. To znam zato što je jednom od Vitezovih ljudi nadimak Sitni. To nije bilo ironično i nije se odnosilo na građu njegova tijela. Mrzio je to, ali je podnosio jer bi u protivnom ispalo da nema samo malen kurac, nego da je i bez jaja, što bi onda bilo još gore.

U svakom slučaju, imao je tajnu za koju sam doznala jer mi ju je jedna njegova djevojka odala. Odnosno, možda mu je kurac malen, ali to ne znači da ne zna kako iskoristiti svoj jezik i prste. Po opisu je ispalo da je time i te kako nadoknađivao nedostatak.

Nisam pustila Livea da dugo čeka po pitanju toga koji mi je kurac.

- Serena je večeras popila batine. Klijent je platio gotovinom u hotelu, a ponudio je lažno ime i ukradenu kreditnu karticu. Trenutačno se nalazim u njegovu praznom dnevnom boravku s Rhashom. Kad kažem praznom, mislim na to da uopće nema namještaja i da u dvorištu stoji znak da je kuća na prodaju.

- Jebote - šapnuo je.

- Dušo, kasno je. Koji je to sad vrag? čula sam u pozadini i znala sam da je to Amy, Liveova ženska. Zvučala je sneno i otresito. Nikad je nisam čula kad je snena. Često sam je čula kad je otresita.

Slučajno ispada da ona *nije* jedna od ženskih mojih kolega koja mi se sviđa bez zadržke ili mi se uopće sviđa. Bila je prava kuja.

Nisu mi se sviđale ženske koje radosno primaju haljine, cipele, nakit i besplatne upade u Vitezov klub *Slade* na račun svog tipa. Amy nije imala nikakvih problema da sere o svemu pod kapom nebeskom, uključujući i činjenicu da Live mora raditi za novac kojim će joj kupovati te haljine, cipele i nakit.

- Da, jebote - složila sam se ignorirajući Amy, što je bila moja uobičajena taktika za nošenje s njom. - Jesi li ti sve provjerio? - upitala sam.

- Da, jebote, jesam. Naravno da jesam - Live mi je uvrijeđeno kazao. - Tamo je bio namještaj kad sam ga provjeravao i bilo ga je po cijeloj kući. I jebeno sam siguran da nije bilo nikakva znaka za prodaju u dvorištu.

- Mali, koji... *vrag*? - odbrusila je Amy zvučeći manje sneno, a više otresito.

- Daj mi samo minutu, draga - odgovorio je Live Amy. Potom se obratio meni: - Koliko je to sa Serenom loše ispalo?

- Natečena usna, masnica. Moglo je biti i gore, ali ne radi se sad o tomu - odgovorila sam.

- Da - složio se.

Čula sam kako se Rhashov mobitel sklopio, pa sam ga potražila pogledom u mraku.

- Vitez kaže da se sastanemo. Sad. U Sladeu. Reci mu da dovuče svoju guzicu onamo, Sylvie - zagrmio je ne čekajući moj odgovor. Prišao je vratima.

Ja sam opet bila na mobitelu. - Jesi li čuo?

- Evo me - promrmljao je Live.

- Molim? - čula sam Amyno pitanje izrečeno kreštavim glasom. - Sad?

- Vidimo se - rekla sam i brzo sklopila mobitel u uspješnom pokušaju izbjegavanja toga da čujem kako će Live dobiti po pički.

Nadala sam se da mu barem vrhunski puši ili da ima medenu picu kako bi bila vrijedna trpljenja sveg tog sranja.

Ispratila sam Rhasha kroz stražnja vrata. Obili smo bravu i pobrinula sam se da je sve opet sigurno prije nego što sam se počela vrzmati oko kuće. Dok sam prilazila autu vidjela sam kako mi Rhash daje znak prstom iza prozora dok se udaljavao svojim crnim Nissanom Z.

Stala sam na pločnik zaobilazeći svoju Corvettu kad sam primijetila da mi se iz suprotnog smjera od Rhasha niz ulicu približava veliki Ford Expedition. Nisam skidala pogled s njega, vidjela sam da ima registarske pločice s oznakom Arizone, a onda sam krenula prema vratima.

Stala sam pred Corvettom, potpuno iscrpljena, kao da mi je netko stavio golemu stijenu na prsa i izbio sav zrak iz njih.

Expedition je prošao pokraj mene, vozač se nije ni osvrnuo, a ja sam okrenula glavu i pratila ga pogledom.

Nema jebene šanse.

Nema jebene šanse.

Vidjela sam ga već, to je bila istina. Vidjela sam ga na desetine puta tijekom proteklih šesnaest godina. Ili sam samu sebe uvjerila da je tako.

Ali nisam.

On je nestao.

Nema šanse da bi nakon šesnaest godina došao iz Kentuckyja do denverske ulice u četiri ujutro, i to u isto vrijeme kad sam i ja u toj ulici.

Nema šanse.

Bilo je vrijeme kad sam to željela. Posvuda sam ga viđala, toliko sam ga silno željela. Htjela sam ga ponovno vidjeti kako bi me poveo sa sobom, što je i obećao. Vrijeme je prolazilo, i u životu, koji se sav uskovitlao kao kad se potegne voda u zahodskoj školjci, htjela sam ga opet susresti da mu vicem u lice, udarim ga, prebijem ga, da mu točno prenesem što je njegova izdaja značila u mom srcu i životu. Kako je, nakon što je otišao, usran život, koji je bio dobar samo kad sam udisala zrak koji i on diše, postao još *veće* sranje.

To je vrijeme sad prošlo. Preboljela sam. Izvukla sam se, preselila. Živjela sam svoj život onako kako sam ga htjela živjeti, a ne da me netko prisiljava da ga živim ovako ih onako. Nije bilo lako. Bilo je jebeno teško. Gotovo mi je sve to došlo glave.

Ali obavila sam to i evo me. Sviđao mi se moj život.

I nisam se osvrtna za sobom.

Nikad.

Jebeo nikad.

Dakle, to nije on. To ne može biti on. To se samo moj mozak poigrava mnome.

Nije prvi put, a kako me sjebao, znala sam da neće biti ni posljednji.

Naučila sam živjeti s tim.

Trgnula sam se i zaobišla oko svoje cure. Ušla sam, upalila je i krenula prema Sladeu.

Zakočila sam na prilazu i otvorila vrata. Izvukla sam se, zalupila vratima i pretrčala dvorištem do susjeda.

Sranje, kasnila sam pet minuta. A pet minuta za Charlene je uvijek pet minuta previše.

Glasno sam joj dvaput pokucala na ulazna vrata, a potom okrenula kvaku i ušla.

- Stigla sam! Stigla sam! - vrisnula sam usred nečega što je zvučalo poput paklenske buke. - Imala sam posla. Žao mi je što kasnim.

Prišao mi je i zabio se ravno u moje noge.

- Sylvie! Sylvie! Sylvie! - povikao je Adam. - Žabe su ljigave!

Tad me snažno udario šakom u bedro i odjurio.

Pratila sam ga šecujući od hodnika prema dnevnom boravku i zaobilazeći blagovaonicu dok nisam stigla do kuhinje koja je izgledala kao prava ludnica.

Charlene je bila u ogrtaču i izgledala je uznemireno. Adam je neprestano lupao po bočnoj strani radne plohe. Theo je sjedio u svojoj visokoj sjedalici i udarao šakama po pladnju. Leslie je isto tako sjedila u sjedalici i lupala stopalima po stolici.

Prišla sam Adamu i nježno ga odvukla od ormarića do kuhinjskog stola gledajući pritom u Charlene.

- Žao mi je, trebala sam te nazvati - rekla sam tiho. - Nešto je krenulo po zlu. Stigla sam najbrže što sam mogla. Ti se istuširaj. Ja ću se pozabaviti njima.

Oči su joj bile pune suza koje još nisu potekle. To će se dogoditi pod tušem. Ponovno će otići na posao natečenih i crvenih očiju nadajući se da neće primijetiti kako je iscrpljena emotivno i fizički.

- Hvala ti, Sylvie - šapnula je prije nego što je otišla i tako započela svoj jutarnji ritual.

- Pahuljice s kakaom! - vikala je Leslie, još uvijek udarajući stopalima po stolici.

- U redu, pahuljice s kakaom - složila sam se. - A dobit ćeš ih ako prestaneš praviti takvu buku. Adame, diži se - naredila sam, pažljivo ga vodeći prema njegovoj stolici. Tad sam se bacila na posao.

Živjela sam pokraj Charlene otkako sam kupila kuću prije četiri godine. Suprug Dan napustio ju je prije šest tjedana. Legli su u krevet, a kad se ona probudila, njega više nije bilo, baš kao i glavnine njegove odjeće, novog televizora kojeg su upravo kupili, biserne ogrlice koju joj je poklonio prije dvije godišnjice braka te, nakon detaljnije pretrage, polovice njihove zajedničke štednje.

Nije ju oderao do kože. Ostavio je sve ostalo.

Ostavio ju je i s Adamom kojemu je šest godina i ima Downov sindrom, Leslie kojoj su tri godine i s Theom koji ima godinu i pol. Ostavio joj je i hipoteku, troškove za vrtić te račune specijaliziranih škola koje nije mogla pokriti svojom plaćom. Radila je u banci na šalteru, a cijela joj je obitelj živjela u Novom Meksiku.

Bila je financijski sjevana, slomljena srca i jedva se držala na nogama.

Rekla mi je, tijekom ispijanja vina koje je nastavljeno tekilom i suzama, da nije imala pojma kako je Danu svega dosta. Nisu imali mnogo novaca. Uvijek su se borili, ali zato su imah dobru obitelj i mnogo ljubavi.

Moje mišljenje je da mnoge žene provode život zavaravajući se i poričući očite činjenice, a Charlene je bila jedna od takvih. Suprug joj je toliko često pratio pogledom moju guzu da joj to nije moglo promaknuti. Ona je jednostavno odabrala ignorirati to. Dan je često zurio u prazno, kao da zamišlja kako je negdje drugdje, a ne ovdje. Protekle godine sve se kasnije vraćao kući s posla, primijetila sam to onih rijetkih prigoda kad bih bila kod kuće.

Ona o svemu tome nije imala pojma, a dokaz tomu je činjenica da ju je iznenadio Danov bijeg. Ali bila je zabavna kad se napije, voljela je djecu i supruga i uvijek bi se brinula za moju mačku kad bih skoknula do Vegasa ili otišla na plažu. Ispekla bi mi golemu kutiju božićnih kolača svake godine i za Božić me posjećivala donoseći i liker od jaja. Spravljala bi mi i goleme rođendanske torte i donosila mi ih uz vrhunske boce burbona ih tekile.

Nadalje, bila je otvorena i prijateljski raspoložena. Kazala mi je da je uvijek željela voditi jednostavan život. Suprug, dom, klinci. Znala je da Adam ima Downov sindrom i prije njegova rođenja i nije ju bilo briga. Nije dvojila. Bila je doista sretna prije Danova odlaska. Adamove posebne potrebe kao da nisu zadirale u njihov život. Mogao je jako dobro funkcionirati, ali je ipak trebao sve više brige i pažnje. Ona se nikad nije žalila.

- Prava radost - rekla mi je s osmijehom. - Dižem se s tim, idem u krevet s tim i sve to zbog Adama. Ne znam mogu li uopće biti sretnija?

Doista je mislila to. Takva je Charlene.

I možda sam se upravo zbog toga, prošle godine, na petnaestu godišnjicu tog događaja, kad mi je donijela rođendansku tortu i burbon, napila s njom i izložila stvar.

Sve.

Sve o meni.

Tad sam se otvorila, prvi put u puno godina jecala sam kao idiotkinja, držala sam se za nju kao da se mogu prikačiti na njezino zdravo, sretno obiteljsko veselje.

Mogla sam prebrojiti prijatelje s dva prsta.

Vitez i Charlene.

Jedino dvoje ljudi koji su znali sve o meni.

Zato sam se ubacila kad je Dan napustio Charlene. Dolazila bih svakog jutra i dok bi se Charlene spremala za posao, ja bih klincima pripremala doručak, odijevala ih i pomagala Charlene da ih smjesti u auto kako bi ih odvezla do njihovih različitih škola i vrtića. Dala bih joj ruke ako bih bila predvečer u blizini i ostala bih da joj pravim društvo. Uključila sam u to i Rhashovu žensku Vivicu i Vitezovu ženu Anyu da joj nekoliko puta pomognu i pričuvalu djecu kako bih mogla izvesti Charlene van da se zabavimo, da zaboravi kako joj je muž seronja i da vidi kako život može biti zabavan.

Dan joj se nijednom u šest tjedana nije javio. Moja je pretpostavka bila da je dao petama vjetra. Nikad ga više neće čuti. Ponudila sam joj da mu uđem u trag kako bi se barem mogla razvesti od njega i nabiti mu plaćanje goleme alimentacije oko štakorskog, pokvarenog vrata, ali ona je to odbila.

Bila je uvjerenjena da će on doći k sebi i pokunjeno joj se vratiti.

Ja sam bila sigurna da on jebe sad sve što može kako bi skrenuo misli s činjenice da je potpuni jebeni seronja i da se nikad neće vratiti preteškom, usranom životu za koji jednostavno nije dovoljno muško da bi se s njim suočio. Da ne spominjem krivnju zbog toga

što je napustio i sjebao poštenu, dragu i dobru ženu koja ga je voljela. Charlene mu ne bi nabijala na nos tu krivnju. Ali on bi je osjetio. I učinio bi sve što je u njegovoj moći da je izbjegne.

I tako sam već obavila nekoliko pretraga i poziva. Ako se pojavi, stat ću mu na rep bez obzira na to protivi li se Charlene tomu ili ne.

Istuširala se i spremila za posao. Ja sam nahranila djecu, sredila ih i odjenula. To nije bila laka zadaća, ali ja nisam mama koja ne smije zakasniti na posao i istodobno se brinuti kako poplačati račune, pa su mi na pameti bili samo oni i da ovo ispadne što zabavnije, u čemu sam i uspijevala.

Kad se Charlene spremila, okupile smo ih i odvele do njezina auta.

- Posao? - upitala me za razlog kašnjenja dok je vezala pojas oko Thea na sjedalici.

- Da - odgovorila sam dok sam to isto radila s Adamom.

Pogledala me u oči preko krova auta i uzdignula obrve. - Nešto loše?

- Nije dobro - kazala sam joj.

Stisnula je usne. Poznavala je moju prošlost, znala je kakvim se poslom bavim. Nije se s tim slagala, ali je zato bila dobra prijateljica. Štjela je o tomu. Ili, barem to, nije mi često držala lekcije. Govorila bi mi tek toliko da shvatim njezinu poruku, a da ona sama ne ispadne *toliko* zamorna.

Prignula sam se i zatrubila usnama na Adamovu vratu.

Zahihotao se i gurnuo me vičući: - Sylvie! Žabe su ljigave! A i ovo prdenje također!

Široko sam mu se osmjehnula i pogledala na stražnje sjedalo da provjerim je li Leslie dobro privezana. Tad sam se osmjehnula Adamu koji mi je uzvratio tako širokim osmijehom da sam sigurna kako sam mu vidjela sve zube.

Da. Čista radost. Svijet bi bio siromašnije mjesto da nema Adama.

Ili bi barem takav bio moj svijet.

Primaknula sam se, dodirnula ga čelom, a potom se odmaknula i zalupila vratima.

Zaobišla sam njezin automobil dok sam išla prema kući, a onda mi je Charlene rekla ono što mi uvijek kaže.

- Hvala ti, dušo.

Pogledala sam je u oči dok sam prolazila pokraj nje.

- Ja, ti, oni. Sve dok ja više ne budem potrebna u toj jednadžbi. Znaš to.

Gledala sam je kako udiše da bi suzbila suze.

Zakolutila sam očima i promrmljala: - Kakva si ti curica. - Potom sam nastavila svoju šetnju.

- I ti si, da znaš! - doviknula mi je iza leđa dok sam joj prelazila dvorištem na putu do kuće.

Podignula sam ruku i pokazala joj dva prsta.

- Osim toga, stalno mi ideš preko dvorišta, izlizat će mi se trava, sve će postati prašina! - nastavila je vikati.

- Kakva si ti curica! - uzviknula sam štedeći napor okretanja iza sebe. - Kujo, kujo, kujo.

- Što god! - viknula je i ja sam se široko osmjehnula.

Došla sam do ulaznih vrata, izvukla ključeve i gledala ih kako odlaze dok su mi Leslie i Adam mahali iza prozora.

Mahnula sam im i ušla, bila sam toliko usredotočena na Charlene i njezine klince, toliko iscrpljena od nesanice i toliko zaokupljena onim što je Vitez kazao na sastanku, da mi je možda promaknulo nešto što u normalnim okolnostima ne bi nikad.

Crni Expedition parkiran točno preko puta ulice do moje kuće.

Zaključala sam vrata za sobom i krenula ravno prema spavaćoj sobi. Kad sam otvorila vrata, Gun me pogledala. Dotad je bila sklupčana kao loptica uz donji rub mog jastuka.

Ranije sam bila u krivu. Mogu s tri prsta nabrojati one na koje mogu računati.

Vitez, Charlene i moja mačka Gunsmoke.

Bila je bijela, oble glave i pomalo plosnatih ušiju, a krzno joj je bilo nevjerojatno gusto. Izgledala je poput velike debele mačke, ali nije bila takva. Samo je nosila na sebi gomilu kratkog i gustog krzna. Dlaka joj je bila sivkasta na krajevima, a imala je i neodređene sive krugove na repu. Bila je brbljava. Bila je ljupka. Bila je nadmoćna. I voljela je samo mene i nikoga osim mene.

Nije istina. Obožavala je Adama.

Ali nije podnosila Leslie, pogotovo Thea. Dopustila bi im da priđu kad ne bi bili toliko glasni i manično aktivni. Sad smo ostali samo ja i Adam, koji je također bio živahan i pun energije, ali ne u blizini Gun. S Gun je bio tih i nježan, a ona mu je zbog toga ukazivala pažnju.

Gledala me dok ulazim i sjedam na rub kreveta te skidam čizme i čarape. Odmaknula se kad sam ustala, okrenula se prema krevetu, ispružila potrbuške i zaronila njuškom u madrac.

Dok sam sklapala oči i dok mi se san bližio, osjetila sam kako mi se sklupčala pokraj struka.

Znala sam da je vjerojatno gladna. Bilo je vrijeme za doručak.

Ali ona je bila moja Gun. Poznavala me. Štitila mi je leđa.

Pričekat će.

2. POGLAVLJE

NAJZGODNIJI DEČKO U GRADU

Hladna, mračna noć u brdima Kentuckyja, prije dvadeset šest godina, Sylvie je šestogodišnjakinja...

Čula sam ih kako viču.

- Jebi se!

- To bi i želio, smeće jedno! Jebi se ti! Govnaru!

- Da me nisi zvala govnarom!

- Nećeš ti meni propisivati što ću govoriti!

- Jedeš moju hranu, živiš u mojoj kući, pušiš mi kurac u zamjenu za dijamante, činit ću štogod jebeno želim!

- Nadam se da imaš dobro pamćenje, seronjo jer ti je zadnji put kad sam ti ga popušila, stvarno posljednji! Ja. ODLAZIM!

Tad sam začula tup udarac i poskočila sam.

Znala sam što to znači.

Znala sam što znači.

Znala. Znala. Znala.

Sutra će imati modrice po sebi i čudno će hodati.

Nije mi se sviđalo kad ima modrice i čudno hoda.

- Hajde, Bootsie, hajde - šapnula sam, a moja kujica, slatka bijela terijerka, trznula je njuškom dok sam joj mahala na putu do vrata. Nije htjela doći. Uvijek me nastojala zadržati u sobi. Ni njoj se nije sviđalo vikanje, znala sam to. Bila je kujica, nije mi to mogla kazati, ali ja sam ipak znala. Znala je i što će se dogoditi ako nas uhvate. Bila je s nama, a tatica ju je čak jednom šutnuo kad su nas pronašli.

Ali ja nisam mogla ostati. Nisam to više mogla slušati. Samo su nas nekoliko puta uhvatili, kad smo se već dobrano udaljile. Nije mi se svidio osjećaj da sam uhvaćena, ali ove riječi stalno su mi odzvanjale u glavi. Nikad ih nisam zaboravila. Nisu mi više trebale u životu takve riječi.

- NE! - začula sam vrisak.

- Zadnje pušenje? - zagrmio je tatica. - Vidjet ćemo još, kujo jedna!

Riječi se više nisu čule.

Morale smo otići.

- Idemo - nastavila sam šaptati i pažljivo se provukla kroz vrata. Morala sam biti pažljiva. Ne smiju me uhvatiti.

To bi bilo lose.

Bootsie me pratila.

Ponašala sam se kao i uvijek, bila sam pažljiva. Prije nego što sam odjenula traperice, čizme i kaput, skinula sam ogrlicu s Bootsie. Moglo se čuti kako zveckaju.

Oni nisu mogli čuti zveckanje.

Zatvorila sam vrata i počele smo se provlačiti kroz tatičinu veliku kuću; tiho, tako je bilo tiho. Naučila sam ne praviti buku i stopalima uvijek dodirnuti sag, čak i u mraku.

Stigle smo do stražnjih vrata i izišle, ja i Bootsie.

Brzo, najbrže što smo mogle, prešle smo dvorište. Sa strane sam vidjela štale u kojima su se tatičini konji stiskali jedni uz druge kako bi se obranili od hladnoće. Bazen je zimi bio prekriven. Bilo je snijega na tlu. Uvijek sam se brinula da Bootsie ne padne kroz taj pokrov i više se ne bude mogla izvući.

Mrzila sam zimu.

A nisu mi bila draga ni ljeta.

Tiho i sporo otvorila sam stražnju kapiju zato što bi zaškripala ako se to ne bi pažljivo učinilo. A ja sam uvijek bila pažljiva.

Naučila sam to.

Zatvorila sam kapiju za sobom kako ne bi primijetili da je otvorena. Mogli bi primijetiti. Događalo se već.

Tatica bi primijetio.

To je bila loša noć.

I tako sam zatvorila kapiju. Zauvijek.

Bootsie i ja probijale smo se kroz snijeg i između stabala. Bile smo brze. Osjećaj je vani bio dobar. Hladnoća na mom licu, na ustima, u nosnicama. Nisam znala zašto. Uglavnom mi to ne bi predstavljalo dobar osjećaj, samo u ovakvoj noći jest.

I sviđjela mi se tišina nakon one silne buke. Posebno mi se sviđala nakon što sam čula onaj tupi, mukli udarac.

I sviđala mi se hladnoća u nosnicama.

Udisanje.

Udah.

Udah.

Bootsie i ja nastavile smo kroz šumu, a ja sam se pitala što bi se dogodilo da smo se zaustavile. Tatica je bio lovac, ali nikad nije ulovio mene. Govorio je da djevojčice ne postoje na ovoj zemlji da bi ih se lovilo. Rekao je da slatke lijepe curice postoje na zemlji radi drugih stvari, poput toga da budu lijepe.

Tatica je govorio da sam vrlo lijepa, ali to nije nešto što se čini. To je nešto što *jesi*.

I zato nisam lovila ni ribarila s taticom niti sam sudjelovala u onim stvarima koje je radio sa svojim pajdašima, a koje su zvučale jako zabavno. Pohađala sam baletnu školu i to sam mrzila. Učiteljica je bila opaka i imala je štap kojim bi lupala po parketu. Meni se taj zvuk nije sviđao, a usto sam morala nositi i glupu odjeću.

Tatica me nije slušao kad bih mu govorila da bih radije išla na pecanje.

Pecanje, govorio mi je, nije za slatke lijepe curice.

A meni se sviđalo jezero. I sviđala mi se voda. Sviđali su mi se brodovi.

Sve mi se to sviđalo mnogo više od baleta.

Taticu nije bilo briga.

Možda bismo Bootsie i ja mogle prošetati do jezera. Možda bismo mogle prošetati i do oceana. Jednom sam bila na oceanu i svidjelo mi se. Zvukovi su bili fini, oni valovi koji se odbijaju od obalu. Sviđao mi se pijesak pod stopalima; oštar, hrapav, a opet mek i pahuljast. Sunce mi je pružalo bolji osjećaj na plaži, ali to je bilo zbog povjetarca. Bilo je vruće i hladno. Svidjelo mi se što to mogu osjetiti istodobno. Ne samo vruće i sparno. To mi se nije sviđalo.

Bootsie i ja mogle bismo prošetati do plaže. Mogle bismo prošetati sve do oceana. Samo ići, ići i ići. Možda bismo naišle na neku dobru osobu koja bi nam dala hrane. Ako bi potrajalo, onda bismo tražile bobice. Na početku ljeta neprestano bih pronalazila divlje maline. Ponekad bih ih pronalazila i potkraj ljeta. Nalazile bismo dobre ljude, bobice i šetale do plaže. Samo treba šetati sve dok voda ne postane jedino što ćemo vidjeti oko sebe.

Bootsie bi se svidjela plaža.

S druge strane, Bootsie se sve sviđalo samo dok sam ja uz nju.

O tomu sam razmišljala kad sam osjetila da mi stopala propadaju u zemlju. Začula sam krik koji sam ispustila i koji me prestravio te Bootsieno lajanje dok sam padala. Pokušala sam to zaustaviti, ispružila sam ruke, ali samo sam se nastavila kotrljati, tijelo mi je udaralo o tlo, kaput mi se kačio o kamenje, a snijeg me štipao po licu dok sam nezaustavljivo padala.

Zaustavila sam se, a zaboljelo me jer sam sletjela na stablo.

- Jao - šapnula sam i čula kako mi Bootsien lavež postaje sve bliži.

Daleko smo odmaknule. Nikad se nismo ovoliko udaljile šecući. Nisam prije vidjela ovaj greben.

Predaleko smo odmaknule.

Ipak sam se brinula da tatica ne čuje moj jauk i Bootsieno lajanje.

Prožeo me čudan osjećaj od pada. Zategnut i hrapav. Ipak sam uspjela okrenuti glavu i opaziti kako Bootsie skakuće kroz snijeg i niz padinu preko koje sam pala cvileći cijelim putem do mene.

Morala je biti tiha.

Prije nego što sam joj uspjela išta kazati, reći joj da bude tiha, osjetila sam nešto ispod ruku i više nisam ležala u snijegu.

Nešto me osovilo na noge i okrenulo.

To me toliko uplašilo da se nisam ni pomaknula, nisam progovorila. Samo sam gledala u grubu košulju od pleda ispred sebe znajući da će me tatica pronaći. Znajući da će ga pozvati tko god me pronašao. Znajući da će tatica, kad ga pozovu, *poludjeti*.

- Tiho, psiću - čula sam odlučan, tih, dječaćki glas i zbacila glavu unatrag.

Tad se nisam pomaknula ni progovorila zbog posve drugog razloga.

Zato što je ispred mene, ruku još uvijek na mojim bokovima, stajao Tucker Creed.

Tucker Creed.

Najzgodniji dečko u gradu.

3. POGLAVLJE

SLATKA MACA

Današnji dan...

Otvorila sam oči i osjetila to.

Sranje.

Jebote.

Sranje,

Netko je bio u mojoj sobi, a taj netko nije bila Gun.

Brzo sam se prevrnula preko kreveta namjestivši kukove tako da ne zgnječim Gun dok sam rukom tražila oružje koje je još uvijek stajalo u futroli na mojim križima.

Pala sam pokraj kreveta i smjesta podmetnula noge ispod sebe te se osovila u čučnju, podignula ruke, oslonila se njima o krevet i naciljala prema drugoj strani sobe.

Vidjela sam ga i sledila se.

Nema jebene šanse.

Nema jebene šanse.

Isuse, pa ja sanjam.

Jebote, ja sigurno sanjam.

Gledao me i nije bio naoružan. Okrenuo se leđima prema zidu, savio jedno koljeno i oslonio se petom čizme o zid. Ruke je držao prekrížene na prsima, a gledao me mirno, izravno, intenzivno, i šapnuo: - Sylvie.

Preplavio me sirov osjećaj kad sam začula svoje ime s njegovih usana, zadnji put sam to osjetila kad sam ležala pijana na kauču u Charleneinu zagrljaju za rođendan prošle godine.

Često sam to znala osjetiti dok nisam naučila da više ne osjećam.

Taj osjećaj mi je sad prijeto kidanjem na komadiće.

Osjećaj koji sam, uz mnogo vježbe, pokopala.

Tucker Creed? - upitala sam.

Sklonio je ruke s prsa samo kako bi ih mogao podići u zrak, a ja sam pretpostavila da je takva gesta potvrda da je on doista Tucker Creed. Moja prva ljubav, moj zaštitnik, moj spasitelj.

Moj izdajnik.

Ponovno je prekrížio ruke i rekao: - Hoćeš li prestati nišani u mene?

Zapravo, neću. I nisam prestala. Željela sam nišani pištoljem u njega, a možda mi dođe želja i da povučem oroz.

Nisam pogriješila sinoć. To je bio on u Expeditionu.

I znala sam da me promatrao u hotelu. Njegov sam pogled osjećala na sebi prošlog mjeseca.

Znala sam to.

Jebeno sam to znala.

I nisam ništa kužila.

Ustala sam, iako mi je bilo draže ovako nišaniti pištoljem u njega. Dok sam to činila, posegnula sam rukom prema futroli da odložim pištolj istodobno ga gledajući i pitajući: - Koji je ovo kurac?

Pogledao je krevet, pa mene i potom kazao: - Slatka maca.

Pogledala sam prema krevetu i vidjela Gun kako sjedi, prelazi repom preko plahte i znatiželjno promatra Tuckera Creeda. To je bio prvi put, otkako je imam, da sam požalila što nisam uzela rotvajlera umjesto mačke.

Potom sam ponovno pogledala Creeda i tad mi je sinulo da je ovaj jebeni *seronja* primio od mene sve što sam mu mogla dati, sve ono što sam nekad bila ja.

Uzeo je to i potom otišao prepustivši me vukovima, a sad je prva stvar koju mi kaže ta da imam slatku macu.

- Sereš? - upitala sam ga.

Izraz lica mu se promijenio i usne su mu se trznule.

- Moramo razgovarati.

Mi moramo razgovarati?

Nakon šesnaest godina iznenada se stvorio u mojoj spavaćoj sobi i govori mi da imam slatku macu te da moramo razgovarati.

Pa da, on mi apsolutno, jebeno sere.

Pažljivo sam ga promatrala.

Bile su mu dvadeset tri godine kad sam ga posljednji put vidjela. Sad ima trideset devet.

U jednom pogledu opazila sam da život nije bio najblaži prema njemu ili da je prošao kroz mnoštvo opasnih avantura.

Uvijek je bio visok, čak i kao dječarac. Davno, dok je još bio moj, ili sam barem mislila da je moj, meni se to sviđalo. Dosegnuo je visinu metar i osamdeset pet. Nadvijao se poput tornja nad mene. Imao je široka ramena, razvijena prsa, tanak struk, jaka bedra. I to mi se sviđalo. Moć njegova tijela. Odrastala sam uz njega, gledala ga kako oblikuje to tijelo i uči kako se njime služiti.

Imao je gadan život, poput mene, i to od rođenja. Toliko gadan da smo raspravljali o tome šaleći se - ali to nije bila samo šala, nego i olakšanje - komu je od nas bilo gadnije. Nikada nismo došli do zaključka. Naučio se pobrinuti za sebe. Ja sam rano ušla u vezu s njim, pa sam se naučila da se on pobrine za mene. Bio je krupan, brzo je kužio stvari, sve mu je to istodobno polazilo za rukom, pa se brinuo za sebe i mene.

Ili sam barem tako mislila.

Na kraju sam bila u krivu.

Sad je još uvijek bio visok, samo što je postao još krupniji, širi. Ispupčio se, i to ne malo. Nije sad bio krupan poput medvjeda, ali sama njegova građa neke bi muškarce, nakon samo jednog pogleda, dovela u nelagodan položaj i držala na pristojnoj udaljenosti.

I tu nije kraj.

Koža mu je bila preplanula, kao da je stavljena. Bore su mu se širile oko očiju, očito ih nije usjeklo smješkanje. Bilo ih je još oko usta i po čelu.

Imao je ožiljak na gornjoj usni, točno po sredini desne strane. Još jedan mu se širio duž jagodične kosti preko sljepoočnice završavajući negdje u kosi, ali vidjelo se da tu ne nestaje, nego da se širi dublje u kosu. Zato što mu je smeđa kosa posijedjela sa strane u tanak pramen koji je prestajao na mjestu gdje je lubanja zakretala prema leđima. Nije osijedio od starosti. Zapravo, unatoč godinama, nije imao sijedih. Netko ga je dobro dohvatio nožem. Mislili su ga ozbiljno ozlijediti, a prekinuti su tijekom pokušaja da ga ubiju.

Ne, život nije bio blag prema Tuckeru Creedu.

Nisam znala što misliti o ovome. Prva pomisao bila mi je da je *dobro*.

Nosio je košulju od pleđa svijetloplave, sive i zelene boje s bijelom majicom ispod, izbljedjelim trapericama i svijetlosmeđim čizmama koje su gotovo prelazile u žutu, antilop boju. Odjeća mu je bila čista, dobro mu je pristajala, ali nije bila nova ni pomodna. Kupio ju je kako bi pokrio tijelo te da bude udobna i ništa više.

Kosa mu je bila raskuštrana i pecnulo me kad sam je pogledala jer je uvijek bila takva, čak i u onim danima. Rijetko se šišao, lijepo mu je padala niz vrat i uvijek mu je stršila oko očiju. To se nije promijenilo, osim što mu nije stršila oko očiju. Iako sam znala da bi se to dogodilo ako bi pomaknuo vrat samo pola centimetra naprijed.

Unatoč tomu što su se godine koje su prošle ocrtavale na njemu od glave do pete, oči mu se nisu promijenile. Bile su nebeski plave, svijetle, i ta se boja tako jako isticala na preplanulom, grubom licu da su odavale dojam kao da blješte.

Te sam oči viđala u svojim snovima, čak i sad, samo kad bih se to sebi usudila priznati.

Priviđale su mi se te oči u rijetkim prigodama kad bih odlutala u mislima koje su se vraćale u veličanstvene dane umrljane izdajom.

Kad me pogledao i utisnuo svoj pogled u mene, sjetila sam se da sam vjerovala tim očima. Bio je prvi muškarac s kojim sam spavala i nakon toga sam bila sigurna da će biti i posljednji.

Nije bio.

Ni blizu.

- Jesu li ti to htjeli iskopati oko? - upitala sam ga naginjući glavu prema njemu gledajući mu ožiljak na jagodičnoj kosti i primijetivši da mu se cijelo tijelo trznulo na čudan način.

Tad mi je odgovorio: - Htjeli su mi zariti nož u mozak, ali kroz oko.

Skrenula sam pogled od ožiljka na njegove oči. - Trznuo si se.

- Volio bih da mi mozak ostane tamo gdje mu je i mjesto.

- Pametno - primijetila sam.

Počeo se odgurivati od zida. - Sylvie...

Oh, ne. Nisam znala zašto je došao. Znala sam samo da se nećemo ovako igrati.

Ovo je trebalo učiniti prije šesnaest godina.

Nema nikakve jebene šanse da ćemo to sad učiniti.

Počela sam se kretati oko kreveta. - Moram nahraniti mačku, istuširati se i obaviti još neka sranja. Nemam vremena za priču.

Pogotovo ne s tobom, dovršila sam u svojoj glavi.

- Sebring je sazvaio sastanak u dva, a prije toga moramo razgovarati.

Jebote.

Jebote!

Ostala sam zatečena i pogledala ga. - Molim?

Postavila sam pitanje iako sam znala odgovor.

Sinoć je Vitez rekao Rhashu i meni da se šuška o nekim problemima. O uskakanju na tuđi teren.

Posao koji sam obavljala za Viteza rijetko mi je predstavljao problem. Radilo se o podacima, provjeri klijenata i djevojaka. Osiguranje, prisutnost, dovođenje i odvođenje djevojaka sa sastanaka. Ponekad bi se zakuhalo u njegovu klubu i bila bi mu potrebna grupa da to riješi. Sranja su se događala ako bi netko bio dovoljno glup da pokuša platiti ili silom natjerati cure da zašute nakon nasilja izvršenog nad njima. Ali rad za Viteza uglavnom je predstavljao lagano zarađenu lovu.

Sastanak na kojem su bili prisutni i momci sazvan je kako bi se doznalo kako se ovo sranje sa Serenom tako zakuhalo i sjebalo. Live je kazao da je obavio rutinski posao i da ništa nije prepustio slučaju. Vitez je ispitivao ostatak grupe o novim klijentima i njihovoj provjeri.

Nakon toga otpustio je sve osim Rhasha i mene te nam se povjerio kako ima osjećaj da je ovo sa Serenom samo početak. Netko mu je prišao u povjerenju i ispod žita kazao da postoje glasine kako se nešto kuha. Stari suparnik vratio se u grad. Vitez ga je sjebao prije mnogo godina, a ovaj je sad spremao osvetu. I Vitezov je brat opet bio u gradu, a imali su neriješenih računa iako je izgledalo kao da ovaj prati obiteljski put. Nick, Vitezov brat, nekad je radio za njega. Znao je kako se posao obavlja, a Vitez je imao toliko malo povjerenja u njega da ga ne bi začudilo kad bi ovaj nekomu prodao te informacije.

Viteza je zabrinjavala i krtica.

Odnosno, tako nam je kazao, mislio je dovesti nekog mahera sa strane. Nekog objektivnog. Nekoga tko nije u grupi.

I htio je da mu ja postanem partnerica u istraživanju Vitezova posla i procjeni opasnosti, unutarnje i vanjske, te uklanjanju opasnosti ako nešto pronađemo dok Rhash bude pazio na poslove.

Maher sa strane kojeg je Vitez doveo bio je Tucker Creed.

- Razgovarao sam sa Sebringom nakon vašeg sastanka - kazao je potvrđujući mi ono što sam već znala. - Rekao mi je da ti to znaš. Nakon toga sam mu povjerio da nas dvoje dijelimo zajedničku prošlost i da ću razgovarati s tobom jer to moramo učiniti ako namjeravamo raditi zajedno.

Zurila sam u njega dok su mi misli jurcale mozgom.

Radila sam ono što sam radila za Viteza Sebringa zato što sam znala kakav je osjećaj širiti noge pred nekim koga si prisiljena opslužiti zato što te nešto drugo prisiljava na to. Nije bilo nikakvog Viteza Sebringa da me zaštiti od njegovih sranja, zahtjeva, naravi. Nisam imala Rhasha ili Livea ili Tinyja da upadnu i očitaju mu lekciju tijekom brojnih prigoda kad je radio nešto što mi se nije sviđalo.

Nije se moglo poricati to da Vitez i momci rade s one strane zakona.

U svojoj glavi isto tako nisam mogla poricati da nude potrebnu uslugu.

Dok nisam na teži način naučila da se zaštitim, sve bih dala za vrstu zaštite kakvu on pruža djevojkama.

Sad sam ja pružala tu zaštitu. Bila sam plaćena za to. Kršila sam zakon da to obavim. Urotila sam se protiv zakona kako bi one bile sigurne. I živo mi se jebalo zbog toga.

Odnosno, ako postoji neki seronja koji želi preuzeti Vitezov posao, moram učiniti sve što je potrebno kako bih ga zaustavila.

Pa čak i postati nečija partnerica.

Pomirila sam se s tim.

Sve dosad.

- Nećemo raditi zajedno - kazala sam mu šecući po sobi i osjetivši kako me prati pogledom.

- Mislio ti je ovo povjeriti, ali ti si bliska s njegovom grupom i možda ne budeš dovoljno objektivna. Štoviše, Sebring ne želi da budeš sama na terenu - rekao mi je Creed iza leđa.

- On je zaštitnički raspoložen. Prijeći će preko toga - odvrtila sam dok sam ulazila u kupaonicu.

Odmah sam krenula prema četkici za zube.

Creed je stao pred vratima i oslonio se ramenom na dovratnik.

- Sebring mi odaje dojam čovjeka koji želi da se stvari odvijaju kako on želi - zapazio je Creed i nije bio u krivu.

- Razgovarat ću s njim - promrmljala sam pokraj umivaonika grabeći četkicu i odvrćući slavinu.

Glas mu se promijenio. Bio je dubok. Grub s primjesama nečeg uglađenog, i to se promijenilo. I onda je bio dubok i uglađen. Sadašnja naznaka hrapavosti upućivala je na to da puši. Da pije. Da živi podjednako grubo kakav mu je i glas.

Ali dok mi je govorio osjetila sam mekoću koja se pomiješala s grubošću.

- Sylvie, mi moramo...

Okrenula sam glavu prema njemu s četkicom u ruci i prekinula ga izjavom: - Ja ne radim s partnerima.

- Radila si - odmah mi je odgovorio pažljivo me promatrajući. - Ali on je umro.

Opet sam osjetila grubost u sebi, i to zbog dva razloga.

Prvo, zato što je bio u pravu. Partner mi je umro ostavivši za sobom ženu, dijete i još jedno na putu. Glupan se prijavio u vojsku. Prijavio se dok smo bili u jebenom *ratu*. - Odslužit ću svoje - rekao je. Jebeni kreten izvukao se iz marinaca i upao u život u kojem ga je čekala mogućnost, ne vjerojatnost, da će ljudi pucati na njega. A tad se vratio vjerojatnosti, ponovno se prijavio u vojsku, bio pogođen i umro.

Drugi je razlog taj što sam znala da me Creed provjerio i to mi se nije sviđalo. Nisam htjela da zna išta o meni. Pretpostavljala sam da ga je Vitez unajmio jer je dobar u onome što radi.

I tako je znao.

Sve.

Okrenula sam se prema zrcalu i nanijela pastu na četkicu. - Da, jesam. Umro je. Naučila sam tu lekciju. Sad više ne želim raditi s partnerima.

- Ako ovo sranje ispadne onakvo kakvo Vitez misli da će ispasti, onda će biti i te kako gadno. Netko će ti trebati štititi leđa - odgovorio je.

Možda, ali nema šanse da će to biti on.

Pogledala sam u zrcalo i odvrtila mu prije guranja četkice u usta: - Ako mi to bude trebalo, imam Viteza i Rhasha. - Tad sam počela četkati zube.

Vidjela sam Creeda u zrcalu iza sebe i pogledala ga.

- Možda ima krticu u organizaciji. Što se njegove grupe tiče, svi su naviknuti na taj posao - kazao je nešto što je Vitez sinoć objašnjavao. Ni Banks ni Sebring nisu ti dostupni.

Slegnula sam ramenima.

- Sylvie, ja sam već mjesec dana na ovom poslu. Poznajem tu grupu bolje od tebe.

Ovo me toliko raspizdilo da sam izvukla četkicu, ispljunula pjenu i ponovno ga pogledala u zrcalu. - Nema jebene šanse. Možda to misliš i možda oni imaju tajne koje nisu podijelili, ali nema tog rovačenja dugog mjesec dana pomoću kojeg bi doznao više od toga da, kao ja, godinama radiš s njima bok uz bok. Vidio si dosta toga u životu, Creede. Vidi se to na tebi. I ti to znaš. Da znaš nešto o njima, Vitez bi već došao do tog podatka. Dakle, nemaš ništa. - Nakon ovog sam ponovno gurnula četkicu u usta i nastavila prati zube.

- Imaš pravo - potvrdio je. - Ali to ne znači da tu nema nečega što bi se moglo iščeprkati.

Ponovno sam slegnula ramenima.

- Ti znaš što tu visi o koncu - izjavio je i ja sam ga pogledala u oči.

Znala sam, ali on mi je ipak ispričao.

- Scenarij broj jedan. Vitez nastavlja s poslom i neka druga cura prođe još gore nego Serena sinoć. I dalje nastavlja s poslom, sranje eskalira i cure počinju zadobivati gadne ozljede. Scenarij broj dva. Prekida s poslom. Dobro za njega, ali ako ne uspije na vrijeme ukloniti prijetnju, onda, pod broj jedan, mora početi otpuštati momke. Ne treba mu tako velika grupa ako nema djevojaka koje mora štiti. Drugo, to će sjebati cure. Nemaju posla, nemaju novca i tako moraju pronalaziti druge načine za zaradom, i to bez čuvara ili visokog snagatora koji će im štiti leđa. A znaš Sebringa. On neće cure izložiti opasnosti. Zatvorit će. Klub će mu donijeti dosta novaca. On će preživjeti. Djevojke neće.

Prestala sam četkati zube. Ispljunula sam, isprala i pogledala ga u oči u zrcalu dok sam stavljala četkicu u futrolu. - I zato ću pronaći krticu, ako je riječ samo o jednoj, ući ću u trag izvoru problema i izbaciti ga iz igre. Provjeravao si me, Creede. Onda znaš na što sam sve spremna. Ovaj zadatak ne premašuje moje sposobnosti i vještine.

- Sigurnije je kad dvoje rade zajedno, a i brže će riješiti ovo sranje nego jedna osoba - odvratio mi je.

Nažalost, to je bila istina.

- U tom slučaju, poznajem nekoliko momaka s kojima bili mogla raditi - odgovorila sam. - To su lokalni dečki. Oni se mogu uhvatiti u koštac s tim. Porazgovarat ću s Vitezom o njima.

- Ponavljam ti, već sam mjesec dana na ovom poslu. Ne moram se hvatati u koštac, Sylvie. Trenutačno si ti ta koja mora pohvatati konce.

Jebote.

Jebote!

Kako je uopće došlo do ovoga?

Jebote, kako je došlo do toga da stojim u kupaonici, perem zube, a Tucker Jebeni *Creed* mi je za leđima nakon šesnaest *jebelih* godina i priča mi o partnerstvu na zajedničkom poslu s njim umjesto da se kotrlja po podu i kopra se od boli nakon što mu razbijem pičku?

Znala sam kako je došlo do toga.

Zato što je to bilo tada i prošlo je. A sad je sad.

Sad je sad.

Ono je prošlo.

- U redu - složila sam se opazivši mu čudnu iskru u očima, ali to sam zanemarila. Okrenula sam se licem prema njemu i nastavila s pričom. - Imam još obaviti neka sranja. Susrest ćemo se s Vitezom. Nakon toga ćeš razgovarati sa mnom.

- Ne, sad moramo raščistiti ovo sranje tako da nam, tijekom posla, ne stane *na* put.

- Nikakva sranja mi ne moramo raščistiti - odgovorila sam i odmaknula se još dalje od njega.

Opazila sam mu još jednu iskru u očima koja nije bila čudna. Bio je to znak ozlojeđenosti.

- Sylvie...

Odmahnula sam glavom. - Znaš da ne radim samo za Viteza. Moram obaviti neke stvari. Kasno je. Nemam puno vremena. Ako mi već želiš pomoći, onda možeš nahraniti Gun na odlasku.

- Pratit ću te dok obavljaš to što imaš, razgovarat ćemo prije sastanka, odnosno, prije nego što svojski zapnemo oko posla.

To bi bio izvrstan prijedlog, da se radilo o nekom drugome, a ne o Tuckeru Creedu.

Budući da je ovo bio Tucker Creed, odmahnula sam glavom. - Neće moći. Radim sama. - Otvorio je usta kako bi nešto kazao, pa sam brzo dovršila: - Radim sama, osim ove gaže koju odrađujem kod Viteza.

Nije se pomaknuo.

Ja jesam, kako bih dotaknula porub košulje, pa sam ga upitala učinivši to: - Stojiš na mjestu, znači li to da mi nećeš pomoći i nahraniti mačku?

- Znam - šapnuo je i ja sam prvi put nakon dugo vremena morala prigušiti tjelesni trzaj.

Uspjela sam i zadržala masku na svome mjestu.

- Sereš? - upitala sam.

- Moramo razgovarati, Sylvie. - Primaknuo se jedan centimetar. - Kazao mi je...

Oh, ne.

Jebote, ne.

Strgnula sam košulju i odbacila je na stranu. Creed je naglo prestao pričati i počeo gledati moj torzo dok su mi ruke krenule prema remenu.

- Nauči jednu stvar o meni, partneru, a predlažem ti da to odmah primiš na znanje - kazala sam mu. - Ja se ne osvrćem. Uvijek gledam naprijed. Stopala mi se gibaju prema onome što me očekuje. Ja se nikad jebeno ne osvrćem. Ne pričamo tomu. Čak ni ne razmišljam o tomu. - Otkopčala sam dugme traperica i povukla patent. - Davno si bio dio mog života. Otada sam proživjela još dva života od kojih je svaki bio različit. Sviđa mi se ovaj koji sada živim. Ne mislim se vraćati na one prijašnje. Oni mi se toliko ne sviđaju.

Ponovno me ošinio pogledom, a preko usana mu je prešao šapat: - Sylvie...

Sad je došao red na mene da se primaknem jedan centimetar.

- Kršiš dogovor. Naložio si se razgovarati o tim sranjima, a to je gotovo. Kazat ću Vitezu da ti nađe drugog partnera. On će razumjeti. Ja i on smo bliski. Poslušat će me i ništa se između nas neće promijeniti. A ti začepi o tim sranjima, gledaj naprijed, hodaj naprijed, usredotoči se na posao i sve će biti dobro.

Promatrao mi je lice i dao si vremena.

Tad je tiho rekao: - Ti misliš ozbiljno.

- Mrtvo ozbiljno - odmah sam mu odgovorila, a potom skinula traperice.

Izvukla sam se iz njih i uspravila se držeći ruke na gaćicama.

- Misliš ostati ovdje dok se tuširam? - upitala sam ga trznuvši glavom.

Gledao me ravno u oči. - Spreman sam za zajednički posao s tobom - izjavio je.

- Čovječe, ja radim sama.

- Više ne.

Pomaknula sam prste s ruba gaćica i položila ruke na kukove.

- Takav dogovor je Vitezov posao i samo Vitezov posao.

- Dogovor je takav da smo sad partneri. Naučit ćemo raditi zajedno kako ne bismo poginuli obavljajući posao. To znači da ćemo koristiti svaku priliku kako bismo radili skupa. Sebring plaća sve, a ti ćeš dobiti dodatne ruke, oči i mozak za druge poslove koji nemaju kurca veze s ovim. Zar doista namjeravaš odbiti?

- Da - odmah sam odgovorila.

- To mi samo govori da taj tvrdi oklop s oštrim bodljama koji si razvila nema nikakve veze sa životom, nego sa samoobranom odvratio je. - To znači da me ne želiš pustiti unutra zbog sranja koje dijelimo. To znači da se ovdje radi o nama. A to pak znači da ćemo biti sjebani ako mislimo štiti jedno drugome leđa s tim sranjem koje stoji između nas. To, *partnerice*, znači da ne gledaš uistinu naprijed ako ti još uvijek smeta ovo sranje. To je pizdarija. Ti si svoj pogled istrenirala za jeben povratak u prošlost.

Jebote, jebote, jebote, *jebote*.

Gledala sam ga u oči.

Tad sam rekla: - Puna konzerva. Vlažna hrana. Do pećnice je ormarić s mačjim zdjelicama. Ona voli jesti iz čiste svaki dan. Usput, nakon tuširanja i prije polaska, dobro bi mi došlo malo tosta. Ne štedi na maslacu i zanemari žele od grožđa. To jedu djeca. Ja volim marmeladu od naranče, pa nemoj škrtariti ni na tome.

Trznuo je glavom u stranu. - Djeca?

- Ne zajebavaj me, partneru, znaš ti točno o čemu govorim.

- Adam, Leslie i Theo. Susjedina djeca - odmah je izjavio. - A tu su i Josh i Dora, djeca tvoga pokojnog partnera.

Oh, da. Dobro me istražio, ali još uvijek je u potrazi za podacima.

Nisam znala što misliti o tomu, pa zato ništa nisam ni mislila.

- Dolazi ti više posjetitelja nego papi - primijetio je.

Da, istražio me.

Oborila sam pogled i vidjela Gun kako ulazi u prostoriju te se češe svojim pahuljastim bokom o Creedov zglob prekriven trapericama.

Prokleta mačka. Mogla sam i misliti. Voljela je samo mene i Adama, a sad, očito, i Creeda. Nije se češala bokom o ljude koji joj se ne sviđaju.

Sranje.

Kad se riješim ovog seronje, ja i moja mačka morat ćemo obaviti ozbiljan razgovor.

Ponovno sam pogledala Creeda.

- Mačka je gladna - podsjetila sam ga, a potom ponovno stavila ruke na gaćice i skinula ih.

Creed je već otišao dok sam se uspravila, a uspjela sam samo opaziti Guninu stražnjicu dok skreće uz vrata.

Nisam se gnjavila time da zatvaram vrata kupaonice dok se tuširam. On je sve to već vidio. Prošle su godine, ali sve je to vidio. Kao i niz drugih muškaraca.

U svakom slučaju, držat će se podalje ako mu je stalo do moje privatnosti, a to mi je upravo sad trebalo.

Viknula sam mu prije nego što sam stala pod tuš. - I ne zaboravi kavu! Jaku!

- Jaku! - Tucker *Jebeni* Creed uzvratio je vikom.

Tucker *Jebeni* Creed spravlja kavu u mojoj kuhinji.

Isuse!

Stala sam pod tuš i ostavila stvari zakopane ondje gdje im je i mjesto. Nema tekile. Nema burbona. Ništa mi ne bi pomoglo.

Posao će se obaviti, a tad će završiti sve između nas.

Tad će nestati i ja ću nastaviti dalje.

Još jednom.

Stajali smo u mom dvorištu. Odjenula sam uzak, nabran zeleni top, traperice niska struka, širok smeđi pojas i smeđe kaubojske čizme. Pištolj mi je bio za leđima, u jednoj ruci držala sam tost, putnu šalicu kave u drugoj, a Creed je nosio još jednu od mojih šalica.

Moja šalica među Creedovim dugini prstima, u žilavim rukama s oštrim, blijedim tragovima ožiljaka oko vršaka prstiju. Jake ruke. Sposobne ruke. Iskusne ruke.

Isuse!

- Uh... ne - kazala sam mu. - Ja vozim. Ti si suvozač.

- Ne ljuti se, Sylvie, ali ti voziš kao luđakinja, a interijer tvog auta je stvoren za ovakve ljude kao što si ti, niske koji vole stvarati mnogo buke. Neću upasti u takvu smrtonosnu zamku. Ja vozim. Ti si suvozačica.

Zurila sam u njega. - Neće moći.

- Aha, hoće.

- Ne, neće.

- Nisam ja taj koji mora obavljati svakakva sranja - podsjetio me.

Jebote!

- Ništa, onda ću pripaziti na gas jer si ti već skoro pa djedica - popustila sam.

- I stat ćeš kad bude crveno.

Slegnula sam ramenima. - Svakako.

- Mislim na puni stop i pravo stajanje.

Jebote!

- Bog mi je dao periferan vid, Creede. Opažam kad mi netko prilazi. Usporit ću i voziti kao sav normalan svijet. Bit će ti dobro.

- Isuse, Sylvie, ne radi se samo o usporavanju. Znakovi *stop* postavljeni su iz opravdanih razloga.

Trznula sam glavom u stranu i stisnula oči. - Kad su ti to zabili metlu u guzicu pa si tako ukočen?

Trznuo je glavom i pažljivo me promotrio. - Razgovaramo li mi to sad o prošlosti?

Jebote, jebote, jebote!

- U redu, stat ću kad opazim znak stop - predala sam se.

- I nećeš voziti kroz crveno ako postoji neki znak koji zabranjuje vožnju kroz crveno - nastavio je navaljivati.

I te kako me i u potpunosti pratio.

Često.

Sranje.

Zurenje mi se sad pretvorilo u bijesan pogled. Odgrizla sam komad tosta premazanog maslacem i marmeladom i oštro se oglasila žvačući: - Dobro.

- I pratit ćeš ograničenja brzine.

Sažvakala sam, progutala i upitala ga gledajući ga stisnutih očiju. - Isuse, pa ti stvarno jesi djedica?

- Kći mi ima dvanaest godina, sin deset, dakle, nisam još, hvala kurcu.

Nisam ni trepnula. Morala sam napregnuti sve sile, ali nisam ni trepnula.

Jebote, pa on ima djecu.

Jebote, ovo ubija.

- Samo petnaestak kilometara iznad ograničenja - predložila sam.

- Sedam kilometara - usprotivio se.

- Deset.

Široko se nasmiješio, a ja opet nisam trepnula iako me i ovo ubijalo. Sa mnom se često široko smijesio, često se osmijehivao i smijao. Svaki od tih osmijeha bio je dragocjen. Bio je prekrasan. Izmijenili bi mu crte lica toliko da je izgledao veličanstveno.

Godine i ožiljci to nisu promijenili. Nimalo. Još uvijek je imao krupne, ravne i jake bijele zube. Fantastične usne. Istaknute i izražajne crte lica.

Veličanstveno.

- Dogovorili smo se - zabrundao je i prišao mojoj curi.

I ja sam joj prišla žonglirajući svojini doručkom (iako je već prošlo podne) kako bih mogla ući. Držala sam kavu između bedara i tost među zubima, pokrenula motor i krenula možda malčice silovitije nego što je trebalo.

Kad to kažem, mislim na to da sam tako uvijek kretala.

- Isuse - Creed je promrmljao.

Suspregnula sam osmijeh i ubacila u brzinu. Gume su zaškripale, a ja sam odgrizla komad tosta i počela voziti jednom rukom.

- U redu, sad možeš razgovarati sa mnom - naredila sam mu.

- Prvo ti - odgovorio je.

Pogledala sam sa strane.

Sranje, Tucker Creed sjedi do mene u mom autu.

Sranje!

Ništa nisam rekla po tom pitanju i upitala sam ga: - Što prvo ja?

- Prvo ti. Ja te pratim i možda bi bilo dobro znati u što ću se sad upetljati.

- Otići do Retreata. Prijava u ured. Bude li vremena, dodatna provjera Serene. A nakon toga Vitez - kazala sam mu.

- Još uvijek se vrzmaš oko Retreata? - upitao me, otkrivajući koliko je točno doznao o meni, odnosno, koliko me često pratio.

Nisam pokazala znakove oduševljenja.

Kvragu.

- Čovječe, pa ja sam *uvijek* oko Retreata - obavijestila sam ga. - Svaki treći seronja koji vara ženu odvede svoju kugu u Retreat. Toliko sam često na onom parkiralištu da je uprava predložila da mi se ondje napiše ime kako bih imala rezervirano mjesto.

- Ne bi baš bilo dobro za posao da istražiteljica ima svoje ime zapisano na parkingu promrmljao je Creed.

- Zato sam i odbila. To sam. ti ja, pratim lokalno mjesto za odrasle preljubnike.

Čula sam ga kako se hihoće i to mi je bilo drugačije od onog što sam pamtila. Nije bilo samo duboko i uglađeno. Bilo je i grubo. Od toga je zvučalo još više seksi. Jebeno više seksi.

Sranje.

- Jesi li ikad bila tamo? - upitao je.

- Gdje? - uzvratila sam pitanjem.

- U Retreatu - odgovorio je.

- Partneru, jesi li pričao u snu prije tridesetak sekundi?

- Mislim kao klijentica, a ne kao istražiteljica.

Oh, da, jesam. Gumeni madraci. Lažne svilene plahte. Pokrivači od baršuna. Zrcala na stropu. Tople kupke u svakoj sobi. „Odaje s posebnim ugođajem” u kojima se možeš jebati pod umjetnom kišicom, povjetarcem ili oboje. Ljuljačke. Ljubavne spravice. Parne kupelji. Dvanaest kanala pornjave. Sobe po jeftinim cijenama.

I te kako sam bila tamo.

- Dakle, *razgovaramo* o našoj prošlosti? - upitala sam ga i on je ušutio, - Jedan savjet - nastavila sam. - Ako si raspoložen za avanturu, nemoj uzimati odaju s posebnim ugođajem. Zvuči kao odlična stvar, ali voda koja ti sve vrijeme kapa po licu jednostavno ometa.

Nastavio je šutjeti, a to mi je odgovaralo jer je značilo da je napokon začepio.

Prestalo mi je odgovarati kada duže nije prozborio ni riječ. Mjesec dana istraživao je moguće nasilno preuzimanje Vitezova posla i sad me trebao o tomu izvijestiti, a to nije mogao obaviti pomoću znakovnog jezika kad sam stalno gledala u cestu. Uostalom, nisam mu mogla vidjeti ruke, a nisam ni poznavala znakovni jezik.

Opet sam pogledala prema njemu, otvorila usta da nešto kažem, a potom pogledala ravno i zatvorila usta.

Učinila sam to zato što mu se bradata čeljust ukočila dok je lagano nakrivio glavu kako bi mogao gledati kroz bočni prozor.

Nesretne misli. Nesretne misli za koje me bolio kurac.

- Pravilo - rekla sam tiho. - Ako ne želiš znati, onda ne pitaj.

- Dogovoreno - odmah je promrmljao, također poraženim glasom.

Znala sam zašto. Iz nekog razloga sjebalo ga je to što sam imala iskustva s Retreatom. Nisam znala zbog čega. *On* je ostavio *mene*, a to je učinio prije skoro šesnaest jebelih godina. Pa nije mogao misliti da ću ga sve to vrijeme čekati i kukati zbog njega. Raspitao se i vidio da se nisam tako ponijela. Isprve, nisam imala izbora. Nakon toga jesam i, jebote, i te kako sam to iskoristila.

Ni o tome ne mislim razmišljati.

- Želiš li me uputiti u ono što si naučio proteklog mjeseca? - upitala sam nastavljajući voziti prema Retreatu.

- Da - odgovorio je Creed. - Poznaješ li Drakea Naira?

- Aha - odgovorila sam.

- Znaš li u kakvoj je on vezi s Vitezom?

- Bila sam duže u Denveru, Creede, i gotovo sve to vrijeme poznavala sam Viteza.

- Onda znaš da mu je Vitez preteo djevojke i njegov klub.

- Aha - ponovila sam.

- I znaš da se vratio u grad.

- Do sinoć to nisam znala, ali da, Vitez je obavijestio Rhasha i mene. Rhash je već znao. Meni je promaknulo. Nair je napola seronja i napola kreten, a kako većini ljudi ne uspijeva misliti vlastitom guzicom, iako se svojski trude, on nije neka prijetnja, stoga ne mogu reći da sam obratila veliku pozornost na njega.

- Seronje s novcem uzmu druge ljude da misle za njih - odgovorio je Creed dok sam se okretala u smjeru Colfaxesa.

- To je istina - promrmljala sam prije nego što sam ubacila u brzinu i pojela posljednji komadić tosta.

- Pratio sam Nicka i on mu se nije približavao. Iako Nick nije baš u najboljem društvu. Sad ne uprska stvari toliko često kao prije, ali prijatelji mu nisu bogzna što. Bio sam previše zauzet, nisam imao partnera, a ni vremena nije bilo dovoljno, pa nisam mogao pronaći vezu. To ne znači da između Nicka i Naira ne postoji poveznica.

- Točno - rekla sam punih usta, a potom prestala žvakati i gutati prije nego što sam ga upitala: - Sad mi red čime si još bio zauzet.

- Morao sam provjeriti jeste li ti i Rhashan Banks čisti.

Trznula sam glavom u stranu i zurila u njega pune dvije sekunde prije nego što sam nastavila gledati u cestu. Osjećala sam se kao da me netko udario u trbuh.

Mislio sam da me provjerava zato što je to ono što bih i ja učinila. Da me čeka rad s potencijalnim partnerom, ja bih nastojala doznati sve živo o njemu prije obavljanja posla.

Ni jedne sekunde nisam pomišljala na to da ga je Vitez poslao' da me prati.

Ili Rhash.

- Vitez te poslao da pratiš Rhasha i mene?

- Vitez mi je rekao da je to gubitak vremena. *Ja* sam istražio tebe i Rhashana. Kad se radi o ovakvim sranjima, onda se ništa ne smije prepustiti slučaju. Njega zasljepljuje zajednička prošlost i odanost. Mene je unajmio zato što sam lišen toga.

- Dakle, samo da potvrdimo - rekla sam hrapavim glasom - nitko od nas ne bi zajebao Viteza. Nikad.

- Postoji li ipak nekakva šansa za takvo što? - upitao me i ja sam ga ponovno nakratko pogledala, a potom nastavila promatrati cestu.

- Ako ne želiš znati, partneru, onda ne pitaj - rekla sam tiho i osjetila njegov pogled na sebi.

- Ovo sranje *moram* znati. On je jako blizak sa svojom ženom. Vas dvoje imate zajedničku prošlost o kojoj ja još ništa ne znam, a to utječe na sve, uključujući i naš zajednički posao. Jeste li vas dvoje bili zajedno?

- Nismo - odgovorila sam.

- Nikad? - upitao je.

- Nismo - ponovila sam.

- Jeste li željeli? - navaljivao je. - Bilo tko od vas?

- Da, svakako. Raspravili smo o tome, vidjeli da nismo prikladni jedno za drugo, ali to je bilo prije mnogo godina. Jedne smo večeri previše popili. Drugi dio naše nekompatibilnosti bio je u tome da bismo mogli sjebati seksom ono što postoji između nas, da nakon toga više nikad ne bi bilo isto, a ono što postoji između nas *nikad* se ne smije razjebati. Pratiš me?

- Da - promrmljao je.

- Sad ću se pobrinuti za to da me apsolutno pratiš. Ja sam jako bliska i s Anyom. Naš odnos je čvrst. Nema razloga da ona dozna kako smo ja i Vitez ikad raspravljali o tom sranju, pa čak ni te jedne večeri kad smo se tako razbili i sve izlajali. Ne treba joj takva pomisao u glavi. On nije jako blizak s njom, Creede. Ona je cio njegov život. Njihova kći mu je sve. On najviše cijeni vlastitu obitelj; čovjek koji ima sve isto tako ima i široku lepezu svakojakih izbora, a njegove dvije cure njegov su izbor. Nemoj to zajebati i staviti me u položaj da makar *malčice* budem odgovorna za takav zajeb.

- Je li ona ljubomoran tip žene? - upitao je.

- Ne znam i, iskreno, ne želim znati. Vitez će me izgubiti bude li postojao tračak mogućnosti da se takvo što izgubi. Samo dvoje ljudi mi nešto znače, Creede, a on je jedan od njih. Time bi mi oduzeo pola svijeta... šesnaest godina si mi predstavljao samo uspomenu, a tako će biti i s tvojom djecom. Samo što im se nikad nećeš ušuljati u sobe dok spavaju. Pratiš li me još uvijek?

Zašutio je na trenutak, a potom kazao: - Dvoje ljudi ti nešto znače u životu?

- Da.

- I to je to?

- Da.

- Banks?

- On nije ta druga osoba. Bliski smo, ali ne toliko. - Opet je ušutio, samo što je ovoga puta duže trajalo, pa sam ga malo podbola: - Jesi li me razumio?

- Razumio sam te, Sylvie - odgovorio je tiho.

Upalila sam lijevi žmigavac i usporila, a potom stala čekajući da se podigne rampa parkirališta Retreata. Pronašla sam svoje mjesto i stručno se uvukla vozeći unatrag. Ugasila sam motor, a potom ispružila ruku iza Creedova sjedala da uzmem kameru. Položila sam je u krilo i uzela šalicu kave. Ispila sam gutljaj, odložila šalicu, izvukla mobitel, pronašla broj i pritisnula.

Dvaput je zazvonilo prije nego što sam čula: - Ubijaš me.

Široko sam se nasmiješila dok sam buljila u zgradu. - Ma daj, stari, što bi ti bez mojih poticaja?

- Ako otkriju da ti dajem informacije, pronaći će neka druga mjesta za svoje spojeve.

- Clyde, nema drugih mjesta u Denveru koja ti iznajmljuju sobu samo za popodne i usto imaju gumene madrace - podsjetila sam ga i nastavila: - Tražim tipa, metar osamdeset, prosijed, nosi naočale, ima trbušinu, nosi odijelo, vozi Chevy mini-van.

- Nema mini-van - izjavio je Clyde.

- Je li već bio kod vas?

- Nego što - promrmljao je Clyde.

Bio je.

- Srijeda je njegov dan, zar ne? - upitala sam.

- Nego što - promrmljao je Clyde.

- Daj mi nešto friško, Clyde.

- Dođu uglavnom oko jedan.

Pogledala sam na sat. Još pet minuta.

- Dobro - rekla sam. - Bit ću u uredu s novcima za tebe nakon što se oni prijave i odu u sobu.

- Jebote. Ubijaš me - Clyde je još uvijek mrmljao.

- Jesu li ikad prestali dolaziti? - upitala sam.

Nije mi odgovorio na pitanje zato što nisu. Stalno su dolazili, i to na svakojake načine.

Umjesto toga kazao je: - Vidimo se za deset minuta.

Ponovno sam se široko osmijehnula i sklopila mobitel.

- Clyde koji odrađuje dnevnu smjenu na recepciji? - upitao je Creed dok sam stavljala mobitel u stražnji džep pa uzela šalicu kave i kameru. Ispila sam gutljaj dok sam uključivala kameru.

- Aha - odgovorila sam smještajući ponovno šalicu u krilo, a potom sam ga pogledala. - Dakle, prošlog mjeseca pratio si Drakea Naira i ništa, Nicka Sebringa i ništa, a utvrdio si da ja i Rhash nikad ne bismo sjebali Viteza. Jesi li doznao još što?

- Lively je sinoć detaljno provjerio klijenta tvoje djevojke - odgovorio je. - Pratio sam ga dok je to radio iako on nije bio svjestan toga. Ja sam, baš kao i ti, bio iznenađen kad sam sinoć došao do one kuće i vidio znak da se prodaje u dvorištu.

To je bilo dobro znati.

- Dakle, Live nije omanuo pri obavljanju svog posla - pretpostavila sam.

- O tome bi se još moglo pričati. Znam samo to da se nikomu u grupi nisu pojavile čudne stvari na bankovnim računima. Nisu kupovali ništa neobično, ništa skupo, pa čak ni skuplje igračke. Nema nekakvih tragova, svi se drže uobičajenog puta i normalne rutine. Ni ispisi poziva ništa ne pokazuju. Ako postoji krtica, onda pametno igra svoju igru, što znači da ćemo morati rovariti duboko.

- Nema krtice - rekla sam mu odlučno.

- Ipak moramo provjeriti, Sylvie - odvratio je gledajući me u oči.

- Da, a meni je to pušiona jer se radi o mojim dečkima. Postat ću cinkarošica ako ikada doznaju da sam se bavila ovim sranjima. Prijeći će preko toga, ako uzmemo u obzir odanost prema Vitezu, ali meni će trebati neko vrijeme, a možda nikad ne budem uživala njihovo povjerenje kakvo imam sada.

- Ali ćeš učiniti to za Viteza.

Kimnula sam. - Učinit ću to za Viteza.

Gledao me u oči i rekao blago: - I za djevojke.

Ponovno sam kimnula, ali nisam govorila blago kad sam se složila. - I za djevojke.

Nije skrenuo pogled i dugo nije progovorio. Znala sam o čemu razmišlja dok me gledao.

Znao je i zbog čega bih riskirala dosje za te djevojke.

Tad je progovorio.

- Novi dogovor.

Zakolotala sam očima i kazala: - Isuse, partneru, ne mogu te pratiti.

Nije odgovorio na moj komentar.

Umjesto toga rekao je: - Ja ću provjeriti grupu. Ti preuzmi Nicka i Naira.

Nisam udahnula, zadržala sam dah jer sam smatrala da je ovo kul. I te kako kul.

Creed je nastavio s pričom. - Ostajemo bliski. Često ćemo se susretati, razgovarati, izvještavati jedno drugoga, a ako ti budem zatrebao, tu sam. A kad ti meni budeš potrebna, odmah dolaziš na moj poziv. Ali ja ću se pozabaviti dečkima. Tako nećeš ispasti cinkarosica. Ako doznaju da si radila na ovome, onda će znati i to da nisi provjeravala njih. Pa čak i ako ništa ne pronađem o njima, ipak ću naletjeti na nekakve podatke. Svi imaju tajne. Ja ću ih otkriti, a ako se ne budu odnosile na ovu istragu, ti to ionako nećeš doznati. Ako ih ne budu podijelili s tobom, kad se ovo završi, onda će znati da ti *ne* znaš. Mogu se pouzdati u to da ne znaš ništa o njima. Mogu se pouzdati u to da nisi postupila kao izdajica. Tako ćeš ostati u dobrim odnosima s grupom.

Da, ovo je bilo kul i radilo se o golemoj stvari jer je jasno ukazivalo na to da je i *on* kul. Shvatio je. Shvatio je grupu. Shvatio je važnost grupe. I shvatio je mene.

- Dogovoreno - šapnula sam.

Pogled mu je lutao po mom licu, a potom me pogledao preko ramena i promrmljao: - Mini-van.

Pogledala sam preko ramena i opazila kako na parkiralište stiže mini-van te prolazi pokraj mog auta. Parkirao se dva mjesta dalje. Moja meta izišla je kroz vrata s vozačke strane, a pokraj moje Corvette prošao je Nissan zaustavljajući se tik do mini-vana. Meta je čekala svoj zalogaj, a ja sam, razmišljajući brzo, položila putnu šalicu na pod. Kad su krenuh prema recepciji, morali su proći ispred mog auta.

To znači da bi nas mogli vidjeti i zapitati se zašto sjedimo u autu umjesto da se bacimo na gumene madrace prekrivene lažnim svilenim plahtama koji su nam dostupni samo nekoliko metara dalje.

Zato sam ispružila ruku i obgrlila Creeda oko vrata. Nadvila sam se nad ručnu, snažno ga povukla prema sebi i spojila usta s njegovima.

Nakon jedne sekunde dvije snažne ruke ovile su se oko mene, stegnule me i prebacile preko ručne. Smjestio me tako da su mi leđa bila okrenuta prema njegovim čvrstim bedrima, a potom se

Creed nadvio nad mene i snažno spojio usne s mojima. Položila sam mu ruku na leđa, prste druge ruke splela mu u kosu i stegnula je, osjetivši guste i meke dlake.

Prošlo je još deset sekundi, a srce mi je tako snažno lupalo u prsima da sam ga gotovo osjetila u grlu kad je podignuo glavu.

Prisilila sam se na brzo otrježnjenje i odbrusila: - Super si ovo izveo, partneru.

Široko mi se osmjehnuo. Srce mi se stegnulo od njegove proklete blizine, a on mi je odgovorio mrmljajući: - Ako se već mora, onda neka je sa stilom.

- Dijelimo taj moto - obavijestila sam ga.

- Dobro je znati - odvratio je.

- Moram se namjestiti. Moram ih fotografirati - podsjetila sam ga kad sam opazila da me ne namjerava pustiti.

- Novi plan. Uđi i plati Clydeu. Ja ću uzeti kameru, uvući se u sobu i tvojoj klijentici pribaviti toliko dokaza da će mu moći slobodno prikucati jaja uza zid. Vidimo se na recepciji kad završim.

- I te kako sam za pribijanje jaja uza zid lažljivom prevarantskom seronji, ali njihove fotografije dok ulaze u sobu uglavnom su dovoljne.

- Fotografije dok ulazi u nešto drugo bile bi još bolje.

Nisam to mogla opovrgnuti.

Ali zato sam se mogla usprotiviti nečemu drugom. - Čovječe, ti si previše krupan. Nema šanse da se možeš uvući u neku od tih soba neopaženo.

- Vjeruj mi.

Nije mudro odabrao riječi. Apsolutno, stopostotno. Znao je to, a to sam znala i ja. Znali smo da ono drugo zna jer su nam se tijela tako ukočila i napela da sam imala osjećaj kako bi mi tetiva puknula prilikom najmanjeg pokreta, a osjetila sam i da je kod njega tako.

Ipak, to sam prigušila u sebi. Morali smo raditi zajedno. Moramo postati partneri. Što znači da mu moram vjerovati.

To je bila pušiona, ali iskustvo mi je govorilo da je dosta sranja u životu prava pušiona. Ova je samo najsvježija.

Na silu sam se opustila i rekla: - Dobro. Vidimo se na recepciji.

Podignuo se dižući i mene sa sobom pa me spustio na sjedalo. Uzela sam kameru koja mi je pala na pod tik do stopala i svoju putnu šalicu. Pružila sam mu kameru izbjegavši njegov pogled, nastojeći ne odati dojam da sam ga željela izbjeći.

Izvukao se sa svoje strane.

Ja pak sa svoje.

Krenuo je desno.

Ja sam skrenula lijevo prema recepciji.

Clyde je zakolutao očima kad sam ušla.

- Molim te, sto dolara za dvije minute telefonskog razgovora?

upitala sam ga krenuvši prema recepcijskom pultu. - Ne može se reći da te gnjavim.

- Ne, ti me ubijaš - uzvratilo je.

- Ne, ja ti šaljem djecu na fakultet - odvrtila sam izvlačeći snop novčanica i pružajući njegovu stoticu.

Istrgnuo mi ju je iz ruke i ona je nestala u Kipu.

Ovaj cendravi lisac sere.

Opazila sam televiziju okrenutu prema njemu pri dnu recepcijskog pulta. Oslonila sam se podlakticama na pult i pogledala što je na ekranu.

- Klasična pornjava - promrmljala sam. - Čudan izbor.

- Sve ostalo sam pogledao, sigurno, trilijun puta - uzvratilo je Clyde mrmljanjem i ja sam se široko osmjehnula.

Nisam ni sumnjala.

- Jesmo li mi ovo na nekoj zabavi? - upitao me Clyde jer mu obično platim i odmah odem, pa sam skrenula pogled s pornića na njega.

Ćelavio je i to mu se nije sviđalo, pa je puštao da mu kosa previše naraste kako bi je mogao prebacivati preko tjemena, a to je taktika koje bi se muškarci trebali odreći. Ne znam kad će shvatiti da je ćelavost lijepa. Samo moraš imati muda nositi se s njom.

Clyde očito nije posjedovao takva muda. S druge strane, bio je vitak, imao je uska ramena, nesretno oblikovan nos s pravom kukom pri kraju te kvrgom poviše nje, a oči su mu bile kao u vjeverice. I tako je, samo tjelesno, postojalo mnoštvo razloga za nedostatak samopouzdanja. Osim tih tjelesnih razloga bio je i cendrav, a to nije dobra karakteristika kod bilo koga, radilo se o muškarcu ili ženi.

Mene je iskustvo naučilo da se svatko može nositi s onim što mu je pruženo. Muškarac ili žena mogu biti onakvi kakve obično žigošu ružnima ili pretilima, ali ako usprave ramena i pogledaju te u oči spremnim i iskrenim smiješkom, onda se ta sranja rastope. Svjetlost sja iznutra, a ako imaš muda pokazati je, onda će svi vidjeti samo ljepotu.

Ali, avaj, ljudi to ne shvaćaju, a Clyde je jedan od takvih.

- Čekam partnera - odgovorila sam mu, a on je uzdignuo obrve.

- Ti imaš partnera? - upitao je.

- Aha - odgovorila sam.

- Otkad?

- Otprije nekoliko sati.

- Dajem ti tjedan dana - promrmljao je skrećući pogled iznova na TV.

Ja sam se nadala da će potrajati jedan dan. Brinula sam se da ne potraje mjesec dana.

Otišla sam do stolice i smjestila guzicu. Podignula sam čizme i prekrizila gležanj preko gležnja uz stolić krcat brošurama Retreata. Smjestila sam se. Ubila sam vrijeme pozivom Sereni da provjerim je li dobro (i bila je, na neki način). Nazvala sam Viteza i ostavila mu poruku da sam se povezala s Creedom i da smo na poslu. Naposljetku sam nazvala Livea da se uvjerim kako sebe ne prekora previše. Taj posljednji poziv potrajao je duže zato što se doista previše prekora, pa mi je stoga trebalo više vremena i cio arsenal mojih pošalica da ga razvedrim.

Nisam ni sklopila mobitel nakon poziva Liveu kad sam začula kuckanje na prozoru. Pogledala sam i vidjela Creeda vani kako uvrće prst prema meni.

- Vrijeme je - rekla sam Clydeu. - Moram ići.

- Da mi se nisi vraćala, čuješ li me? - odgovorio je Clyde, a sad je bio red na mene da zakolutam očima jer je bio pun sranja. Svakako, ako mu šefovi doznaju da radi ono što radi, imat će jebenu nesreću i ostati bez posla. Ali on se isto tako znao snaći, pa mu šefovi nikad neće doznati, a on će nastaviti zarađivati dodatnih sto dolara na tjedan bez ikakve muke, pa će zato i dalje to činiti. Nažalost, neće prestati sa svojim jadikovkama.

Nisam se uopće trudila mahnuti mu ili nešto kazati dok sam izlazila i stala na pločnik do Creeda.

- Onda? - upitala sam.

Odgovorio mi je okretanjem kamere prema meni i jasno sam opazila snimak.

Primaknula sam se i provjerila.

- Opa, tatica se voli igrati jahanja - promrmljala sam. - Samo ti jaši, kauboju. - Začula sam Creedov hihot i pogledala sam ga. - Kako si ušao? - upitala sam.

- Imali su druge stvari na pameti, a i televizor je glasno odjekivao. Uvukao sam se kroz prozor kupaonice - odgovorio je i ja sam osjetila da ga gledam iskolačenih očiju.

- Sranje, čovječe, pa to je visoko i usko.

- Gornji dio tijela mi je dobro razvijen, a i bio sam spreman na napore - odgovorio je.

Tu nije pogriješio, očito je posjedovao ovo prvo, a drugo je dokazao snimkama kamere.

- U redu - izjavila sam podižući ruku da mu dam peticu.

Zurio je u moju ruku i nije se ni pomaknuo.

- Ozbiljno? - upitala sam. - Pustit ćeš me da ovako izvisim?

Pogledao me svijetloplavim očima, a ja sam opet zadržala dah kad je pomaknuo ruku. Dao mi je peticu, ali kad je krupni dlan udario o moj, tu je i ostao. Gurnuo je prste i isprepleo

ih s mojima spuštajući nam ruke. Tad ih je premjestio tako da smo stajali dlan uz dlan prstiju spletenih postrance. Tad je još jednom promijenio položaj tako da su nam se prsti, od vršaka do zglobova, spojili na dlanu. Dvaput mi je privukao ruke k sebi, tako da sam bila prisiljena iskoračiti prema njemu.

Tad me pustio.

Prisilila sam se na udah.

Potom sam se našalila: - Učim neke dobre stvari o tebi, partneru. Majstor rukovanja. Sviđa mi se to.

Odmahnuo je glavom široko se osmjehujući i bacio kameru u zrak. Ispružila sam ruke da ga uhvatim prije pada, a kad je on vidio da sam zabavljena tim naporom, dobio je šansu da se lagano uputi prema mojoj curi.

Promatrala sam ga jedan trenutak, uglavnom zato što mu je košulja stvarno dobro pristajala uz ramena. Nije ju uvukao u hlače pa mu je prekrivala veći dio stražnjice, ali vidjelo se po pokretima da je dobro oblikovana. A došla sam i do zaključka da mi se stvarno sviđaju njegove čizme.

Kad sam provarila ove podatke, krenula sam prema njemu.

Stajala sam pred velikim prozorom u Vitezovu uredu koji je pružao pogled na trenutačno prazan klub i promatrala Creeda kako šeće širokim prostorom prema ulaznim vratima.

Sastanak je završio. Rhash je upoznao Creeda. Creed je ukratko izložio ono što je imao. Raspravili smo o planovima, a sad kad je Rhash otišao, Creed se spremao posvetiti poslu oko provjere momaka, a ja sam planirala provesti ostatak popodneva u pronalaženju i praćenju Nicka Sebringa.

Osjetila sam kako mi se Vitez približava, ali nisam skretala pogled s prozora prateći Creeda na putu do ulaznih vrata.

- To je on - promrmljao je Vitez.

- To je on - potvrdila sam.

- Jebote, mala, nikad nisi kazala kako se zove. Nisam imao jebenog pojma. Da jesam, ne bih potpisao ugovor.

Pogledala sam ga. Bio je opako zgodan na više načina od toga što odaju te dvije riječi. Odnosno, bio je nevjerojatno zgodan: visok, tamnokos, izražajnih plavih očiju koje su bile dublje i živopisnije od Creedovih, ali ne toliko upečatljive. Crte njegova lica nisu bile lijepe, bile su agresivno muške. Plašio me i stoga što se *ponašao* agresivno muški na način koji ne može promaknuti nijednoj ženi ih muškarcu. Kao i kod Creeda, bio je dovoljan samo jedan pogled prema Vitezu da znaš kako nema šale s njim, da s njim nema zajebancije. Ako se ne možeš nositi s njim onakvim kakav jest, onda ga izbjegavaš.

Bilo je vruće. Na svu sreću, kad smo donijeli odluku one pijane noći prije mnogo godina i kad je on postao blizak sa svojom ženom, meni je postao poput brata, pa me njegov dobar izgled nije uznemiravao, ni naš odnos ni posao kojeg sam obavljala za njega. Bila je to samo neoboriva činjenica koju nisam mogla previdjeti.

- Sve pet - uvjeravala sam ga. - Odnosi između nas su dobri. Obavit ćemo ovo. Nemoj se brinuti.

Promatrao mi je lice dok je mrmljao: - Zašto ne vjerujem u to?

- Viteže, znaš me. Znaš da sam ozbiljna kad je posao u pitanju. Ne šalim se, obaviti ćemo ovo.

Napokon me pogledao u oči. - Želim da ovaj posao bude obavljen, to znaš. Ali ne želim da tijekom njegova obavljanja ti budeš rastrgana.

Ozbiljno govorim, voljela sam Viteza Sebringa.

- Dobro sam - rekla sam tiho.

Vitez me još jednom promotrio prije nego što je kimnuo i kazao: - O njemu se priča da je najbolji.

To mi je bilo zanimljivo čuti.

- Imamo najbolje u Denveru, zato me iznenadilo kad sam doznala da se nisi obratio Nightingale Investigationsu - primijetila sam.

- A što misliš tko mi je rekao da se ulicom širi to sranje o njemu? - upitao je Vitez i ja sam osjetila da su mi se obrve podignule.

- Lee Nightingale? - uzvratila sam protupitanjem.

- Da, samo što on ima posla preko glave. Predložio mi je Hawka Delgada, a potom sam sjeo s njim za stol. Delgado nije toliko posvećen detaljima poput Nightingalea, pa smo odlučili da neće ići. Delgado mi je predložio Creeda.

Liam „Lee“ Nightingale iz Nightingale Investigationsa bio je opasan privatni istražitelj i lovac na glave, a obavljao je taj posao i sve ostalo s grupom podjednako zajebanih tipova. Sklapao je ugovore i sa mnom, pa sam znala obaviti neki posao za njega kad bi mu zatrebala žena. Sviđao mi se, poštovala sam njega i njegovu grupu. Uzimali su uglavnom svaki posao za koji bi im se ljudi obratili sve dok su klijenti voljni izdašno platiti, a to pak znači da je zakonitost njihovih djelatnosti bila ponešto neodređena i mutna. Kad to kažem, mislim i na to da su bili bliski s policijom, pa je sve to ipak bilo i te kako manje mutno od Vitezovih poslova.

Cabe „Hawk“ Delgado je, s druge strane, bio opaki komandos s grupom jednako tako zajebanih komandosa pod njegovim vodstvom. Njegovi poslovi uglavnom su bili pritaženiji, intenzivniji i često su se obavljali izvan grada. Obavila sam jedan posao s njim i njegovom grupom u gradu i to sranje je bilo baš ekstremno. Bilo je jako zabavno, ali ekstremno. Budući da je većina njegovih poslova bila izvan grada, nisam mogla dokučiti koliko labavo pristupa moralu tijekom obavljanja istih.

Filmski kazano, Lee Nightingale bio je James Bond, samo još zajebaniji i opušteniji od njega. Nije se zezao spravicama kad je bilo dovoljno samo upucati nekoga. Osim toga, bio je navijač Broncosa, a ja sam imala osjećaj da James Bond, kad ima vremena, ipak prati ragbi.

Hawk Delgado je, bez daljnjeg, bio John Rambo, bez obzira na to što nije nosio traku oko glave.

Znala sam da su obojica dovoljno pametni da ne traže neprijatelja u Vitezu Sebringu, bez obzira na ono što misle o njegovu poslu, a on mi je uzvratio tu uslugu. Postojalo je uzajamno poštovanje, ali i šutnja oko Vitezovih aktivnosti. Nikad se nisam pitala kakvi su njihovi osjećaji u vezi s tim, ali, s druge strane, čak i da sam postavila to pitanje, oni mi na njega ne bi odgovorili.

Obrve su mi ostale uzdignute.- Hawk Delgado poznaje Creeda?

Vitez je kimnuo.

Znaš li otkud takva poveznica? - upitala sam.

- Odradili su zajedno neke poslove.

- Kakvi su to poslovi bili? - navaljivala sam.

- Takvi da ti je najbolje pitati Creeda, Sylvie - izjavio je. - Sad kad znaš da moraš ostaviti zajednička sranja za sobom, moraš se i upoznati s partnerom. Reći ću ti samo ovo: zajebano je kako stvari stoje, ali on je kao i ti, samo što je muško i možda pobuđuje više straha. Zna se da radi kao privatni istražitelj. Govorka se da ima mnogo praznina u njegovu životopisu, a usto barata raznolikim vještinama. Ne prima se posla osim ako ne vjeruje u misiju ili ako mu se ne sviđa ili ne poštuje onoga za koga radi. - Vitez se široko osmjehnuo. - Ali naplaćuje jebeno više od tebe.

Ponovno sam pogledala kroz prozor prema praznom klubu i promrmljala: - Mora hraniti djecu.

Vitez je ušutio.

Pustila sam ga tako neko vrijeme, a potom sam se široko osmjehnula i krenula prema vratima govoreći: - Moram obaviti neka sranja.

Već sam bila uhvatila kvaku kad me Vitez oslovio imenom i ja sam se okrenula.

- Ako se moraš udaljiti, učini to - izjavio je. - Još uvijek si moja, još uvijek sam tvoj. Ništa, ženo, pa ni ovo sranje, ne smije te prisiliti da se braniš od prošlosti koja ti se baca u lice, a ništa ne smije stati između tebe i mene.

Ovo mi je puno značilo, ali on je to znao, pa nisam ništa morala kazati.

Podignula sam bradu i ponovno ga počela uvjeravati: - Radujem se ovome. Sve pet, Viteže, vjeruj mi.

- Možda se raduješ, mala, ali trenutačni smjer vas većinom vodi suočavanju s prošlošću. Ako se ne možeš nositi s tim, onda ne možeš. Shvaćam i to je u redu.

Ozbiljno, jebeno sam voljela ovog tipa.

Ipak sam mu odbrusila: - Isuse, čovječe, pa to je bilo prije šesnaest godina. Potpuno sam prešla preko toga.

- Da me Anya napusti ili da je izgubim, nikad ne bih prešao preko toga i zato mi nemoj muljati - uzvratilo je jednakom mjerom. - Uvijek postoji samo ona jedna osoba, to oboje znamo, a Tucker Creed je takva osoba u tvom životu. To znači da nisi prešla preko toga. To ne znači da se ne možeš nositi s tim. Ali *nećeš* se moći nositi ako poričeš da se negdje u sebi ne možeš nositi s tim.

Na neki je način bilo u kurcu što je ovako zgodan, bogat, kul i pametan.

- Dirnulo me u srce, je li gotova ova zajebana lekcija? - upitala sam ga, a njemu su zatitrale usne.

- Da.

- Izvrsno, Moram obaviti neka sranja - promrmljala sam i otvorila vrata.

- Sylvie - pozvao me, a ja sam se okrenula uz odrješito: - *Što je?*

- Duboko si mi u srcu - šapnuo je s drugog kraja ureda gledajući me u oči.

Udahnula sam kroz nos prije nego što sam mu uzvratila šapatom: - I ti si meni duboko u srcu.

Tad sam otišla, prije nego što ovo *stvarno* dopre do mene.

4. POGLAVLJE

SOK OD NARANČE

Hladna, mračna noć u brdima Kentuckyja prije dvadeset osam godina, Sylvie je šest, a Creedu jedanaest godina...

Zurila sam u lijepe plave oči Tuckera Creeda, a čak sam i u mraku opazila da su lijepe i plave.

Svi su u gradu poznavali Tuckera Creeda, njegovu mamu i pokojnog tatu. Čak sam i ja čula za njih, za sve njih.

Kad mu je tata umro, moj je tata meni kazao da mu je cio grad otišao na sprovod. To je zato jer je on bio junak. Imao je i medalje kao dokaz, a i *sve ostalo*.

Tata mi nije odmah pričao o Tuckerovoj mami, ali čula sam ga kako govori o njoj.

Čula sam ga kad je rekao: - Winona Creed je drolja, prava jebena kurva. Da je Brand Creed živ, ubio bi boga u njoj, a kuja bi sve to zaslužila.

Nisam bila sigurna što znače rijeci „drolja” i „kurva”, ali očito nije označavalo išta dobro. A i nisam bila sigurna da bi Brand Creed, Tuckerov tata, ubio boga u svojoj ženi. Nije mi to zvučalo poput nečega što bi jedan junak učinio.

Gledajući u oči jedanaestogodišnjeg Tuckera Creeda i njegovo slatko dječjačko lice, mogla sam povjerovati u to da mu je tata bio junak. Bio je tako visok. Tako zgodan. Oči su mu bile tako lijepe.

I on mi je izgledao poput nekakvog junaka. Sad sam znala o čemu su starije cure pričale sve vrijeme u crkvi, bilo ih je toliko mnogo i sve su pričale o njemu. A on je predstavljao sve ono što su govorile.

Pa i više.

- Ne mogu vjerovati da si TAKAV GOVNAR!

Tijelo mi se snažno trznulo kad sam začula te riječi, a pogled sam skrenula u stranu.

Oh, ne, riječi.

I ovdje su me opet dočekale riječi;

Iznenada sam osjetila ruke na ušima. Pogledala sam iza sebe i opazila samo Tuckera Creeda.

- Jebem te, pizdo jebena! Jebem TE!

To je bio muškarac. Muškarac i žena svađali su se, Bože, nisam ih poznavala, a zvučali su mnogo gore od mog tate i maćehe.

Skrenula sam pogled u stranu i opazila ih izvan malog ruševnog kućerka na kojem su se odvodne cijevi počele odvajati. Vani je bilo upaljeno svjetlo. Vidjela sam da se fasada s bočne strane drži, ali da se boja oko prozora počela ljuštiti i runiti. Nisu uopće micalali mrežu za

komarce od ljeta, što je bilo suludo, a ta ista mreža se pri dnu otkačila i visjela. Primijetila sam da je ova kuća mnogo manja od tatičine i moje. S druge su strane svi u gradu, čak i ja, znali da Creedovi nemaju mnogo novaca, a tatica i djed, pa i svi ostali, ranije su se pobrinuli da se taj glas proširi.

Vidjela sam muškarca i ženu vani u snijegu. Ona je bila bosonoga. On je nosio jaknu. Gurala ga je. On ju je odgurnuo i pala je na stražnjicu u snijeg.

Uzdahnula sam.

Samo sam čula riječi.

Nikad nisam vidjela. Nikad, nikad, *ikad*.

Tucker Creed okrenuo me tako da se prislonio leđima uz kuću, pa više ništa nisam mogla vidjeti. Tad je brzo počeo šetati vukući me za sobom unatraske, ne spuštajući ruku s mojih ušiju.

Bootsie nas je tiho pratila.

Izvukao se iz istog razloga kao i ja. Izvukao se da pobjegne od tih riječi. Izvukao se da ne mora *gledati*.

- Ne voliš te riječi - šapnula sam i promatrala kako čudno, snažno i brzo pomiče glavu, kao da trza njome.

- Riječi?

- Opake riječi - rekla sam mu dok nas je on odmicao.

- *Jebem ja tebe, pizdune!* - žena je vikala. - *Odlazi i ne vraćaj se više!*

- *Ići ću kad meni bude volja, dat ćeš mi bocu Jacka Danielsa, leći i brzo raširiti noge, dok ne trepnem ti ćeš mi tu svoju isluženu pičku položiti NA jebenu glavu!* - čovjek je uzvratio dernjavom.

Tucker me nastavio odvlačiti prema šumi držeći mi ruke na ušima, stežući ih čvrsto, ali ne tako da me boli, zaprečujući mi pogled tijelom.

Tad je približio usne mom uhu.

- Ne volim takve riječi.

Nisu mu se sviđale. Baš kao ni meni.

- Ni ja ih ne volim - šapnula sam mu na uho.

- *Možeš ići i nakon DVIJE boce, seronjo. Toliko će ti trebati dok meni raširiš noge!* - vikala je.

Tucker nas je nastavio odvlačiti pitajući me:- Jesi li shvatila te riječi?

Kimnula sam, a ruke su mu se pomaknule zajedno s mojom glavom. - Tako je i kod tatice i njegove nove žene.

Tucker nas je nastavio gurati, a tad je rekao: - Sad smo na suncu.

Trepnula sam.

- Molim? - upitala sam.

- Pod suncem smo. Na doku. Pokraj jezera.

- *Skidaj se s mene, kujo!* - vrisnuo je čovjek. Čvrsto sam sklopila oči, a ruke su mi se same visoko podignule. Položila sam ih na njegove uši.

- Na suncu smo - složila sam se vidjevši i osjetivši to.

Bili smo na doku, pokraj jezera, pod suncem.

Tucker me nastavio potezati unatraske. - Bacat ćemo kamenje na doku. Vidjet ćeš da ću uspjeti više prsnuti od tebe.

Držala sam oči sklopljene i gibala se u njegovu smjeru, osjetivši uz nogu kako nas Bootsie prati. Osjećala sam sunce, toplinu, vidjela sam jezero u mašti i Tuckera u kupaćima kako baca kamenje s doka.

- Nema šanse, ja *najbolje* bacam kamenje - kazala sam mu.

- Nisi dobra kao ja - rekao je.

- Bolja sam - odgovorila sam. Nastavila sam mu pričati na uho dok nas je on vodio naprijed. - Ponijet ću hranu za piknik. U velikoj košari. Plivat ćemo i nećemo čekati trideset minuta nakon jela da se okupamo.

- Nećemo čekati.

- Skočit ćemo odmah poslije jela. Poslije sendviča. Sa sirom. I čips, onaj rebrasti. S okusom sira. Pit ćemo kole koliko god želimo. Limenke i limenke. I jesti hladne štangice Snickersa - rekla sam.

- Hladne štangice Snickersa. Zvuči dobro.

- Treba ti cijela vječnost da ih pojedesh kad su takve. Odlično je.

- Sendviči i hladne štangice Snickersa - složio se.

- Kamenje, sunce i voda - kazala sam. - I ništa više.

- Ništa više - još jednom se složio.

- Nitko više - rekla sam.

- Samo mi - kazao je.

- Samo mi - kimnula sam pomičući mu ruke trzajem glave. - I Bootsie, moj psić.

- I tvoj pas.

Uspinjali smo se padinom niz koju sam se skotrljala i počela sam razmišljati o stvarima koje mi se ne sviđaju.

Počela sam drhtati.

- Nema me dugo, Tuckere - šapnula sam. - Tatica bi mogao doznati da sam otišla. Tatica ne voli kad odem u svoje šetnje.

- Idemo te onda otpratiti kući, Sylvie.

Znao mi je ime. Nisam znala kako. Nije me bilo briga. Samo mi se svidjelo kako zvuči kad ga on izgovori.

Stigli smo gotovo do vrha kad mi je sklonio ruke s ušiju, uhvatio me za ruku, okrenuo i nastavili smo šetnju. Čula sam ga kad je tiho zazviždao, a Bootsie je kaskala za nama.

- Događa li se to često? - upitao me blagim glasom.

- Hm - odgovorila sam i osjetila stisak njegove ruke.

- Tvoja mama... je l' ona?... - prestala sam govoriti kad mi je ponovno stegnuo ruku, ali mi je odgovorio: - Da. Često.

Nije mi se svidjelo. Nisam voljela slušati one riječi. Nisam voljela ni to što ih on mora slušati.

Stisnula sam mu ruku.

Nastavio je šetati prema mojoj kući.

- Znaš li gdje ja živim? - upitala sam.

- Svi znaju za Bissenetteove - odgovorio je tako da je ispalo smiješno. Ali smiješno na način da se ne osjećaš dobro.

Ništa nisam rekla.

Nastavili smo šetati, Bootsie je išla uz moj bok i to je dugo potrajalo.

Tad me Tucker upitao: - Izađeš li kad se to dogodi?

- Hm - ponovila sam.

- Uhvati li te on nekad?

- Aha - šapnula sam, i to drhtavim glasom, ali on mi je opet stisnuo ruku, pa sam znala da zna zašto mi je glas drhtav. Bolje sam se osjećala nakon tog stiska.

Vidjela sam ogradu koja je okruživala naše dvorište, a Tucker me vodio prema vratima. Ništa mi više nije rekao sve dok nismo stigli onamo. Mislila sam da će stati i da ću ja ući, ali on je zastao i nije me puštao. Nježno me povukao za ruku, kao kad ja povučem Bootsie kad je želim maziti, a ona stoji malo dalje od mene.

Svidjelo mi se.

Promatrala sam ga kako se okreće prema meni.

- Idući put kad budeš morala otići, Sylvie, dođi k meni.

Nekako sam čudno disala.

- Molim? - šapnula sam.

- Ako postane loše i budeš morala pobjeći, dođi do mene. Ja ću se pobrinuti za tebe.

Zurila sam u njega.

- Molim? - opet sam šapnula.

- Pričat ćemo o jezeru i kamenju i kako ću ti kupiti sok od naranče iz Merlinova dućana kad bude ljeto.

Opa.

Obožavala sam sok od naranče. Taj mi je bio najdraži.

Osjetila sam duboko, duboko u sebi da bi mi ih Tucker kupovao da mi popravi raspoloženje.

- A ja ću ohladiti štangice Snickersa za tebe - obećala sam.

- Dobro zvuči. Sviđaju mi se Doritosi. I Cool Ranch.

- Dobro. Ja ću čips. Ti Doritose - planirala sam.

- Aha - složio se.

- Da - kimnula sam.

Pogledala sam ga i osjetila kako me nešto draška u nosnicama kad sam ga čula kako mi se obraća super tihim šapatom.

- Hoćeš li se pobrinuti za mene?

- Moj tata kaže da uvijek imaš nešto kad nisi sam. Mi smo bili sami. A sad nismo sami.

Bio mi je čudan taj osjećaj duboko u meni, ali pružao mi je i nešto lijepo.

- Ne volim biti sama - šapnula sam.

- Nisi više.

I to je bio lijep osjećaj. Ljepši nego na rođendanima. Ljepši i od Božića!

Kimnula sam.

Stisnuo mi je ruku. - Uđi. Budi oprezna.

Ponovno sam kimnula.

- Ako se ovo opet dogodi, Sylvie, moja soba ti je na desnoj strani, prvi prozor otraga. Samo kucni na prozor. Čut ću te.

Još sam jednom kimnula.

- Nemoj da te vide - šapnuo je.

I opet sam kimnula.

Stisnuo mi je ruku prije nego što me pustio.

Otvorio mi je vrata, i to jako sporo, pažljivo, a ja sam mu bila zahvalna na tome.

Uputila sam se s Bootsie uz bok i osvrnula se prema njemu.

Nasmiješila sam se.

Uzvratio mi je osmijehom.

Opa!

To je bilo nešto najljepše što sam ikad vidjela.

Tad sam se provukla kroz dvorišna vrata. Tucker ih je sporo i pažljivo zatvorio iza mene, a ja sam učinila onako kako bih i inače, s tim da sam pratila i Tuckerove upute.

Ušla sam, krenula prema krevetu i pazila da me ne vide.

Knjigoteka

5. POGLAVLJE

POBJEDNIK UZIMA SVE

Sadašnjost...

Otvorila sam ulazna vrata i namirisala češnjak.

Jebote.

Stvarno?

Okrenula sam se i odložila ključeve na stol do ulaznih vrata. Izvukla sam pištolj i futrolu s pojasa na leđima, položila i njih na stol pa krenula nalijevo prema dnevnom boravku.

Golema torba od stavljene kože stajala je otvorena na mom kauču.

Jebote.

Jebote!

Stvarno?

Osvrnula sam se po prostoriji i opazila da su pepeljare očišćene, pivske boce i prazni tanjuri sklonjeni, a čak su i navlake na kauču bile zategnute. Opazila sam i to da su umjetnička, jarko ružičasta svjetla u obliku zvijezda, koja sam u neredu razbacala na ploči kamina, uspravljena i znalački presvučena.

Izgledala su izvanredno.

Sranje.

Počela sam se šuljati u drugom smjeru, kroz blagavaonicu po kojoj su još uvijek bili razbacani časopisi, novine i pošta koja se nakupila tijekom prošlog mjeseca (možda i dva) na kuhinjskom stolu. Prošla sam oprezno kroz prostoriju iako sam, pokraj otvorenog šanka koji ju je razdvajao od kuhinje, opazila leđima okrenutog Creeda koji je stajao uz štednjak.

- Uh, partneru, mislim da mi je promaknula neka obavijest - izjavila sam.

Okrenuo se u struku i pogledao me.

- Hraniš li mačku jednom na dan? - upitao me, a ja sam zastala preko puta šanka i stavila ruke na kukove.

- Da - odgovorila sam.

- Ona mi kaže da je hraniš dvaput - obavijestio me Creed.

Sranje. Našao je zajednički jezik s mačkom. To nije bilo dobro.

Gun je poznavala sve moje tajne.

- Ne daj joj da ti priča ta sranja - naredila sam mu. - Iako dobije pet mačjih poslastica kad se vratim i vidim da je bila dobra.

- Kako znaš da je bila dobra?

- Vidim da diše.

Zabacio je glavu i prasnuo u smijeh, divan i opojan zvuk je ispunio cijelu prostoriju, odbijao se o zidove i tako snažno udarao u mene da sam osjetila kako mi koljena klecaju.

Zato sam otišla do hladnjaka po pivo.

- Voliš li ziti? - upitao me Creed dok sam otvarala hladnjak.

- Da, volim ziti - odgovorila sam. Zatvorila sam hladnjak i nastavila s pivom u ruci. - Ne volim tvoju torbu na svojem kauču. O čemu se radi?

Nastavio je miješati umak i pogledao me. - Radi se o tome da moramo obaviti posao i zato se moramo odmah zbližiti. Stoga moramo pronaći vremena za druženje.

- A da mi pojedemo taj tvoj ziti pa sastavimo sliku u glavi prije nego što odeš i pronađeš hotelsku sobu?

- Prekasno - odgovorio je. - Otišao sam posjetiti Charlene i klince. Rekao sam im da sam sad ovdje, da ću ostati neko vrijeme, da znam u kakvoj je situaciji i da mi se može obratiti ako joj nešto zatreba. Djelovala mi je uzbuđeno, i to ne samo zbog toga što joj je potrebna pomoć. Očigledno je brine tvoj način života i misli da ćeš umrijeti sama. Usto joj curi i slavina u kupaonici. Nešto joj lupa u autu. A onaj seronja koji je je napustio nije namjestio prozore prije nego što je stavio guzicu u pokret. Vruće je, a ona si ne može priuštiti uključivanje klime. I zato ću sutra biti zauzet.

Stajala sam potpuno ukočena, zurila sam u njega i čekala, istodobno ulažući nadljudski napor da mi glava ne prsne.

Potrajalo je, a Creed je nastavio miješati umak ne skidajući pogled s mene.

Kad sam utvrdila da mi glava neće eksplodirati ili, prikladnije rečeno, poroditi misli o tomu da ga napadnem i zabavim se pokušajem slamanja njegova vrata, šapnula sam: - To nije nimalo kul.

- Radim i pritom se ne zajebavam. Ne postoji kul i nekul u ovom poslu. Moraš učiniti ono što moraš - odvratio je.

- Nisi to morao učiniti - uzvratila sam još uvijek šapćući.

- Ne slažem se - odgovorio je.

- Objasni mi, *točno*, kako to može biti dobro?

- Da smo u Arizoni, bila bi i te kako dio mog života. Znaš oko kakvih se sranja brinem i do kojih mi je ljudi stalo. Učinila bi sve što je u tvojoj moći da me nitko ne odvoji od toga. I zato je u redu. Imala si partnera, a njegova žena i klinci još su dio tvog života. Shvaćaš me - kazao mi je.

- Štitim ti leđa. Imaš moju riječ i zato ti ne trebaju takva sranja.

- Znam da mi štitiš leđa, i to ne samo zato što ne želim da ti se nešto dogodi, to je dublje. Jebeno dublje i ti točno znaš kako. Oni bi patili i ti točno znaš koliko bi silno patili kad te više ne bi viđali ujutro. Dakle, ako nešto pođe po zlu, bez obzira na to o čemu se radilo, učinit ću sve što jebeno mogu da ti nastaviš provoditi jutra s njima.

Jebote.

Jebote!

Bio je u pravu. Na jedan Šupački Napadan Način (da, ovo zaslužuje velika slova), ali ipak je bio u pravu.

Isuse.

Odložila sam čep na šank, lupnula ga krajem dlana i on je poletio uvis. Zanemarila sam to i otpila pošten gutljaj.

Kad sam spustila ruku, znala sam da zna kako će pobijediti jer me pitao: - Jesi li pronašla nešto o Nicku?

Predala sam se i odgovorila: - Ništa, samo me šokiralo kad sam doznala da je Nick Sebring tako dosadan. - Skrenula sam iza šanka i napravila potrebnu distancu između sebe i Creeda. - Brat bi mu mogao sjediti i pisati pismo i opet bi bilo fascinantno promatrati ga. Nick. Nula. On je uredski tip. Odradi, ode kući, napravi večeru, pogleda utakmicu. To je to.

- Onda mislim da ćeš se sutra prebaciti na Naira - pretpostavio je.

- Nego što - potvrdila sam gledajući hrpu fascikala na rubu šanka koje ne samo što nisam tamo odložila nego i nisam imala pojma o čemu se tu radi.

Opazio je u što gledam i znao je to kad me pozvao: - To je sve što imam o Nicku, Nairu i ovoj istrazi. Uzmi, pročitaj. Ja ću kuhati. Kad završim, donijet ću ti hranu, pojest ćemo, a ja ću ti odgovarati na sva pitanja dok jedemo.

Pogledala sam ga i tiho kazala: - Nećeš ostati ovdje.

- Ne idem - podjednako mi je tiho odgovorio.

Gledali smo se u oči.

Ponovno sam pokušala. - Nema razloga da ostaneš ovdje.

- S obzirom na to kako kažeš - odmah je uzvratio - nema razloga ni da ne ostanem.

Jebote.

Jebote!

Moram se vratiti svojoj igri. Sjebe me na svakom kutu.

Prestala sam ga gledati u oči, otpila još piva, zgrabila fascikle i udaljila se iz kuhinje.

Kuća mi je bila sranje. Kupaonica je bila ružičasta, mislim da su je opremili još 50- ih, a bilo je i tragova hrđe po kadi i umivaoniku. Sag je bio sav ofucan. U svakoj prostoriji zidovi su bili prekriveni drvenim daskama u stilu 70- ih, a svi kuhinjski uređaji bili su mi boje avokada.

Nisam se brinula oko toga. Pristojno sam zarađivala, ali u mom poslu rani odlazak u mirovinu je obvezan. Čovjek se ne može vječno nastaviti baviti ovim što ja radim. Ako imaš mozga u glavi, prestaješ otprilike prije pedesete. I zato sam živjela skromno, ali još uvijek zadovoljna, štedeći i stavljajući sa strane sve što sam mogla. Kuća je bila poprilično dobro građena. Karakter joj je davao uglavnom moj nered, moja mačka i ja. Vrlo malo vremena provodila sam u njoj, pa mi je ovako odgovaralo.

Kupila sam je prvenstveno zbog stražnje sobe.

Nije gledala prema trijemu. I nije to bila samo jedna prostorija. Imala je velike prozore, pa je izgledala kao da gleda van, a zapravo je bila ugrađena unutra. Bila je uska, imala je betonski pod prekriven čupavim, jarko obojenim, pletenim tepisima. Bio je tu i stari, rasklimani, jebeno udoban kauč po kojemu je bila razbacana gomila velikih, još ofucanijih jastuka. Dvije stolice spletene od pruća stajale su u kutu s još više ofucanih jastuka na njima. Golem ormar bio je smješten do vrata koja su vodila u kuhinju, a u njemu sam imala sve što mi je bilo potrebno: otvarač za boce, vadičep, upaljače, cigarete, dodatne pepeljare, kondome. Police su bile prekrivene biljkama u zelenim jarko obojenim lončićima. Nisam ih uspjela ubiti iako bih ih često zaboravila zaliti.

Sviđalo mi se unutra. Uvijek sam vrijeme provodila u toj stražnjoj sobi kad bih bila doma. Imala sam također i dva kalorifera tako da sam ovdje mogla provoditi i zime.

Uzela sam paket cigareta, upaljač, pepeljaru pa se opružila na kauču s pivom i fasciklima.

Izgledalo mi je kao da su prošle minute, ali po onom što sam pročitala znala sam da nisu, a Creed je došao s tanjurom hrane koja je božanstveno mirisala. U jednoj ruci držao je tanjur, a u drugoj bocu hladna piva.

- Ne bi smjela pušiti - promrmljao je pružajući mi tanjur i odlažući pivo na stol ispred mene.

- Ni ti ne bi smio - puknula sam u prazno, a on me pogledao u oči.

- Zato ti i kažem da ne bi smjela - odgovorio je, potvrdivši tako moje nagađanje. Vratio se u kuću.

Pogledala sam ziti. Bilo je pečeno. S tonom sira, dio je čak bio prepečeno smeđe boje. Mirisalo je na češnjak i znala sam odmah da će biti ukusno.

Položila sam tanjur sa strane, a otvoreni fascikl koji mi je stajao na krilu odložila sam na niski pravokutni stolić ispred sebe. Ponovno sam dohvatila tanjur, nabola zalogaj vilicom, sjela i počela jesti. Dobila sam potvrdu već prvim ugrizom. Bilo je ukusno.

Creed mi se pridružio, sjeo na pletenu stolicu koja je bila najudaljenija od vrata, položio svoje čizme na rub stola i pogledao me u oči.

Gurnuo je veliku vilicu punu zitija u usta i pitao me žvačući: - Pitanja?

Nisam ih imala. Bio je iscrpan i detaljan. Ništa mu nije promicalo. I to je bio još jedan dokaz da je vješt, nadaren i iskusan.

- Namučio si se kao sam vrag i nemaš ništa nakon mjeseca rada - rekla sam mu nešto što je već znao.

- Zato i znam da će ovaj posao biti gadan - odgovorio je, a potom gurnuo još zitija u usta.

I ja sam pojela još jedan zalogaj, prožvakala ga i progutala.

- Dakle, nemam pitanja o fasciklima, idemo onda prekinuti ovo sranje sa zbližavanjem - predložila sam mu i široko se osmjehnula dok sam još žvakala.

Tad me on potaknuo: - Pucaj.

- Arizona? - upitala sam.

- Phoenix - odgovorio je.

Gurnula sam još zitija u usta. Htjela sam dobiti na vremenu da nešto doznam, pa da ga mogu upitati.

Tad sam se sjetila: - Oženjen?

- Razveden. Prije šest godina.

Prije šest godina, razveden. Najstarije dijete sad ima dvanaest godina. Pitala sam se koliko je dugo bio oženjen prije razvoda. Drugim riječima, prvo dijete rodilo mu se četiri godine nakon što me napustio, pa me zanimalo koliko mu je dugo trebalo da me zamijeni.

Nisam ga pitala. Bilo je jasno da moramo razgovarati o svojim prošlostima, da se moramo upoznati. To se nije moglo izbjeći. Ali postojala su mjesta na koja se nismo namjeravali uputiti.

Kimnula sam i nastavila: - Radiš li često izvan svoje savezne države?

- Ako mi posao odgovara i plaća je dobra, onda radim.

- Koliko si dugo u državi?

Pogledao me u oči dok je gurao još zitija u usta, žvakao i gutao.

Pripremao me.

Nije morao. Već sam zauzela gard.

Tad mi se otvorio. - Kad sam napustio Kentucky, otišao sam u Michigan. Iz Michigana u Južnu Karolinu. Tamo sam upoznao

Chelle. Roditelji su joj se preselili u Arizonu, ona je zatrudnjela. Htjeli smo biti blizu, pa smo se preselili.

- Chelle?

- Moja bivša.

- Shvaćam - promrmljala sam. Primaknula sam se, zgrabila pivo, sjela i otpila gutljaj prije nego što sam ga pogledala. - Viđaš li često klince?

- Što češće mogu.

- Jeste li bliski?

Oštrije me pogledao prije odgovora, ali kad je odgovorio, ja sam zaboravila upozorenje, ostale su mi samo njegove riječi.

- Da, blizak sam s njima. Kara se sad bori za svoje mjesto pod suncem, ne slaže se s mamom, pa nastojim biti u blizini, a ako ne mogu, onda me uvijek može nazvati. Ona se time i te kako služi, što je dobro, jer sam često u kontaktu s njom iako mi je u kurcu kad se sjetim zašto ima potrebu zvati me. Brand je isti kao ja, od glave do pete, u srcu i duši, pljunuti ja.

Njegove ležerne i oprezne riječi probadale su me poput kopalja i ja sam se ukočila u nastojanju da suzbijem bol.

Tad me bol preplavila i više je nisam mogla zadržavati u sebi.

Dok me gurala u svoju mračnu, paklensku jamu, odložila sam tanjur zitija na stol. Odletio je preko dokumenata i našao se na drugoj strani. Drugu ruku stavila sam iza leđa, a potom je ispružila bočno bacivši pivsku bocu koja je proletjela pokraj njega i razbila se na niskom zidiću ispod prozora iza njegovih leđa. Pivska pjena je poprskala sve u širokom krugu.

Spustio je noge sa stola i znala sam mu po očima da zna.

Znao je.

Nije zaboravio.

Taj seronja je *znao*.

- Sylvie, dopusti mi... - započeo je.

- Nadjenuo si djeci moja imena - šapnula sam teško dišući.

- Sylvie...

Sranje, jebote, *sranje*.

Nisam to mogla podnijeti.

Razgovarali smo o tome. Razgovarali smo. Često. Pričali. Sanjali. Planirali. Često.

Rekla sam mu da ćemo djevojčici dati ime Kara. Ako bude dječak, nadjenut ćemo mu ime po mom tati.

To su bila moja imena.

Moja jebena imena!

- *Nazvao si njezinu djecu mojim imenima!* - vrisnula sam, a potom ga napala.

Preletjela sam preko stola i udarila ga u prsa. Stolica mu je izmaknula unatrag zajedno s nama i tanjurom, ziti se razmazao po nama, ali meni se nije... uopće... živo ...*jebalo*.

Djecu druge žene nazvao je *mojim imenima!*

Taj jebeni seronja!

Ustala sam i zajahala ga, koljena sam oslonila na stražnji dio stolice, a ispružena ruka spremala mi se za udarac. I on se podignuo, obujmio me rukama i vješto se izmaknuo. Privukao me k sebi, oboje nas otkotrljao sa stolice, a potom je šutnuo tako da sam čula kako klizi, udara u nešto i zaustavlja se.

Rano sam naučila da mi visina predstavlja golemu teškoću u gotovo svemu, pogotovo ako se radi o tjelesnim stvarima. Bita sam u formi, nije bilo sumnje oko toga, ali sam isto tako bita niska, mršava i žena. I zato sam morala dobro ciljati, biti spremna na nepoštenu borbu, biti pametna, brza, odvažna i lukava.

Ovo me toliko raspizdilo da sam sve smetnula s uma, pa je Creed odmah došao u prednost. Ako se brzo ne priberem, njegova težina, visina i silovitost će me za nekoliko sekundi dovesti u bespomoćan položaj.

Ali nema. jebene šanse da će dobiti ovu bitku.

Nema šanse.

Nema jebene šanse.

Stoga sam podignula glavu i tako snažno mu zarila zube u vrat da sam okusila krv.

- *Jebote!* - protisnuo je. Odmaknuo se povlačeći me za sobom, a ja sam iskoristila povoljan trenutak da ga oborim na leđa. Podignula sam se, opet ga zajahala i nisam oklijevala ispružiti ruku i odalapati ga po jagodičnoj kosti.

Zarežao je i trznuo glavom u stranu.

Nisam uspjela zadati mu i drugi udarac. Omotao mi je ruku oko zapešća i prevrnuo me na leđa, uspravivši se iznad mene.

Oduprla sam se stopalom o pod, prevrнула ga i sad se našla nad njim. Objema sam ga rukama šćepala za glavu i podignula je spremna udariti njome o pod kad se on posve digao i uhvatio me oko struka. Počela sam ga ćupati za kosu.

- *Jebote, smiri se i dopusti mi da ti objasnim - zarežao je.*

- *Jebi se!* - viknula sam. Spustila sam jednu ruku, zavukla mu je ispod košulje pri dnu leđa pa mu zarila nokte u meso.

- *Isuse!* - zasiktao je. Osovio se na koljena i odmah se skljkao tako da sam leđima udarila o rub stolića prije nego što se ovaj počeo kotrljati. Potom sam leđima udarila o pod, a Creed me pritisnuo svojim tijelom.

Nije dobro. Oslanjao se na mene svom težinom i gurnuo mi kukove između nogu tako da ga nisam mogla udariti koljenom u jaja. Zavukao je ruku iza sebe i odmaknuo moju dok me drugom rukom zgrabio za zapešće i trgnuo je iz svoje kose. Obje mi je ruke postavio između nas i držao ih tako na mjestu.

Koprcali smo se, gurali, povlačili, odgurivali dok smo oboje režali, dahtali i siktali, ja sam se oslanjala stopalima o pod i podizala kukove, izvijala leđa, gotovo sam ga prevrнула, ali ipak mi nije pošlo za rukom.

Jebote, on će pobijediti.

Jebote, morala sam se prljavo boriti.

Podignula sam glavu. Odmaknuo se da izbjegne moje zube, ali nije uspio to brzo izvesti. Dohvatila sam ga ustima, ali nisam koristila zube. Poslužila sam se jezikom.

Element iznenađenja je djelovao.

Odmah se ukoćio.

Bila je to taktička pogreška.

Ne s njegove, nego s moje strane.

Dobro je mirisao. Imao je dobar okus i, jebeš me, pružao mi je dobar *osjećaj*.

Bol od njegove daljnje izdaje, koju bih još manje mogla podnijeti od ove prošle, još me uvijek mučila i ja sam se morala udaljiti. Morala sam to primiriti i poznavala sam samo dva načina pomoću kojih bih ovo mogla zaustaviti. Tim sam se načinima godinama slijepo utjecala. Ta dva načina nisu djelovala na duže, nego na kraće staze.

Sad sam bez razmišljanja shvatila da mi treba jedan kako bih ublažila bol.

Poslužila sam se njime, lizala sam mu vrat sve do ispod uha i, Bože, *Bože*, ovaj njegov miris, osjet na jeziku, njegov okus...

Bože.

Iznenada me preplavilo nešto posve drugačije.

Podignula sam kukove, oslonila se svom težinom stopalima o pod i preokrenula ga tako da sam sad ja bila na vrhu. Odmah sam krenula, zahvatila ga zubima za ovratnik majice i svila prste na njoj. Poderala sam je koristeći se i noktima i zubima, a potom je cijelu razderala.

On je prste svio oko mog struka. - Sylvie... - promrmljao je, a ja sam se nagnula. Ustima sam mu dodirivala glatku, mišićavu kožu prsa, taj osjećaj na usnama toliko mi se svidio da mi se jezik sam isplazio.

Oh, da. Tako dobro. Jebeno predivno.

Još sam uzela. Išla sam mu niz ključnu kost, do bradavica koje sam silovito usisala, a on mi je odmaknuo ruke sa struka i čvrsto me stegnuo njima.

- Mala... - šapnuo je i ja sam se trznula uvis, usta su nam se spojila, a ja sam mu gurala jezik između usana.

Uživao je u tomu kao i ja, bilo je silovito i duboko, *jebote, jebote*, imao je okus po pivu, ziti i Creedu. Zapamtila sam taj okus, mogla bih se zakleti da sam ga kušala jezikom bezbroj puta tijekom dva desetljeća. Nedostajao mi je i voljela sam ga.

Voljela,

Poljubac je postao divlji. Spleo mi je prste u kosu, držeći usne na mojima dok nije došao red na mene.

Dala sam mu da okusi, a potom se podignula. Maknuo je ruke s moje kose. Ja sam svojima strgnula top sa sebe.

Imao je sekundu na raspolaganju da uživa u mom torzu prije nego što sam se opet naslonila na njega i sad je sve bilo gotovo. Čak i da sam imala snage za borbu, ne bih ni pokušala.

Čupali smo jedno drugo za odjeću, cipele, sve smo to odbacivah u stranu. Kotrljah smo se, ruku, usta i jezika posvuda. Nisam mogla vidjeti. Nisam mogla razmišljati. Samo sam mogla kušati i osjećati.

Naposljetku sam mu se zavukla među noge i nisam oklijevala, nisam se igrala, nisam se zajebavala. Duboko sam mu popušila krutu, debelu i dugu kurčinu, osjećala sam mu glavić u dnu grla i usnama doprla do dlačica.

- Isuse - uzdahnuo je i podignuo se. Za tren sam se našla okrenuta u zraku, spustio me na svoje prepone, preokrenuo se i *jebote, da*, nadvio se nad mene. Usta su mi bila na mom međunožju, koljenima mi je okružio glavu, bio je proždrljiv, bijesan, izgladnio, a jezik je duboko zabijao u mene i silovito mi sisao klitoris.

Bože, tako dobro, tako prokleta dobro, ništa bolje od ovog. Ne. Nije ništa. *Nitko*. Nitko nije jebeno bolji od ovog.

Položila sam mu ruke na guzicu, podignula se i ustima mu primila kurac. Nije mi dao da radim. Kukovi su mu se trzali pod mojim rukama, a jebao me u facu te me još snažnije lizao i obrađivao ustima. Oslonio se na podlaktice do mojih kukova, gurnuo mi ruke pod guzu i podignuo me da me cijelu proždre. Koljena su mi zaklecala, a bedra se jako raširila. Još sam ih više razmaknula i pičkom mu primila kurčinu sve dok nije toliko nabrekao da više nisam mogla podnijeti. Pustila sam mu kurac i uz tiho stenjanje pala na leđa, gubeći tako dodir s njegovim ustima.

Odmah sam se zakotrljala prema njemu, položila ruke na njega i u nekoj maglici pratila kako uzima traperice i izvlači novčanik iz njih.

- Creede - šapnula sam, ali čak je i meni bila čujna vlastita duboka potreba.

Položio mi je svoju krupnu ruku na obraz i gurnuo mi prste u kosu dok me gledao vrela, silovita i jebeno prekrasna lica.

- Dvije sekunde, mala - uzvratilo je šapatom. Maknuo je ruku, izvadio kondom, a ja sam spremno raširila noge.

Smjestio se na koljena između mojih nogu, gledala sam ga kako navlači kondom, a potom sam se podignula i ovila ruke oko njega. Nije odgađao. Stisnuo se torzom uz moj, a ja sam pala povlačeći ga za sobom i tad je ušao u mene.

Izvila sam vrat i podignula koljena pritišćući bedra na njegove kukove te stenjući: - Da, tako je.

Pomaknuo se. Zaobišla sam ga udovima, uspravila vrat i podignula glavu te mu umirujućim dodirima jezika lickala ljutit ugriz kojim sam mu maloprije obilježila vrat.

Premjestila sam usne i šapnula mu na uho: - Snažnije.

- Nježno, sporo - šapnuo je on na moje uho.

- Brzo, snažno.

- Nježno i sporo, mala.

Stiskala sam ga u sebi i zarila mu nokte u leđa podižući ih.

- *Jebote* - zarežao je i počeo se hrže i snažnije zabijati u mene.

- Da - dahtala sam, a on je nastavio istim brzim i snažnim tempom.

- Sviđa li ti se vlastiti okus? - upitao me sve brže dišući.

- Je li na tebi?

- Da.

- Onda mi se sviđa.

- *Jebote* - ponovno je uzdahnuo. Podignuo je glavu, ja sam svoju okrenula, a potom me poljubio.

I ja njega.

Okusila sam sebe na njemu i zastenjala mu uz usta.

Jebao me snažnije i brže.

Izvukla sam nogu ispod njega, oslonila se stopalom o pod i prevrnula ga na leđa. Tad sam ga zajahala, još snažnije i brže, usredotočena na to da uzmem sve, i da on primi sve, a on me počeo ljubiti u usta.

Odvojio je usne od mojih. Krupna ruka na mom zatiljku gurnula me na njegov vrat i on je zarežao: - Snažnije, mala.

Krenula sam snažnije.

Brže.

On je samo rešao: - Jebote, treba mi još. Moram te izjebati.

- Ja jebem tebe - zadržala sam dok mi je dah preskakao, a krv pjevala.

Ponovno je rastao. Opet.

Da, rastao je i postajao *golem*.

- Moram te jebati - protisnuo je Creed. Tad me okrenuo na leđa i preuzeo stvar stežući kukove, a meni je taj osjećaj bio tako jebeno dobar, tako dubok i tako grub. Bilo je tako proketo prekrasno sporo otvarati usta, zabacivati glavu, izlagati vrat i usne te mu osjetiti jezik.

Položio mi je ruke na kukove trznuvši me kako bih ga mogla primiti još dublje.

- Da - šapnula sam.

Klizio je rukama preko mojih bedara, koljena, podizao ih i njihao mi listove. Oslonila sam se stopalima i nastojala se što čvršće održavati dok mi je on hvatao ruke i prebacivao mi ih preko glave. Uhvatio me za zapešća, pritisnuo ih na sag, a ja sam se sledila, trznula glavom udesno i promatrala mu lice.

Kad sam mu izrekla svoj zahtjev, glas mi je bio hrapav i grub, ali ne od seksa. - Nemoj me tako pritiskati.

Oborio je glavu, gledao je naša tijela, ali kad je čuo moj glas, moj ton, pogledao me u lice, a kukovi su mu stali tijekom još jednog zabijanja u mene.

- Creede, nemoj me tako pritiskati! - odbrusila sam, a on mi je pustio zapešća uz sjajnu iskru koju sam mu opazila u očima.

Jednu mi je ruku položio na obraz, gledao me, a i njegov glas bio je hrapav i grub. Ne od seksa, ne od onog što je čuo u mom glasu, samo je nešto duboko osjećao kad mi je šapnuo: - Isuse, mala.

- Jebi me, Creede - zahtijevala sam, a on me pogledao u oči.

- Usporimo malo - rekao je nježno.

- Jebi me - ponovila sam.

- Sylvie, mala...

Podignula sam glavu i usisala mu donju usnicu između zuba grickajući ga. Pustila sam, ovako blizu mogli smo si vidjeti oči i protisnula sam: - Creede. *Jebi me*.

Gledali smo se u oči.

Tad se pomaknuo i dignuo me na ruke. Uspravio se prvo na koljenima, a potom se osovio na noge. Dva puta je široko opkoračio, kurca još uvijek duboko u meni. Nakon toga sam se našla na kauču i on me jebao.

Krenuo mi je prema ustima, ali sam se izmaknula i okrenula gurajući mu lice u vrat i čvrsto se držeći za njega rukama i nogama. Pomicala sam i dizala kukove kako bih se bolje nosila s njegovim nasrtajima i sve sam izbrisala iz mozga osim onoga što mi se događalo između nogu. Tražila sam, pipala i pronašla, oslonila sam glavu na jastuke dok sam glasno svršavala. Užitek mi je, kao i uvijek, odagnao bol.

Bio je jači. Bolji.

Mnogo jači.

I te kako bolji.

Nastavila sam ga čvrsto držati zaranjajući mu licem u vrat i ostajući u tom položaju dok i Creed nije svršio.

Dala sam mu vremena, brojila sam sekunde i čekala da mu se dah uravnoteži, a tad sam mu naredila: - Miči se s mene. - Podignuo je glavu, osjetila sam kakav mu je pogled, ali ja sam promatrala njegov grkljan i ponovila: - Miči se s mene.

- Mislim da je ovo što se upravo dogodilo dokaz da moramo razgovarati, Sylvie - rekao je nježno. Podignula sam se i okrenula kad sam čula ove riječi. On se izvukao i ja sam ga odgurnula na stranu, prema dnu kauča.

Odmaknula sam se, ali ne toliko daleko da ga ne bih mogla odalapati rukom po prsima i uputiti snažan udarac.

Oslonio se i podignuo na podlakticu. Drugom mi je rukom snažno obgrlio struk, držeći moju ruku na prsima i gledajući me u oči.

- Ti si totalni seronja - zasiktala sam.

Dugo mi nije ništa odgovorio. Tad je tiho kazao: - Imao sam te, ali si se na kraju izvukla i odmaglila. Samo sam ti predstavljao običan kurac.

- Svi ste vi samo obični kurci - odvrtila sam.

Odmahnuo je glavom i stegnuo prste oko mog zapešća dok mi se primicao.

- Imao sam te.

- Nitko me nije imao.

- Imao sam te.

Primaknula sam se i odbrusila: - Nitko me *nikad* nije imao. - Ignorirala sam bljesak u njegovim očima i to koliko ga je lako pročitati i koliko je teško to opaziti u njegovu pogledu. Sve sam to zanemarila i trznula glavom.

Nije me pustio,

- Puštaj me - oštro sam zahtijevala.

Pustio me.

Skočila sam s kauča i krenula prema odjeći. Navukla sam top i traperice, ostavljajući gaćice, grudnjak, čarape i čizme ondje gdje su ležale.

On je već navukao traperice i napola ih zakopčao dok sam se okrenula.

Skrenula sam pogled s njegovih prepona na oči.

- Soba za goste je prava jazbina, ali pronaći ćeš krevet, ako budeš dovoljno duboko rovario. Napregneš li dobro oči, pronaći ćeš i posteljinu. Ja idem van. Slatko spavaj.

Uputila sam se prema vratima nastojeći odlučiti hoće li ovo biti večer burbona ili tekile.

- Priznajem da te nisam mogao imati.

Ukočila sam se od ovih riječi, ali nisam se okrenula. Nisam se pomaknula.

Godine su prošle.

Tad je ponovno progovorio, samo tiše.

- Nikad nisam ni pomislio da ću te opet vidjeti. Nisam te mogao imati, slažem se s tim dijelom. Tim dijelom nas. Djeci sam nadjenulo imena oko kojih, smo se dogovorili, pa tako svaki put kad ih pozovem volim tebe, pamtim te i imam taj dio nas uz sebe.

Isuse.

Sigurno ovo ne misli ozbiljno.

Isuse.

Neka me netko ubije na mjestu.

Okrenula sam se i pogledala ga ravno u oči.

- Kako samo sereš.

- Ma daj?

- Da - odbrusila sam.

- Ako stvarno vjeruješ da je tako, dat ću ti njezin broj. Nazovi Chelle. Pitaj je zašto se razvela od mene.

Trznula sam kukom prije nego što sam položila ruku na bok i upitala ga drsko: - To bi bilo zanimljivo, Creede. Što bi mi ona kazala?

- Da je podnijela zahtjev za razvod iz istog razloga zbog kojeg si ti večeras poludjela. Podnijela je zahtjev kad je doznala zašto sam ustrajao baš na tim imenima za djecu. Podnijela je zahtjev zbog razloga koji je stajao iza tih imena. I podnijela je zahtjev zato što joj je bilo dosta braka s čovjekom koji je bio zaljubljen u jebenog duha.

Trebala sam se svojski potruditi, ali sam ipak uspjela zanemariti njegove verbalne udarce koji su mi izbijali zrak iz pluća.

- Dakle, ti si seronja koji se zalaže za jednake šanse: njoj si učinio isto što i meni - primijetila sam.

- Da - složio se. - Ipak me boli kurac, pa je zato dobro što me se riješila. Poštena žena. Nisam joj to nikako smio napraviti. Dobio sam njih, dobio sam njezin dio njih i ono tvoje u njima. Mislio sam da ću cio život proživjeti bez onoga što najviše želim, pa sam se zato pobrinuo da iz toga izvučem sve što mogu i želim. Sviđa mi se tako i opet bih to ponovio.

Ozbiljno, ovom govнару nije se moglo vjerovati.

- Ti si seronja - procijedila sam.

- Nisam to porekao. Svaki dan živim s time. Ne moraš mi to ponavljati.

- Kako je doznala?

- Ispričao sam joj. Prije sedam godina, na tvoj rođendan. Na dan koji nikad nije mogla shvatiti. Na dan kad bih se svake godine napio kao svinja, sam, samo ja. Te godine nije me htjela pustiti samog, u tome je bila razlika. Navaljivala je. I tako je doznala. Sve. To je najbolja stvar koja joj se dogodila. Napokon se mogla osloboditi ovakvog seronje.

- Sretnica. Sad vjerojatno i ona slavi moje rođendane.

- Ne - odmahnuo je glavom. - Meni si ti bila bitna. Njoj sam ja.

Jebote. Jebote. *Jebote!*

Zanemarila sam to i izjavila: - Nisam bila duh, Creede. - Pokazala sam na sebe slobodnom rukom. - Kao što vidiš, živa sam i zdrava.

- Meni si bila duh.

- Tvoj izbor.

- Nije bio - odmah je odvratio. - Zaroni duboko ispod površine i doznat ćeš to.

Osjetila sam kako mi se zjenice sužavaju. Primaknula sam se i zasiktala: - Ništa ja ne znam.

- Znaj da je tako - zarežao je i okrenuo mi leđa. Bio je to tako iznenadan pokret da nisam imala vremena povući se, pa čak ni pripremiti za ovakvo što.

Nisam mogla kontrolirati ono što sam vidjela. Udahnula sam oštro i čujno.

Pustila sam mu krv po leđima i na vratu, a mogle su se vidjeti i druge ogrebotine.

Ništa od toga nije nagrdilo tetovažu koja mu se širila preko cijele kože.

Dok.

Jezero.

Horizont.

Sunce koje sja.

A duž doka krasopisom ispisano ime na utoru iznad donjeg dijela kralježnice.

Sylvie.

Okrenuo se da me ponovno pogleda, a ja uopće nisam skrenula pogled s njegovih prsa, u mozak mi se utisnula slika njegovih leđa.

- Ovdje nisam ni cio jebeni dan, Sylvie - nastavio je dok sam gaja gledala u oči - a mi se jebemo na podu tvoje stražnje sobe usred hrpe jebenog zitija.

- Jebeni kurvin sine - šapnula sam.

Ignorirao me i upitao: - Jesi li napokon shvatila zašto moramo razgovarati?

Odmahnula sam glavom ne obazirući se na mučninu u želucu,

- Nećemo razgovarati.

Prošao je rukom kroz kosu i procijedio: - Jebote, Sylvie.

- Mi *nećemo* razgovarati - ponovila sam uz jači naglasak.

Rukom je ocrtao luk preko kauča i poda. - Dakle, ovo se neće ponoviti?

- Stvarno dobro ližeš, dakle, ne. Ne bih to rekla. Zadovoljila bih se i drugorazrednima. Pa čak i trećerazrednima.

Obrve su mu se podignule, a njegov rastući bijes proletio je kroz sobu. - Sereš, sto posto.

- Ne - trznula sam glavom, - Osim ako tebi nije bilo dobro. Ako nije, onda ću se snaći na nekom drugom mjestu.

Bijes mu se skupljao, širio se, rastao, ispunjavao sobu.

Gledali smo se u oči u tišini.

Creed je prekinuo šutnju postavljajući pitanje koje ga se uopće ne tiče.

- Zašto ne voliš da te se onako pritisne na pod?

Ovo nisu bila njegova posla, ali ipak je, na neki način, zaslužio odgovor, pa sam mu rekla.

- On me tako pritisnuo. On me i zavezao. Nije mi se to svidjelo.

Čvrsta čeljust mu se još više stisnula, tako da se mogao opaziti trzaj mišića.

Tad je šapnuo: - Nije ti se svidjelo.

- Ništa što mi je on radio nije mi se sviđalo.

Cijelo mu se lice ukočilo, a na obrazu mu je zatitrao mišić.

Tad je primijetio: - I zato su ti sad svi samo obični kurči.

Uzdignula sam bradu. - Aha.

- I želiš da ja budem jedan od njih?

- Hej, Creede, jesi li pri sebi? - ispružila sam ruku i pokazala na sobu. - Pa već jesi.

Odmahnula sam glavom. - Ne može se doprijeti do tebe?

I ja sam odmahнула glavom. - Ne. Ti ne. Nitko. Pogotovo ne ti.

- Ne želiš kopati ispod površine - rekao je tiho.

- Znam što je ispod zakopano, pa ne želim. Nema jebene šanse. Puštam to na miru.

Oboje smo opet ušutjeli.

Ponovno je on prekinuo šutnju.

- Meni je bilo dobro.

Kimnula sam. - Drago mi je da sam još dobra u tome.

Oči su mu postale hladne, rekao je: - Uzet ću i drugorazredno i trećerazredno i sve što si mi voljna ponuditi.

- Bilo je odlično, mali, i dobro je znati da ovo partnerstvo donosi svakojake prednosti - odgovorila sam.

Prekrižio je ruke na prsima, ali nije ni sekundu skidao pogled s mojih očiju dok je šaputao: - Mala, samo čekaj, vidjet ćeš.

- Oo, kako je to uzbudljivo - uzvratila sam sarkastičnim šapatom.

- Možeš se kladiti na to - odvratio je.

- Jesmo li završili? - upitala sam ga i nastavila: - Vidiš, moraš još nešto naučiti o meni. Kad s nekim završim, uglavnom završim, i odlazi ili on ili ja. Budući da oboje stojimo ovdje, ja sam spremna otići. Dakle, jesi li kazao sve što imaš reći?

- Ni blizu.

- Dobre vijesti - odvratio je. - Da razjasnimo: voljna sam ponoviti ovo. Ti mi izgledaš raspižđeno. Volim grub seks, ali mislim da si ti to prevladao. Dakle, sad te pitam, jesi li gotov?

- Da. - Uzdignuo je bradu. - Zasad.

- Onda se dobro naoružaj, mali - upozorila sam ga. - Ovo je bio samo uvod. Kad sam raspoložena, mogu cijelu noć. Taj kondom za svaki slučaj koji držiš u novčaniku neće ti biti dovoljan.

- Upravo smo zabilježili ljekarnu na našoj sutrašnjoj ruti. Prva postaja.

- Ja se slažem.

- U redu. Jesi li gotova s tim izigravanjem opake cure? - upitao je.

Slegnula sam ramenima. - Sigurno.

- Dobro. Ali nemoj prestati s tim svojim pametovanjem. To me rajca.

- Bit ću uvijek spremna za to.

- Znaš li koja je najveća ljepota u ovom? - upitao me odrješito.

- Ne, zgodni, reci mi - potaknula sam ga šaljivim i sladunjavim glasom.

- Ovako su ti otac i maćeha razgovarali kad se ne bi svađali. Sjećaš se? Ti si mi to kazala.

Dobro je naciljao.

Točno kroz srce.

- Shvaćam - šapnula sam. - Udaramo ispod pojasa.

- Ne - odvratio je dižući ruku i dodirujući vršcima prstiju ogrebotinu koju sam mu ostavila na vratu. Spustio je ruku i nastavio: - Sve je pošteno. Nema pravila. Nikakvi zahvati nisu zabranjeni. Pobjednik uzima sve.

Ramena su mi se uspravila. Omotala sam ruke oko trbuha i gledala ga u oči kad sam mu se nježno obratila: - Šest godina, Creede. Šest godina, svakog dana, svake minute, svake sekunde gubila sam komad po komad sebe same. Kad sam prešla preko toga, pobrinula sam se da više nikad ne izgubim. Mislim jebeno *nikad*. Upravo si upao u igru u kojoj ne možeš pobijediti.

- Pa sad kad si prešla preko toga, hoće li ti se vratiti neki prijašnji komad tebe? - upitao je.

- Onaj jebeni prvi komad sigurno neće.

- Dakle, kažeš mi da je moja Sylvie nestala.

Njegova Sylvie.

Jebeni *seronja*.

- Davno je nestala - potvrdila sam.

- U redu - promrmljao je kao da mi ne vjeruje.

- U redu - čvrsto sam ponovila.

- A tko se onda onako široko smiješio djetetu s Downovim sindromom, kao da ju je jutros obasjao dan i dodirnuo joj čelo, lica koje je odavalo da je i ona njemu obasjala dan?

Nema šanse da će ovako doprijeti do mene.

- To je bila Adamova Sylvie.

- Pretrčala si preko dvorišta kao da si doznala da je netko postavio bombu, mala, a ne kao netko tko kasni pet minuta da pomogne prijateljici. Ne propuštaš ni dana, pa čak ni ako se moraš dovući sva mamurna. Dala si otkaz kad se Josh razbolio i kad je žena tvoga pokojnog partnera morala početi raditi. Pazila si na njega. Ona to ne zna, ali ti si ta koja svake jebene nedjelje ostavlja crvene i bijele ruže s plavom trakom na njegov grob. A mene si prihvatila samo kako bi mogla štititi Vitezova leđa. Nije to bila Adamova Sylvie. Ni Charlenina Sylvie. Pa ni Vitezova Sylvie. To je jednostavno Sylvie. Ona koju sam poznavao. Nije nestala. Upravo stoji ispred mene.

- Samo se ti drži toga, Creede, i dobro ćeš najebati.

- Isuse, nadam se.

Začepila sam usta.

Tad sam ih otvorila i rekla: - Osjećam potrebu napiti se. Nastavit ćemo sutra s ovim.

- Samo me nazovi ako ti bude trebalo prijevoz do kuće iz bara - ponudio se.

- Zgodni, nikad me nećeš čuti. Da bih došla do tvog broja, u imeniku mobitela trebam upisati pune dvije riječi.

Sad je došao red na njega da začepi usta.

Shvatila sam to kao znak da odem.

I otišla sam.

Stala sam kako bih ljutito pogledala Gun koja se sklupčala na stolici u blagovaonici i čvrsto spavala. Razlog ljutitog pogleda bio je taj što se njoj kunjalo i što me napustila kad mi je bila potrebna. Budući da je drijemala, nije opazila taj ljutiti pogled. Ipak, od toga sam se bolje osjećala.

Stala sam da navučem drugi par čarapa i čizme te zgrabim ključeve.

Ja, moje traperice, top, čizme i čarape, komandosica i nedostatak grudnjaka prošli smo kroz vrata i kao mnogo, *mного* puta prije, izišli u noć.

6. POGLAVLJE

NAJBOLJI ROĐENDAN IKAD

Sunčano ljeto pokraj jezera u Kentuckyju, prije dvadeset sedam godina.

Creed ima dvanaest godina, Sylvie sedam. Rođendan joj je...

Brzo sam pedalirala biciklom preko tračnica i prošla kroz šumu da stignem do jezera.

Nisam htjela dugo čekati da ga vidim.

Nismo često imali prilike za ovo. Bilo je teško umaknuti tatici, ali kad bi on bio na poslu, moja maćeha uglavnom bi pila žestu ravno iz boce, pa mi nije bilo teško šmugnuti joj. Samo sam morala biti oprezna, a Tuck mi je rekao da ne smijemo biti pohlepni. Pohlepa je glupa. Što više šansi iskorištavamo, imamo više šansi da budemo uhvaćeni.

Zato smo ovo radili samo za posebne prigode.

Kao danas.

Na moj rođendan.

Noći se nisu računale. Tuck mi je rekao da noću mogu doći kad god poželim, samo da budem oprezna.

I bila sam.

Kad god bi se oni počeli svađati, ja i Bootsie išuljale bismo se iz kuće i otišle do Tucka. Pokucala bih na prozor, a on bi se, kao i uvijek, otvorio i prije nego što bih zglobovima prstiju dodirnula staklo. Ponekad bi provirio glavom i rekao mi da se nađemo u šumi. Kad mu ne bi bilo mame, provukao bi se cijelim gornjim dijelom tijela kroz prozor, zgrabio me ispod ruku i uvukao me. Tad bi se opet izvlačio, gotovo viseći u zraku, pa sam se uvijek bojala da ne padne, ali to mu se nikad nije dogodilo. Ovo je činio da dohvati i Bootsie te je združi s nama.

Razgovarali smo u šumi ili u njegovoj sobi, a imali smo mnoštvo tema za priču iako je on bio mnogo stariji od mene. Što volimo jesti. Televizijski programi koje volimo gledati. Filmovi koje smo pogledali. Ljudi iz grada. Pričao bi o svom tati. Ja sam pričala o svojoj mami i o našim druženjima kad bi ona došla po mene i odvela me u Lexington gdje bismo zajedno provodile vikende.

Kad bismo provodili vrijeme u šumi ili u njegovoj sobi, bez obzira na sve, on bi me ispratio kući do ulaznih vrata mog stražnjeg dvorišta.

Opazila sam jezero i vidjela ga, stajao je suncem opaljenim leđima okrenut meni i sjedio na samom rubu doka. Kao i uvijek kad bih ga vidjela, javio mi se čudan osjećaj u trbuhu. Onako čudno kao prije vožnje na vrtuljku tijekom karnevala ili u zabavnom parku. Na taj način čudno.

Zaustavila sam bicikl do njegova. Skočila sam, dohvatila stvari u košari i položila bicikl bočno na travu.

Tad sam otrčala stazom do doka, skočila na njega i požurila preko drvenih dasaka.

Tuck se okrenuo i pogledao me, iz vio je usne.

Stala sam pri kraju i pozdrav mi je zazvučao zadihano.

- Hej - odgovorio je Tuck.

Dala sam mu ledene Snickers štangice.- Donijela sam ih!- povikala sam, a potom skinula cipele i sjela pokraj njega uz sam rub doka.

Noge su mu visjele i njihale se. Bile su tako duge, voda mu je dopirala preko gležnjeva. Moje su bile tako kratke da sam morala uperiti prste prema vodi kako bih dodirnula površinu.

Uzeo je štangicu Snickersa i počeo je otvarati.

Ja sam otvorila svoju i snažno zagrizla u ledenu karamelu i lješnjak.

- Nisam mogla spremiti stvari za piknik. Ona je bila u kuhinji - rekla sam mu grickajući štangicu,

- U redu je, Sylvie - kazao mi je punih usta.

- Ali ona je, znaš... - nisam mu kazala što sam znala i nastavila sam pričati. - Ničega nije svjesna. Možemo plivati, i to dugo. Tatica je na poslu, a ona će vjerojatno spavati kad se ja vratim kući tako da možemo ovdje provesti cio dan ako želimo.

- Rođendan ti je, a tata ti je otišao?

Okrenula sam glavu i pogledala ga zbog načina na koji je to rekao.

- Da.

Zurio je u mene, a potom opet gledao vodu. Primaknuo je štangicu ustima i odgrizao dobar komad.

Osjećala sam se loše otkako on nema tatu i znala sam, po načinu na koji je pričao o njemu, da bi najviše na svijetu volio kad bi mu se tata mogao pojaviti na rođendan. Mene nije bilo briga hoće li tatica biti na mome. Zapravo, uvijek me tjerao da za rođendan nosim neke šminkerske haljinice. Osjećala sam se nekako zločesto, ali bilo mi je drago da ga nema.

Sjedili smo zajedno i umakali prste u vodu, zurili u nju i grickah štangice. To smo radili dok Tuck nije pojeo svoju. Gurnuo je omot u džep kratkih hlačica. Tad je uvukao ruku u drugi džep i onda sam vidjela malenu bijelu kartonsku kutiju.

Pružio miju je.

- Sretan rođendan, Sylvie.

Zurila sam u kutijicu, a potom ga pogledala. - Opa!

Široko mi se osmjehnuo.

Voljela sam poklone i još mi je bilo draže što je ovo njegov poklon, ali meni bi dostajao i taj široki osmijeh.

- Kud nemamo ukrasnog papira, a ja sam sav džeparac potrošio na poklon tako da ga nisam mogao kupiti - kazao mi je.

- Ma u redu je! - zacvrkutala sam. Otvorila sam kutijicu i opazila zlatnu narukvicu s malim sjajnim zelenim draguljem koji je visio na njoj. Uz dragi kamen stajala je plastična ceduljica.

- Kažu da se zove peridot. Kamen koji označava tvoje rođenje - čula sam Tuckov glas.

Trznula sam glavom i pogledala ga. - Sviđa mi se. Zelena je moja omiljena boja.

Ponovno mi se široko osmjehnuo.

- Uvijek ću ga nositi uza se, Tuck - šapnula sam. Upravo sam se spremala izvući ga iz kutijice i staviti na sebe, kad me on čudno pogledao i odmahnuo glavom.

- Jeftin je, Sylvie - rekao je tiho. - Djevojka koja mi ga je prodala kaže da ga ne smiješ smočiti. Koža bi ti u tom slučaju pozelenjela.

- Briga me - rekla sam mu.

- Tvoj tata će se brinuti - kazao mi je.

Brinuo bi se.

Kvrugu.

Pogledala sam narukvicu i rekla nježno: - Nosit ću je kad god nisam u vodi.

- Dobro - odgovorio je.

Pogledala sam ga i nasmiješila se.

Tad sam skočila na noge i otrčala do bicikla. Odložila sam narukvicu u košaru zajedno s omotom štangice jer mi je Tuck rekao da je njemu tata pričao kako je ružno ostavljati smeće za sobom i da to nikad ne smije raditi. Zato to nikad nismo radili.

Ponovno sam otrčala do doka skidajući majicu sa sebe i zastajkujući da skinem hlačice. Ispod sam nosila kupaći kostim.

- *Bomba!* - viknula sam i potrčala dokom. Skočila sam s ruba što sam dalje mogla. Rukama sam obujmila skupljene noge i uskočila u toplu vodu.

Nisam pošteno ni izronila kad sam čula kako Tuck upada u vodu pokraj mene.

Nasmiješila sam se.

Izronio je, napravio jedan zamah, došao do mene i potopio me.

Izronila sam smijući se.

Skakali smo, zaranjali, natjecali se tko će dublje roniti i plutati, a Tuck me puštao da pobijedim jer mi je bio rođendan i mi smo se satima tako zabavljali.

Maćeha je spavala kad sam došla kući pa nitko nije znao da sam provela cio dan na jezeru s Tuckom.

Bio je to najbolji rođendan ikad.

Ikad.

7. POGLAVLJE

JA SAM ONO ŠTO TI TREBA

Sadašnjost...

Otvorila sam oči i buljila u sat smješten usred smeća razbacanog po mom noćnom stoliću.

Jebote.

Sinoć sam odabrala burbon. A trebala sam tekilu.

Izvukla sam se iz kreveta i odvukla hodnikom do kupaonice. Obavila sam što sam imala, umila se, oprala zube, ispila brojne gutljaje vode zahvaćene dlanovima i izišla kad sam čula kako se ulazna vrata otvaraju i zatvaraju.

U redu. Tu smo. To je to.

Bog mi nije uslišao molitve i cio mi je jučerašnji dan pretvorio u noćnu moru, kao u onoj sezoni *Dallasa* kad je Bobby bio mrtav, a potom, *puf*, i eto ga u slijedećoj sezoni pod tušem.

Ispostavilo se da je jučer Tucker Creed doista ušao u moj život, da sam pristala na to da mi bude partner i da je večer završila tako što sam jela hranu koju je on pripremio i jebala se s njim.

Sranje.

Odlično.

Upala sam u dnevni boravak, zaobišla zid i krenula prema blagovaonici.

Opazila sam kutiju s krafnama na pultu i iza nje zgodna tipa. Zgodna tipa s malčice ispučenom modricom na jagodičnoj kosti i tragom ugriza na vratu, s bijelom kartonskom šalicom kave u jednoj ruci i bostonskom krafnom u drugoj koju je odmah prepoznalo moje znalacko oko istrenirano za raspoznavanje svih vrsta krafni.

Procjenjivački me pogledao. - Jutro.

- I tebi - promrmljala sam, zanemarujući njegov širok osmijeh. Pogledala sam mačku koja je uvukla njušku u svoju zdjelicu za hranu.

Stala sam i zurila. Uporno.

Gun je to osjetila i pogledala me.

- Mijau - branila se i imala je pravo. Bila je mačka. Hrana je hrana, bez obzira na to tko te nahranio.

Ipak sam je počejala: - Izdajice.

Čula sam hihotanje. Pogledala sam Creeda, a potom kutiju s krafnama, i upitala ga krećući prema njemu: - Jesi li ti ovo kupio krafne za cio kvart u pokušaju da se zbližiš s partnericom i dobiješ još tucet razloga zbog kojih bi me htio održati na životu?

- Ne, kupio sam dovoljno krafni da Charlene i klinici budu mirni i zadovoljni jutros.

Sranje, to će im se svidjeti. Ovih dana krafne su im bile dovoljne. S druge strane, neka su mi vrsta obitelji. Sitnice uvijek upale. Osim Dana, onog govornara, naravno.

Stala sam preko puta šanka i pogledala ga. - Jesam li ti danas rekla da si seronja?

- Tek si ustala, dakle, nisi.

- Seronja si.

Opet se široko nasmiješio.

Otvorila sam kutiju i izvukla krafnu s glazurom. Uglavnom su mi se sviđale neke posebne krafne. Danas sam htjela ovu s glazurom.

Zagrizla sam i pogledala Creeda obraćajući mu se i istodobno žvačući pecivo i šećer: - A kava?

Gurnuo je bijelu kartonsku šalicu preko šanka i do mene. Podignula sam je, ispila i sklopila oči.

Ah, *kako dobro*.

- Kakva je to priča da sam ja seronja? - upitao je Creed. Otvorila sam oči, ali samo kako bih ga ošinula suženim zjenicama.

Prasnulo je u smijeh, a ja sam ga ljutito gledala dok je to činio. Ah mogla sam obavljati više radnji odjednom, pa sam ga ljutito promatrala, grizla krafnu i otpijala još jedan gutljaj kave.

Prestao se smijati i pogledao me. - Jesi li se dobro provela sinoć?

- Nisam. Izgubila sam dvjesto dolara na biljaru.

- Nisi dorasla protivniku?

- Ne. Koma sam u biljaru. Loša sam i u pisanju pijanih poruka. Ali bih te zato dotukla do temelja u kladenju na biljar kad sam pijana.

Široko se osmjehnuo prije nego što me pitao: - Gdje ti je Corvette?

- Na parkiralištu pokraj X- a, nadam se da je mirna pod budnim okom zajebanog čuvara.

- Siguran sam da će sve biti dobro s njom - uvjeravao me. Uzela sam još jedan pošten zalogaj, sažvakala ga dvaput i rekla mu kroz djelomično sažvakanu krafnu: - Nadam se. - Nastavila sam žvakati i dometnula: - Ako ne bude tako, kunem ti se, zabit ću se u zahod i neću izlaziti tjedan dana. - Još žvakanja, progutala sam i potom rekla: - Samo da ti još kažem, nosim pištolj uza se, a otvoriš li vrata zbog nekog drugog razloga umjesto ubacivanja hrane i piva, upucat ću te.

Široko se nasmiješio i promrmljao: - Primam to na znanje.

- Nemoj misliti da se šalim.

Nastavio se široko smiješiti.

Poslije mu je taj osmijeh izbljedio i upitao me: - Kako si došla kući?

- Nemam pojma. Popušila sam tipu da me preveze. Mislim da je imao plavu kosu.

Njegov bijes odmah je počeo ispunjavati prostoriju.

- Nemoj se igrati sa mnom - šapnuo je. - Misliš da te nisam čekao da se vratiš?- upitao me i nastavio prije nego što sam mu stigla odgovoriti. - Bila je crvenokosa, pretjerano našminkana, i obje ste se cerekale na putu do ulaznih vrata. Iako se hihotala kao luđakinja, uspjela je bez problema doći do auta i nije bila nacvrcana kao ti.

- Nije bila riječ o ženskoj osobi, nego o muškarcu.

- Onda je imao mnogo veće sise i guzice od tebe.

- To ti je sve guma, Creede, X je bar za *gajeve*. Ona je transvestit. Zove se Uqueesha.

Creedov bijes se primirio i on je uzdignuo obrve.

- Ta kuja zapravo je tip?

Kimnula sam. - Ta kuja je tip.

- Jebote, nisam to očekivao - promrmljao je.

- Možda djedica treba otići na pregled k okulistu - odvrtila sam mrmljajući, a zjenice tih očiju za koje sam smatrala da trebaju stručni pregled suzile su se.

Odgrizla sam još jedan komad i široko se smiješila žvačući krafnu.

On je zagrizao u svoju i zalio gutljajem kave.

Čim sam progutala zalogaj i prije nego što sam to mogla zaustaviti, upitala sam ga: - Čekao si me da stignem kući?

Ništa nije rekao, samo me pogledao.

Stajala sam za kuhinjskim šankom i iznenada se osjetila čudno, kao da me sunce grije.

Creed je okrenuo vrat, pogledao mikrovalnu i potom mene govoreći tiho: - Imamo još deset minuta, a onda gibamo do susjednih vrata, mala.

Zrake nevidljivog sunca grijale su mi kožu i izravno ubrizgavale toplinu u mene.

Gurnula sam zadnji zalogaj krafne u usta i odložila šalicu kave na šank. Prožvakala sam je i progutala pa krenula ravno prema njemu. Okrenuo mi se s onom svojom jamicom na bradi i nije skidao pogled s mene čak ni kad sam ga obgrlila oko vrata i jednom rukom mu klizila gore - dolje. Podignula sam se na prste, čvrsto ga stisnula i približila sebi.

Strastveno sam ga poljubila, gurnula mu jezik u usta i dala da osjeti glazuru bostonske krafne.

Bilo je božanstveno.

Odgurivala sam ga, ljubila, držala se za njega, a on se sudario s bočnim dijelom šanka.

Stegnuo je ruke oko mene i podignuo me s tla, jebena stopala našla su mi se u zraku. Zaokružio je i prešao kuhinju dok leđima nisam udarila o hladnjak.

Podignula sam se oslanjajući mu se na ramena, snažno ga stisnula držeći mu ruku u kosi i primičući mu glavu dok je naš poljubac postajao divlji i strastven. Podignula sam noge i omotala mu ih oko kukova oslanjajući se leđima o hladnjak. Naglo sam se primaknula, a on je oteturao i lupnuo o dio šanka okrenut prema blagovaonici.

Odvojila sam usta od njegovih, podignula glavu i obujmila njegovu objema rukama. Disala sam brzo i plitko, prsa su mi se napinjala od napora, baš kao i Creedova.

Kosa mu je pala preko čela i pomiješala se s obrvama i trepavicama iznad njegovih bistrih plavih očiju. To je izgledalo začuđujuće slatko na muškarcu koji nije bio ni mrvicu sladak, nego sav snažan, grub i muževan.

I to mi je bilo napeto.

I seksi na sve moguće načine.

Sranje.

- Moram se odjenuti i otići do Charlene - šapnula sam ne mičući se ni centimetra i ne puštajući ga.

- Idem i ja - odvratio je šapatom.

- Kako god ti odgovara.

- To će mi odgovarati.

Slegnula sam ramenima, gledala ga u oči i tiho rekla: - Ako te ta obitelj prihvati, a ti nestaneš, ja ću te pronaći, Creede. Pronaći ću te i naći neki vrlo gadan način da platiš za to. Jesi li me razumio?

- Razumijem - odgovorio je podjednako tiho. - I razumijem da je sad malo grublja, ali oko mene se sad omotala upravo onakva Sylvie kakva je nekad bila.

Odmaknula sam se, ali on je bio spreman, položio mi je ruku na leđa i čvrsto me zadržao na mjestu.

- Spusti me - zahtijevala sam.

Nije pomaknuo ni mišić dok je izjavljivao: - Sve za tebe, mala. Sve što jebeno treba. Razumiješ li *ti* sad *mene*?

Stegnulo me u trbuhu.

- Spusti me - šapnula sam.

Spustio me na tlo.

Zaobišla sam ga, otvorila kutiju s krafnama i uzela još jednu glaziranu. Tad sam skrenula iza šanka, dohvatila šalicu kave i uputila se prema dnevnom boravku. Nažalost, Gun se gegala svojom pozamašnom, krznom obraslom guzicom ispred mene i nije se žurila. Nije bilo dovoljno prostora da je zaobiđem, pa sam morala usporiti.

To je značilo da Creed može još jednom pokušati.

Nije propustio šansu.

- Ako si me ovako poljubila, partnerice, samo zato što sam te čekao da se vratiš kući, onda jedva čekam nagradu kad napravim nešto za tebe što će uistinu značiti nekoga vraga.

Okrenula sam se pred ulazom. - Ako mi vratiš onih dvjesto dolara koje sam izgubila na biljaru, tako ću ti ga dobro popušiti da ćeš pomisliti da si upao u neku novu dimenziju.

Široko se nasmiješio. - Čini mi se da večeras izlazimo van.

- Ne mogu dočekati.

Lice mu se promijenilo, oči su mu se promijenile, držanje tijela mu se promijenilo, sve sam to vidjela i sve se duboko utisnulo u mene.

- Ne mogu ni ja.

Odlučila sam kako je vrijeme da odem prije nego što me intenzitet njegovih osjećaja izbriše s lica zemlje.

Tako sam i učinila.

Ali tek pošto sam mu pokazala srednji prst.

Čula sam ga kako se smije dok sam se udaljavala.

Sranje.

Odlično.

Kako god.

- Isuse, kako je zgodan - šapnula je Charlene.

Oslonila se na vrata koja su vodila prema stražnjem hodniku njezine kuće i promatrala Creeda koji je na kraju hodnika provjeravao slavinu koja joj je curila u kupaonici.

Odmaknula sam je i stala na vrata.

Danas je bio red na još bljeđe traperice. Antilopske čizme. Ali bilo je ljeto i danas su najavljivali topao dan, pa je skinuo majicu i nosio samo laganu plediranu košulju, onu svijetloplavih i žutih nijansi na kremastoj podlozi.

Adam je bio unutra s njim, a Creed se onako krupan i visok raširio u cijeloj prostoriji smijući se Adamu koji mu je nešto uzbuđeno brbljao.

Krafne su im bile pravi hit.

I Creed, zato što ih je donio. Barem su ga klinци tako doživljavali, Bio im je fora i stoga što je izgledao krupno i opako. Iskustvo me naučilo da su klinци jedini koji ne hodaju po jajima kad se nađu u blizini zajebanih tipova. Oni *obožavaju* takve i ne osjećaju nikakve zadržke pristupiti im i započeti razgovor. Zajebani likovi su magneti za klince, a ako je zajeban istinski zajeban, onda ni on nema zadržke prema njima.

Creed je ovog jutra dokazao da je istinski zajeban.

Znao je s djecom.

To me nije iznenadilo. Imao je vlastitu djecu, iskustvo s njima, normalno da je takav. To ne znači da mi se svidio ovaj prizor i da sam ga rado gledala.

Nisam se dala upecati, pa sam se ponašala kao i obično.

Klinци su pojeli krafne i popili mlijeko dok smo Creed i ja pazili na njih, a Charlene se spremala za posao. Tad je Creed pomogao Adamu dok sam je bavila Leslie i Theom. Creed i Adam prvi su završili. Charlene je izišla iz kupaonice pa su otišli pogledati slavinu. Charlene je bila gotova sa spremanjem i došla je do mene.

I tako smo stajale.

- Mogu li ti pomoći da je popraviš? - Adam je vikao glasno i uzbuđeno, dvaput poskočivši.

- Treba mi jedan dio, prika - odjeknuo je Creedov dubok i ugladen glas s grubim prizvukom niz hodnik. - Naći ću ga ja, doći večeras i onda mi možeš pomoći.

Odlično.

- Mogu pomoći! - viknuo je Adam, ponovno skočio, a Creedov osmijeh postao je širi, otvoreniji, više seksi i, da ga jebem, slađi.

Odmaknula sam se od vrata i okrenula prema Charlene koja me pažljivo promatrala.

- Jesi li ga ti onako ugrizla? - upitala me tiho.

- Hm... da - odgovorila sam.

- A masnica na jagodici? - nastavila je.

- Stvari su malo izmaknule kontroli - šapnula sam.

- Kako to? - odvratila je šapatom.

- Raspizdio me. Napala sam ga. Ugrizla sam ga i udarila. Branio se. Stvari su se zagrijale na jedan drugačiji način. Pružio mi je orgazam nakon što me vrhunski polizao, a potom je uslijedio sirov i grub seks tijekom kojeg me nosio preko sobe ne izvlačeći ga iz mene, a ja sam mu, malo nakon toga, vratila uslugu. Mislim na orgazam. Nisam ga nosila po sobi.

Iskolačila je oči i promrmljala: - Kakvo sranje.

Ja bih upotrijebila drugačije riječi, ali sam se ipak složila. - Hm.

Izraz lica joj se promijenio, pogled joj je postao topao i zabrinut prije nego što mi je tiho kazala: - Znam da je to on, Sylvie.

Charlene sam, za razliku od Viteza, rekla kako se on zove.

Nastavila je govoriti. - Zнала sam još jučer da je to on kad je došao i predstavio se. Odigrala sam sve skulirano iako nisam imala pojma kako mi je to uspjelo. - Primaknula se i zasiktala. - S obzirom na to da sam bila *izluđena*. Jesi li ti dobro?

Kimnula sam i ušla dublje u kuhinju mrmljajući: - Dobro sam.

- Sylvie...

Okrenula sam se prema njoj.- Mora mi nešto značiti da mi znači, mala moja, a on mi je davno prestao išta značiti.

Sinoć sam došla do takva zaključka. Ispala sam iz igre zato što sam mu dopustila da mi se približi, kao da mi nešto znači, a zapravo mi ne znači ništa. Više ne.

Zato sam se morala riješiti toga kako bih dobila partnera koji zna što radi. Radit ću zajedno s njim da nestane ovih Vitezovih nevolja. U međuvremenu mogu zaskočiti zgodnog tipa kad god me volja.

To nije loša pogodba.

Ostalo sam već odavno zaključila i stavila po strani.

Samo sam morala prevladati šok, a to sam odradila uz burbon i partiju biljara s nekoliko *gayeva* i transvestita. To je najbolji način. Ili jedan od boljih.

- Sylvie, kad si mi rekla... - započela je Charlene.

Približila sam joj se. - Bio mi je rođendan kad sam ti to ispričala. To je bio nas dan. To je bio *taj* dan. I bila sam pijana. Kad prijedeš preko nečega, to ne znači da si potpuno *prešla*. Sranja poput takvih - slegnula sam ramenima - nikad ne prolaze. Ali možeš se nositi s tim. I ja ću se držati pogodbe. Živi u Arizoni, tamo su mu klinci i sve ostalo, a lik predstavlja jebeno dobru ševu. Znaš mene. Ja se emotivno ne angažiram, ali volim se zabaviti. I zato se neću angažirati, nego samo zabaviti.

- Tipovi koje ti odabireš, dušo, nisu Tucker Creed.

Ponovno sam slegnula ramenima. - Oni su ništa. Kao i on. Sjećanje koje se vratilo u život i koje će naposljetku opet postati sjećanje. Pa onda neka bar ispadne dobro ovog puta.

Ugrizla se za usnicu i doimala se sumnjičavo prije nego što mi se obratila šapatom: - Budi oprezna.

Široko sam se osmijehnula. - Oprez ti je moje drugo ime.

Zakolutila je očima na ovu moju besramnu laž, a potom odmahнула glavom prije nego što je pogledala prema mikrovalnoj.

- Sranje! - odbrusila je. - U redu! - glasno je viknula tako da je cijela kuća odjeknula. - Auto! Škola! Moramo ići!

Ušla je u blagovaonicu gdje je Theo nešto žvakao sjedeći u peleni na podu. Ja sam ušla i odmah krenula prema Leslie koja je bila na sjedalici za stolom blagovaonice i nešto bojila. Creed i Adam pojavili su se u kuhinji kad smo se spremali izići.

Smjestili smo djecu u auto, a ja sam se još uvijek zezala s Leslie kad sam čula Creeda kako pita Charlene: - Ima li Sylvie ključeve tvoje kuće?

Još jednom sam se nasmiješila Leslie i dodirnula joj nos prstom dok sam se izvlačila iz auta i čula Charlene kako odgovara: - Da.

- Promijenit ću prozore danas. Navečer ću se pozabaviti slavinom i pogledati tvoj auto - rekao joj je. - Može?

- Svakako, Tuckere, hvala ti - odgovorila je i pokazala iskrenu zahvalnost. Dana više nema, ali i dok je bio u blizini ponašao se kao lijeni govнар. Što se Charlene tiče, Creed je pravi dar s neba.

Zatvorila sam vrata i otišla do Adamova prozora pa pritisnula dlan na njega, a potom se sagnula i dala im veliku pusu, zbog čega su se on i Leslie hihotali.

Kad sam to obavila, skrenula sam iza auta i došla do druge strane gdje je stajao Creed, dok je Charlene nastavljala s pričom. - I hvala ti za krafne.

Promatrala sam kako Creed istura bradu.

- Vidimo se, mala! - viknula sam joj dok sam prolazila pokraj njega.

- Vidimo se, dušo! - doviknula mi je Charlene. Podignula sam ruku i nastavila dok je ona govorila: - Bok, Tuckere. Hvala ti još jednom.

- Nema problema - promrmljao je, a ja sam znala da me prati.

Stala sam pred ulaznim vratima s Creedom uz bok i mahala im dok su odlazili.

Zajebani tipovi očito ne mašu, zato što Creed to nije učinio. Ali kad sam se okrenula pogledati ga, vidjela sam da im je zato navika ispraćati aute s osmijehom.

- Kakav ti je plan danas? - upitala sam ga, a on me pogledao.

- Prvo do ljekarne - odgovorio mi je grubim, ugladenim glasom od kojeg su me podišli drhtaji.

- Izvrsno - promrmljala sam. - Dalje?

- Jučer sam došao do jednog traga. Sad ga pratim. A ti?

- Traga? - navalila sam, a on je odmahnuo glavom.

- Moram vidjeti hoće li me to dovesti do nečega, Sylvie.

Oh, sranje. Oh, ne. Oh, *sranje*.

Moglo bi ispasti loše ako je uhvatio kakav trag vezan za te momke.

To sam prešutjela i kimnula. - U redu. Nair?

- On ne izlazi iz kreveta prije podne - obavijestio me Creed.

- Dobro. Otići ću do Naira ispipati teren. Potom u ured. A onda ću obići Serenu. Zatim opet do Naira.

- Dođi i do mene - naredio je. Kimnula sam, a on je nastavio: - Ovo nije ono u čemu ću ti pomoći u ovom poslu, ali glavu gore, vidio sam da ti prijateljica ima neke prijave za posao na pultu. Za pola radnog vremena. Nemam jebenog pojma kako ona misli raditi još jedan posao pokraj ovog kojeg već obavlja, i još s troje klinaca. Znam samo da ti sama obavljaš svoju administraciju, a ne bi morala kad se uzme u obzir koliko zarađuješ. I za to ti ne bi trebala osmosatna pomoć. Mene se to ne tiče. Takva sranja mogu dovesti do loše krvi među prijateljima. Ali ako joj to ponudiš, ona bi mogla sve obavljati kod kuće. Dodatno bi zaradila, a ti se ne bi morala zajebavati oko tih zavrzlama.

Jebote, ovo je genijalna ideja i sranje je samo što je njegova, poželjela sam da sam se ja toga sjetila.

Isturila sam bradu. - Porazgovarat ću s njom.

- Kad budeš u uredu, uzmi sve dokumente vezane za posao koji bi mi mogli zatrebati u zajedničkom radu s tobom. Ponesi ih kući. Pogledat ću to.

Kimnula sam.

- Sad mi daj njezine ključeve da pogledam te prozore prije nego što krenem.

Ponovno sam isturila bradu, ušla i otvorila ladicu sa strane stola. Zgrabila sam ključeve i bacila ih prema njemu.

Uhvatio ih je, a potom ispružio drugu ruku, dohvatio me za vrat i približio sebi. Sagnuo se i usta su nam se spojila, udijelio mi je dubok, vlažan i dug poljubac od kojeg sam izvila tijelo i šćepala ga šakama za kosu.

Odvojio je usta od mojih, pogledao me ravno u oči i promrmljao: - Vidimo se poslije.

Pustio me i otišao.

Duboko sam udahнула.

Tad sam krenula prema tušu da se spremim za nadolazeći dan.

Gun je sjedila pri vrhu kauča repa uz leđa.

- Mijau - oglasila se.

- Nemoj me sad i ti - odgovorila sam.

- Mijau - ponovila je.

- Što god - promrmljala sam, stvarno mi sad nije trebala lekcija od vlastite mačke i njezino razvlačenje moje odjeće dok se gibam uokolo. Već sam se skinula do gola kad sam došla do kupaonice, Što znači da nisam odgađala tuširanje. Odvrnula sam slavinu, pričekala toplu vodu i stala ispod tuša.

Shvatila sam da nemam auto tek kad sam već bila u uniformi (top, traperice, pojas, kaubojske čizme, duga kosa nemarno osušena, malo maskare i sjenila) i stajala na parkiralištu zureći u usamljeni Expedition.

Okrenula sam se i otišla do Charleneine kuće zamoliti Creeda da me preveze do auta.

Knjigoteka

Sjedila sam u svojoj Corvetti parkiranoj na ulici držeći *shake* u ruci i zureći kroz bočni prozor prema kući, kad sam osjetila nekakvo gibanje. Pogledala sam u retrovizor i opazila golemi, sjajni crni Ford Expedition kako staje iza mene.

Zakolotala sam očima, zgrabila mobitel i rasklopila ga. Pogledala sam prve pozive na listi i pritisnula prije nego što sam ga prislonila uhu.

- Sylvie - odgovorio je Creed nakon jednog zvona.

- Partneru, sve sam provjerila prije nego što sam došla ovamo. Nema potrebe da me pratiš. Zapamti, ja ovo već dulje radim.

Odgovorio mi je: - Uđi u moj auto.

- Neću. Ako mi nešto ne možeš kazati preko mobitela, onda ti dođi do mog auta.

- Terenac, Sylvie.

- Corvetta, Creed.

Tišina.

Ukopala sam se. Baš kao i Creed.

Strpljenje je jedna od mnogih vrlina koje ne posjedujem.

- U redu - pritisnula sam. - Terenac.

Sklopila sam mobitel i otvorila vrata, pa smo ja, moj mobitel i *shake* izišli. Lagano sam potrčala prema terencu, otvorila vrata i ušla.

Okrenula sam se prema njemu i vidjela da se osmjehuje onim širokim osmjehom pobjednika u ovoj igri.

Provjerila sam maskaru i upitala: - Evo me. Što je?

- Poznaješ li žensku imena Amy?

Zaboravila sam bijes naspram Creeda i njegove nadmoćnosti. Osjetila sam da su mi se oči iskolačile kad sam zaustila: - Jebeš me.

Prvo me pogledao u lice, a potom ravno u oči kad je promrmljao: - Poznaješ je.

- Ma sereš? - upitala sam.

- Šaputanja na jastuku, mala - odgovorio je blago.

Čula sam kako mi krv šumi u ušima dok sam se smještala na sjedalo. Pogledala sam naprijed i usisala toliko *shakea* da sam morala sklopiti oči od glavobolje. Tad sam izvukla slamku iz usta i odbrusila: - Ta glupa kuja.

- Unutra je s Nairom - rekao mi je, a ja sam se okrenula prema njemu. - Ovdje sam zato što joj prisluškujem mobitel. Upravo ga je nazvala i rekla mu da stiže.

- Ta glupa kuja - ponovila sam.

- Koliko je meni poznato, Lively je odan vojnik. Ali Nair je od nekoga primao podatke. To je ona.

- Novac? - upitala sam.

- Ne znam. Pročešljao sam Livelyja kad sam prestao pratiti tebe, Banksa, Nicka i Naira. Pratio sam ga, a to znači da sam imao prilike gledati ga i dok je s njom. Primijetio sam, u ono malo vremena što sam imao, da Vitezovi momci uglavnom ne odabiru zahtjevne i pohlepne kuje. Imao sam predosjećaj da on ima slabu točku, kad sam uzeo u obzir da je takvo što pustio u svoj krevet. Posvetio sam mu više pažnje i nisam pogriješio. Ona je njegova Ahilova peta i njegova nesposobnost da je se riješi, iako je ozbiljna pijavica i zanovijetalo. Slušao sam ih tijekom jedne svađe u restoranu prije nekoliko večeri. Ne sviđa joj se njegovo radno vrijeme. Sviđa joj se što je dobro plaćen, ali nije joj baš napeto što toliko mora raditi za taj novac. Možda joj Nair daje pare za informacije. Možda mu pomaže kako bi uklonili Sebringa, pa bi onda Lively mogao više vremena posvetiti njoj. Moglo bi biti i jedno i drugo.

- Ona je pohlepna, kuja je i zanovijeta, Creede, ali nije glupa. Da, zna se da ima izljeve bijesa kad Lively mora ići na posao, a ona to ne želi, ali nije toliko glupa da misli kako bi mogli živjeti na visokoj nozi ako on ostane bez jebenog posla. Nju zanimaju samo pare.

Kimnuo je. Pogledao me preko ramena i isturio bradu.

Okrenula sam se i opazila crvenu Mazdu kako se približava parkingu Drakea Naira, a poznavala sam brinetu za volanom.

Amy, glupa kučka.

Čula sam škljocanje kamere i opet pogledala Creeda. Na oku je držao skupu digitalnu kameru. Pogledala sam prema Nairovoj kući, vidjela kako Amy izlazi iz Mazde i prilazi ulaznim vratima. Škljocanje se i dalje čulo, a ona je hodala sve dok nije nestala u kući. Tad je prestalo i škljocanje.

- Hoćeš li promatrati umjesto mene dok se približim? - upitao je.

- Da, svakako - odgovorila sam.

- Idemo - promrmljao je i otvorio vrata.

Ostavila sam svoje stvari, otvorila vrata i iskočila.

- Ja ću prići sa sjeverne strane - rekao mi je dok smo prelazili preko ulice. - Radna soba mu je s te strane. Započet ću ondje i nastaviti dalje ako je ne primi unutra. Vidimo se.

- Ja idem provjeriti s južne strane, da vidim ima li još koga u blizini. Došla sam ovamo petnaest minuta prije tebe i nisam opazila nikakve aktivnosti. Vidimo se na sjevernoj strani.

- U redu - promrmljao je i lagano otrčao prema kući Nairova susjeda, prema dvorištu na sjevernoj strani.

Ja sam isto obavila na jugu. Zaobišla sam sve u širokom luku, preskočila preko ograde, prešla preko Nairova dvorišta i skrenula vidjevši Creeda u niskom čučnju ispod prozora dok je držao glavu na rubu s kamerom na očima.

Tiho sam zazviždala kad sam mu se približila, a on se okrenuo prema meni i odmahnuo glavom.

Čučnula sam do njega, leđima okrenuta prema kući, dok sam pažljivo promatrala sve oko sebe.

- U radnoj je? - upitala sam.

- Aha - odgovorio je.

- Zato si odmahivao glavom? - nastavila sam.

Čula sam zvuk škljocanja i prizvuk gađenja u njegovu glas. - Ne želiš znati razlog.

Uvijek sam željela znati.

Okrenula sam se, podignula glavu i pogledala kroz prozor.

Bio je u pravu. Bolje da ovo nisam doznala i vidjela.

Ponovno sam se okrenula, čučnula i promrmljala: - Odvratno.

Zvučao je šaljivije kad je zamumljao: - Rekao sam ti da ne želiš znati.

- Samo da znaš, ovo me sad ohladilo naspram onog pušenja koje sam ti mislila priuštiti večeras - obavijestila sam ga nakon što sam opazila Amy na koljenima pred Nairom koji nije bio zgodan (ali je bio dlakav i imao je mršave noge).

- Jebote, nadam se da je neće pojesti - promrmljao je Creed.

Tad sam osjetila žmarce. Da, čak i nakon ovoga što sam vidjela. Uglavnom stoga jer sam saznala da Creed ne želi odgoditi *svoje* planove za večeras, a meni su se ti planovi sviđali.

Osvrnula sam se oko sebe. Creed je šutio, ali njegov aparat nije.

Nakon nekog vremena prekinuo je tišinu: - Ovo će morati ići na kemijsko čišćenje.

- Creede! - zasiktala sam. - Nemoj me natjerati da se izbljujem.

- Samo kažem da postoje trenuci u kojima bi bilo dobro da žena zna gutati.

Okrenula sam se i lupnula ga po ruci. Zahihotao se.

Tad je promrmljao: - Vrijeme je za posao. Hvala kurcu da joj neće uzvratiti istom mjerom.

- Dan nam je upravo postao vedriji.

- Došao sam u tvoju kuću s krafnama za tebe i ljude koji ti nešto znače, vidio te u onim hlačicama i pripijenoj košuljici, pa mi ništa više ne bi moglo pomračiti dan, čak ni činjenica da si bila mamurna. Čak ni to sranje.

Ovo je bilo zmijsko šuljanje s njegove strane, zadržavala sam dah osjećajući žar u prsima.

Creedova je kamera zaškljocala.

- Pare - promrmljao je. Gomila para. Puno više od vrijednosti jednog pušenja kurca.

- Čak i ako uzmemo u obzir nadoknadu za kemijsko čišćenje?

Osjetila sam mu pogled i opazila da se spustio s prozora te gledao u mene.

- Da, a onda još para. Od nje je sve procurilo.

Kimnula sam. Jadan Live. Tko zna zašto mu se toliko sviđala. Ovo će mu biti gadan udarac.

- Terenac - zabrundao je Creed. Isturila sam bradu i oboje smo krenuli.

Naučila sam da ljudi pretpostavljaju da se uklapaš negdje gdje ne bi smio biti samo ako se ponašaš kao da bi baš tu trebao biti. Zato sam se uvijek tako ponašala, a primijetila sam da je i on pobornik istih ideja dok smo Creed i ja lagano i ležerno šetali prema terencu.

Oboje smo skrenuli i ja sam se odmah okrenula prema njemu.

Hoćeš li obavijestiti i nazvati Viteza?

- Da. Hoćeš li ti ostati s Nairom ili otići sa mnom da obavim taj razgovor?

- Više ćemo obaviti ako se razdvojimo.

Kimnuo je. - Još uvijek ne znamo ništa o Nicku.

- Da - složila sam se.

- Ali Nair je taj koji povlači konce.

- Aha - ponovno sam se složila.

- Kakav ti je plan?

- Ostati u Nairovoj blizini.

- Dobro - promrmljao je. - Ja ću se posvetiti Nicku kad završim ovo s Vitezom.

- Počeo mi je nedostajati Nick nakon ovoga što sam vidjela. Dosadan je, ali nije odvratan.

Creed mi se široko osmjehnuo.

Pogledala sam mu usta, a potom se okrenula u autu. Obujmila sam mu glavu objema rukama, privukla ga k sebi pa ga poljubila strastveno, vlažno, vrelo i dugo.

Pustila sam ga, zgrabila ona sranja koja sam odložila, otvorila vrata i promrmljala: - Vidimo se.

- Vidimo se, mala - čula sam ga kako mrmlja.

Šepirila sam se hodajući do auta i to sam učinila namjerno. Osjetila sam njegov pogled na sebi dok sam šetala i bio je to jebeno odličan osjećaj. Ušla sam, smjestila se, a on je krenuo. Šteta što mi je auto prenisako, pa ga nisam vidjela dok prolazi pokraj mene.

Popila sam otopljeni *shake*, koji je još uvijek bio izvrsna okusa, i pogledala prema kući.

Amy se odvezla nakon deset minuta.

Nair je pola sata poslije ušao u svoj smiješni žuti Lotus i odvezao se.

Pratila sam ga.

Satima poslije sjedila sam na barskoj stolici, pila pivo, gledala Creeda kako igra biljar i razmišljala.

Razmišljala sam o onom što sam vidjela. Creed je ušao u Charleneinu kuću s pečenom piletinom i prilozima, a klinci i Charlene bili su izvan sebe od radosti (ne samo što nije morala kuhati nego nije morala ni platiti).

Razmišljala sam da se zamijenim s Charlene, da stojim pred vratima kako bih mogla promatrati Creeda koji je bio s Adamom i Leslie u kupaonici.

Razmišljala sam o tomu da je jako strpljiv i prilično zabavan, nisam čula Adama i Leslie da se ovoliko smiju otkako im je tata otišao.

Razmišljala sam da sjedim na kauču ispred prozora u Charleinu dnevnom boravku dok se Theo penje po meni, a Charlene sjedi pokraj nas i promatra Creedovu guzu dok se ovaj

naginje ispod podignutog poklopca motora njezina auta. Razmišljala sam i o tomu koliko je sad hladnije u njezinoj kući kad su prozori otvoreni i kad povjetarac može doprijeti unutra.

Razmišljala sam o tomu da mi se sviđa sve o čemu razmišljam.

Sranje.

Prestala sam razmišljati kad sam vidjela da je Creed odložio biljarski štap, pogledao protivnika i podignuo ruku ispružena dlana.

Tip s kojim je igrao popizdio je. I to je u redu. Izgubio je.

Obratio se Creedu s nekoliko ljutih riječi na koje bi svatko reagirao, a Creed nije pokazao nikakvu reakciju na to.

Totalno zajeban tip.

Novčanice su razmijenjene u nedostatku bilo kakvog sportskog duha.

Creed se okrenuo od stola ni ne osvrćući se. Spustio se stubama i krenuo preko bara do mene. Stao je ispred mene, gurnuo mi novčanice u top, ravno u grudnjak.

Osjetila sam kako mi bubre i klitoris i bradavice.

Približio mi se licem ne skidajući pogled s mene.

- Vrijeme je da odemo kući, mala.

Svakako, i bilo je vrijeme.

Nasmiješila sam se.

Stajala sam na koljenima sa strane kreveta između Creedovih raširenih butina i obrađivala mu prekrasni kurac.

Jebote, kako mi se sviđao njegov kurac. Velik, krupan, dug, tvrd i svilenkast. Svaki centimetar bio je savršen. Sve.

Uvukla sam ga stegnutih usana oko ruba glavića i pušila mu ga duboko i *žestoko* dok sam istodobno kružila jezikom oko njega.

- Isuse - čula sam ga kako stenje. Nisam se ni snašla, a već sam osjetila ruke ispod pazuha i poletjela sam zrakom.

Pala sam na prsa i nisam imala vremena prilagoditi se promijenjenim okolnostima kad su mi se kukovi divlje zatresli. Čula sam zvuk trganja i nestalo je mojih gaćica.

Okrenula sam se i pogledala Creeda koji se nadvio nad mene.

- Nisam završila - obavijestila sam ga.

- Završila si - zarežao je.

- Ja apsolutno nisam...

Prestala sam govoriti jer sam zabacila glavu dok mi je on prstima klizio kroz vlažno međunožje i počeo me obrađivati.

- Jebote - uzdahnula sam.

Približio se. Osjetila sam mu vrelo i snažno tijelo na boku, a on mi je sve dublje i brže zabijao prste.

Položila sam ruku između nogu na njegovu kako bih to osjetila.

Osjetila sam i Creedove usne na prsima, a potom su nestale i pojavile se na mom uhu.

- Skini top, mala - šapnuo je ne prestajući ni sekundu sa slatkom aktivnošću prstiju.

Strgnula sam top sa sebe.

- Sad grudnjak - zarezao je.

Izvila sam leđa, posegnula rukama, otkopčala i odbacila grudnjak na stranu.

Usta su mu se odmah stvorila na mojoj bradavici.

Izvila sam leđa, uprla kukovima o njegovu ruku i gurnula mu grudi još dublje na usne.

Slobodnom rukom prošla sam mu kroz kosu i zastenjala: - Oh, Bože, da. Moj Bože, da.

Jašila sam mu po ruci, propinjala se kukovima i trljala o njegove prste.

Prešao mi je palcem preko klitorisa i ja sam glasno zastenjala dok su osjeti jurcali mojim tijelom.

Odvojio je usta od bradavice.

Spustila sam bradu i pogledala ga u oči.

- Nemoj prestati - preklinjala sam ga.

Gurnuo mi je prste duboko i čvrsto. - Želiš moj kurac - zarezao je.

Točno.

Nemam ništa protiv.

- Kondom - izustila sam.

Sagnuo je glavu i prešao mi jezikom od grla do prsiju, potom između sisa, preko trbuha, a prste nije pomicao sve dok mu se jezik nije našao usred moje vrele vlažnosti.

Izvila sam vrat i leđa, a dug i tih jecaj oteo mi se iz grla.

Odmaknuo se. Trebala mi je minuta da dođem k sebi dok sam slušala zvukove trganja folije, a tad sam otvorila oči kad mi je on tiho rekao: - Samo kaži.

Pogledala sam ga. - Što da kažem?

Ispružio je ruku, uhvatio me za šiju i podignuo s kreveta. Drugu mi je ruku položio na leđa i privinuo me čvrsto uz svoje tijelo.

- Ne znam još što možeš, a što ne možeš podnijeti, pa mi samo kaži ako ti je nešto previše.

Obasjale su me tople zrake sunca.

- Molim? - šapnula sam.

- Želiš li da te jebem, zajašim, želiš li na koljena. Uza zid. Na pod. Nagnuta preko kauča. - Stao je, približio mi se licem, a glas mu je zvučao nestrpljivije kad je zahtijevao: - Mala... samo *kaži*.

Nevidljivo sunce duboko me grijalo.

- Na leđa, Creede - šapnula sam.

Prebacio nas je na bok, prevrnuo me i podignuo čak dok sam namještala noge. Zgrabila sam mu kurac i on me spuštao dok sam ja ciljala.

Jebote, to je to.

Počela sam se gibati gledajući ga kako je privijen uz mene.

- Ruke na uzglavlje - naredila sam. Vidjela sam mu bljesak u očima, ali ja sam se nabijala i samo nabijala na njega.

Podignuo je ruke na uzglavlje i gledala sam kako mu se prsti svijaju.

Ponovno sam ga pogledala u lice i vidjela da mu je čeljust stegnuta.

Nije mu se ovo sviđalo. To nije bila njegova fora.

Ali je to učinio.

Zbog mene.

Jebote.

Zrake ovog mog sunca prodirale su duboko u mene.

Sagnula sam se prema njemu i nastavila se nabijati na njega dok sam mu usnama istraživala kožu vrata, ramena i ključne kosti.

Stala sam pokraj svoje ogrebotine na njegovu vratu i liznula je.

Počeo je izdizati kukove da me spremno dočeka.

- Tako je, mali - šapnula sam mu na uho.

Iznenada su nam se tijela podignula s kreveta. Ruke su mu bile napete, mišići nategnuti, bicepsi nabrekli, a vene na podlakticama iskočile su.

Pogledala sam ga dok su nam se kukovi neprestano dodirivali i bilo je grubo, snažno, brzo, duboko, prelijepo.

- Želiš me dirati - rekla sam blago.

- Želim tvoje sise u rukama i tvoj jezik u ustima.

- Uzmi - izustila sam.

Ruke su mu se odmah pokrenule, ali samo je jednu položio na moje grudi. Drugom me uhvatio za kosu i privukao moja usta na njegova. Izvukao je jezik i ja sam ga primila. Omotao se oko mog jezika, a onda mi ga je tako snažno usisao da se uvukao u njegova usta i ja sam mu to dopustila.

Prešao mi je palcem preko tvrde bradavice, i to sam mu dala stenjući mu uz grlo dok su nam se kukovi sve brže pomicali. Približio je kažiprst palcu i stisnuo je. Poljubac, koji je ionako bio divlji, sad se potpuno oteo kontroli, pa sam morala podići ruku i sviti prste oko uzglavlja. Rad kukova postao mu je toliko silovit da bi me odbacio da ga nisam pratila u ritmu.

Spremalo se. Jebote, sranje, dolazilo je.

Odvojila sam usne od njegovih i zabacila glavu.

- Samo zajaši, kaubojko - promrmljao je i ja sam prvi put u životu svršila s osmijehom na licu.

Oborila sam glavu dok je osjećaj popuštao. Prste sam svila na vrhu uzglavlja, a između nogu sam još uvijek osjećala Creedove usne. On je položio glavu na jastuke, a ja sam mu sjela na facu dok me lizao jezikom, slatko, polako, pa čak i nježno.

Jebote.

Pomaknula sam kukove. Shvatio je poruku. Prstima, koji su mu već bili na mojim kukovima, povukao me niz svoje tijelo i ja sam se stropoštala preko njega.

- Dobro, radi li u blizini neki dućan? - upitao me, a mene je, ovako situ, opuštenu i potpuno sretnu, ovo pitanje zateklo nespemnu.

Zato sam mu promrmljala uz vrat: - Molim?

- Nisi se zajebavala. Stvarno možeš cijelu noć. To znači da negdje moram pronaći hrpu kondoma.

Počela sam se tresti na njemu od smijeha i podignula sam glavu da ga pogledam. - Nisam sigurna da ima trgovina koje bi ti mogle prodati toliko kondoma.

- Isplati se otići i vidjeti - promrmljao je, a ja sam se nastavila smijati i opet pala na njega. Pričekao je dok se prestanem smijati, a tad me stegnuo.

- Imaš kakav plan?

Kimnula sam. - Uobičajen Vitezov posao. Nitko osim Livelyja ne zna što smo otkrili o Amy i Nairu, a on će to zadržati za sebe. Ti sredi stvar. Moraš popraviti Charlenein auto kad sutra ujutro nabaviš dio koji ti treba. Ja ću pratiti Nicka. Još jednom ću mu pronjuškati oko stana sutra popodne. Nakon toga se možemo regrupirati.

- Može.

- Jesi li umoran, djedice?

Šutio je.

Potom: - Sranje, ti to ozbiljno?

Podignula sam glavu i nasmiješila mu se. - Ne. Umorna sam kao pas.

Položio je glavu na jastuk i pogledao uzglavlje mrmljajući: - Hvala Bogu.

- Nema ti Boga na mom uzglavlju, Creede.

Pogledao me široko se osmjehujući. - Ne slažem se. Večeras smo zakucali na rajska vrata. Nije pogriješio.

Trznula sam glavom i tihim glasom upitala: - Želiš li ovdje prespavati večeras?

I njegov je glas bio tih, a opazila sam mu i iskru u očima. Ponovno me stegnuo rukama kad je odgovorio: - Da.

- Ja se ne mazim - kazala sam mu.

Još me jednom stisnuo, ovog puta kao da je bilo refleksno, a tad je promrmljao: - U redu.

- On se mazio.

Još jedan bljesak pojavio mu se u očima dok mu se čeljust stezala. Tad se opustio i ponovio mrmljajući: - U redu.

- Ako se možeš nositi s tim, dobrodošao si ovdje sve dok se ne vratiš u krajeve Grand Canyon.

Prešao mi je rukom preko leđa, ramena i vrata dok je nije zaustavio na obrazu i šapnuo: - Prihvaćam to, Sylvie.

Sad je bio moj red da promrmljam „u redu“, pa sam to i učinila prije nego što sam se odmaknula od njega.

Ugasila sam svoje svjetlo.

I Creed svoje.

Podignula sam posteljinu do struka i legla na trbuh. Okrenula sam glavu od njega i savila koljeno. Nisam imala pojma kako se on smjestio.

- Volim seks ujutro - upozorila sam ga u tami.

- Jebote - promrmljao je.

- O jebanju ti i govorim.

Čula sam ga kako se zahihotao.

Tad mi se tijelo napelo kad sam osjetila kako mi vršcima prstiju klizi preko kuka, od guze do struka, i to iznimno nježnim dodirima dok nije pomaknuo prste.

- Laku noć, partnerice - promrmljao je.

- Laku noć, Creede - uzvratila sam mrmljajući.

Gun nam se pridružila nakon pet minuta i svila se uz moju nogu.

Sudeći po zvukovima, Creed je zaspao prije mene.

Meni je trebalo malo duže.

Uglavnom zato što sam svako malo u glavi čula ono njegovo „samo kaži“ i u mašti vidjela njegove ruke na mojem uzglavlju.

Pažljivo sam se namjestila, ispružila ruku prema Gun i zavukla prste u njezino gusto, meko krzno.

- Jebote - šapnula sam.

Počela je prestiti.

Zaspala sam.

Creed

- Jebote - Creed je čuo njezin šapat.

Čvrsto je sklopio oči.

Čuo je kako joj je mačka počela prestiti.

On se mazio.

Creed je otvorio oči.

Trebalo je vremena, ali mačka je prestala prestiti, pa je mogao čuti kako Sylvie duboko diše.

Izvukao se iz kreveta i otišao do njezina ormara. Pažljivo je otvorio ladicu gdje je pronašao tu stvar kad je pretraživao prije mjesec dana.

Zavukao je ruku iza njezinih majica i opipao prstima.

Izvukao je to, otišao do prozora i stao puštajući da mjesečeva svjetlost obasja drvenu kutijicu dok ju je otvarao,

Gurnuo je prst i počeo prebirati po lančićima.

Jedanaest lančića. Jedanaest privjesaka od peridota.

Zatvorio je kutijicu i pogledao prema krevetu.

Mačka je podignula glavu i Creed je znao da ga promatra. Sylvie je sačuvala lančiće. Stalo joj je.

Zadržala ih je.

Stalo joj je.

Te večeri jebao ju je dvaput, a ona je svršila četiri puta. Bila je prisutna, ali na neki način i nije. Umjesto njega tu se mogao naći bilo tko.

Ali ako je zadržala ove jebene lančiće, onda znači da joj je negdje, duboko u njoj, još uvijek stalo.

Vratio je kutijicu na mjesto, pokupio svoja sranja i izišao. Sve je bacio na pod njezina neurednog dnevnog boravka, popeo se na kauč i legao na leđa.

Jednu je ruku uvukao između glave i jastuka. Drugu je podignuo i prešao preko ogrebotine na obrazu, a potom snažno uronio prstima u kosu i osjetio kožu ispod nje, prešao preko lubanje i stao.

Sjećao se kao i tisuću puta prije, ponovno mu se vraćao izmučen i slabašan glas.

Obećaj mi.

Gad je obećao.

Lagao je.

Creed se okrenuo na bok.

Nije se mazio sa Chelle. Pružao joj je sve što treba dok ne zaspi, a potom bi je odmaknuo od sebe.

Često ju je jebao. Pokušavao je, ali mrtvac ne može ništa osjetiti. Creed joj nije imao što dati. Htio je. Ona je to zaslužila. Ali toga jednostavno nije bilo.

A pokraj Sylvie, njegove Sylvie, nije mogao spavati a da je ne zagrli.

Zato i nije zaspao uz nju.

Knjigoteka

8. POGLAVLJE

JA SAM CREED

Hladna i mračna jesenja večer u Kentuckyju, dvadeset šest godina prije. Creed ima trinaest godina, Sylvie osam...

Bootsie je zalajala, a ja sam otvorila oči.

Mrak.

Tišina.

Tad sam čula, kao da je netko kucnuo na prozor.

Oh, Bože. Ovo se nikada prije nije dogodilo.

Odgurnula sam posteljinu i iskočila iz kreveta. Potrčala sam do prozora, otvorila ga, izvirila glavom u onu hladnoću i pogledala dolje.

Tucker je stajao u našem dvorištu.

Opa! Ovo se nikad prije nije dogodilo!

Mahnula sam mu, a potom pokazala na sebe i dolje. Kimnuo je, a ja sam se uputila prema stražnjem dvorištu.

Zatvorila sam prozor i potrčala prema ormaru. Bilo je hladno, a jednom sam već otišla do Tucka bez rukavica i kape, pa se naljutio na mene. Navukla sam čarape, čizme i kaput preko pidžame iako sam morala biti tiha, a nakon toga sam stavila na sebe i rukavice i kapu.

Sagnula sam se do Bootsie. - Sad je druga priča, Bootsie. Ovog puta ne ideš sa mnom. - Malo je cviljela, a ja sam primaknula prst usnama i kazala: - Ššš. - Spustila sam ruku i nastavila: - Stvarno se vraćam uskoro, obećavam.

Raskuštrala sam joj malo dlaku i poljubila je u tjeme. Tad sam iznimno pažljivo, ali što brže mogu, pojurila niz hodnik, stube, kroz kuću i van.

Tuck je stajao uz djelomično otvorenu kapiju.

Potrčala sam preko dvorišta, a kad sam bila dovoljno blizu, on je ispružio ruku, zgrabio me i provukao kroz vrata. Pažljivo ih je zatvorio za sobom pa krenuo, jako brzo, povlačeći me za sobom kroz šumu.

Tad sam doznala da se ovdje ne radi ni o kakvoj zabavi. Ovo nije nešto poput susreta s njim na jezeru. Ovo nije odlazak do njegove kuće s pištoljima na vodu, njegovo izvlačenje iz kreveta i borba vodenim pištoljima cijelu noć u mraku, u šumi.

Ovo je bilo nešto loše.

Kad smo se dobrano udaljili od kuće tako da više nije bilo šanse da nas tatica čuje, upitala sam ga: - Tuck, o čemu se radi?

Pustio me, ali nije prestao šetati. Došao je do stabla, opalio ispruženim dlanom po njemu, a potom se zabio ramenom u stablo i okrenuo. Udario je i leđima, pa čučnuo, spojio koljena i oborio glavu.

Oh, da. Ovo je bilo nešto loše.

Priskočila sam i pala na koljena pokraj njega.

- Tuck, što se dogodilo? - upitala sam.

- Šerif je doveo mamu kući - rekao je što je imao, stao, a polom nastavio: - Opet.

Tad sam shvatila. Mama mu se sve vrijeme opijala, a sad ju je zaustavila policija zbog vožnje u takvu stanju. Tuck mi je rekao da su joj oduzeli vozačku. Sad mora hodati, ići biciklom ili stopirati kamo god treba. To ju je oneraspoložilo, pa se istresla na Tucku.

Približila sam se i položila mu ruku na koljeno. - Oh, Tuck, žao mi je.

Podignuo je glavu, okrenuo se i pogledao me u oči. - Dobila je otkaz, Sylvie. Prije dva dana.

Nisam znala puno o tim stvarima, ali sam znala da to nije dobro. Ionako nisu imali dovoljno novaca. Znala sam da će sad imati još manje kad je gospođa Creed ostala bez posla.

- Tuck - šapnula sam.

Odmahnuo je glavom. - Nije Tuck. *Creed*.

- Molim?

- Šerifov zamjenik bio je s partnerom. Položili su mamu na kauč, ali ja sam ih čuo vani. Rekli su da ne razumiju. Rekli su da je ona koma. Rekli su da je *uvijek* koma. Rekli su da nemaju pojma zašto se tati sviđala osim njezine ljepote. Rekli su da ona stvara probleme. Mnogo problema. Da nije toga vrijedna. Da je to previše i za jednog Branda Creeda. Rekli su da ništa ne vrijedi. Rekli su da se nadaju kako će njezin dječak, *ja*, biti više nalik na Branda nego na nju.

Prestao je govoriti, pa sam šapnula: - U redu.

- Mama mi je nadjenula ime Tucker - kazao mi je. - Tata ju je uvijek zezao. Govorio joj je da je luda što me nazvala Tucker. 'Od mene je barem naslijedio prezime Creed', rekao bi smiješeći se onim svojim širokim osmijehom, od čega bi ona zakolotala očima prije nego što bi se zahihotala i zagrlila ga. Dakle, to sam ti ja. Nisam ono što mi je mama dala. Ja sam ono što mi je tata dao. Ja sam Creed.

- Creed - složila sam se.

Skrenuo je pogled i promrmljao: - Završio sam s Tuckom. Gotovo je s dječakom lude i pijane Winone. Ja sam dječak Branda Creeda. Ja sam Creed.

- Ti si Creed - kazala sam mu.

Još je više skrenuo pogled, a ja sam imala osjećaj da nastoji prigušiti plač ili da ne želi da ga ja vidim kako plače, a ja sam prihvatila to. Dečki to rade, nisam znala zašto, ali sam znala da je to važno.

Ipak sam sjela pokraj njega. Približila sam se, gurnula ga ramenom i počela se koprcati da me zagrlji. Kad je to učinio, još sam se više približila. Kao da se ukočio na sekundu, a potom se opustio i čvrsto me stegnuo rukom, a ja sam mu položila obraz na rame.

Ali nisam ništa rekla. Ponekad bih zaplakala kad bi netko poželio da ne plačem i onda mi nešto rekao da to spriječi.

Samo sam se stisnula uz njega.

Dugo smo ostali u tom položaju. Nije bilo udobno, ali je bilo toplo i pružalo je dobar osjećaj.

Napokon je nešto izustio.

- Znaš da sam i njega također izgubio.

- Znam, Tu... mislim, Creede.

- Ona se ponaša kao da je jedina.

- Znam.

- Prošle su godine i ja je još uvijek nalazim onako pijanu, smrdljivu i omamljenu na glupom kauču s glupom bocom, s pićem koje se razlilo po tepihu i s njegovom slikom u ruci.

Stisnula sam se još bliže.

- I njega sam izgubio - šapnuo je.

- Znam, Creede.

Duboko je udahnuo.

Tad je tiho rekao: - Ti moraš ići.

Nisam htjela, ali sam se suglasila s njim: - Da.

Ustali smo, a on me držao za ruku dok smo išli prema dvorištu. Zaustavio me, kao i uvijek kad smo bili vani. Tad je pogledao moj vrat, pustio mi ruku, podignuo svoju i dotaknuo privjesak.

Pogledao me i široko se nasmiješio. - Uvijek nosiš jedan od tih.

Kimnula sam.

- Pa čak i ako ti ne pristaju uz odjeću - nastavio je.

I ja sam se široko osmjehnula. Svidjelo mi se što je primijetio. Bio je to dobar osjećaj.

- Sviđaju mi se - rekla sam. - I koža mi nikad nije pozelenjela od njih.

Odmahnuo je glavom s onim istim osmijehom i kazao mi: - Ti si šašava.

Lupnula sam ga po ramenu i rekla: - Ti si Šašav.

On je mene odgurnuo i odgovorio: - Ti si *šašavija*.

Široko sam se osmjehnula i rekla: - Da.

- Hajde sad u krevet, šašava.

- U redu. A ti idi kući, šašavi.

Ponovno je odmahnuo glavom i otvorio mi kapiju.

Počela sam se provlačiti, a onda sam se okrenula i pogledala ga.

- Creed je najbolje ime *svih vremena* - šapnula sam. - Uvijek sam to mislila. Uvijek. Drago mi je da si Creed, ali to si uvijek i bio, samo da znaš.

Opet sam ga čula kako udiše.

Tad je šapnuo: - Hajde na spavanje, Sylvie.

Široko sam mu se osmjehnula. - U redu, Creede.

Provukla sam se kroz kapiju i čula kako je tiho zatvara za mnom.

Tad sam se prošuljala kroz dvorište i ušla u kuću. Skinula sam odjeću, promijenila pidžamu koja je imala mrlje od blata na koljenima i sjela. Sakrila sam prljavu pidžamu pod madrac i legla u krevet.

9. POGLAVLJE

NE MOŽEŠ DISATI BEZ MENE

Sadašnjost, četiri dana poslije...

Otvorila sam oči i ispred sebe vidjela samo Creedova tetovirana leđa.

Posljednja četiri dana budila sam se sama jer je Creed spravljao doručak u kuhinji. Očito je ranoranilac. Ja nisam, ali sam se ustajala ranije zbog Charlene, iako sam se ovaj put digla u zadnji tren.

Sinoć smo ipak izišli. Ja sam poprilično popila i napala ga kad smo se vratili kući. Bilo je dosta energično, ili energičnije od uobičajenog. Trajalo je dugo, ili duže od normalnog. I prestalo je kad smo oboje već padali s nogu, odnosno barem je kod mene bilo tako.

Sigurno sam ga iscrpila. I sad je izišao.

Polako sam se razbuđivala, a nedavni događaji počeli su mi se vrtjeti kroz glavu.

Sjećanja su se uglavnom odnosila na posao i zajedničko vrijeme s Creedom. Naučila sam da nije dobar u poslu. Bio je *jako* dobar. Bio je i dobar partner: komunikativan, zabavan, oprezan, pronicljiv. Rad s njim podsjećao me na Rona, mog pokojnog partnera. Mogla sam mu vjerovati jer je znao što radi. Odradili bismo sve što smo imali, planirali poteze, pretresali sve do u detalje, a on bi me slušao dok bismo to radili. Nisam bila samo još jedan dodatni pištolj, netko koga mora podnositi i za koga mora odgovarati.

Bila sam kolegica. Odnosio se prema meni s poštovanjem, nije bio pretjerano zaštitnički raspoložen i nikad se nije ponašao kao da sam curica.

Prije nekoliko večeri bili smo u mojoj stražnjoj sobi uz pivo, naručene *cheeseburgere* i kolutiće od luka, i tad mi je priznao da ima više iskustva od mene, da je upao u posao samo nekoliko mjeseci nakon selidbe u Michigan. Ja sam mu se povjerala da sam započela trenirati s Ronom nakon što sam ga upoznala u trgovini oružjem kad sam kupovala svoj prvi pištolj, tjedan nakon selidbe u Denver. Rekla sam mu i to da se Ron ponudio naučiti me pucati i da me, odmah nakon toga, uveo u posao. Postali smo partneri i naučio me sve što znam.

Još sam doznala i to da je Creed pošten tip, bez obzira na ono što se dogodilo prije šesnaest godina. Ili je dobro izigravao takvog tipa.

Svakog je dana išao sa mnom do Charlene, čak i vikendima, a prestalo se s krafnama i pahuljicama od kakaa. Spravljao bi jaja i slaninu. Palačinke. Kaše. Bio je dobar s klincima, posebno s Adamom.

To sam doznala prije dva dana, kad je Adam razbio jednu figuricu i počeo se čudno ponašati. Creed ga je umirio prije nego što smo ja i Charlene stigle, a čak mu je pomogao i u čišćenju te figurice s poda.

Nedjelom bi ih odveo na ručak, potom u park, dok bih ja otišla Ronu na groblje i dala vremena Charlene da očisti kuću i potom se malo opusti. To je bilo bas kul od njega. Sigurno

mu nije bilo lako s njima, ali vraćali bi se uzbuđeni i neozlijeđeni, a Charlene bi me te iste večeri nazvala da mi kaže kako su bili mrtvi umorni i da su zaspali čim im je glava dodirnula jastuk.

Postalo mi je jasno, s ovim i još dosta drugih stvari, da se puno toga promijenilo kod novog Tuckera Creeda.

Prao je suđe. Odlagao ručnik na mjesto. Ispirao pivske boce prije recikliranja, iznosio smeće, pa čak i pitao kada dolazi kamion čistoće da može odnijeti kante do pločnika. Ulagao je i dodatan napor, pa bi nedjeljom čak stigao pokositi moj i Charlenein travnjak.

Iskreno, ovo me malo zabrinjavalo. Brinulo me da se Charlene ne navikne na ovakvu ispomoć, a Creed nakon toga ode u Arizonu, pa ona ostane bez nekoga tko bi joj mogao popraviti auto ili pokositi travnjak.

Da sam to sebi priznala, što nisam, ispalo bi da sam zabrinuta i zbog toga što mi je doista bilo ugodno raditi s njim. Štoviše, bilo mi je drago da ga imam u blizini, Ne moram ni spominjati koliko sam jebeno mrzila kositi travnjak, pa mi se sviđelo što to više ne moram raditi.

Nedostajao mi je Ron. Nisam imala problema kad bih radila sama, ali nisam mogla ni zanjekati da je bolje raditi s nekim. Ne radi se tu samo o dodatnom mozgu i oružju. Radi se o društvu. Da znaš da nisi sama čak ni kad si odvojena od nekoga. To mi je nedostajalo. Dugo sam bila sama, a prvi put, nakon što je Creed otišao, nisam se osjetila samom kad sam radila s Ronom ili provodila vrijeme s Vitezom i Charlene. Bilo je dobro probuditi se i znati da će toga dana u tvoj život, na cjelovit način, biti uključene neke osobe.

Creed je čitao sve dokumente sa mnom. Sjeo bi i nudio rješenja. Planirali smo i radili na mojim sranjima baš kao i na Vitezovim. Sve bismo obavili, a ja sam se lako prebacila s individualnog na zajednički rad. Život se prirodno uredio na čvrst i ugodan način. Bilo je dobro. Predobro.

Na kraju, bilo je odlično imati siguran i čest seks, a još bolje kad se uzme u obzir da je „ovo“ bilo jebeno izvrsno.

Sviđao mi se seks kad bih dobila ono što želim, a ne ta činjenica da netko uzima od mene. Uronila bih u to. Mogla sam se potpuno usredotočiti samo na ona dobra sranja koja mi tijelo osjeća, a to je značilo da tad nije bilo mjesta za ona loša sranja koja su mi uvijek visjela u nekom zakutku mozga.

Bilo je bolje s Creedom.

Nisam ga se mogla nasititi. Ni on se nije mogao zasititi mene. Često bismo zaskočili jedno drugoga. Ponekad bismo se jebali, nekad bismo se hrvali, a nekad samo ljubili... i to strastveno. Nikad me ne bi napustio, čak ni dok bismo bili u sobi, a da me ne uhvati za vrat, prisloni mi usne i žestoko me poljubi. Ja bih mu uzvratila jednakom mjerom. Radili smo to na kauču stražnje sobe (opet), na podu hodnika, ispod tuša i u mom krevetu.

Bilo je divlje, ali nije izmicalo kontroli. Zato što sam osjetila da me on pušta da ga vodim. Nisam istraživala granice te moći koju mi je bio voljan ponuditi tako da ga natjeram na nešto što mu se ne sviđa, to nisam htjela ponoviti. Jednom mi je dokazao daje spreman na to. To me dirnulo i ja sam htjela to poreći, pa ga nisam tjerala da me opet odvede onamo gdje nisam voljna stići. To ne znači da nisam osjetila da mi je prepustio uzde.

On je svakako uzimao. Prevrnuo bi me kad bi htio biti na vrhu, namještao nas kad bi se spremao zauzeti drugi položaj, ljubio me kad bi on to poželio. Ah ispod toga je uvijek ležao oprez zbog kojeg je bio spreman povući se i učiniti nešto drugo da sam mu ja samo najblaže naznačila kako mi nešto ne odgovara.

Nije to bilo nježno. Nije se vodila ljubav. To je bilo pravo jebanje.

Ah je bilo i više od toga, zbog svega što mi je Creed pružao. Prelazilo je preko ruba vođenja ljubavi jer jebanje je jebanje, ali ako pružiš makar naznaku nečeg višeg od toga, što je on činio svaki put, onda to već postaje nešto drugo.

I to je bilo opasno.

Znala sam to i bila sam nemoćna zaustaviti proces. I to ne stoga što se radilo o Tuckeru Creedu (ili sam si barem ja tako utvarala). Tako sam provodila život u slobodno vrijeme. Igrala sam se vatrom. Ne bi mi smetalo kad bih se opekla. Podsjećalo me da sam živa i to je bio jedan od načina da zakopam sranje koje bi me uništilo ako bi opet izbilo na površinu.

Zato sam ga sve teže udaljavala od sebe kako su dani prolazili. Bilo mi je teže uvjeriti samu sebe da mi on ništa ne znači. Bilo mi je teže poreći da mi se ovaj novi Tucker Creed počinje sviđati.

Tad mi se, kad sam ispred sebe mogla vidjeti samo tu tetovažu, sneni mozak ispunio svime što sam nedavno iskusila s njim, malo sam se pogubila kad sam se prvi put ovako probudila pokraj njega. Nisam bila sposobna kontrolirati proces razdvajanja Creeda kakav je nekad bio od Creeda koji spava pokraj mene. Popustio je stisak koji me držao.

Glava mi je bila na jastuku i tijelo do njega, bokovi su nam se trljali, a oči su mi bile u ravnini s njegovim ramenom. Glava mu je bila okrenuta od mene.

Oboje smo ležali na trbuhu, on je savio nogu, a ja sam svoju savila do njegove tako da mi je unutarnja strana bedra bila položena na stražnji dio njegove druge, ispružene noge. Položila sam mu ruku na leđa.

Da, ja mazim Creeda (na neki način).

Posteljina nam je prekrila noge, a kad sam malčice podignula glavu i pogledala dolje, vidjela sam da uglavnom pokriva Creedovu guzu. Vidjela sam i to da pri vrhu nije pokrivena. Baš kao ni moja.

Gledala sam ga prebacujući ruku u drugi položaj i opazila krasopisom ispisano ime „Sylvie“ u udubini donjeg dijela kralježnice.

Kad sam vidjela svoje istetovirano ime na ranjivoj udubini kralježnice i tu ranjivost okruženu moćno oblikovanim mišićima, meni je ta slika našeg jezera bila toliko lijepa da mi se tijelo pokrenulo samo od sebe. Poljubila sam ga u leđa, poljubila sam jezero i potom kliznula naniže. Tijelo mu se trznulo, pomaknulo, a ja sam položila ruke na njega, jednu između ramena, drugu na guzu, i počela ga lagano pritiskati.

- Sylvie - čula sam sneno mumljanje i on je odmah krenuo prema mom međunožju.

Nastavila sam ga ljubiti niz leđa, preko struka. Upijala sam tetovažu, naše mjesto, nas. Tad su mi usne krenule prema njegovoj guzi. Odmaknula sam posteljinu, pokazala zube i ugrizla ga za meso.

- *Jebote* - šapnuo je, a njegovo krupno, moćno tijelo opet se pomaknulo.

Promrmljala sam mu na koži: - Samo mirno, mali.

- *Jebote* - opet je šapnuo, a ja sam mu gurnula ruku između nogu, podignula je i uhvatila ga za kurac.

Ukrutio se.

Da. To mi se sviđalo. To sam željela. *Trebala*. Već.

Pomaknula sam usne i stigla tamo.

Sylvie.

Krasopis.

Na našem doku.

Sporo, tako jebeno sporo, dala sam si vremena, čvrsto mu stegnula rukom kruti kurac i prelazila jezikom preko krasopisa.

Došla sam do „i“, a Creed to više nije mogao izdržati.

Okrenuo se i zaustavio me. Uspravio se i zgrabio me podižući me iznad sebe i držeći jednu ruku na kurcu. Tad me grubo spustio i nabio na kolčinu.

Zabacila sam glavu.

Da. Upravo ono što mi je trebalo.

Točno ono što mi je trebalo.

Rukama mi je klizio preko leđa, a prste mi svijao oko ramena kako bi me zadržao dolje dok me snažno stiskao podlakticama i držao uz sebe.

Bio je dobar, tvrd, velik, ispunjavao me.

Odlutala sam. Ozbiljno sam odlutala. Već sam bila blizu. Morala sam se pomaknuti.

Uspravila sam glavu i pogledala ga. - Moram se pomaknuti, Creede - šapnula sam.

- Što ti je on to oduzeo? - odvratio je šapatom.

Vidjela sam njegovu tetovažu u mislima, naše mjesto bilo mi je još pod usnama, moje ime na njegovoj koži i pod mojim jezikom. Naučila sam samo to da mi on preplavljuje misli. Ispunjava me kurcem. Borila sam se s tim i nastojala to potisnuti.

Nisam uspjela.

Ipak sam izustila: - Nemoj. Pusti me da se maknem.

- Red mi što ti je on to oduzeo. Ja ću ti vratiti.

Sranje.

- Creede...

Propeo se kukovima i meni je zastao dah.

Bože, bio je to *izvrstan* osjećaj.

- Ako se hoćeš pomaknuti, mala, reci mi što ti je oduzeo.

- Ne želim, *moram* - šapnula sam utiskujući mu grudi na kožu i prelazeći mu noktima lagano preko leđa; znala sam te dvije stvari, Creedu se i te kako sviđao naš redovit i čest seks. I te kako.

Nije upalilo.

- On te tako stiskao, Sylvie. I ja ću. Pokazat ću ti da je to dobro. Možeš mi vjerovati. Možeš uživati. Ja ću ti to vratiti,

- Molim te...

- On bi te zavezao. Ja ću te zavezati za krevet, mala, i tebi će se to svidjeti.

Jebote.

Morala sam *se pomaknuti*, a žar i odlučnost u pozadini njegovih riječi nisu mi pomagali ni najmanje.

- Mali...

- Kad završim, više se ničega nećeš bojati. Nikad više. Ja ću ti to vratiti. Sad mi reci, što ti je on još oduzeo?

- Creede...

Propeo se kukovima i ja sam osjetila pulsiranje u sebi.

- Što ti je oduzeo?

Gurnula sam mu lice u vrat i pritisnula ga kukovima.

- Sylvie...

- Moju guzu.

Stisnuo mi je ramena prstima.

- U guzu te? - zarežao je.

- Da - izustila sam. Tad sam ga zamolila: - Moram se pomaknuti.

- Nije ti bilo dobro?

- To sranje nije dobro, Creede.

- To je sranje jebeno izvrsno, Sylvie - odvratio je dok mu je glas brujaio kroz mene. - Kad te priprelim za to, tako ćeš jako svršiti dok sam ti u guzi, mislit ćeš da ćeš iskočiti iz vlastite kože.

On ovo ozbiljno. Nisam znala kako, to *nije* moja fora, ali *nisam* si mogla pomoći kad sam čula kako Creed govori o tomu.

- Moram *se pomaknuti*, mali.

- Što ti je još uzeo?

- Creede...

Uzdignuo je kukove i ja sam zajecala.

- Što ti je još uzeo, Sylvie?

- Udario me.

Creedovo tijelo se ukočilo ispod mene, i to toliko da sam osjetila kao da se sav zrak u sobi ukočio skupa s njim,

- Molim? - upitao je.

- Udario me.

- Dok te jebao?

Njegov bijes vise nije ispunjavao sobu i ona više nije bila sva ukočena i mirna.

Vibrirala je od srdžbe. Svaki jebeni centimetar.

Podignula sam glavu, a on me prevrnuo na leđa i počeo se zabijati u mene prije nego što sam ga stigla pogledati i odgovoriti potvrdno.

Konačno!

Otvorila sam usta da nešto izustim, ali nisam uspjela kazati ni riječ jer su se njegova usta našla na mojima.

Jebao me žestoko i ljubio još žešće. Tad me samo jebao žestoko, a ja sam ga ljubila strastveno. Onda sam visoko podignula koljena, omotala listove oko njega i stenjala mu uz grlo dok me preplavljivalo sve što mi je davao.

Nije se odvajao od mojih usana čak ni dok sam svršavala, zabijao mi ga je snažno i duboko, a potom mi grubo stenjavao uz vrat dok je i on dolazio do svog olakšanja.

Kad je završio, spustio se i tako mi ga jako i duboko usadio, kunem se, izgledalo mi je kao da se želi spojiti sa mnom u jedno tijelo.

Prešao mi je usnama s obraza na uho, a glas mu je bio hrapav od orgazma i osjećaja kad mi je šapnuo: - Moja tetovaža znači ti isto ono što i meni. - Čvrsto sam sklopila oči, prekoravala sam se u sebi što sam to odala i položila mu ruke na ramena. Ali on me stisnuo cijelim tijelom i tako blokirao moje odguravanje i prije nego što je ono započelo. - Svakog ćeš dana biti uz mene, svake noći, ovdje sa mnom, i ti to znaš. Samo ne znaš kako se nositi s tim.

Sranje, kako sam si ovo dopustila?

Sranje. Bilo je dovoljno jedno buđenje pokraj njega da se otvorim, ogolim. Jebote!

- Makni se od mene - šapnula sam.

Podignuo je glavu i pogledao me oštra izraza lica. - Nećeš ni znati kako se nositi s tim sve dok ne porazgovara! sa mnom.

- Seks, posao, hrana, pivo, a potom ideš u Arizonu, partneru - podsjetila sam ga.

- Preselio bih se ovamo. Preselio bih se i na prokleti, jebeni *Mjesec* samo da se probudiš u mom krevetu.

Jebeno sranje!

- Upravo sam svršio u tebe, Sylvie, bez kondoma. Tu se radi samo o tebi i meni, nema posrednika. *Nikakvih.* I ti točno znaš na što ja jebeno mislim - primijetio je i trepnuo.

Sranje. Kako se *ovo* dogodilo?

Sranje!

Odmaknuo se, okrenuo na svoju stranu, a ja sam stisnula noge. Okrenula sam se na bok, podignula i savila koljena pa pokušala razvrstati deset tisuća misli koje su mi se rojile i sudarale u glavi. Osnovna misao bila je Creedova zajebana sperma u meni, koja vjerojatno olimpijskom brzinom i preciznošću pliva prema cilju, te jesam li redovito uzimala pilule.

Jebote!

Pogriješila sam kad sam si dopustila da toliko odlutam u mislima i dođem do nepoznatog i nesigurnog seksa. Dok sam to radila, nisam ni primijetila da se on šulja do mog zrcala. Nisam vidjela ni da je uzeo dugi šal koji je visio na njemu i da ga je omotao oko ruke, ponovno mi se prišuljao i nešto učinio s njim držeći ga u rukama.

Zato sam opazila kad je spustio koljeno na krevet i zgrabio me za ruku.

Podignula sam se i nastojala se odmaknuti.

- Koji ti je kurac? - odbrusila sam. Prebacio mi je šal preko ruke i stegnuo mi ga oko zapešća. Odmicala sam se i borila, a nisam se još ni snašla kad je vezao drugi kraj šala za uzglavlje.

Pogledala sam ga i bijes je prostrujao kroz mene.

- Ti jebeni *pizdune!*- vrisnula sam.

- Pogledaj mi ruku, Sylvie - naredio je, najmirnije što može, taj *jebeni pizdun!*

- Jebi se! - viknula sam. Drugom rukom krenula sam prema zapešću vezanom za krevet, ali on ju je nježno odmaknuo. Ponovno sam ga pogledala. - Pusti me da odvežem!

- Pogledaj mi prokletu ruku, Sylvie - procijedio je, a sad se ona njegova smirenost činila dalekom uspomenom.

- Jebi se!

Pomaknuo se. Pogledala sam gdje se to miče i vidjela da prstima povlači rub šala. Lagano je trznuo i zapešće mi je za tren bilo slobodno.

Sledila sam se i zurila u njega.

Tad sam prestala biti ukočena, ali ne zbog toga što sam se pomaknula. Creed mi je položio ruku na vrat, privukao me k sebi i obgrlio me objema rukama spajajući me sa svojim tijelom.

- Tako se to radi - zarežao mi je u facu. - Malo te uštupne, ali još uvijek imaš kontrolu i možeš se osloboditi kad god to jebeno poželiš. Tako učiniš i koristiš sigurnu riječ da se ne nađeš u situacijama koje ne želiš, samo to kažeš i stvar... jebeno... *prestaje.* Tip koji ti je

napravio to sranje, Sylvie, bio je jebena životinja, uzeo je ono što mu nisi htjela dati. Nisu svi muški takvi. Zapravo, većina nije takva. I ja sam muškarac koji nije takav.

- Pusti me - odbrusila sam.

- Dajem ti vremena. Prestat ću kad tvoje usne budu na mojoj tetovaži. Ako ti ne želiš zaroniti duboko, onda ću ja to učiniti umjesto tebe.

- To se neće dogoditi.

- Hoće. Ti ne želiš pričati. Ja hoću. Obećao mi je to, Sylvie.

Tijelo mi se ukočilo prije nego što sam se pokušala istrgnuti, ali on me tako stisnuo rukama da sam jedva mogla disati.

Približio mi se licem, a glas mu je postao tih. - Obećao mi je. Ja te nikad, jebeno *nikad* ne bih prepustio njemu da mi nije obećao.

Bijesno sam ga pogledala u oči.

- Lagao je - šapnuo je.

- Gotovi smo - zasiktala sam. - Ispadaš iz igre. Ostajemo partneri, ali nema te više. Mići se iz mog života. Izlazi mi iz kuće. Van iz mog kreveta. Van iz svega osim posla.

- Nema jebene šanse, a znaš zašto?

- Uopće me ne zanima - odbrusila sam.

Ignorirao me. - Znam da nema jebene šanse jer nećeš biti sposobna odbaciti me. Ja mogu otići. Mogu izići. Možeš se potruditi da ovo ispadne samo posao, ali neće ti uspjeti. To znam jer me nisi izbacila, Sylvie. Ne u cijelosti. Držiš se posla kao pijana plota, ali to sranje se *ne* odnosi na Viteza. Pronalaziš način da ostaneš povezana sa mnom. Zavaravaš samu sebe, mala, ali mene sigurno ne možeš prevariti. Šesnaest jebelih godina bio sam mrtvac, udisao sam zrak ne primajući kisik, sve dok nisam sjeo s Vitezom Sebringom koji mi je rekao imena ljudi iz njegove grupe. Tad sam opet, napokon, jebeno *napokon* prodisao. A i ti znaš, i nemoj mi srati, *znaš* da si bila mrtva sve dok se nisi probudila tog jutra, otkotrljala se iz kreveta i uperila pištolj prema meni. Samo ti to pokušaj zanijekati, Sylvie, ali jezikom si prelazila preko imena ispisanog na našem doku i na mojoj koži, a sve zato jer ti je to trebalo. Trebam ti. Nećeš se udaljiti i nećeš me odbaciti, mala, zato što ne možeš disati bez mene.

Tad me pustio. Spustila sam ruku i legla na krevet gledajući ga kako ide po sobi, saginje se i kupi svoje prnje prije odlaska.

Ispružila sam ruku nadolje i povukla posteljinu.

Sranje. Jebote. *Sranje!*

U redu, moram se pribrati. U redu, moram vidjeti Charlene i klince. Otići do Viteza. Objasniti stvar. Otići do aerodroma. Odjebati odavde.

Tijelo mi se trznulo kad je Creed opet uletio u sobu samo s trapericama na sebi.

Stao je, položio ruke na kukove i zahtijevao odgovor:- Znaš li gdje je on?

Zurila sam u njega ne hvatajući baš sve konce, a potom ga upitala: - Tko?

- Dixon - procijedio je.

Trznula sam glavom. - Tko?

Približio se bijesna lica. - Jason *jebeni* Dixon. Životinja koja ti je učinila ono.

Preplavila me hladnoća. Bila sam hladna kao led.

Oh, ne. Ovo mi se ne sviđa.

Ovo mi se jebeno ne sviđa.

A ne sviđa mi se jer nemam pojma o čemu on govori dok izgleda kao da zna o čemu se radi.

Što god da je znao, bilo je pogrešno.

- Molim? - šapnula sam.

Creed je zanemario moje pitanje i postavio svoje: - Je li još u Kentuckyju? Ili si samo jebeno pobjegla i nemaš pojma?

- Jason Dixon oženio je Peggy Linklater šest mjeseci nakon tvog odlaska. Do mog odlaska već su imali dvoje djece, a treće je bilo na putu.

Rekla sam istinu, ali kazala krivu stvar. Znala sam to jer mu se svaki mišić tijela jasno ocrtao, toliko se mučio da se ne pomakne.

Podignula sam se na koljena držeći plahtu na sebi. - Creede...

- Želio je tebe - zarežao je, a njegova hladnoća uvukla se duboko u mene.

- Znam - šapnula sam.

- Dixonu si bila napeta - kazao mi je.

- Znam.

- Svađali smo se zbog njega - podsjetio me.

- Znam - ponovila sam.

- Meni si rekla da sam samo ja u igri.

Oh, Bože. Oh, sranje. Koji je *ovo* sad kurac?

- Pa samo si ti i *bio* u igri.

- Krvarila si zbog mene.

Oh, Bože. Oh, sranje. Koji je *ovo* sad kurac?

- Creede...

- Je li on lagao ili si ti lagala?

Odmahnula sam glavom. - Ovo je... nećemo o tome. To sranje pripada prošlosti.

- Ne možeš lažirati krv - kazao mi je. - Dala si mi svoju nevinost.

- Da - odbrusila sam, - Kakvo je ovo sranje? Naravno da jesam. Znaš to. Jason Dixon? O kojim ti pizdarijama pričaš?

Nije mi odgovorio. Upitao je: - Tko ti je to učinio?

- Znaš to. Rekao si mi da znaš - podsjetila sam ga.

- Rekao mi je da je Dixon.

- Nije bio Jason Dixon.

- Rekao mi je da je Dixon - ponovio je.

Isuse, Bože, što je *ovo*?

- Nije bio Jason Dixon.

- Pa tko je onda bio? - zahtijevao je odgovor.

- Nećemo o tome, Creede - odvratila sam ljutito.

Primaknuo se i zagrmio: - *Tko ti je to učinio, Sylvie?*

- *Richard Scott mi je to učinio!*

Zurio je u mene nekoliko trenutaka, a potom se okrenuo i ja sam zadivljeno promatrala kako mu titraju mišići na leđima dok je lupao šakom o zid probijajući panel, suhozid, sve.

Izvukao je ruku i okrenuo se prema meni dok sam duboko disala.

- *Nemoj da gubim vrijeme u jebenom rovaranju - zarežao je.*

- To je moja stvar, ne tvoja. Ti si otišao. Prepustio si me tomu. - Jebeno *nisam* i ti to znaš. Koji ti je bio *kurac* da si se nakon mene prebacila na Richarda jebenog Scotta? Na jedinog dilerskog svodnika u proklesnoj saveznoj državi.

- Znaš ti,

- Jebeno ne znam.

- Možda ne tad, ali zato sad znaš. Znam da znaš. Raspitao si se o meni.

- Sylvie, nisam imao vremena zaroniti toliko duboko. Mislilo sam da si se spandala s Dixonom. Nisam znao za jebenog Scotta.

- Nagnuo se prema meni i rekao: - *Ispričaj mi!*

Odmahnula sam glavom. - Nemoj mi srati. Ti znaš. Znaš što sam spremna učiniti za Viteza i zašto je tako. Radi se o djevojkama.

- Da, Sylvie, znam zato što si *ti ostala ti* i znam, u ovih mjesec dana koliko te gledam, da se, iako često sereš kvake, nisi promijenila. Uvijek si imala zlatno srce. Ako ti je nešto bitno u životu, za to si spremna dati sve. Samo što to sad radiš s pištoljem za pojasom. A sad, *ispričaj mi kako si se to spandala s jebenim Scottom!* - zaderao se.

- Tatica mu je dugovao novce, Creede - prosiktala sam. - Eto kako.

Mišić u obrazu mu se trznulo, a potom me upitao: - Bio ti je svodnik?

Odmahnula sam glavom. - Držao me samo za sebe.

- Kako si se izvukla?

- Zabila sam mu nož. I to, slučajno, *njegov* nož. Srećom su mi to priznali kao samoobranu jer je prije toga ubio Boga u meni. Preživjela sam, Creede. Richard nije.

Prsa su mu se nadimala od disanja. I moja također. Osjetila sam kako mi se pomiču pod rukom dok sam držala posteljinu na sebi.

- Pričaš, Sylvie, a jesi li spremna poslušati me? - upitao je ukočeno.

- Ne - odlučno sam odgovorila. - Ne. Ako želiš pričati, onda *ti* slušaj, ali ja neću jebeno slušati, Creede. On *me prodao*. Tatica me *prodao*. Ti si me prepustio tim sranjima, a mene boli kurac zašto si to učinio. Učinio si to. Šest sam jebelih godina provela u zarobljeništvu. Imala sam auto. Kuću. Ali nisam imala slobodu. Kupovao mi je odjeću, tjerao me da je nosim. Nisam imala izbora. Govorio mi je što mogu jesti. Jebao me. Stezao me. Vezivao me. Jebao me u šupak. Pljeskao me dok mi ga je zabijao, i to na suho, zato što se uopće nije brinuo za mene, a to... sranje... peče. I tukao me. Često. Morala sam ga ubiti prije nego što on ubije mene, da se izvučem. Još uvijek znam osjetiti toplinu njegove krvi na rukama. Bože, koliko krvi. Nisam imala pojma da je u tijelu toliko krvi. Natopila je cio krevet. Njega. *Mene*. Bila sam njegovo *vlasništvo* dok mu nisam oduzela život kako bih vratila svoj. I zato me nitko drugi više neće dobiti. Ubila sam čovjeka da vratim sebe i sad se ne dam nikome.

- To je bio Scott - šapnuo je.

- Da, bio je Scott - potvrdila sam.

- Ne, Sylvie - odmahnuo je glavom, a potom podignuo ruku i pokazao ogrebotinu na svom licu prije nego što je prošao prstom kroz kosu prateći sijedi trag. - Scottovi ljudi, a ne oni tvog tate, napravili su mi ovo i udaljili me od tebe. Tvoj je tata samo bio za to.

Oh, moj *jebeni* Bože.

O čemu on govori?

- Ako si spremna - nastavio je - onda ću ti ispričati. Upozoravam te, jebeno je kraće trajalo, ali nije bilo ništa ljepše.

Kad je to rekao, okrenuo se bosonog i išuljao iz prostorije. Sjedila sam na krevetu i drhtala.

Zapravo, sjedila sam na krevetu i drhtala dok nisam čula kako je zalupio ulaznim vratima.

Tad sam otišla s posteljinom na sebi do kuhinje i uzela burbon. Onda smo ja i posteljina otišle do stražnje sobe po moje pljuge. Potom smo ja i moja posteljina otišle u krevet.

- Sylvie.

- Odjebi.

- Sylvie, mala, pogledaj me.

- *Od...jebi!* - izderala sam se trzajući se i padajući na krevet. - Je li ti on to učinio? - čula sam nečije rezanje i trepnula. - Tko?

- Creed.

- Scott.

- Molim?

- Richard Scott mi je to učinio. Tatica mi je to učinio. Creed me samo napustio.

- Jebote - čula sam šapat, a potom osjetila kako mi netko odmiče kosu s lica i šapće na uho: - Zнала sam da će te ovo dotući.

- Idi, Viteže - promrmljala sam u jastuk.

Vitez nije otišao. - Prošlo je pet dana, a već si smlavljena.

- Ah, bit ću dobro - promrmljala sam. - Uvijek budem.

- Nisi dobro već šesnaest godina.

Jebote, to je bila istina.

- *Uvijek* sam bila dobro.

Trepnula sam, a maglovita prikaza je nestala.

Zato što sam se onesvijestila.

Privukla sam cigaretu usnama, duboko uvukla i ispuhnula dim te gledala kroz prozor stražnje sobe u mrkli mrak.

Zнала sam da je netko ondje i prije nego što se Anya oglasila: - Sylvie?

- Tu sam - promrmljala sam.

Tišina.

Potom blag glas: - Vitez me poslao da provjerim kako si. On mi je dao ključ.

- To je u redu.

- Jesi li dobro?

Ne, nisam bila jebeno dobro.

- Aha.

Prošetala je kroz mrak, a ja sam gledala kako se sjena pomiče i sjeda na stolicu preko puta mene.

- Kako je Kat? - upitala sam je za kćer.

- Dobro je. Vitezovi starci došli su s Havaja. Oni je sad čuvaju, pa sam iskoristila rijetku priliku da skoknem do Sladea.

- Jesi li se dobro zabavila? - upitala sam.

- Jesam. Večer je dobro prošla. Zapravo, bila je odlična večer.

- Dobro - promrmljala sam.

Zašutjela je.

Tad me upitala: - Još piješ?

- Nalila sam ovu pijanu guzicu, spavala do podne, prvi put nisam stigla pomoći Charlene otkako ju je onaj govнар Dan napustio, a gadan mamurluk me nije puštao do tri, pa mislim da mi je bilo dovoljno. Klonit ću se cuge.

Barem ovu večer.

- Charlene se zabrinula. Došla ti je u kuću. Onesvijestila si se. Morala se vratiti na posao, pa je zato nazvala Viteza - rekla mi je Anya.

Kimnula sam okrenuta glavom prema prozoru, povukla još jedan dim i ispuhнула.

- Sylvie, molim te, razgovaraj sa mnom - šapnula je.

Mogla sam joj vjerovati, a bilo je i vrijeme. Više sam to učinila zbog toga što sam imala povjerenja u nju nego zbog toga što je već bilo vrijeme. Znala sam samo to da moram ovo sranje podijeliti s nekim, ona je bila dostupna, a ja sretna jer joj mogu vjerovati.

Zato sam je upitala: - Je li ti Vitez pričao o meni?

- Hoćeš li se naljutiti na Viteza ako ti kažem da jest?

- Neću.

- Onda jest.

Kimnula sam, povukla dim, a potom ispružila ruku prema stolicu i ugasila cigaretu. - Dakle, pričao ti je o Creedu.

- Priznajem da mi je to tek nedavno spomenuo. - Tad mi se obratila tišim glasom: - Brinuo se za tebe, Sylvie, a očito je bilo razloga za njegovu zabrinutost.

- Vitez Sebring mogao bi me raspizditi samo ako bi tebe sjebao, zato se nemoj brinuti da ću se ja naljutiti ako vas dvoje razgovarate. Nisam ljuta. To je u redu.

Zašutjela je.

I ja također.

U tišini sam se borila s porivom da zgrabim još jednu cigaretu. Mnogo sam pušila samo kad bih pila. Inače sam pušila povremeno i pomalo. Trebala bih prestati. Ali ona nije pušila. Čak je uspjela nagovoriti Viteza da prestane. Zato nije bilo nimalo kul da pušim u njezinoj blizini, čak i u vlastitoj kući. Ušla je i vidjela me s cigaretom, to je jedna stvar. Posve je druga kad pališ jednu za drugom na metar udaljenosti od nje.

Kad je ona i dalje nastavila šutjeti, ja sam prestala razmišljati o novoj cigareti i zaboravila na to.

- Želi razgovarati sa mnom. A ti mi reci zašto me napustio prije toliko godina - povjerila sam joj se.

- U redu - šapnula je.

- To neće vratiti te godine - kazala sam joj.

- U pravu si.

- Neće izbrisati ono što mi se dogodilo - nastavila sam.

- I tu si također u pravu.

Udahnula sam kroz nos i počela zuriti prema stražnjem dvorištu.

Gun je ušla u sobu, znala sam zato što je skočila na moju stolicu. Tad mi se uvukla između bedara i torza, a to joj je bilo udobno jer sam se okrenula bočno na stolici i položila stopala na naslon. Kad bi nešto poželjela, bila je uporna i dobila bi to. Tako je bilo i sad, svila se i počela prestiti.

Počela sam je maziti.

A tad sam nastavila s pričom.

- Ima ožiljak na jagodičnoj kosti i sijedi trag u kosi, tamo gdje je nož prošao. Rekao mi je da su mu ciljali u mozak kroz oko, a da se on uspio izmaknuti. I rekao mi je da je to imalo neke veze s time što me napustio.

- Pa zašto ne doznaš o čemu se radi? - upitala me oprezno.

- Mene su tad mogli mučiti, a ipak ga nikad ne bih napustila. Očito su mu učinili takvo što i on me ostavio.

- Nagadaš. Moj ti je savjet, dušo, da ne bi smjela nagađati. Trebala bi *znati*.

- To neće vratiti godine - promrmljala sam.

- U pravu si, neće.

- Neće izbrisati ono što mi se dogodilo.

- U pravu si, Sylvie - šapnula je.

Zašutjela sam.

A potom opet prekinula šutnju.

- Nazvao je djecu koju ima s drugom ženom imenima koja su bila naša. - Čula sam je kako oštro udiše. - Da - složila sam se. - To sam i ja pomislila prije nego što sam ga napala i pokušala ubiti Boga u njemu. Nije mi upalilo.

- Zašto bi to učinio? - upitala je. - Je li ti objasnio?

- Da - odgovorila sam. - Rekao mi je da je to učinio jer je mislio da me nikad više neće vidjeti. Rekao mi je da je htio svojoj voljenoj djeci nadjenuti naša imena tako da se sjeti mene kad god ih pozove. To je jebeno izopačeno i opako. Žena mu je doznala, rastavila se od njega, a ja je, ozbiljno, ne krivim.

Dugo je šutjela prije nego što je progovorila.

- To je najljepša stvar koju sam ikad čula.

Okrenula sam glavu i zurila u njezinu sjenku.

- Molim? - izustila sam.

Gledala sam kako mi se sjenka primiče.

- Dobro, možda ti ne budem draga nakon što ti ovo kažem, ali da se nešto dogodi Vitezu i da me nešto odvoji od njega, ja toliko volim našu kćer da bih našla snage da nastavim iako bi, najiskrenije, golemi dijelovi mog života posve nestali. Taj nastavak života možda bi uključio neku drugu osobu, ali jedno znam: Vitez je za mene jedan jedini. Bila bih iskrena, a ako me tip ne bi shvatio, morao bi se nositi s tim, ali tako bi stvari stajale. Učinila bih sve što je u mojoj moći da na neki način održim Viteza na životu, ne samo zbog Kat nego i zbog sebe. To bi mi trebalo, pa bih tako i učinila. A to bi vjerojatno značilo da za mene ne bi postojao nitko drugi. Ali ono što se tebi dogodilo bilo je davno, Sylvie. Bila si mlada, on je

bio mlad. Trudio se istodobno nastaviti sa životom i tebe održati na životu te u njegovoj blizini. Na neki je način to prekrasno. U pravu si. Isto je tako izopačeno i opako. Ali stvari mogu poprimiti različita značenja, mogu biti izopačene i opake te istodobno prekrasne.

Pogledala sam u mrak.

- To nije važno - rekla sam tiho. - Mogu doznati što mu se dogodilo i razlog zbog kojeg me napustio. Kvragu, možda čak mogu i razumjeti. Ali to ne bi bilo važno. Ja sam sad takva kakva jesam. Nema povratka.

- Nikad nema povratka. Ali ti ne govoriš o tomu. Govoriš o tomu da ne želiš krenuti naprijed.

Odmahnula sam glavom.

- Da, Sylvie- Anya je odlučno izjavila. - Zakopala si se i ne mičeš se. Tu se ne radi o prošlosti. Radi se o onomu što je moglo biti.

- Pa čak i da može objasniti to sranje, ono bi se uvijek ispriječilo između nas.

- Samo ako ti to dopustiš.

Kiselo sam se nasmijala.

- Uplašena si - šapnula je, a ja sam okrenula glavu prema sjenci. - Jebote, jesam - odvratila sam šapatom.

- Napustio te i tvoj se život raspao.

- Da.

- To ti se ne može ponoviti.

- Ne.

Sjela je i ponovno zašutjela.

Ja sam pogledala u tminu.

Dugo smo šutjele.

Ovoga puta ja sam prekinula.

- Baš sam loša domaćica. Jesi li za piće?

Ustala je. - Neki drugi put, dušo. Moram se vratiti kući i obitelji. Njezina obitelj.

Bila je to jedna sretna kuja. Na svu sreću, to je i znala.

- Hoćeš li mi zamjeriti ako te ne otpratim? - upitala sam. Odgovorila mi je vedrim glasom: - Nimalo.

- Hvala ti što si svratila, Anya. Reci Vitezu da sam dobro. Sutra sam u pogonu.

- Kazat ću mu.

Gledala sam je kako prolazi kroz mračna kuhinjska vrata dok sam milovala Gun.

Sjena nije nestala. Stala je i znala sam da se okreće prema meni.

- Samo još jedna stvar, Sylvie. Kad odem, želim da odmah razmisliš o svom životu. Znam da ti se sviđa. Znam da imaš bliske ljude. Znam da ti je zabavno. Ali ja želim da prizoveš svoje najsretnije sjećanje, najsretnije u cijelom životu. A onda želim da ga usporediš sa sadašnjim životom koji provodiš bez Tuckera Creeda. Nagađam da je on dio tvog najsretnijeg sjećanja. Mislim da ako pokušaš, bez obzira na to sranje između vas, možeš prijeći od života koji sad živiš i koji ti se sviđa na nešto drugo. Nešto veće, bogatije, bolje, *sretnije*. I ti to znaš. Samo se bojiš da to ne izgubiš jer si već jednom izgubila. Nakon svega toga razmisli kakav bi ti život bio da on *nikad* nije bio u njemu. Da se nikad niste upoznali. Da te nikad nije dodirnuo. Tad se, dušo, zapitaj kako bi se osjećala da nemaš te

trenutke. Na kraju, nadam se da ćeš to shvatiti, ovog puta namjerno ne želiš riskirati kako bi došla do te ljepote.

Zurila sam u sjenu pred vratima dugo nakon što je silueta nestala, ali nisam vidjela mračne sjenke. Vidjela sam sunčane dane, jezero, dok, deke na travi, mlada tijela koja se kotrljaju na njima, isprepletana, vidjela sam spojene krevete u mračnim sobama u kojima bi jedva stalo dvoje ljudi, šaputanja i zagrljaje.

Položila sam ruke na Gun dok sam micala noge sa stolice. Dodirnula sam stopalima pod dok sam je mazila i prošetala sam mračnom kućom do spavaće sobe. Nisam se gnjavila sa svjetlom. Samo sam nježno položila Gun na krevet i prekopavala po odjeći razbacanoj na podu dok nisam pronašla sinoćnje traperice.

Izvukla sam mobitel iz stražnjeg džepa.

Rasklopila sam ga i žmirnula od svjetlosti s ekrana koja me obasjala.

Ušla sam u imenik, pretraživala i pritisnula.

Prislonila sam ga na uho dok sam gledala prema satu na noćnom stoliću.

Bilo je jedan i sedamnaest ujutro.

Mobitel je jednom zazvonio.

- Sylvie - pozdravio me Creed, zvučeći istodobno oprezno i sneno.

- Spremna sam - šapnula sam.

Tišina.

Potom: - Evo me za deset minuta.

Prekid poziva.

Sklopila sam mobitel.

Jebote.

Knjigoteka

10. POGLAVLJE

MOJA SYLVIE

Topao ljetni dan u Kentuckyju, dvadeset dvije godine prije. Creed ima sedamnaest, a Sylvie jedanaest godina, nedostaje joj još dan da napuni dvanaest...

Sišla sam s bicikla i prislonila ga uza zid. Prošetala sam pokraj zgrade, otvorila vrata, ušla u trgovinu s mliječnim proizvodima i odmah ga vidjela.

Creeda s njegovom djevojkom Natalie.

Trbuh me počeo boljeti.

Namjeravala sam se hitro okrenuti, ali on se smijao. Okrenuo je glavu i opazio me.

- Hej, Sylvie.

Glupavo sam mu mahnula, pa se okrenula i izišla.

Potrčala sam do bicikla.

Odmahnula sam ga od zida i počela okretati pedale kad sam čula: - Hej! Stani! Čekaj!

Pogledala sam i opazila Creeda kako hita prema meni.

Bio je *tako* lijep.

Dok se približavao, meni se glava naginjala unatrag sve dok nije stao ispred mene.

- Zar nećeš uzeti sladoled? - upitao je.

Odmahnula sam glavom. - Ne. Zaboravila sam. Moram kući. Maćeha me vodi u kupovinu za rođendan.

To nije bila čista laž. Trebala me odvesti. Samo što još nije bila ustala iz kreveta.

- U redu - promrmljao je, a potom se široko nasmiješio. - Hoćemo li sutra do jezera?

Nema šanse. Sigurno želi dovući Natalie.

Odmahnula sam glavom. - Žao mi je, trebala bih... Zaboravila sam ti reći. Sutra idem do prijateljice. Cio ću dan provesti kod nje.

Trznuo je glavom, a glas mu je bio tih kad me podsjetio: - Uvijek se nađemo na jezeru za tvoj rođendan, Sylvie,

- Možemo se vidjeti dan nakon toga, ali neću moći ostati dugo.

- Dođi ujutro, prije nego što odeš do prijateljice, onako brzinski - navaljivao je.

- Ja... ne mogu. Idem rano k njoj.

- Pa onda se mogu naći s tobom još ranije.

- Ja...

- Creede! Hoćeš li mi kupiti kornet ili?...

Okrenuo se pogledati iza sebe, a ja sam se oslonila na bok da se osvrnem oko njega. Natalie je stajala pred vratima držeći ih jednom rukom dok je drugu naslanjala na kuk.

Nosila je jako kratke hlačice, a duge preplanule noge pokazivala je u punom sjaju. Tkanina majice rastegnula joj se zbog krupnih sisa.

- Eto me za sekundu - odazvao se Creed.

Toliko sam pažljivo proučavala prekrasnu, visoku, smeđokosu Natalie kojoj sam pozavidjela na smeđoj kosi, dugim nogama i velikim sisama, da nisam ni primijetila Creeda koji se okrenuo prema meni.

- Hej - rekao je tiho, a ja sam ga brzo pogledala.

Tad sam hitro oborila glavu i primaknula se biciklu mrmljajući: - Moram ići.

- Hej - opet mi se blago obrado i ja sam sporo podigla pogled prema njemu. Kad sam ga pogledala u prekrasne plave oči, šapnuo je: - Ti ćeš uvijek biti moja djevojka.

Samo je bio ljubazan.

Prestala sam biti njegova djevojka prije nekoliko godina. Sad je imao neke druge. Mnogo njih. Natalie je bila najnovija.

Ugrizla sam se za usnu i skrenula pogled trudeći se svim silama da ne zaplačem.

- Hej - šapnuo je, a ja sam primijetila, iako to nisam htjela, da mi oči postaju suzne, ali sam udahnula i opazila ga kako mi se približio i sagnuo prema meni, - Uvijek ćeš biti moja Sylvie. Razumiješ?

Udahnula sam i kimnula.

- Dođi na jezero. Čekam te rano - naredio je.

Ponovno sam kimnula.

Široko se osmjehnuo, podignuo ruku i dodirnuo zeleni mineral koji mi je visio na lančiću.

- Moram pokloniti lančić svojoj Sylvie.

- Dobro, Creede - šapnula sam.

Odmaknuo se samo centimetar, a potom stao i šapnuo: - Uvijek ćemo biti samo ja i ti.

Opet sam kimnula i osjetila kako mi usne podrhtavaju.

Nastavio je šaptati: - Uvijek ja i moja Sylvie, razumiješ?

- Da - odvrtila sam šapatom.

Podignuo je ruku i zagladio mi kosu iza uha. - Pažljivo vozi do kuće.

- Važi, Creede.

- Vidimo se sutra.

- Dogovoreno.

- Vidimo se.

- Bok.

Popela sam se na bicikl.

On je odšetao do trgovine.

Plakala sam sve vrijeme na putu do kuće.

11. POGLAVLJE

MI POBJEĐUJEMO

Sadašnjost...

Stajala sam potpuno ukočena, buka u ušima bila je zaglušna, otvorila sam oči, ali ništa nisam vidjela, svaki živac moga tijela je vibrirao kao da me opako stresla struja, ali usne su mi se ipak micale.

- Prekini s pričom.

- Mala. - Osjetila sam dvije krupne ruke i nježan dodir s obje strane glave.

- Oni ti to nisu napravili - šapnula sam.

- Sylvie...

- Povuci to.

- Ali...

Odmah sam stegnula šake. Glavu sam toliko zabacila da sam osjetila bol u vratu, a oštre riječi probijale su mi se kroz grlo dok sam vrištala: - *Oni ti to nisu napravili!*

Sklopio mi je ruke na glavi dok me privlačio k sebi.

- To je bilo to za večeras - promrmljao mi je na tjemenu.

Oh, Bože.

To nije bilo to.

Oh, Bože.

Znaci da ima još.

Koljena su mi zaklecala i noge otkazale poslušnost, ali Creed me uhvatio i podignuo na ruke. Gurnula sam mu lice uz vrat dok smo prolazili kroz moju kuću. Tad smo završili u krevetu, Creed mi se privukao, čvrsto me stegnuo, prebacujući se tako da me gotovo posve prekrio. On je bio jedini, samo sam njega mogla vidjeti, samo sam njega mogla osjetiti.

- Oni ti to nisu napravili - šapnula sam mu uz grlo, ali to je više zvučalo poput grubog preklinjanja.

- Tiho, Sylvie.

Tijelo mi se divlje propelo dok se jecaj probijao kroz mene.

Creed me još jače stisnuo.

Zgrabila sam mu košulju prstima.

- Oni ti to nisu napravili. Oni ti to nisu napravili. Oni ti to nisu napravili. Oni ti to nisu napravili. Oni ti to nisu napravili. Oni ti to nisu napravili.

- Ššš, mala.

Zašutjela sam.

On me grlio.

Suze su nestale.

On me još uvijek grlio.

- Creede? - dozvala sam ga.

- Spavaj, mala.

- Vjeruješ li u Boga?

- Spavaj.

- Vjeruješ li u Boga?

- Ne znam.

Udahnula sam samo polovično.

Tad sam šapnula: - Upravo sad, ni ja također ne znam.

Otvorila sam oči i zurila u budilicu.

Tad sam bacila posteljinu s kreveta. Skočila sam, izišla iz sobe, krenula niz hodnik i kroz dnevni boravak. Namirisala sam pečenu slaninu, pa sam umjesto izlaska kroz ulazna vrata otišla do blagovaonice i stala kao ukopana.

Creed je stajao za mojim štednjakom. Osjetio je moju prisutnost i okrenuo se.

- Charlene - šapnula sam.

- Svratio sam do nje. Sve je u redu. Dobro je. Pomogao sam joj s klincima.

Zurila sam u njega i počela drhtati od glave do pete.

To mu nije promaknulo.

- Dođi, Sylvie.

- Treba mi vremena...

Trznuo je glavom i pogledao me u oči.

Oprezno mi je odgovorio. - Kunem ti se Bogom, sve ću ti dati. Sve, mala. Ali izgubili smo već dovoljno vremena. To ti ne mogu nadomjestiti. Prostor, možda. Vrijeme? Nikako.

Odmahnula sam glavom. - Ne, ja mislim... treba mi vremena prije nego što čujem ostatak tvoje priče.

Sklopio je oči. I to polako.

Potom ih je otvorio i šapnuo: - To ti mogu dati.

Počela sam trčati prema njemu, ravno. Prešla sam preko kuhinjskog poda, okrenula se i poletjela zrakom.

Creed me uhvatio.

Omotala sam mu noge oko kukova i strastveno ga poljubila.

Spustio se na koljeno, a potom me okrenuo na leđa.

Jebali smo se na kuhinjskom podu.

A slanina nam je zagorjela.

Prelazila sam mu vršcima prstiju preko ožiljka, pratila trag usnama od jagodične kosti preko sljepoočnice i kroz kosu.

Snaznije me zgrabio za guzu i duboko zario prste.

Prislonila sam mu usne na uho.

- On je mrtav.

- Rekla si mi to.

- Ne. Mislim na taticu.

Još je dublje zario prste. - Baš šteta.

- Da.

- Je li pokopan u Kentuckyju? - upitao je.

- Aha - odgovorila sam.

- Čim obavimo ovo sranje za Viteza, idemo na izlet. Jebat ćemo mu se na grobu.

Podignula sam glavu i pogledala ga.

Široko mi se nasmiješio.

Nevidljive sunčeve zrake prodrle su mi sve do dubine duše. Jedino sunce bilo je ovo na njegovim leđima u krevetu.

Bože, *Bože*, nedostajalo mi je moje sunce.

- On to zaslužuje, dušo, i ja imam avanturističkog duha, ali seks na groblju... - zastala sam. - Mislim da to nije u mom duhu.

- Onda ćemo se jebati na onom jebenom golf - terenu koji je tako prokleta obožavao.

- *To već mogu.*

Creed mi se nasmiješio.

- Rekao mi je da mu je šesnaesta rupa omiljena - odala sam, - Kazao mi je da je teška za pogoditi, ali prekrasna.

- Dobro, na zelenilu pokraj šesnaestice ja ću probušiti *svoju* omiljenu rupu.

Rekao je to smiješeći se.

Ja sam se grohotom nasmijala.

Ušla sam u stražnju sobu noseći dva svježja, hladna piva. Približila sam se Creedu koji je sjedio na jednoj stolici i gledao u sumrak.

Zanemario je pivo koje sam mu ponudila i uhvatio me oko struka, grubo me povukao, a ja sam se našla u njegovu krilu. Omotao je ruku oko mene, podignuo duge noge i položio bosa stopala na prozorsku dasku.

Tek je tad uzeo pivo.

Otpio je malo. I ja sam gucnula gledajući ostatke ostataka kineske naručene hrane rasute po niskom stoliću. Naručili smo sve što nam je zagolicalo maštu, a to znači da smo mogli nahraniti tucet ljudi.

Dovoljno da potraje danima.

Odlično.

Nazvala sam Viteza rano, obavijestila ga o svemu i rekla mu da nam treba još jedan dan. On se složio.

Znala sam da će se složiti.

I tako smo Creed i ja proveli cio dan. Njegovo tijelo. Moje tijelo. Jebanje. Piće. Jelo. Malo priče. Više jebanja.

Nisam imala drugog dečka osim Tuckera Creeda. Jednom smo vodili ljubav, a potom mi je oduzet. I tako nisam znala da pomirbeni seks može biti toliko jebeno izvrstan.

Pogotovo kad morate nadoknaditi šesnaest godina.

- Želim da upoznaš moje klince.

Trznula sam glavom kako bih ga pogledala iako mi se cijelo tijelo ukočilo.

- Molim? - šapnula sam.

Pogledao me u oči. - Želim da upoznaš moje klince - ponovio je.

- Što, misliš *sada*?

Široko se nasmiješio. - Ne, Sylvie, udaljeni su osamnaest sati vožnje tako da ne možemo sad. Ni sutra. Nakon ovog posla. Kad se sve smiri. Dovest ću ih.

Oh, sranje.

- Creede...

Stisnuo me.

- Stani na loptu. Ne reagiraj. Samo stani na loptu. Razmisli o tomu. Ima vremena.

- Dobro.

Gledao me u oči i nije htio promijeniti temu.

- Ne znam gdje se ti nalaziš, ali ja ću ti jasno reći gdje sam ja stigao. Jednom sam te morao napustiti. To me ubilo. Rekao sam u prenesenom značenju, ali me ipak ubilo. Ne želim opet proći kroz to sranje. Odmaknuo sam dalje od tebe. Na neki način, ja sam proveo s tobom više od mjesec dana. Ti još nisi provela ni puni tjedan. Zato stani na loptu i budi sigurna da ćeš u budućnosti upoznati moje klince i zblížiti se s njima. Samo ti kažem da ćeš u budućnosti upoznati moje klince i zblížiti se s njima.

- Pa, kako ti samo to kažeš, ja ću ti reći da je prošlo šesnaest godina, tako da bismo trebali raspraviti o tomu nakon što se sve, kako ti kažeš, smiri.

- Već se smirilo - izjavio je odlučno. - Samo ćemo biti još... smireniji.

Široko sam mu se osmjehnula i promrmljala: - U redu.

I on se široko osmjehnuo i odvratio mrmljajući: - U redu.

Otpila sam gutljaj piva.

Creed još nije završio s recitiranjem pravila.

- Udaljili su te od mene i tebi oduzeli neka sranja. Mrtvi su. Sad ti ja vraćam ta sranja.

Opet sam ga pogledala u oči i upitala: - Molim?

- Što sam ti jučer rekao? - upitao me, a potom stao dok nisam shvatila o čemu to govori.

- Uh... dušo, jučer si mi rekao puno toga.

- U krevetu - dodao je detalj koji još uvijek nije bio dovoljan.

- I u njemu si mi puno toga ispričao.

- Sylvie, sjeti se. Što sam rekao da ću ti vratiti?

Oh, to.

Sranje.

- Creede...

- Sigurna riječ i lozinka nam je Geronimo. Zapamti to. A onda ćemo se igrati.

Kako me opet uspio napaliti? Potrošili smo barem šest kondoma, a to je samo njegov dio priče. Na njegovu žalost, nije mogao svršiti toliko puta kao ja. Ja sam svršila dvaput više od njega.

- Creede...

Spustio je ruku da odloži pivo na pod, a potom mi je prošao njome postrance kroz kosu, položio je na moj vrat i privukao mi lice blizu.

- Jako ti se sviđa seks. Koliko sam shvatio, samo te ona životinja vezivala. Doznat ćeš dok se budemo igrali da ćeš dobiti više od toga i to je kul. To pripada tebi. Ja ću to imati na umu, ali ti se nemoj bojati onoga što te on naučio da se trebaš bojati. Ja i ti ćemo sve odraditi, pa ćeš biti mirna. Odradit ćemo ta sranja, dat ćemo si vremena. Sve ovo ozbiljno mislim. Ako pomisliš da se ne možeš nositi s nečim, to je u redu što se mene tiče, ali ćemo pokušati. Pokušat ćemo se riješiti svega toga, riješiti se njega. Dakle, samo smo ja i ti u igri i kad se jebemo, tu smo samo nas dvoje, a sve će biti slatko i lagano.

- Baš nešto razmišljam - rekla sam obazrivo - da se ovo odnosi na mene jednako kao i na tebe.

- Pa naravno - složio se. - Ja volim avanture, da ti odmah priznam. Volim kontrolu. Volim se igrati s guzom. Pokušat ćemo, a ako ti se ne sviđa, pronaći ćemo nešto što ti se sviđa, ali nećemo njemu dopustiti da nam to oduzme. Pratiš li me?

Pratila sam ga. Na neki način.

Nastavio je prije nego što sam mu to stigla kazati: - Chelli se nisu uopće sviđala ta sranja. Nije se mogla opustiti.

Oh, ne. Približavamo se opasnoj zoni.

- Uh... dobro nam ide, Creede - započela sam. - Možda bismo trebali malo prikočiti i ostatak večeri provesti u tim dobrim stvarima prije nego što krenemo s daljnjim povjeravanjima.

Podignuo je bradu, ali mi se nježno obratio: - Samo ti želim reći, mala, da se ona nije mogla opustiti i da je to bilo do mene. To je bilo do mene zato što si i ti bila prisutna s nama u sobi. Nije to mogla u potpunosti shvatiti dok god joj nisam sve ispričao, ah ona nije glupača. Razumjela je. I jebala se s muškarcem koji je na koži imao istetovirano ime druge žene. To joj nije promaknulo, i to ne samo zato što je teško da ti takvo što promakne. Ne želim ga u sobi zajedno s nama. Shvaćaš li me sad?

- Da - šapnula sam.

- Dobro - odvratio je šapatom.

Otpila sam još piva. On je dohvatio svoju bocu s poda i učinio isto.

Oči su mi se privikavale na sumrak.

Tad sam ga upitala: - Reci mi samo da znam, za ubuduće, slažeš li se ti s njom?

- Podnosi me zbog klinaca - odmah je odgovorio. - Kad to nije u pitanju, onda me izbjegava. Na njezinu prstu sad stoji prsten drugog muškarca. Kad su se oženili, došla je k meni, napila se kao zemlja i dala mi ga. Sad sam ja taj koji je prisutan u njihovoj sobi. Njezin čovjek to zna. Voli je i podnosi to sranje. Sjebano je to. Ona je dobra ženska. Vjerojatno nije namjeravala, ali vratila mi je istom mjerom. Živim s tim, s onim sto sam učinio njoj, njemu, njima. Krivnja mi teško pada. Zajebavao sam je, a ona s tom boli sad mora svakodnevno živjeti. I ja živim s krivnjom svaki dan.

Pogledala sam ga. - Zar ne možemo nekako srediti da ti bude bolje?

Creed me pogledao. - Ne. To je moja pokora koju zaslužujem.

- Život se samo odvija, Creede, a s njim i sranja. Ne možemo svi živjeti pokopani pod tim govnama.

Podignuo je obrve. Ozbiljno?

- Pa... da.

Široko se nasmiješio. - Mala, ti si prije samo nekoliko dana bila odlučna nastaviti živjeti pod gomilom govana. Zar si se tako lako toga oslobodila?

- Sad ne govorimo o meni.

- Nismo govorili. Sad govorimo.

Pogledala sam ga suženih zjenica: - Prestani biti pametan i logičan. To me srđi.

Zabacio je glavu i prasnuo u smijeh.

Okrenula sam se i otpila gutljaj piva.

- Sylvie - dozvaio me kad se prestao smijati.

- Molim? - odgovorila sam prozoru.

- Pogledaj me.

Pogledala sam ga.

Pažljivo mi je promatrao lice, a potom mi položio ruku sa strane glave pa mi prelazio palcem preko lica dok ga je gledao. Ruka mu je kliznula niz moj vrat i stisnula me na prsima gdje mi je srce kucalo.

- Neki ljudi žive svoj život. Neki samo preživljavaju. Mi preživljavamo. Možemo istrgnuti iz života sretne komadiće, a ja ti se, mala, kunem Bogom, sad, imaš moj zavjet, koji se odnosi samo na tebe i mene, da ću se slomiti ostatak života samo kako bih nam istrgnuo te sretne komadiće. Ah zavaravamo se ako mislimo da možemo ostaviti po strani sranja koja su se dogodila, sranja koja su nam napravili, sranja koja smo mi napravili i samo nastaviti dalje. To će zauvijek biti s nama. Samo moramo naučiti kako živjeti s tim. Ako ih zakopamo, zaniječemo ili se pretvaramo da ih nema, onda ćemo biti sjebani. To će izbiti na površinu i rastrgati nas na komadiće. Ako ih priznamo i jebeno se trudimo nastaviti, onda će nam biti dobro.

- Ranio si jednu dobru ženu - primijetila sam oprezno.

- Sad mi je drago da se to dogodilo i da je gotovo, onda mi nije bilo. Da sam još uvijek bio vezan za nju kad sam stigao ovamo i pronašao te, ja bih to razvrgnuo. Nije baš laskavo, ali ja sam se pomirio s tadašnjom ulogom šupčine. To samo govori koliko mi ti značiš. Zato je dobro da se dogodilo i da je završeno. Držat ću se toga dok nosim svoj križ.

Ovo je bilo i predivno i prestrašno.

Život.

Ili život za kakav ja i Creed znamo da će se dogoditi.

Pogledala sam ga u grlo i šapnula: - Ubila sam čovjeka.

- Spasila si život.

Ponovno sam ga pogledala u oči. - Molim?

- Ja sam na svom poslu ubio dvojicu. Sjećam se i jednog i drugog. Ne mogu ih se riješiti. Nije na meni da sudim jesu li oni zaslužili život ili smrt, ali radilo se o meni ili njima, znaš u kakve situacije upadamo na ovakvim poslovima. Spasio sam se. Ti si spasila sebe. Ja nisam namjerno povrijedio Chelle, ali ipak je tako ispalo. Sve me to prati. I tebe će pratiti to što si

ubila onu životinju. Možda nisi zahvalna što te to prati, ali ja jesam, jer to znači, upravo sad, da si sa mnom.

Zurila sam mu u oči i tiho kazala: - Zaslužio je.

- Došao je red na tebe. Živjela si s njegovim sranjima. Ja se apsolutno jebeno slažem s tobom, kad uzmem u obzir ono što si mi ispričala.

Savila sam vrat i oslonila mu se tjemnom na čeljust.

Creed me stegnuo.

Gledala sam mu u grlo i upitala ga: - Dakle, kako ti to namjeravaš istrgnuti komadiće sreće za nas?

- Jedan po jedan. Onaj dan mi je započeo buđenjem pokraj tebe. To je bio moj komadić sreće. Pronaći ću tvoj i pobrinuti se da ga dobiješ.

Odgovaralo mi je ovo što je rekao.

Udahnula sam.

Creed je približio bocu usnama i iskapio pivo.

Tad sam mu se sasvim otvorila.

- Ovo me plaši do ludila.

- U kurcu je, mala - šapnuo je. - Ali razumijem te i pomoći ću ti da to prebrodiš. Što se mene tiče, bio bih zadovoljan i ovim jednim danom koji smo proveli skupa. Da sutra iziđem kroz tvoja vrata i budem upucan na ulici, umro bih kao sretan čovjek. A umro bih kao sretan zato što sam te, barem na jedan dan, vratio. Kao da sam već proživio tucet jebelih života znajući da se to nikad neće dogoditi. To što sam dobio meni znači sve na svijetu. I zato nisam uplašen. Samo sam dvije stvari u životu istinski želio. Da mi se tata vrati i ti. Ti si sad ušuškana pokraj mene, dakle, ja sam zadovoljan.

Ogrijale su me one moje sunčeve zrake.

Okrenula sam glavu da mu utisnem lice u vrat.

Creed me još čvršće zagrlio.

Bio je vezan na podu, ležao je u kutu, po licu su mu bili tragovi skorene krvi koja mu se zgružala i u kosi.

Tatica je bio u prostoriji s njim, a na podu je između njih stajala boca vode koja mu je bila samo malo izvan dohvata.

Usne su mu bile suhe, krastave, raspuknute, rasječene.

Tatica se pomaknuo, gurnuo mu bocu nogom centimetar bliže, ali ona mu je još uvijek bila izvan dohvata.

- Ostavi je - tatica je zahtijevao.

On je podignuo glavu. Nebeski plave oči bile su mu pomalo mutne od gladi, žeđi i boli, ali on ih je ipak usmjerio k tatici.

Riječ se jedva čula jer ga je glas izdavao.

Ali on ju je izrekao,

- Nikad.

Tatica je udario bocu vode nogom i ona je poletjela preko prostorije, tekućina se razlila na sve strane, ali nije došla do mjesta na kojem je bila najpotrebnija.

Trznula sam se, a potom hitro podigla i sjela na krevet. Podignula sam koljena, a ruke spustila na madrac i cijelim se tijelom oslonila na njih.

- Sylvie?

Creedova je ruka ležala na mom struku. Posljednje čega sam se sjećala prije sna bilo je naše šaputanje u krevetu, kako sam se ušuškala blizu njega, uglavnom ispod Creeda, kao što me držao sinoć kad sam jecala.

Očito smo zaspali ovako blisko ušuškani.

Osjetila sam kako podiže posteljinu podlakticom.

- Sylvie - obratio mi se odlučnijim glasom.

Nisam odgovorila.

Još uvijek sam bila pod dojmom sna.

Odmaknula sam posteljinu i izletjela iz kreveta. Pokreti su mi bili mahniti, pojurila sam prema ormaru, izvukla gaćice i navukla ih nekako nespretno. Ostavila sam ladicu otvorenom dok sam otvarala drugu i izabrala majicu. Navukla sam je preko glave dok sam žurila van iz sobe, potom niz hodnik do dnevnog boravka te od blagovaonice do sudopera.

Uzela sam čašu iz kuhinjskog ormarića i pustila vodu. Napunila sam je, primaknula usnama i potegla gutljaj. Voda mi je curila preko usana, niz vrat i namočila mi majicu.

Kad se čaša ispraznila, napunila sam je i sve ponovila.

Osjetila sam toplo tijelo uz leđa dok sam pila i opazila ruke na rubovima sudopera ispred sebe. Tijelo se izvilo, a ja sam osjetila kako uranja licem u moj vrat.

Iskapila sam čašu, napunila je i sve ponovila.

Creed se nije ni pomaknuo.

Ispraznila sam čašu i bacila je u sudoper.

- Mogli su te ubiti - šapnula sam.

- Nisu - promrmljao mi je na vratu.

- Mogli su te ubiti - ponovila sam.

Jednu je ruku odmaknuo od ruba sudopera i položio mi je preko trbuha ne odvajajući lice od mog vrata. - Mala, *nisu*.

- Negdje sam pročitala da čovjeku trebaju samo tri dana da umre od dehidracije.

Creed nije odgovorio.

Rekla sam mu nešto što zna bolje od mene.

- Držali su te mjesec dana.

Približio mi je usne uhu. - Mrtvi su, Sylvie. Mi smo ovdje. Mi smo zajedno. Mi dišemo, a oni su jebeno *mrtvi*. - Čula sam ga kako je udahnuo prije nego što je dovršio: - Mi smo pobijedili.

Mi smo pobijedili.

Oborila sam glavu.

Creed je odmaknuo i drugu ruku od sudopera i stavio mi je preko prsa.

Dugo me tako držao. Tad se udaljio od mene, ali držeći me za ruku i nježno me vodeći od sudopera izvan kuhinje, kroz blagovaonicu do dnevnog boravka gdje me odveo do kauča. Smjestio me još uvijek mi pridržavajući ruku, a potom mi je obje ruke položio na ramena i lagano me pritisnuo.

Sjela sam na kauč.

Naslonio se do mene i obujmio mi lice objema rukama. Bio je tako blizu, a ja sam pokraj sebe mogla vidjeti samo njegovu zasjenjenu i zbog mene oskvrnjenu ljepotu.

- Pričekaj me ovdje. Odmah se vraćam - šapnuo je.

Kimnula sam odmičući mu ruke pokretom glave.

Rukama mi je prignuo glavu. Poljubio me u tjeme, a potom me pustio. Pratila sam kako mu sjenka napušta sobu.

Vratio se za manje od minute, a ja sam primijetila, onako ovlaš, da nosi traperice. Sa sobom je ponio i torbu.

Došao je do kauča i prevrnuo torbu iz koje je na kauč do mene ispala hrpica malih i različitih kutijica za nakit.

- Vitez mi je rekao kako se zoveš i ja nisam gubio vrijeme da te pronađem. Vidio sam te, a potom sam odletio doma i donio ovo - promrmljao je.

Bacio je torbu na moj stolić i u mraku čeprkao po kutijicama. Našao je onu koju je tražio, otvorio je i izvukao ogrlicu.

Zastao mi je dah.

Zlato je zasjalo na mjesecini. Vidjela sam kako privjesak od dragog kamena visi s nje. Nisam mogla vidjeti koje je boje u tom mraku, ali sam znala.

Znala sam.

Približio mi ju je.

- To je ona koju ti nisam stigao pokloniti na jezeru za tvoj osamnaesti rođendan.

Počela sam drhtati. Ruka mi se podignula kao svojom voljom, a Creed je omotao ogrlicu oko nje s dragim kamenom na mom dlanu prije nego što je nastavio dalje čeprkati po kutijicama.

Pronašao je jednu, otvorio je i izvukao drugu ogrlicu.

- Ovu sam ti kupio za idući rođendan - promrmljao je i prebacio mi je preko još uvijek podignute ruke tako da se dragi kamen opet našao na mom dlanu.

Suze su mi navrle na oči.

Creed je nastavio čeprkati, pronašao kutijicu i izvukao još jednu ogrlicu.

- Ova je bila za tvoj dvadeseti rođendan - šapnuo je.

Suze su mi se slijevale niz obraze.

Stalno se vraćao tim kutijicama sve dok se na mojoj ruci nije našlo petnaest ogrlica.

Kad je završio, svio je ruku oko moje, dlan na dlan, a prsti su inu se zakačili za ogrlice. Prislonio mi je usne uz uho.

- Otišla si, a ja sam imao više od ove tetovaže, Sylvie. To tad nisam shvaćao, ali danas razumijem. Jebote, nikad me nisu uspjeli rastaviti od tebe.

Dah mi je zastao i glas podrhtavao dok sam mu govorila: - Bila sam s drugim tipovima.

- Znam.

- Ipak su te rastavili od mene.

Stisnuo mi je ruku, a privjesci i ogrlice utisnuli su mi se u kožu.

- Vratio sam se, mala.

Pomaknula sam se s kauča kad sam čula ove riječi i sve ono što mi znače, skoro šesnaest godina željela sam samo to i očajavala što to nikad neću imati, a potom sam mu slobodnu ruku objesila na vrat. Nisam je još ni smjestila kako treba, a već sam pala na leđa povlaćći ga za sobom na kauč.

Kutijice su se razletjele. Prstima je prebiraio po ogrlicama skupljajući ih. Podignuo je ruku i bacio ih preko naših tijela prema stolicu, a potom se vratio meni.

Njegova usta su se spustila, moja podigla, sudarili smo se, usne su nam se otvarale, a jezici prepletali. Ljubili smo se dok mi je prstima potezao rubove gaćica. Povukao ih je dolje, a potom razdvojio usne od mojih te se odmaknuo skidajući mi gaćice. Položio mi je ruku na kukove i razmaknuo ih. Spustio se koljenima na pod i raširio mi noge. Gurnuo je ruku ispod mene, prsti su mu se žarili u moju guzu, podignuo me dok se on spuštao i obasipao poljupcima.

Izvila sam vrat i provukla mu prste kroz kosu. Ja sam gurala dolje dok se on podizao i častio mojim tijelom.

Teško sam disala, ovo je brzo došlo. Prijetilo je da me potpuno preplavi, pa sam podignula glavu i žurno šapnula: - *Creede*.

Podignuo je glavu i promrmljao: - Samo dvije sekunde, Sylvie, kondomi su mi u drugoj sobi.

Podignula sam se i posegnula rukom prema njegovu rasporku. - Zajebi to.

- Sylvie.

Opet sam oborila glavu dok sam otkopčavala dugmad i pogledala ga. - Trebam te, mali,

Razmaknuo mi je ruke i preuzeo stvar. Povlačila sam mu traperice preko kukova čak i dok je on ustajao oslanjajući se koljenom o kauč. Raširila sam noge, on se oslonio na podlaktice do mene i duboko mi ga zabio.

Otvorila sam usta u tihom jecaju i primaknula ih njegovu vratu pružajući jezik da ga okusim na tom mjestu. Kružila sam oko njega i čvrsto se držala.

- Mala, usta.

To je bio Creed. Zabacila sam glavu. Creed mi je približio usne i zabijao se duboko i kurcem i jezikom.

Odmaknula sam mu ruke od tijela, pronašla njegove ruke, kliznula preko njih i jako ih povukla tako da sam ga osjetila u punoj težini na sebi.

Podignuo je glavu.

Splela sam prste s njegovima pa nam povukla obje ruke preko moje glave premještajući ih tako da su se moje našle na jastučićima.

On je duboko prodirao svojim kurcem i reżao: - Jebote, mala.

- Uzmi me.

- *Jebote. Mala.*

Ovo je došlo iz dubine grla.

Bilo je prekrasno.

Creed mi je pritisnuo ruke na jastučice. Oslanjao se i podlakticama pokraj mene. Skinuo je nešto težine s mene i podignuo tijelo dok se još uvijek duboko zabijao kukovima. Gledala sam kako spušta svoju sjenovitu glavu i promatra naša tijela u cijeloj dužini kako bi me mogao držati na oku dok me jebe.

Odmaknula sam noge od njega. Visoko sam podignula koljena, pa je njegovo zabijanje postalo još *dublje*.

Stenjanje mi je zvučalo poput jecanja, a on me pogledao u lice.

- Volim te, Sylvie - promrmljao je zabijajući se snažno i brzo u mene.

- Dušo - uzdahnula sam. Shrvale su me emocije.

On se spustio držeći me još uvijek na kauču pa mi počeo prelaziti usnama od obraza do uha.

- Rođen sam da te volim, Sylvie.

Opet sam trznula kukovima da spremno dočekam svaku navalu, stenjala sam i prstima stezala njegovu ruku koja me držala na jastučićima.

- Rođen sam da te volim, mala - ponovio je. - I umro bih za tvoju ljubav, moja Sylvie.

Izvila sam vrat, pičkica mi se stegnula, a klitoris zgrčio. Bedrima sam mu se čvrsto oslanjala o bok, njegove usne našle su se na mom grlu i ja sam vrisnula njegovo ime dok sam svršavala, a Tucker Creed se još uvijek duboko zabijao u mene.

Oh, da.

Jebote, da.

Bio je u pravu.

Mi smo pobijedili.

Knjigoteka

12. POGLAVLJE

DA BAREM GODINE PROĐU

Prohladna kasnojesenja noć u Kentuckyju, osamnaest godina prije. Creed ima dvadeset jednu godinu, Sylvie šesnaest...

U kući je sve bilo tiho dok sam prolazila kroz nju u mraku. Tatica je bio na službenom putu. Maćeha je otišla posjetiti sestru u Atlanti.

Ja sam se vraćala kući sa spoja.

Čim sam otvorila vrata spavaće sobe, upalilo se svjetlo.

Oteo mi se tih vrisak, a počela sam zuriti kad su mi se oči priviknule na svjetlo.

Creed se izležavao na krevetu, oslonio je leđa na uzglavlje, ispružio svoje duge noge i prebacio čizmu preko čizme.

- Nisi poštovala policijski sat - rekao je tiho, a ja sam trepnula. Ovo se nikad prije nije dogodilo. Mislim, nikad. Nijednom u deset godina.

Pa ipak, bio je to Creed, a između mene i Creeda sve štima, kao što sam uvijek bila radosna kad ga vidim.

- Hej - pozdravila sam ga, ušla i zatvorila vrata za sobom, široko mu se osmjehujući. - Što ti radiš ovdje?

- Nisi poštovala policijski sat, Sylvie, zakasnila si dva jebena sata.

Stala sam zureći u njega. - Molim?

- Prošla je ponoć.

Trznula sam glavom u stranu. - Pa?

Nije mi odgovorio na pitanje, umjesto toga je upitao: - Jesi li bila vani s Dixonom?

- Jesam. Zašto pitaš?

- On je seronja.

Odmahnula sam glavom. - Nije, Creede. To je opako što si rekao. - Pažljivo sam ga promatrala, nije mi se svidio izraz njegova lica ni osjećaj kojim je ispunio prostoriju, pa sam ga upitala: - Što je ovo? Zašto si ovdje i zašto se ponašaš čudno?

Podignuo je stopalo, pomaknuo donji dio tijela i izvukao se iz mog kreveta. Stajao je onako visok, a ja sam morala zabaciti glavu da ga pogledam iako mu nisam bila blizu.

- Ti nisi takva djevojka - izjavio je.

Stavila sam ruke na bokove. - A kakva to djevojka?

- Laka djevojka.

Stegnulo me u prsima.

- Molim? - izustila sam.

- Dixon je govнар - ustvrdio je.

- Prekini govoriti takve stvari! - odbrusila sam.

Približio mi se dva koraka, a potom stao. - Prestar je on za tebe.

- Ima osamnaest godina.

- Prestar - presudio je.

- Ovo je suludo! - zasiktala sam. - Što tebe muči?

- Taj tip, Sylvie - odmahnuo je glavom - nije dobar. Samo je *tvoj* tatica u ovom okrugu bogatiji od njegovog tatice. Posvuda priča da neće morati raditi ni dana u životu i da će svejedno biti bogat. I znaš što? U pravu je. A znaš što još? Samo se jebeni pizdun može pomiriti s tim.

Odmaknula sam se od njega, bacila torbicu na stolicu u kutu, a potom se opet okrenula prema njemu. - Neću se udati za njega, Creede, bili smo samo na jednom spoju.

- Ne daj da dođe do drugoga.

Opet sam stavila ruke na bokove i odvrtila: - To se tebe ne tiče.

- Svaka cura s kojom on izlazi je laka, nada se da će uspjeti doći do kuće s bazenom, štalama s konjima i uživati u vožnjama svojim sportskim autom. Ti već imaš sva ta sranja, Sylvie, ne treba ti on da ti to pruži.

- Ne izlazim s njim zato što je bogat, Creede. Izlazim s njim zato što je *sladak*.

- To što izlaziš s njim govori nešto o tebi, ne o njemu, i to što govori nije dobro. Zato prekini s tim.

Ispružila sam ruke i upitala ga: - Znaš što? - Nisam pričekala da mi odgovori, samo sam nastavila: - *Ti* si seronja. Ovo te se uopće ne tiče!

- Ti me se tičeš, Sylvie.

- Ne, nisam. Barem ovaj dio mene te se ne tiče - odvrtila sam, a on mi se primaknuo okrećući na čudan način svoje zgodno lice prema meni.

- Da, tiče me se. Sve tvoje. Ti si *moja* Sylvie.

Udahnula sam i zadržavala dah osjetivši kako me golica svaki centimetar kože.

Odmaknuo se ljutito me gledajući, a potom skrenuo pogled.

Zavukao je ruku u kosu i promrmljao: - Sjebano. Čak i bolesno. U svakom jebenom slučaju nenormalno.

- Molim? - šapnula sam, a on me opet sasjekao pogledom.

- Nemoj ići na drugi spoj s Jasonom Dixonom.

- Zašto? - upitala sam.

- Zato što mi to nešto znači.

Još jednom sam udahnula i skrenula pogled.

- Sylvie - dozvao me i ja sam ga pogledala. - Obećaj mi.

Stisnula sam zube. Tad sam kimnula.

- Je li to obećanje? - navaljivao je.

- Da - procijedila sam.

Zurio je u mene i ja u njega.

Dugo smo se gledali.

On je prvi progovorio.

- Tatu bi ti to raspizdilo.

- Što to? - upitala sam.

Osmotrio me od glave do pete svojim izraženim plavim očima, a mene je opet počelo golicati po koži.

Pogledao me u oči.

- Ja bih ga raspizdio... da barem godine prođu.

Tad je otišao zalupivši vrata za sobom.

Zurila sam u vrata i primijetila da teško dišem.

Onda sam čvrsto sklopila oči pitajući se o čemu se ovdje, zaboga, radilo.

Otvorila sam oči i prisilila se na to da se sredim prije spavanja. Ali nisam spavala.

Knjigoteka

13. POGLAVLJE

PROBLEMI S MOJIM ZAJEBANIM TIPOM

Sadašnjost...

Ušla sam u sobu i opazila Creeda na krevetu, oslonio se na podlakticu i izgledao istodobno živčano i pospano.

Oh, i jako zgodno.

- Jebote, gdje si bila? - zarežao je i ja sam se ukopala na mjestu. Kad sam samo zurila u njega ne odgovorivši, nastavio je: - Mala, shvati jednu stvar: šesnaest godina se dižem bez tebe. Jučer si napokon opet postala moja. Ne želim ponovno prolaziti kroz ta sranja. Probudi me kad se probudiš. Pa i da me samo poljubiš i kažeš mi da si se probudila. Pratiš li me?

Nastavila sam buljiti u njega.

- Sylvie - nastavio je režati - pratiš li me?

Potrčala sam do kreveta, skočila, raširila ruke i sletjela ravno na njega.

Oboje smo zamumljali. Omotao mi je ruke oko struka dok sam se ja bacila naniže, a potom me stegnuo prstima dok sam ja dizala glavu da ga pogledam.

- Dobro jutro! - zacvrkutala sam, a on mi se počeo široko smiješiti sve dok nije pogledao moje grlo.

Osjetila sam kako mu se cijelo tijelo ukočilo.

- Jebote - šapnuo je.

- Volim ih - kazala sam mu.

Opet me pogledao u oči s bolnim izrazom.

- Jebote - ponovio je šapatom.

Zanemarila sam tu bol i približila mu se licem.

- Volim svaku - odvratila sam šapatom.

- Sve ih nosiš?

- Svih dvadeset šest. Čak i one koje si mi poklonio dok sam još bila curica. Malo su uske, ali ipak ih nosim.

Pomaknuo mi je ruku sa struka, stiskao me, prelazio njome preko mog tijela, a tad sam osjetila kako uvlači prste u niz lančića.

Probudila sam se *previše* rano zato što su me privukle. Ostavila sam Creeda u krevetu, otišla do ormara, uzela stare, a potom se uputila do dnevnog boravka skupiti i pregledati nove.

I svaku sam stavila na sebe.

- To sam sanjao - promrmljao je gledajući ogrlice. Spustila sam glavu i prislonila se čelom na njega. - Sanjao sam da te opet vidim i i da nosiš moje zelene ogrlice.

- Onda sam danas očito žena koja može ostvariti snove - primijetila sam nastojeći održati šaljiv ton, a on me pogledao onim svojim očima. Bile su mi tako blizu, bile su tako plave. Predivne.

- Da - rekao je nježno, a ja sam gledala kako mu se iskre oči. - Iako nikad nisam sanjao da će ih sve odjednom staviti na sebe.

Odmaknula sam glavu i spustila bradu do grla u uzaludnom pokušaju da ih pogledam, a potom promrmrljala: - Nemam pojma. - Pogledala sam ga i nasmiješila se. - Mislim da izgledaju *izvanredno*.

Uzvratio mi je osmijehom od kojeg je moj postao još širi, ali njegov je slabio dok mi je primicao obje ruke licu zadržavajući ih na njemu. Gledao me i čvrsto držao rukama.

- Voliš li me? - upitao me tiho.

Približila sam mu se licem i tiho odgovorila: - Jedne hladne noći, prije puno vremena, položio si mi ruke gotovo na isto mjesto gdje sad stoje, možda sam imala šest godina, ali zatelebala sam se. Dakle, da. Dulje od dvadeset sedam godina, svakoga dana, svake minute, svake sekunde sam te voljela, Tuckere Creede.

Odmaknuo mi je ruke od glave, a ja sam pala leđima na krevet jer me Creed preokrenuo prije nego što me počeo ljubiti strastveno, duboko, dugo. Poljubac ispunjen s dvadeset sedam godina ljubavi i ljepote.

Bio je to najbolji poljubac *mog života*.

- Već vidim da ću imati problema sa svojim zajebanim tipom - izjavila sam u dvorištu noseći na sebi traperice, majicu, čizme i pojas. Nanijela sam maskaru i sjenilo, gurnula pištolj u futrolu, držala putnu šalicu u ruci i pogledala Creeda suzivši oči.

- Samo upadaj u auto, Sylvie.

- Corvette, Creede.

- Ja vozim.

- Ne, ja vozim - odvratila sam.

- *Ja* vozim - ponovio je.

- Zašto, zbog toga što si muško? - upitala sam.

- Ne, zato što sam ti jučer lagao. Ne odgovara mi to što sam bio mrtav, a onda te dobio na jedan dan. Želim barem još jedan dan, nakon ovog jutra, a ti si ionako luđakinja za volanom, kao što sam ti već rekao. Završit ćemo ovaj dan odreskom koji ću ja spraviti, ispijanjem piva, a potom jebanjem. Nećemo ga završiti kao plamena olupina na cesti.

- Nikad u životu nisam imala prometnu nesreću - obavijestila sam ga.

- A nećeš je imati ni danas iako prizivaš vraga.

- Nisam tako loš vozač.

- *Mala, jesi*.

- Nisam! - odbrusila sam.

Creed je pogledao u nebo.

- Za dvadeset minuta imamo sastanak s Vitezom, Creede - podsjetila sam ga i on me pogledao.

Tad je prekrižio ruke na prsima.

Ja sam prekrížila svoje i krenulo je buljenje u pod.

Možda sam već spomenula da strpljenje nije jedna od mojih jačih strana. Zapravo, nisam imala puno vrlina, a strpljenje sigurno nije spadalo među njih.

I zato sam popustila.

Ali učinila sam to gundajući. - Oh, u redu onda. - Uskočila sam u njegov terenac.

Izbjegavala sam ga pogledati u lice dok smo se namještali u autu.

Bila sam dobro raspoložena. Na vratu sam nosila svoj osamnaesti rođendanski peridot (bio je težak izbor, ali sam se odlučila za kronološki poredak), pokraj mene je bio muškarac kojeg sam voljela od svoje šeste godine, pa nisam htjela da mi splasne raspoloženje.

Creed se izvukao s mog prilaza poput kakvog djedice.

Nisam mu to spomenula.

Umjesto toga obratila sam mu se: - Samo da znaš, ja govorim engleski. Ne moraš mi počinjati s tim sranjima tipa *prati me kamo ja idem* nakon što si mi već mačistički naređivao. Razumijem te.

S tobom sam. Kazat ću ti ako više ne želim biti,

- Primio na znanje - promrmljao je, ali zvučalo je kao da se smije.

Donijela sam diplomatsku odluku da ga ne gledam.

Tad mi je sinulo.

- Nećeš valjda ovako zašutjeti kad god ti dođe? - upitala sam.

- Neću - odgovorio je.

Otpila sam gutljaj kave.

Tad sam upalila radio.

- Prebaci na vijesti, mala - naredio je.

Apsolutno mu *nisam* prebacila na vijesti. Našla sam stanicu s country glazbom, i to u pravi tren. Kellie Pickler upravo je pjevala svoju stvar „Tough“.

- Sylvie, vijesti - ponovio je Creed.

- Vijesti deprimiraju. A ove zajebane country kuje su vrhunske.

- Sylvie...

Počela sam pjevati. *Glasno*.

Tišina s vozačkog sjedala.

Potom glasan smijeh.

Nakon toga sam nastavila pjevati, samo s osmijehom.

- S tobom moram porazgovarati. Vi ostali idite dolje.

Ovo je bio Vitez koji je prvo uperio prst prema Creedu. Upravo smo stigli u njegov ured u Sladeu. Rhash i Live već su bili ondje. Svi osim mene pogledali su prema Creedu. Ja sam ljutito gledala Viteza.

Znala sam o čemu se ovdje radi. Vitez me volio. Nije mi to rekao, ali mi je zato pokazao. Mislio je da me Creed „dotukao“. Sumnjala sam da se sprema na zajebano upozorenje s prijeljama i zastrašivanjem prema Creedu o tomu što će mu se dogoditi ako me opet povrijedi, a to na Creeda neće imati nikakav učinak. Uglavnom stoga što sam u dubini duše

znala da me Creed ne bi povrijedio. Djelomično zato što je Creed bio podjednako zajeban kao i Vitez, samo još malo grublji, a prijjetnje i zastrašivale nemaju učinka na zajebane likove. Ipak, Vitez je namjeravao reći ono što misli.

To mi se sviđalo. On mi se sviđao. Sviđalo mi se to kod njega.

Ali bilo je potpuno bespotrebno i moglo nam je pokvariti ove dobre vibracije, a nisam to htjela ni sebi ni Creedu.

Vitez me ošinio pogledom. - Sad ću porazgovarati s Creedom, Sylvie.

- Osjećam da se ovdje bliži djevojačka provala bijesa, Viteže - odvratila sam.

Ljutito me pogledao.

Ja sam mu uzvratila istom mjerom.

Tad je rekao pravu istinu.

- I sama znaš da nemaš strpljenja za ovu igru.

Zakolutila sam očima.

Odlučila sam mu nešto pripomenuti. Prišla sam Creedu, zgrabila ga za glavu, privukla ga k sebi i pružila mu dug i vlažan poljubac.

Završili smo poljupcem, a Creed se tako široko osmjehivao da sam mislila kako će prasnuti u smijeh.

Uputila sam nezadovoljan pogled Vitezu, ignorirala Rhasha i Livea koji su buljili u mene iskolačenih očiju i izazovno se uputila prema vratima.

Stajala sam pred vratima, pri dnu stuba koje su vodile do Vitezova ureda, kad su se Rhash i Live nadvili nad mene.

- Koji je *ono* kurac bio? - upitao me Rhash. Očito je istodobno bio znatiželjan i pitao se zašto se ljubim s unajmljenim istražiteljem smatrajući da je to *malčice* neprofesionalno.

Izložila, sam mu stvar brzo, sažeto, iskreno i ponešto brutalno.

Sve.

Obojica su zurili u mene kad sam zašutjela.

- Jebote - šapnuo je Rhash.

- Izgladnjivali su ga, tukli, svezali i rezali? - upitao je tiho Live. - I to *mjesec* dana?

- Aha - odgovorila sam. - Ali oni su mrtvi. Mi nismo. Imam dvadeset šest ogrlica s privjescima od peridota i jutro u kojem sam doživjela - podignula sam prst da izbrojim - *tri* orgazma. A to je bilo prije nego što smo otišli pomoći Charlene. Dakle, mi smo pobijedili.

- Jebote, i te kako. Tri? - Live je očito bio zadivljen.

Široko sam mu se osmjehnula.

Čula sam kako je zagrmio Rhashov glas i zbog takvog tona brzo sam ga pogledala.

- Obećao mu je da ćeš ti biti na sigurnom, da ćeš imati dobar život, a potom te prodao u pakao?

Pogledala sam ga samo jednom i vidjela da je Rhash raspoložen biti superstrašan.

- Rhash...

Nisam ništa više rekla zato što je ispružio ruku i zgrabio me za vrat. Lupnula sam ga glavom po širokim prsima, a on me čvrsto uhvatio za ruku.

Imala sam osjećaj kao da mi je izbio sav zrak iz pluća, ali ne zbog toga što me držao prečvrsto. Nisam imala izbora, a i ne bih dalje riskirala, pa sam ga zagrlila.

- Drago mi je da si pobijedila, Sylvie - šapnuo mi je na tjemenu.

Duboko sam udahnula shvativši da su u protekla dva dana ljudi do kojih mi je stalo i koji mi znače sve na ovom svijetu prihvatili Creeda, a sad je i Rhashan Banks među njima.

- Hvala ti, dragi - šapnula sam.

Pustio me i odmah pogledao Livea. - Kažeš li ikomu da sam zagrlio Pip, slomit ću ti vrat.

Live mu se široko osmjehnuo i podignuo ruke. - Šutim kao zaliven.

Odlučila sam da je dosta s povjeravanjima. Barem što se mene tiče.

Zato sam upitala Livea: - Jesi li ti dobro?

Nešto mu je munjevito preletjelo preko lica. Skrenuo je pogled prema podu, a potom opet prema meni. - Nije. Ne sviđa mi se što moram udisati isti zrak kao i ta kučka. Ne sviđa mi se što me dodiruje. Vitez mi daje posla i drži me što dalje od nje, pa zato ne moramo provoditi mnogo vremena zajedno, ali kad se vidimo, moram glumiti da je sve u redu. Bit ću sretan kad se ovo sranje završi i kad je lupim nogom u guzicu i izbacim iz kuće.

Razumjela sam ga, i te kako, pa sam kimnula.

Začuo se Rhashov mobitel. Izvukao ga je, pogledao, a potom ga opet gurnuo u džep.

- Vitez je završio s Creedom - izjavio je.

Svi smo prošli kroz vrata i uspeli se stubama, ali valjda sam se samo ja nadala da nećemo otvoriti vrata ureda i biti svjedoci pravog krvoprolića.

Nije bilo tako.

Creed je bio leđima okrenut zidu, prekrižio je ruke na prsima i prebacio nogu preko noge kao da strpljivo čeka da mu žena obavi kupovinu tako da je može odvesti u bar i popiti pivo.

Vitez se naslonio na svoj stol, a izgledao je, više - manje, jednako kao i prije. Ja sam prvo pogledala Creeda, a potom Viteza, i obojica su mi izgledali prilično vedro. Čak i raspoloženo, kao da su razgovarali o ovogodišnjoj šansi Rockiesa da dođu do naslova. To me zaintrigiralo, pa sam stala i prekrižila ruke na prsima.

Pažljivo sam pogledala Viteza. - Znam da imam vaginu, ali negira li to možda činjenicu da imam i mozak i kičmu te da mogu donositi odluke o vlastitom životu i nositi se s posljedicama? A i ne sviđaju mi se baš likovi koji mi iza leđa pričaju o mojim sranjima.

Nije skidao pogled s mojih očiju i odgovorio je: - Mala, smiri se. Kad imaš muškarca kojemu je stalo do tebe, u ovom slučaju mene, ovakva sranja će se događati. I nosi se s tim kako znaš jer se to sigurno neće promijeniti zbog nekog tvog usranog ispada dok nosiš pištolj u futroli.

Otvorila sam usta da nešto kažem, ali se Creed ubacio, pa sam ga pogledala.

- Mala, sve je u redu. Ja se neću raspizditi zbog toga što posljednjih deset godina imaš čovjeka koji se brine za tebe i štiti ti leđa, a usto nimalo ne oklijeva istaknuti da će ti i dalje štiti leđa iako sad imaš svog muškarca zaduženog za to. Njemu je to u redu, Meni je to u redu. Sad tebi mora postati u redu. Shvaćaš me?

Kad sam čula ovo „shvaćaš me”, zakolotala sam očima. Istodobno mi je zazvonio mobitel.

Izvukla sam ga ne obazirući se na Creedov širok osmijeh i pogledala zaslon. Osjetila sam kako su mi se obrve skupile dok sam ga otvarala i prislanjala na uho.

- Hej, mala - pozdravila sam.

- Sylvie.

Kad sam čula njezin glas, odmah sam uspravila leđa i brzo pogledala Creeda. - Razgovaraj sa mnom.

- Boli me.

Jebote. Jebote. *Jebote!*

Podignula sam ruku gledajući prema Vitezu. Pucnula sam prstima, ali on se već uspravio, odmaknuo od stola i pažljivo zurio u mene. - Serena, gdje si?

- Upravo je otišao. U hotelu sam. Boli me, Sylvie.

Osjetila sam bol i suze u njezinu glasu.

Vitez je već žurno koračao prema stolu i računalu.

- Trebaš li Baldyja? - upitala sam je gledajući u svoje čizme.

- Baldyja?

- Doktora Baldwina, Serena. Trebaš li ga?

- Da.

Sranje. Jebote. *Sranje!*

Pogledala sam Viteza, kimnula i okrenula se prema vratima. - U kojem si hotelu, mala? Daj mi broj sobe. Evo me odmah. S Baldyjem.

Rekla mi je ime hotela i broj sobe dok sam trčala niz stube osluškujući topot čizama iza sebe.

- Drži se, Serena. Evo nas za deset minuta - kazala sam joj trčeći kroz noćni klub, još uvijek osluškujući one čizme.

- Mislim da neću moći ustati otvoriti vam vrata. - Glas joj je bi slabašan.

Sranje!

- Ne brini se - uvjerala sam je. - Mi ćemo to riješiti. Evo nas za deset minuta.

- U redu, Sylvie - šapnula je.

- Evo nas brzo, mala - odvrtila sam šapatom.

Izašli smo kroz vrata i potrčah pločnikom do Creedova terenca parkiranog na ulici. On je otključao vrata, zaobišao auto i oboje smo se smjestili dok sam ja sklopila i ponovno rasklopila mobitel. Nazvala sam Viteza dok sam govorila Creedu ime hotela i smjer kojim treba krenuti. Creed se pomaknuo s pločnika, *nimalo* kao djedica, a ja sam prislonila mobitel na uho dok sam navlačila pojas preko sebe.

Vitez mi je odgovorio: - Već sam nazvao Baldyja. Na putu je.

- Znaš li gdje je ona? - upitala sam ga.

- Nova pravila. Djevojke će odsad morati javiti kamo idu, nazvati kad onamo stignu, nazvati kad otiđu i nazvati kad stignu kući te zaključaju vrata za sobom.

- U redu. Ona je u sobi 612 - rekla sam mu.

- Poslat ću poruku Baldyju - odgovorio je.

- Je li joj mušterija platila za cijelu noć? - upitala sam dok je Creed skretao na crveno, a ja osjetila da će se terenac nagnuti na dva kotača. Oboje smo se nakrivili.

- Da - odgovorio je. - Moram ići. Javi mi kako je prošlo.

Prekinuo je poziv, a ja sam sklopila mobitel.

Creed je vozio, a ja sam ga i dalje upućivala.

Tad je promrmljao: - Ispunila si auto svojim bijesom, mala, kontroliraj se.

- Dobro - zagundala sam i udahnula.

Creed je vozio.

Zakočio je ispred hotela. Prišao nam je lakaj, ali ja sam već izjurila iz auta i uletjela u hotel ne osvrćući se.

Na svu sreću, na recepciji je bio samo jedan službenik.

- Bok - rekla sam kad sam pristupila pultu. - Prijateljica mi je u sobi 612, dijabetičarka je i zaboravila je uzeti inzulin. U lošem je stanju, pa moram otići gore i dati joj ga. Kaže da ne može doći ni do vrata. Možete li mi dati karticu za sobu 612?

Odmahnuo je glavom. - Ispričavam se, ali to je protivno hotelskim propisima. Možete dobiti karticu samo ako ste i vi prijavljeni za tu sobu. Doista mi je žao.

Jebote! Nisam ponijela svoj svežanj novčanica.

Rasklopila sam mobitel ne skidajući pogled sa službenika. - Može li vam se onajaviti i reći da je to u redu?

- Uh... nisam siguran... - započeo je.

Tad je pogledao na pult, baš kao i ja, i vidjela sam poznatu, krupnu, snažnu, žilavu, izgrebenu ruku kako baca lepezu od tristo dolara preko stola.

- Kartica. Soba 612 - progundao je Creed. Zabacila sam glavu i pogledala njegov oštar profil dok je dovršavao svoje: - Savjetujem ti samo da me ne odbiješ.

U redu, možda i neću imati probleme sa svojim zajebanim tipom. Pogotovo kad mi je partner na poslu i može srediti sranja svojim zastrašujućim izgledom.

Tip je pogledao Creeda jednu mikrosekundu, a potoni skočio prema gomili kartica, obavio što je imao i pružio je Creedu.

Okrenula sam se i pojurila kroz predvorje. Nisam se obazirala na dizala, tražila sam znak, pronašla ga, požurila u tom smjeru i krenula uz stube. Noge su mi kratke, ali ipak sam uspjela preskočiti po dvije u isti mah, a čula sam iza sebe Creeda koji je žurio da me sustigne. Prošla sam kroz vrata šestog kata, skrenula, srce mi je lupalo, ali ja sam se dalje probijala. Nisam usporila dok sam jurcala hodnikom prateći znakove da pronađem sobu 612.

Zaustavila sam se na jednoj strani vrata s Creedom točno iza sebe. On je stao na drugu stranu.

- Pištolj - zagundao je. Kimnula sam i izvadila pištolj. On je svoj već držao u ruci. Gurnuo je karticu gledajući me. - Uđi prva, Sylvie, ali budi oprezna. Ako je ovo sranje neka namještaljka i zasjeda, zapamti da ne nosiš pancirku, a ja te sigurno danas ne želim izgubiti.

Kimnula sam.

Povukao je kvaku i gurnuo vrata.

Ušla sam u sobu, spustila pištolj iako sam bila spremna upotrijebiti ga, gibala se uz zid i polako pogledom pretraživala prostoriju. Okrenula sam glavu nalijevo i pogledala prema vratima kupaonice. Sve je bilo čisto, pa sam nastavila osjetivši Creedovu prisutnost iza sebe. Ušla sam u prostoriju i vidjela je, bila je sama, opazila sam u kakvu je stanju, stala sam i podignula ruku prema Creedu. Okrenula sam glavu prema njemu i jednom odmahnuo.

Uzdignuo je bradu, stavio oružje u futrolu i udaljio se.

Ja sam također stavila pištolj u futrolu i ušla.

- Sylvie - šapnula mi je preko rasječenih, nateklih i krvavih usana dok me gledala natečenim, gotovo sasvim zatvorenim očima.

- Evo me, mala - šapnula sam gibajući se brzo, pažljivo i okretno te skidajući krvavu plahu s njezina golog tijela. - Stiže Baldy.

Vitez zna što se ovdje događa. Došla sam s partnerom. Zove se Creed. Dobar je tip. Ući će za sekundu. Hajde da te dotjeramo prije nego što uđe.

S usana joj se oteo slabašan jecaj dok sam joj plahtom omatala prebijeno, krvavo, zlostavljano i silovano tijelo.

Upitala sam je kad sam završila: - Slažeš li se da nam se Creed pridruži?

- Da - šapnula je.

Osjetila sam kako ulazi i pogledala ga dok sam sjedila na krevetu i njoj odmicala kosu s lica. - Led i moker ručnik - rekla sam tiho. Creed je skrenuo žarki i bijesni pogled sa Serene i pogledao me. Uzdignuo je bradu, okrenuo se i nestao.

Nagnula sam se prema Sereni. - Ovdje smo. Pobrinut ćemo se za tebe, mala. Tu smo.

Još jedan slabašan jecaj.

Čula sam tih zvižduk. Podignula sam glavu, a Creed mi je dobacio moker ručnik. Uхватила sam ga i on je opet nestao.

Smotala sam ga, nježno joj ga pritisnula na oči i čula još jedan slabašan jecaj.

- Tu smo, mala - šapnula sam gladeći joj kosu.

- Nema mjesta na tijelu koje me ne boli - odvrtila je šapatom, a kroz mene je prostrujao takav bijes da mi je krv navrla u uši. Trebala sam uložiti pošten napor, ali sam uspjela to suspregnuti u sebi.

- Ovdje smo - šapnula sam. - Nisi sama, Serena. Tu smo, mala.

Uskoro su se vrata otvorila. Pogledala sam i opazila Creeda s kantom punom leda. Prišao mi je, pružio kantu i pogledao me u oči.

- Provjeri - izustio je.

Kimnula sam.

Provjerila sam.

I opet se sagnula prema Sereni.

Knjigoteka

Šetala sam hodnikom ispred Serenine sobe i gledala Creeda koji je mobitelom razgovarao s Vitezom. Baldy, ili doktor Baldwin - dobar liječnik, dobar čovjek, ali jedan od onih koji prima novce i šuti o svemu - bio je unutra sa Serenom uz sestru koju je pozvao da mu pomogne.

Čula sam što je Creed govorio i shvatila da su se još dvije djevojke javile, obje nove u poslu, obje s mušterijama za cijelu noć i obje ozbiljno sjebane.

Udarac kojim se preduhitri protivnik. Sjebali smo stvar.

- U redu. Sylvie i ja ćemo se pobrinuti za djevojke - rekao je Creed u mobitel i pogledao me.

Oh, ne.

Jebote, ne.

To je značilo da ćemo ja i Creed provjeravati sigurnosne detalje i propustiti pravu akciju.

Još jednom, jebote, ne.

Požurila sam k njemu, visoko ispružila ruku, otela mu mobitel i prislonila ga na uho.

- Jebote, ne stavljam me na klupu za rezerve - odbrusila sam preko mobitela.

- Sylvie... - započeo je Vitez.

- To vrijeđa, Viteže, i ti to jebeno znaš. Dosta je bilo finoće. Seronje moraju platiti za ovo. Pronađi Livea. Doznaj gdje je jebeno nestala Amy, a ja ću potom tako obraditi tu jebenu kučku, sve dok ne progovori.

- Mala, znaš da ti vjerujem, ali tvoja je glava previše usijana za ovakva sranja. Pomozi curama, drži ih na sigurnom i...

- Sereš. Ja imam više kontrole od tebe i Rhasha zajedno kad nastupe ovakva sranja.

- Znam te, zar si to zaboravila? - upitao me nježno. - Osjetim ti to u glasu. Već si izgubila kontrolu, Sylvie. Zauzdaj se i pazi na djevojke.

- Rekla mi je da je boli cijelo tijelo - zasiktala sam, a Vitez je zašutio. - Nemoj me stavljati na klupu za rezerve - ponovila sam.

Vitez je dao sebi malo vremena, a potom kazao: - Nemoj da ovo požalim.

Podignula sam glavu i trznula bradom prema Creedu, On se okrenuo prema Sereninim vratima, gurnuo karticu i izišao, vjerojatno obavijestiti Baldyja da mi odlazimo.

- Nećeš to požaliti - obećala sam Vitezu. - Daj mi sve detalje o Amy. Za dvije minute ja i Creed idemo.

Prekinula sam poziv kad se Creed pojavio.

Pogledao me u oči.

- Idemo - zarežao je.

Krenuli smo.

Knjižoteka

Stajala sam u zahodu i virila kroz lagano odškrinuta vrata.

Amy je ručala i pila martini s nekim djevojkama koje su također živjele na suprugov račun. Držali smo je na oku. Creed mi je rekao da će je dovući u zahod, a moj cilj bio je da u njemu sve počistim kako bismo ovdje mogli obaviti posao.

Na svu sreću, nitko nije ušao dok sam čekala, pa kad je ona ušla, vidno raspižđena i s mrljama crnog vina na haljini, bila je samo moja.

Ozbiljno, Creed je bio genij. Ne znam kako mu je to pošlo za rukom; vjerojatno je podmitio konobara. Zbog crnog vina se ne ide samo u zahod, ono ostavlja za sobom i gadnu mrlju. Amy je zaslužila više od vinskih mrlji na svojoj haljini i tu sam ja stupila na scenu.

- Ne mogu vjerovati, kakvo sranje - zasiktala je pred zrcalom pomičući ruke naniže i promatrajući mrlju u ogledalu.

Izišla sam iz pregrade, a ona se okrenula prema meni i trepnula.

- Opa, Sylvie! Bok - pozdravila me.

Prošla sam pogledom kroz nju, prišla vratima, pokucala jednom, a tad je ušao Creed, zaključao vrata i naslonio se na njih.

- Koji je ovo kurac? - upitala je Amy, a ja sam se okrenula prema njoj. Skrenula je pogled s Creeda na mene. - Što se događa?...

Munjevito sam je zakucala za zid držeći joj ruku na grkljanu i pritišćući je tijelom. Lice joj je probljedjelo, a oči se iskolačile.

- Jesi li platila tu haljinu pušeci ga Drakeu Nairu ih sije zaradila na Liveovoj grbači? - upitala sam je, a ona je još više iskolačila oči. - Oh, da, kujo, mi znamo. Zapamti, Amy, zasrala si kad nisi stavila i svoj potpis na kredit za kuću. Live upravo pakira tvoja sranja.

Imaš izbor. Sve mi reci, ja te pustim, odeš doma i nađeš svoja sranja u kutijama. Ih mi nemoj ništa reći, pa ću te pustiti i vidjet ćeš svoje stvari razbacane preko cijeloga prokletog dvorišta.

- Ja... - skrenula je pogled u stranu podižući ruku u nastojanju da zgrabi i odmakne moju, ali ja sam je samo još više pritisnula uza zid koristeći se rukom i tijelom. Opet me pogledala.
- Ne znam o čemu govoriš.

- Osvježit ću ti pamćenje slikama tebe kako klečiš na koljenima s njegovim kurcem u ustima i nakon toga primanjem novčanica za to, a potom će te slike osvanuti na svim društvenim mrežama s tvojim imenom. Sve će se proširiti internetom dok ih ne skinu. Bit će i takvih stranica koje ih neće skinuti, a tisuće ljudi će te gledati dok pušiš kurac za pare. Prolazit ćeš ulicom i nikad nećeš znati kad će te netko prepoznati. A to još nije sve, i tvoji roditelji će dobiti primjerke. Zapitaj se što će tatica reći kad vidi da mu curica prima lov za to što je netko jebe u facu.

Iznenada mi je uputila oštar pogled i procijedila: - Jebi se, Sylvie.

- Pogrešan odgovor - šapnula sam. Pustila sam je i istodobno zgrabila za zapešće, okrenula je i gurnula joj facu uza zid povlačeći joj ruku naviše. Zajecala je, a ja sam joj se približila i zarezala joj na uho: - Govori.

- Vrištat ću.

- Samo daj - poticala sam je. - Vidiš li onu mrcinu na vratima?

Nije odgovorila.

Ja je nisam čekala i nastavila sam: - Pa, to ti je moj tip, a vani nitko nije vidio ni mene ni njega. Ako vrisneš, mi ćemo ispariti. Prijavi ovo policiji i vidjet ćeš da oboje imamo alibije. Ali ti, ti ćeš živjeti s bijesom Viteza Sebringa koji će te pratiti u stopu i kamo god odeš, svake minute plašit ćeš se trenutka kad će on pustiti taj bijes na tebe. Ako već možeš prijeći preko slika na kojima pušiš kurac, još uvijek ti ostaje Vitez s kojim se moraš suočiti. Ako sad progovoriš, ostat ćeš bez kuće i tipa kojeg si potezala uokolo za kurac. Ako ne progovoriš, onda se spremi za cijeli život koji ćeš provesti u strahu.

Ništa nije rekla.

Ja sam je čvrsto potegnula za ruku.

Zastenjala je.

- Nemoj me iskušavati. Možda sam sitna, ali sam jaka i raspizđena. Slomit ću ti ruku - šapnula sam joj na uho.

- On... on, ja ne znam puno o tome - odvrtila je šapatom opirući se mom zahvatu i podižući se na vrške prstiju u štiklama kako bi ublažila bol.

- Kaži ono što znaš - poticala sam je.

- Pusti me - zahtijevala je.

- Neću dok ne kažeš.

- Neću dok me ne pustiš.

Ponovno sam je potegnula za ruku i ona je zacviljela.

- Imam cio dan na raspolaganju. A ti se moraš vratiti svom martiniju - kazala sam joj.

- Ja...jebote - odbrusila je. - On želi Vitezove cure. Misli da će prebjeći k njemu ako pomisle da nisu sigurne. A njemu je u redu i ako pomisle da je stvar jako loša i povuku se. Bitno mu je samo da izbac i djevojke iz posla.

- Znaš li Nicka? - upitala sam.

- Koga? - uzvratila je pitanjem.

- Je li radio s nekim tipom koji se zove Nick?
- Ne. Ne znam. Nikad nisam čula to ime.
- Sinoćnje mušterije, Amy, nisu nove - rekla sam joj.
- Planira ovo već duže vrijeme - kazala mi je.
- Ima li još ljudi u tom sustavu zbog kojih se moramo brinuti? - upitala sam.
- Ja... ne znam.
- Koliko ljudi ima, Amy? - navaljivala sam.
- Ne znam - ponovila je.
- Sinoć su trojica obradila cure. Ima li ih više?
- Ne znam!

Potegla sam je za ruku i tako je snažno pritisnula uza zid da ga je dotaknula licem.

- Sad je vrijeme da kažeš ono što znaš - tiho sam je posavjetovala. - Ako doznam da si mi nešto zatajila, Amy, to me neće usrećiti, a ja sam djevojka. Djevojke poznaju djevojke. *Točno* znam gdje će te najviše zaboljeti i ja ću te baš tu raniti. Shvaćaš li me?

- Ne znam! - odbrusila je. - Samo sam mu rekla ono što mi je Live ispričao o novim djevojkama. Ciljao je na te nove. One druge, one koje su duže u igri i u poslu, obratile su se Vitezu za zaštitu i one znaju kako stvari stoje. One ne bi ni trepnule. Nove bi izludjele. On je to znao. Zato sam mu dala njihove podatke.

Glupa, beskorisna *kučka*.

- Znaš li što još planira? - navaljivala sam.
- Ne!
- Jesi li sigurna? - poticala sam je.
- Samo sam mu ispričala za nove cure. To je sve!

Ponovno sam je okrenula, zgrabila je za oba zapešća, gurnula joj ruke na prsa i tako je zakucala leđima uza zid da je lupnula lubanjom. Trepnula je i žmirnula od boli, ali ja sam joj se unijela u lice.

- Pretukao ju je do krvi, sva je natečena i rasječena. Silovao ju je i u međunožje i u šupak. On je obavio svoje, ali *ti* si joj također to skrivila. On je muško, a muški znaju biti životinje. A ti si žena i mi bismo trebale paziti jedna na drugu. Što te navelo da takvo što napraviš jednoj ženi?

Lagano je trznula glavom, a izraz lica postao joj je podmukao. - Pa možeš li uopće silovati takvu ženu?

Osjetila sam navalu krvi u ušima i potrudila se svim silama da joj ne pljunem u facu.

- Ti si pušila kurac za pare - podsjetila sam je. Lecnula se, a ja sam se primaknula. - A ispred Livea širiš noge iz istih razloga. On ti možda nije odmah ponudio novac nakon samog čina, ali tebe su takve cure prešišale, kujo jedna, na način koji ih toliko čini boljima od tebe da to nije čak ni smiješno. One su iskrene i priznaju da su kurve. A ti samo zavaravaš sebe da nisi.

Gurnula sam je uza zid i odmaknula se.

Protrljala je zapešća.

- Ne želim te više vidjeti - šapnula sam. - Kad me vidiš, nestani. Jesi me razumjela?
- Jebi se - uzvratila je šapatom.
- Fotke na kojima pušis, Amy.

Uzdignula je facu i ljutito me pogledala.

Nastavila sam: - Ne želim te vidjeti. Ne želim ni čuti za tebe. Kao i Live. Nitko to ne želi. Ti si prestala postojati na klupskoj sceni Denvera. Shvaćáš?

- Shvaćam - odbrusila je.

Završila sam, pa sam se okrenula prema Creedu koji me mirno promatrao ruku prekrivenih na prsima. Odmaknuo se od vrata i otvorio mi ih. Izišla sam i uputila se hodnikom, prošla kroz restoran, izišla van i došla do terenca.

Nazvala sam Viteza i ispričala mu što sam doznala. Rekao mi je da su pokupili Naira. Odvratila sam mu da stižemo za pola sata.

Prekinula sam poziv, obavijestila Creeda o svemu, a on je iznenada stao na parkiralištu. Odveo nas je od zgrade do mjesta na kojem nije bilo auta, zaustavio terenac i isključio motor.

Okrenula sam se prema njemu. - Što?...

Već je odveo pojas. Pritisnuo je i moj pa ugurao svoje mišićavo tijelo između sjedala dok se još nisam ni snašla, ispružio ruke i povukao me prema sebi. Raširila sam se leđima preko sjedala, on me ljubio i krenuo rukom prema mojim hlačama prolazeći preko pojasa i ravno u gaćice.

Uzdahnula sam uz njegov jezik i zastenjala kad mi je prstom čvrsto prešao preko klitorisa.

Prekinuo je poljubac ne odvajajući usne od mojih dok je mrmljao: - To je bilo jebeno napeto.

Možda, ali ovo je bilo mnogo napetije.

- Drago mi je da odobravaš - izustila sam.

- Daj mi malo mjesta za manevar, mala - naredio je, a ja sam odmah krenula rukama prema trapericama. Olabavila sam remen, otkopčala dugme i povukla patent.

Zabacila sam glavu kad je Creed došao do manevarskog prostora.

Prelazio mi je usnama preko grla, rukama preko pičkice, a ja sam ga stezala za košulju. Nije se zezao i ja sam za nekoliko minuta svršila. Još mi je ljubio vrat dok sam dolazila k sebi i prstima mi, nježno i pažljivo, klizio kroz vlažno međunožje.

Kliznuo je usnama do mog uha nastavljajući se igrati prstima i šapnuo mi: - Sjediš na rubu doka, Tvoj šesnaesti rođendan. Dobila si isti poklon kao i prethodnih deset godina, ali ti se svaki put ponašáš kao da sam ti skinuo zvijezde s neba umjesto neke usrane ogrlice. Pogledao sam te i sinulo mi je da si ti ta. Sinulo mi je da to možeš biti samo ti. Rođena si da budeš moja. Ja sam rođen da budem tvoj. I smatrao sam da je jebena šteta što moram čekati barem dvije godine da napravim potez i da budeš moja.

Sklopila sam oči, okrenula glavu i utisnula mu lice u vrat.

- Gledao sam te kako radiš - nastavio je Creed. - Shvaćam te. Nestali su krupni komadi one nekadašnje Sylvie. Volio sam ih, ah su nestali. Ali, mala, samo da znaš, novi dijelovi ove Sylvie koja ju je zamijenila jebeno su *zadivljujući*. - Srce mi se stegnulo, a Creed je podignuo glavu i široko mi se osmjehnuo. - Ozbiljno ti govorim. Morao sam se suzdržavati od nekih nagona dok sam te promatrao kako obrađuješ onu kučku.

- Ona još nije ni vidjela najbolje od mene - obavijestila sam ga široko se osmjehujući, a on je kliznuo prstima sa strane i duboko ih gurnuo.

Usne su mi se rastavile, a Creed je spustio glavu da ih dodiruje dok govori.

- Onda će, mala, partnerstvo s tobom donijeti svakakve dobre stvari.

Podignula sam glavu za centimetar i poljubila ga.

Uzvratio mi je poljupcem.

Onda smo ga prekinuli. Izvukao je prste dok je spuštao glavu da me ljubi po vratu. Pomaknuo se i ugurao na prednja sjedala dok sam ja navlačila traperice i progurala se do sjedala.

Stavljala sam pojas kad je Creed ubacio u brzinu i krenuo.

Pogledala sam u stranu i vidjela ga kako gura srednji prst i kažiprst u usta i sise ih.

Klitoris mi je nabubrio.

Oh, da.

Ovo partnerstvo donijet će svakakve dobre stvari.

Držala sam se za uzglavlje iako, zapravo, nisam imala izbora.

Zapešća su mi bila povezana dvama šalovima, a njihovi rubovi stegnuti između dlanova i uzglavlja (drugim riječima, bili su mi na dohvat u slučaju da ih poželim odvezati), pa nisam mogla pomicati ruke.

Klečala sam koljenima na jastuku, uzdigla guzu, a Creed je bio iza mene. Ruke je držao na meni, objema mi je obujmio grudi, vrtio mi je i povlačio bradavice dok se duboko zabijao u mene.

Stalno sam zabacivala glavu dok se uzglavlje treslo od njegovih prodora i mojih trzanja.

Ovo sranje bilo je *izvorsno*.

- Jesi li dobro? - Creed mi je zagundao na uho.

- Jesam - izustila sam. - Jače.

Još mi ga je jače zabio.

Oh, da.

Da.

- Daj mi još, Sylvie - zarežao je, a ja sam izvila leđa i podignula guzu. - Da, mala - odobrio je i još snažnije navalio.

- Creede! - zastenjala sam. Bila sam tako blizu, tako jebeno blizu.

Izvukao ga je do glavića i stao.

Ne!

Nabila sam se sama na njega, ali on se pomicao skupa sa mnom i suzdržavao.

- Trebam te, dušo, blizu sam - šapnula sam.

Suzdržavao se. Osjećala sam samo glavić, a on mi je prislonio usne na uho.

- Izvij leđa i drži guzu visoko, u redu, Sylvie?

- Creede - preklinjala sam ga.

- Sad ću ti dati nešto dobro - navaljivao je grubim glasom, sad je potpuno nestalo ugladenosti.

Progutala sam pljuvačku i kimnula.

Povukao je i glavić, a ja sam se ugrizla za usnu da ne zajecam.

Prstima mi je prebacio kosu preko ramena, prelazio mi je prstom po lubanji, niz vrat, između ramena, polako, tako jebeno sporo.

- Izvij se, pruži mi tu guzu - promrmljao je, a ja sam se još više izvila i podignula guzu. - Prekrasno - zamumljao je prelazeći mi prstom niz kralježnicu, između guzova i kroz moju vlažnost. Pritisnuo mi je klitoris i ja sam se trznula cijelim tijelom pa lupnula o uzglavlje.

Oh, Bože. Bio je u pravu. Ovo je dobro. Ovo je *napeto*.

- Da se barem možeš vidjeti - šapnuo je, a ja sam mu obje ruke osjetila na kukovima. Tad ih je pomaknuo na stranu i počeo mi lagano prelaziti preko rebara, lagano, a potom mi je obujmio grudi. - Daj mi ih, Sylvie.

Nagnula sam mu se prema rukama. Prelazio mi je palcima preko nabreklih bradavica. Tijelo mi se opet trznulo, a teško disanje postalo još teže. Creed me nagradio kružeći mi palcima preko bradavica i snažno pritišćući, od čega sam zastenjala.

- Jebote, tako jebeno prekrasno - promrmljao je pomičući ruke prema mojim leđima, stežući me još jače i pritišćući me još niže.

Položio mi je ruke na guzu klizeći palcima preko samog ruba i kružeći jednim oko osjetljive kože, jebote, jebote, toliko sam se već pogubila u svemu i toliko ga željela da sam se sva napela.

- Primit ćeš ga - promrmljao je.

Oh, da.

Još me jače pritisnuo. - Kad budeš spremna, mala, jebat ću te i igrati se s tobom dok to radim. Zatrest ću tvoj svijet iz temelja.

- Učini to sad - izustila sam.

Odmaknuo je palac, a ja se nisam mogla suzdržati od stenjanja kad mi je odmaknuo usne s desnoga guza i krenuo prema križima.

- Oh, ne - šapnuo mi je na kožu. - Svezao sam te i sad se izvijaš zbog mene. Sve treba pomalo, jednu po jednu stvar.

- Ja sam spremna - zadahtala sam i osjetila kako mu se usne pomiču na mojim križima, kao da se smije.

- Drago mi je, Sylvie, ali kad te budem jebao ovako, bit ćeš još spremnija.

Sranje.

Evo nečeg čemu se mogu unaprijed veseliti.

Noge su mi zadrhtale.

Usne su mu nestale, a nije prošla ni sekunda kad sam opet osjetila njegov kurac.

Odmah sam svršila, i to *silovito*. Nikad bolje. Nikad jače. Nikad.

Fantastično.

Primala sam ga kako meni odgovara, primala sam ga kako njemu odgovara i ostala vezana na koljenima uzdignute guze dok se on odmicao, stavljao mi ruku između nogu i nježno se poigravao mnome sve dok nije završio. Tad se smjestio ispod mene, pomislila sam da će me početi lizati, ali on je ispružio duge ruke, lagano mi skinuo povez s dlanova i oslobodio me. Držala sam ruke na kukovima, a on me spustio niže na sebe. Kad sam već bila dovoljno blizu, uvukao mi je ruku u kosu i povukao me da me poljubi.

Završio je s tim i položio mi lice na svoj vrat.

- Jesi li dobro? - upitao me tiho.

- Aha.

- Koliko dobro?

- Stvarno jebeno dobro.

Čvrsto me obgrlio rukama i stegnuo.

Približila sam se i prešla mu usnama preko kože pa mu šapnula: - Hvala ti.

- Mala, ne moraš mi zahvaljivati na tomu što si svršila - osjećao mu se smijeh u glasu. - To je moje zadovoljstvo i mislim tako na svaki mogući način.

Podignula sam glavu i pogledala ga.

Nisam se smijala, a i njemu je nestalo osmjeha s lica kad me pogledao.

- Ne - rekla sam blago. - Hvala ti što se zbog tebe osjećam sigurna, a *onda* ti hvala i na ovome. Od onog tipa, Creede, ja se više nikad nisam u potpunosti predala nekom muškarcu. Ti si jedini. Mislila sam da mi se ovo neće svidjeti. Ti si sve učinio da mi se sviđi. Ne, ja to jebeno *volim* i želim još. - Približila sam mu se licem. - Dakle, *hvala ti*.

Promatrala sam kako mu cio roj osjećaja izvire u očima prije nego što me povukao rukom i još jednom poljubio, prevrnuo me, prekrpio tijelom i ljubio me dugo, vlažno, strastveno i duboko.

Kad je prekinuo poljubac, prešao mi je usnama od obraza do uha, a glas mu je bio hrapav kad mi je obećao: - Uvijek si sigurna sa mnom.

Čvrsto sam ga zagrlila. - Znam.

- Ja ću ga izbrisati.

- Već jesi.

- Tijelo će ti propjevati.

- Već pjeva.

- Volim te, Sylvie.

- I ja tebe, Creede.

Pomaknuo je glavu. Osjetila sam kako mi rubovima zuba prelazi preko čeljusti, a tad su nam se usne i pogledi spojili.

- Svaki tvoj centimetar opet će biti moj - zavjetovao se.

- Pa već jest.

- Ne, nije još. Ali bit će.

Nasmiješila sam mu se uz usne. - Unaprijed se tomu veselim, mali.

Uzvratio je osmijehom. - To sam shvatio. Gotovo si me preklinjala da te jebem u guzu.

Slegnula sam ramenima pod njim. - Pa kad si mi ti to učinio napetim.

- Oh, to je napeto - obećao mi je.

Vrpoljila sam se ispod njega. Opet mi se osmjehnuo na usnama. Tad su nam se usne spojile, a on je potom podignuo glavu za centimetar.

- Trebaju mi zalihe - tiho je rekao. - Trebat ćemo te podmazati da ti se sviđi.

Ubijao me ovaj lik.

- Sutra odmah idemo do *sex shopa* - najavila sam, a on je zabacio glavu i prasnuo u smijeh.

Ukočila sam se i počela zuriti dok mi je njegov smijeh potresao cijelo tijelo i ispunjavao prostoriju svojom ljepotom.

Široko mi se osmjehnuo kad je došao k sebi, a tad je nestalo i osmjeha. Položio mi je ruku na glavu.

Knjigoteka

- Da? - šapnuo je.

- Nedostajao si mi - uzvratila sam šapatom.

Gledala sam kako sporo sklapa oči, a potom mu je lice nestalo na mom vratu.

Ležali srno tako neko vrijeme dok nas on nije okrenuo na bok držeći nas još uvijek blizu jedno drugomu.

Tiho mi se obratio kad smo se smjestili. - Moraš razmisliti o nekim sranjima.

- Na primjer? - upitala sam.

- Buduća sranja.

Oh, jebote.

- Creede...

- Pa opet sam te jebao bez kondoma, mala.

Oh, jebote!

- Imaš pilule u kupaonici. Uzimaš li ih? - upitao je.

- Uh... ponekad - odgovorila sam, a on se široko nasmiješio. - Uglavnom su mi one i kondomi uvijek dovoljni. Ti si me izbacio iz igre - kazala sam mu, a njemu je osmijeh postao još širi. - Ovo je naš drugi dan, Creede - nježno sam ga podsjetila. - Ovo je dobro. Sviđa mi se. Nedostajao si mi. Volim te. Toliko sam sretna što si mi se vratio. Ali moramo više paziti na ova sranja.

- Uzmi pilule - naredio je. - A meni daj znak kad budeš spremna. Volim osjetiti samo tebe.

Kimnula sam. I to mi se sviđalo.

Nastavio je govoriti. - Jedino buduće sranje o kojem moraš razmišljati jest samo to. Izložiti ću ti sve. Želim zajednički život s tobom. Zajednički dom. Našu djecu. Sve što smo već trebali imati, ali nismo dobili. Pa ipak. Želim i da upoznaš moje klince i izgradiš odnos s njima. A ja sam dobio još jedan bonus koji nisam očekivao, a taj je da uživam raditi s tobom. Ti si dobra u onome što radiš. Imaš energije. Vjere u posao. Osjećaji koje ulažeš čine te boljom umjesto da ti pomrače viđenje stvari, a meni se to sviđa. Imam posao u Phoenixu. Ti imaš posao ovdje. Moramo odabrati gdje ćemo biti. Bez pritiska, ali ja ne želim biti daleko od svoje djece ni gnjaviti ih svakog drugog vikenda letovima da mi dođu u posjet. Ali to ne znači da ne možemo biti kreativni i nešto smisliti. To je zasad dovoljno, ali tako stvari stoje sa mnom, o tomu moraš razmisliti. Ne moraš donijeti odluku ni danas ni sutra ni slijedećeg tjedna. Razgovarat ćemo kad budeš spremna, ali tako stvari stoje sa mnom.

- Dobro - odgovorila sam.

- Dobro - šapnuo je.

Odlučila sam da je vrijeme za promjenu teme. - Što ćeš raditi danas?

Okrenuo se na leđa, ali podižući me sa sobom dok se namještao. Pogledao je u strop. Ja u njegovo lice.

- Shvaćam ovu igru, ali ipak mislim da ste potrčali pred rudo. - Pogledao me. - Sebring obavlja posao nabijen emocijama. Ne znam otkud to dolazi, ali ima krticu u svojim redovima. Sve je odigrao pametno i fino, duboko je pročeprkao, uvjerio se da je dobio imena svih glavnih igrača. Ubio je Boga u Nairu dok mu ovaj nije dao imena svih mušterija koje je ubacio da obrade cure i obećao da će odjebati iz Denvera, ali to možda neće riješiti problem ako ga je ovdje sjebao Nick ili neki drugi seronja.

Kimnula sam. - U svakom slučaju, to rješava aktualni problem.

- Možda, a možda i ne rješava. - Pogledao me oštrije, a ja sam se pripremila kad je nastavio: - Mučenje ne pali. Poticaji pale. Svatko će reći sve što treba da zaustavi bol. Mi nemamo pojma je li nam dao imena svih mušterija koje je ubacio. Kune se da radi sam. Ni tu mu ne možemo vjerovati. Jedino što pouzdano znamo, otkad ga nadgledamo, jest to da nije osobno pristupio curama, ali Viteza to ne vodi dalje od onog što se već zna.

- Tebe mučenje nije navelo na to da kažeš ono što žele čuti od tebe i tako zaustaviš bol - rekla sam tiho.

- Točno. Mučenje ne pali kad ga primjenjuješ na pravom vjerniku. Ništa nisu dobili dok nisu ponudili poticaje - odgovorio je glasno.

Udahnula sam i udaljila nas od ove teme. Nisam se s tim mogla nositi. Ne sad.

- Nismo pronašli čak ni naznaku da bi Nair mogao imati partnera.

- Samo tu imam dobar osjećaj. Instinkt mi je tijekom cijeloga posla govorio da ovaj čovjek radi sam. Dobio je podatke i plaćao ljude da obave ono s djevojkama, ali on nije tip koji pobuđuje vjernost kod ljudi. Vitezov je posao sjeban. Ne bi se trebao baviti time, ali ja sam ga provjerio prije nego što sam prihvatio posao i otad pa do danas dobio samo poštovanje. Čak poznajem i neke policajce koji o njemu imaju samo riječi hvale, bez zajebancije. Unatoč tomu što se bavi time, osim Naira, nisam mogao pronaći nikakvog drugog neprijatelja.

- Vitez se ne bi trebao baviti time? - upitala sam ga s takvim tonom da se morao više usredotočiti na mene.

- Shvaćam te - rekao je nježno. - Odmah ću ti reći, iskreno, da često moram prijeći granicu s poslovima i klijentima koje uzimam, tako da nisam jedan od onih čistunaca. Ali ne možemo poreći da nije dobro ono što Vitez Sebring radi izvan svog kluba.

- Ne slažem se - odvrtila sam, a on me stegnuo rukom oko leđa.

- Znam da se ne slažeš, Sylvie. I znam zašto se ne slažeš. Ali sad znaš i to da se ne slažem s tobom.

- Imamo li mi ovdje kakav problem? - upitala sam ga, a on je odmahnuo glavom na jastuku.

- Nemamo. Tvoj život, tvoj posao, tvoji izbori. Ja se samo uklapam u taj život. Ne modeliram ga po svojoj volji. Isto vrijedi i za mene. Ako se pojave problemi, o njima ćemo raspraviti i možda se složiti oko toga da se ne slažemo. Ah ako ja prihvatim da imaš razloge za odluke koje donosiš i obratno, onda će sve između nas biti dobro.

To je bio ispravan odgovor, pa sam kimnula i opustila tijelo.

Još jednom me stegnuo rukom.

- Znaš li zašto se Vitez bavi time? - upitao me.

- Ne. Nije mi to rekao, a mene nije briga. On to radi. Ne zajebava se uokolo. Posvećen je i, iskreno, Creede, ovakva sranja rijetko se događaju. Dobar je u poslu koji obavlja, složio se ti s tim ili ne.

- U redu - promrmljao je, a ja sam se opet pripremila kad je oštrije usredotočio svoj pogled na mene. - Vidjela si da se Serena želi izvući kad smo je posjetili, mala, prije nego što smo došli kući. Kad cura želi van, ti bi joj trebala pomoći, baš kao i Vitez.

- Pomažemo - rekla sam mu i nastavila. - I pomagat ću. I Vitez će pomoći. Platit će joj tjelesni oporavak, da ponovno bude zdrava. Cure će se pozabaviti njome dajoj pomognu da to prebrodi ili se nauči živjeti s tim, a tad će se probiti u nekom drugom poslu i životu. Bit će to dobro.

Pogled mu je postao još oštrij, stegnuo me, a ja sam se držala u pripravnosti dok je nastavljao.

- Ja ti samo govorim, doći će i nove cure, a vi biste ih trebali uputiti na to da postoje i drugačiji putevi u životu.

- Zar se nismo dogovorili da ćeš prihvatiti razloge koji stoje iza mojih odluka? - upitala sam.

- Prihvaćam. Isto tako ti kažem da ćemo raspravljati o problemima na koje usput naiđemo. Ako se žena nađe u situaciji da pristupi Vitezu kako bi joj on osigurao zaštitu da može prodavati svoje tijelo, Sylvie, on ili ti trebali biste joj ukazati na neki drugi put prije nego što je uzmete pod svoje. To je ispravna stvar.

- Dobro, shvaćam te - kazala sam. - Možda još nisi upoznat s tim, ali on to već radi. Ne mogu reći da ulaže puno truda, iako nema sumnje da bi mogao, ali on ih ipak ne baca tek tako na ulicu. One ponekad jednostavno osjećaju da nemaju drugog izlaza.

Odmahnuo je glavom i podignuo ruku prolazeći mi prstima kroz kosu kako bi mi približio glavu.

- Imam pristup svemu, Sylvie, a opet zahtijevam ta sranja kad uzmem klijenta, a Serena se kurvala da se upise na umjetnički koledž. I ti mi kažeš da nema drugog načina?

- Dvadeset pet joj je godina, Creede. Može sama odlučivati o svome životu.

- Nisi mi odgovorila na pitanje.

Jebote.

- Dobro - predala sam se. - To je bilo ludo.

- Da - složio se.

- Nemaju sve djevojke takve razloge, Creede.

- Možda nemaju, ali ponekad te životna sranja toliko zaslijepi da nisi svjestan izbora koji su ti na raspolaganju. Ti i Sebring stvarno pazite na cure, pomozite im da otvore oči prije nego što počnu prodavati tijela. Porazgovaraj s njim i kaži mu da uloži više napora oko toga.

- Znaš, baš me gnjaviš kad ima smisla to što govoriš - odala sam mu, a na licu mu je nestalo one oštine dok se široko osmjehivao.

- Ne mogu učiniti bogzna što po tom pitanju, mala. - Nježno mi je spleo prste u kosi. - Hoćeš li porazgovarati s njim?

- Hoću - promrmljala sam.

- Budi uvjerljiva - naredio je.

Zakolotala sam očima.

On se nastavio ponašati kao kakav gazda.

- Sad me poljubi.

- Neću.

Uzdignuo je obrve. - Nećeš?

- Nisam raspoložena za poljubac.

- A za što si raspoložena?

- Raspoložena sam da ti ga popušim.

Lice mu je poprimilo lijen izraz, a moje želja za pušenjem pojačala se.

- Hoćeš li moj jezik na pički dok to radiš? - zarežao je.

- To mi neće biti nikakav problem - promrmljala sam.

- Vrh ili dno? - upitao je.

- Vrh - odgovorila sam.

Kliznuo mi je rukom niz leđa i lagano me lupnuo po guzici. - Kupaonica. Želim te čistu dok te ližem. Onda se vrati, popni se na mene i daj mi tu pičkicu.

Tad sam posumnjala u to da je moje lice poprimilo lijen izraz.

Sagnula sam glavu i poljubila ga u grlo. Spustila sam se i ljubila ga po prsima.

Pojurila sam prema kupaonici i oprala se. Požurila sam natrag, popela se na njega, dala mu pičkicu i primila njegov kurac.

Opet je bilo *fantastično*.

Knjigoteka

14. POGLAVLJE

NAPOKON

Topao ljetni dan u Kentuckyju, prije sedamnaest godina. Creed ima dvadeset dvije godine, Sylvie sedamnaest...

Bosim i preplanulim stopalima šetkala sam po doku i lupkala prelazeći preko dasaka. Prelazila sam prstima preko vlažnih obraza kad sam ga osjetila i hitro se okrenula.

Trčao je kroz travu u svojim starim, izbljedjelim levisicama i majici. Vidjela sam kroz stabla da je parkirao na prilazu svoj razvaljeni kamion.

Potrčala sam niz dok, kroz travu i nisam stala čak i kad sam osjetila plave oči na sebi i opazila kako mu je lice smrtno ozbiljno od zabrinutosti. Širio je ruke i prestao trčati točno na vrijeme da me uhvati u punom trku kad sam se sudarila s njim.

Te ruke čvrsto su me zagrlile.

- Sylvie, mala, koji kurac? - promrmljao mi je na tjemenu.

- Kh... kh... kh... Creede - cmizdrila sam, snažno se oslanjajući o njega i grleći ga podjednako čvrsto.

Zahtijevao je objašnjenje kad nisam nastavila: - Razgovaraj sa mnom. Dobio sam tvoju poruku. Stigao sam čim sam mogao. Što se dogodilo?

- Ah... ah... *Bootsie* - zaplakala sam, a tijelo mi se potreslo od jecaja.

- Oh, jebote - promrmljao je.

- Ona je... *umrla!* - zatulila sam.

Još me čvršće stegnuo, a osjetila sam mu usne na tjemenu dok mi je šaptao: - Oh, mala.

Plakala sam u njegovu zagrljaju, držala ga čvrsto kao i on mene, tijelo mi se nekontrolirano treslo i tako sam ostala neko vrijeme.

Tad sam se izvila unatrag, pogledala ga u lice i dreknula: - Samo mi se ona u toj kući sviđala! Sad je više nema i ostala sam *potpuno sama!* - Nakon toga sam se opet bacila na njega i nastavila tuliti.

Sagnuo se i podignuo me. Zagrlila sam ga, zaronila lice u njegov vrat i nastavila plakati. Oboje smo se spustili, on me smjestio na svom krilu i oslonio se leđima na stablo. Milovao me dok sam se privijala uz njega i jecala. Neko sam vrijeme to radila, Creed me pustio, milovao me po leđima, ponekad po kosi, ponekad mi je odmicao kosu s lica, ali nije rekao ni riječ i sve vrijeme držao me u zagrljaju.

Plakanje mi se pretvorilo u šmrcanje i tiho jecanje, ali nisam podignula glavu kad sam mu rekla: - Voljela sam je.

- Znam da jesi, Sylvie - šapnuo je. - Ona je bila odličan pas.

- Moram još godinu provesti u toj kući, a sad sam ostala sama.

- Hej - nježno me dozvaao, a ja sam drhtavo udahnula.

Tad sam ga upitala: - Što je?

- Pogledaj me.

Uspravila sam mu se na krilu i zbacila glavu.

Položio mi je obje ruke na lice, prsti su mu se pomicalah, odmicao mi je vlažne uvojke s lica, brisao suze gledajući ih kako klize niz moje lice, a tad mi je obujmio lice i zagledao mi se duboko u oči.

- Pa kad je to moja Sylvie bila sama? - upitao me blago.

Sklopila sam oči i oborila glavu udarajući ga čelom u bradu.

Poljubio me, a potom prešao usnama preko moje kože. - Uvijek imaš mene.

Kimnula sam pomičući mu čelo prema bradi. - Da - šapnula sam.

- Gdje je ona? - upitao me.

Drhtavo sam udahnula i odmaknula se centimetar podižući glavu da ga pogledam u oči.

- Zamotala sam je u deku. U kući je.

- A tata i maćeha?

- On igra golf, a poslije ide na večeru s pajdašima. Ona je u kupovini, a onda ide na piće s prijateljicama. Rekao mi je da će pozvati veterinara, ali ovaj mu je odgovorio da ne može doći do sutra.

Pogledao me preko ramena i promrmljao: - Savršeno. Pravi Bissenette. Kćeri mu umire pas, a on je na jebenom golfu.

- Creed. - pozvala sam ga i on me pogledao.

- Ja te vodim kući. Uzet ću i nju. Oboje ćete doći k meni. Ti se pozdravi s njom, a ja ću sve ostalo obaviti i pobrinuti se za nju.

Zurila sam u njega.

Bože! Bio je *tako predivan*. Sve. Sve. Bio mi je sve.

- Hvala ti, Creede - šapnula sam.

- Moram se pobrinuti za Bootsie moje cure - odvratio je šapatom.

Zagledala sam mu se duboko u prelijepu, *prelijepu* plave oči.

Tad sam mu se opet obratila šapatom: - Hvala ti. - Nagnula sam se prema njemu i dodirnula usnama njegove.

Na povratku mi je iznenada uvukao ruku u kosu, brzo šecujući. Svio je prste, a ja sam glavom zaustavila njegovo povlačenje.

Duboko mi se zagledao u oči. Nešto mi je tu bilo napeto. Toliko napeto da sam osjetila izgaranje u sebi.

I ja sam mu se duboko zagledala u oči.

Krenula sam i odmakla samo nekoliko centimetara, a Creed me pratio.

Tad su se njegova usta našla na mojima, moja na njegovima. Otvorio ih je, ja sam ga pratila, i on mi je gurnuo jezik.

Oh, moj Bože.

Oh, moj Bože!

Creed me ljubi!

I okus je bio toliko predivan baš kao što je to... *bio*... i on.

Iznenada sam se našla leđima polegnuta na travi, Creed me pritiskao svojim tijelom i jezikom zahtijevao nešto za što nisam bila sigurna kako mu pružiti. Već sam se ljubila s tipovima, ali ne na ovakav način. Nitko me nije ljubio ovako kao Creed, a ja sam mu dala da uzme ono što želi. Što se mene tiče, mogao je uzeti sve što je htio. Prelazio mi je krupnim rukama, brzo i žarko, po bokovima. Počeo me draškati svaki centimetar tijela i ja sam se automatski uspravila u potrazi za još više užitka. Onog koji još nisam upoznala.

Samo Creed.

Htjela sam još Creeda.

Naglo je odvojio usta od mojih i procijedio: - *Jebote*. - Ja sam ga brzo stegnula rukama kad sam osjetila da bi se mogao odmaknuti. Pogledao me u oči. - Pusti me, Sylvie.

- Nemoj - izustila sam.

- Sylvie,пусти me.

- Nemoj. Nemoj. *Nemoj*.

Položio mi je jednu ruku na lice. - Mala, moraš me pustiti. Ovo nije u redu.

Podignula sam glavu s tla jedan centimetar i žestoko mu šapnula: - Ovo je najispravnija stvar na svijetu.

Moje riječi bile su istinite. Znala sam to. *Znala sam to*.

- Preljepa si - kazao mi je. - Preljepa si, Sylvie. Najljepše biće koje sam ikad vidio, ali si premlada, mala. Ovo nije u redu. Moraš me pustiti.

- Nikad te neću pustiti.

- Moraš *me pustiti*.

Čvrsto sam ga stegnula rukama oko vrata. - Creede, *nikad* te neću pustiti.

Promatrala sam ga kako čvrsto sklapa oči. Oborio je glavu, ja sam gledala u travu, a on se oslonio čelom na moje.

Tad je protisnuo: - *Kvrugu*. - Trznuo se, ali ne da se oslobodi mene. Povukao me sa sobom dok opet nije zauzeo sjedeći položaj i oslonio se na stablo sa mnom koja sam ga gledala u krilu.

Pomaknuo je ruke i ponovno mi odmaknuo kosu s lica pa me potom držao objema rukama.

- Ovo se nije trebalo dogoditi sada - rekao mi je.

- Dogodilo se - uzvratila sam mu.

- *Jebote* - zasiktao je lupajući glavom o stablo i gledajući u nebo. - Koji ću sad kurac napraviti? - upitao je grane na stablu.

Podignula sam glavu da ga pogledam i odmaknula mu gust pramen kose koji mu je padao preko oka, a on je pomaknuo glavu udesno kako bi me mogao pogledati.

Tad je rekao četiri najdragocjenije riječi koje sam čula u *cijelom svom životu*.

- Želim da budeš moja.

Sklopila sam oči dok su me preplavljivali radost i olakšanje.

Napokon!

Otvorila sam oči, pogledala ga i podignula ruku da dotaknem peridot koji mi je visio na vratu.

- Prekasno. Već sam tvoja.

Zagrlio me, ponovno mi položio jednu ruku na vrat i približio lice.

- Sranje - promrmljao je prije nego što me odmaknuo od sebe i pogledao. - Jesi li sigurna?

Kimnula sam. - Apsolutno.

Čvrsto je sklopio oči i ponovno se prisionio čelom na moje. - Bože, Sylvie.

Kliznula sam glavom u stranu i pritisnula mu vrat licem ovijajući ga i čvrsto stežući rukama.

Nakrivio je vrat i prisionio mi usne na uho. - Želim te viđati.

To su mi bile druge najdragocjenije riječi koje sam čula u *cijelom svom životu*.

- U redu - šapnula sam.

- Redovito.

- Dobro - brzo sam se složila.

- Moramo biti pažljivi.

- Uvijek smo bili, Creede. Bit će dobro. Već smo se i te kako uvježbali.

Stisnuo me rukama.

- Nitko to ne može znati - rekao mi je tiho.

- Ja znam.

- To smo mi. Ja i ti. Nešto posebno. Ovo ćemo obaviti sporo i pametno. Nećemo zajebati.

Nisam to u potpunosti razumjela, ali sam kimnula. - Dobro.

Znao je što mi treba, pa me nježno povukao kako bih ga mogla vidjeti.

Kad sam ga pogledala u oči, nježno mi je objasnio: - Ja ću ovo voditi, Sylvie, a ti me prati. Između nas se neće ništa promijeniti, a opet, sve će se promijeniti. Moraš shvatiti da sam ja, pred zakonom, prestar za tebe. I po Božjem zakonu sam prestar za tebe. Kad se sve zbroji, prestar sam za tebe. Možemo biti zajedno i uživati u svemu, ali to ćemo polako, sve dok više ne budem prestar za tebe. Shvaćaš li me?

Ugrizla sam se za usne, osjetila kako mi je lice porumenjelo, ali sam ipak kimnula. Shvaćala sam. On to neće učiniti sa mnom.

Ne još.

Tad sam šapnula: - Možemo li se opet poljubiti?

Široko se osmjehnuo. - Naravno.

Uzvratila sam mu širokim osmijehom. - Dobro, bilo je baš lijepo.

Počeo se hihotati, a tad me privukao k sebi držeći me dugo u zagrljaju.

Prekinuo je to govoreći: - Kad budemo išli po Bootsie, ostavi poruku roditeljima. Napiši da si otišla pogledati film. Da ćeš se vratiti kasno. A ti možeš večerati i biti kod mene. Gledat ćemo neki film.

Moj prvi spoj s Creedom.

Zvučalo je savršeno.

Osim, naravno, onog dijela koji se odnosi na Bootsie.

- U redu - šapnula sam.

- Daj da ti vidim lice, Sylvie.

Odmaknula sam mu se od vrata, zabacila glavu malo unatrag i pogledala ga.

Podignuo je ruku i položio mi je na vilicu odmičući me još više. On je oborio glavu i ustima prešao preko mojih.

Kao da sam sve ove godine čekala na to da se mogu ovako ponašati s Creedom.

To što sam dobila...

Bilo je *božanstveno*.

Odmaknuo se malčice i šapnuo mi gledajući me u oči: - Moja Sylvie.

Nasmiješila sam se i osjetila valove topline u sebi, a to nije bilo samo od ovog sunca u Kentuckyju koje me pržilo.

Ponovno mi je uvukao ruku u kosu i nagnuo mi glavu naprijed. Poljubio me u tjeme i promrmljao: - Hajdemo se pobrinuti za Bootsie.

Tad me poljubio i ustao držeći me u krilu. Spustio me na noge kad se potpuno osovio na svoje.

Prošetali smo do njegova kamiona držeći se za ruke.

Ruku pod ruku, ja i Creed, onako kako sam u dubini duše znala da nam je suđeno.

Napokon.

Knjigoteka

15. POGLAVLJE

DAJ MI TO

Sadašnjost..

- Ona je s Dixonom.

Creed je ležao i samo buljio svojim plavim očima. Nije gledao prema sendviču sa slaninom koji je mogao namirisati i koji mu je bio na dohvat ruke, nego prema tatici.

Nije mogao vjerovati. Izgubio je pojam vremena. Bio je tu danima, možda tjednima, ali nije vjerovao. Njegova Sylvie ne bi to učinila. Ne za samo nekoliko dana. Ne za samo nekoliko tjedana. Ne bi nikad.

- Ona je s Dixonom - nastavio je tata. - Upravo sad. Nije joj trebalo dugo, nakon što si otišao, da shvati kako je on bolji od tebe. Ona je Bissenette. U tebi možda kola tatina krv, ali imaš više Winoninog u sebi. To znam. Znam jer si bacio oko na tinejdžericu. Dao si joj da ti ga puši. Oduzeo joj nevinost. Ti si smeće, Tuckere Creede. Bio si smeće i prije nego što te ona kurva izbacila van. I sad si smeće. Jason Dixon nije smeće. Jason će joj pružiti sve što može, sve što joj ti nikad ne bi mogao pružiti niti ćeš imati prilike. Jason će joj skinuti zvijezde s neba.

Creed nije rekao ni riječ. Samo je ležao i zurio.

Tatica je postao nestrpljiv, duboko se naklonio i približio mu se.

- Obećaj da ćeš je pustiti, otići, nikad se ne vratiti, pustiti je da vodi život kakav zaslužuje, a mi ćemo te nahraniti, odvezati te i pružiti ti liječničku pomoć za taj ožiljak, Dat ću ti deset tisuća dolara i ti se možeš skrasiti s tim na nekom drugom mjestu. Obećaj da ćeš se kloniti nje, otići i nikad se više ne vratiti, nikad više ući u njezin život, nikad je nazvati, nikad je vidjeti i ovo će se završiti.

Creed je tad progovorio.

I to napuklim, suhim, slabašnim glasom: - Nikad.

Uspravila sam se na krevetu, soba je bila mračna, a Creedova snažna ruka raširena preko mog trbuha. Teško sam disala.

Još uvijek sam bila pod dojmom sna.

Odbacila sam posteljinu u stranu i pokušala žurno izletjeti iz kreveta, ali me Creed stegnuo rukom. Umjesto skoka u jednu stranu, poletjela sam na drugu. Pala sam leđima na krevet, a Creed me pritisnuo svojom težinom.

- Bio je to san, mala - šapnuo je u mraku. - Samo san. Sad je gotovo.

Nije bio san. Bila je java. Kazao mi je. Sve mi je ispričao. Čak i neke nove detalje.

Sad znala sve.

Mislila sam da sam spremna.

Nikad neću biti spremna.

Tad sam opazila da drhtim i učinila jedino što sam mogla da se riješim te drhtavice. Omotala sam mu ruke oko čvrstog, toplog trupa, podignula glavu, prislonila mu lice na vrat udišući njegov miris, dopuštajući da me obuzme sve što je njegovo.

- Ti snovi stvarno me razvaljuju - šapnula sam.

- Samo se drži - promrmljao je.

Udahnula sam, stisnula ga rukama i držala se za njega.

Prošla me drhtavica i ja sam rekla: - Ne želim da odeš.

Bio je petak, rano jutro, tri dana nakon sranja s Drakeom Nairom. Osim triju djevojaka koje su bile napadnute i kojima je sad bila potrebna pažnja i briga, sve ostalo izgledalo je sređeno. Creed i ja obavljali smo svoje poslove i držali oko na Vitezovima, ali činilo se kao da Drake Nair radi sam. Creed nije vjerovao u to, ne u potpunosti. Htio je još pročeprkati po tomu i biti u blizini ako nešto pođe po zlu. Zato je porazgovarao s Vitezom, Vitez se složio, pa smo tako nastavili njuškati.

Ali bližio se vikend koji je Creed namjeravao provesti sa svojim klincima. Idi će zrakoplovom do Phoenixa. Može ih preuzeti u petak popodne i vratiti Chelle u nedjelju ujutro.

Raspravili smo o tomu i odlučili da će im Creed tijekom ovog posjeta ispričati za mene, a nakon toga reći i Chelle. Nije htio da je jedno od djece zatekne podatkom da je sad u njegovu životu žena koja se zove Sylvie. Smatrala sam da je to ispravno s njegove strane, ali nisam mu ni najmanje zavidjela na predstojećem razgovoru.

Htio je da pođem s njim, ali sam ga nagovorila da ode sam. Klinci će provesti vrijeme kod njega i njemu bi odgovaralo da i ja budem s njima. Rekao mi je da su to dobri klinci. Prilagodit će se, vole svog tatu, osjetit će da je sretan i njima će to biti u redu.

Očito je vlastitu djecu poznavao bolje od mene, ali ja se nisam složila s njim. Smatrala sam da ih treba pripremiti za to i ne suočavati ih sa mnom na njihovu terenu dok ne budu spremni. Creedu se to nije svidjelo, ali se suglasio sa mnom. Stekla sam dojam da misli kako meni treba vremena da bih se pripremila za susret s klincima i da nije obratno, ali sad nije ni važno. Složio se. Tako se spremao za odlazak tog dana, a kući će se vratiti kasno u nedjelju.

Nije mi se svidjelo što se bližio trenutak njegova odlaska.

Nimalo.

Nisam htjela da ide od mene.

Sranje.

- Sylvie...

Prekinula sam ga. - Zaboravi da sam to rekla. To nisam rekla.

Podignuo je ruke kako bi mi obujmio lice prije nego što je šapnuo: - Pođi sa mnom.

Bože, bilo bi tako lako pristati.

- Ne želim da tvoji klinci... - započela sam.

Ubacio se. - Svidjet ćeš im se.

Kimnula sam na jastuku i zagrlila ga.

- Da, hoću - složila sam se. - Dobra sam s djecom, ali ovo je nešto posve drugo. Ovdje se radi o našoj budućnosti, o budućnosti svih nas, i tu bi trebalo pristupiti pažljivo.

- Mala, zar misliš da mi na pameti nije samo ono što je najbolje za moju djecu? - upitao je.

- Ne kažem to - brzo sam odgovorila, - Samo mislim da bismo ovo trebali fino odigrati. Dati im vremena. Stati na loptu.

- U redu - promrmljao je. Tad se okrenuo povlačeći me za sobom tako da sam se našla na vrhu. Ispružio je dugu ruku, a ja sam trepnula kad se upalilo svjetlo. Vidjela sam da me gleda kad su mi se oči priviknule. - Hotel - izjavio je.

- Molim? - upitala sam.

- Letimo onamo zajedno. Unajmiš auto i pronađemo hotel u kojem možeš boraviti, ali ne i prespavati. Ja odem po djecu i porazgovaram s Chelle. Provedem petak s njima i ispričam im o tebi. Kasno navečer u petak, kad budu zaspali, ti dođeš do mene, prespavaš sa mnom i odeš prije nego što oni ustanu. U subotu možemo zajednički provesti vrijeme. Možda otići do vodenog parka. Nešto zabavno. Nešto što će im se svidjeti. Nešto što će ih udaljiti od domaćeg terena. Ti odeš, vratiš se kad zaspu, potom opet odeš prije nego što ustanu, a zatim se vraćamo skupa.

Jesam li već spomenula da je Creed bio genij?

Creed je bio genij.

- To štima - rekla sam mu tiho i promatrala njegov širok osmijeh.

- Hoćeš li se moći zabaviti nečim? - upitao je.

Sad sam se i ja široko nasmiješila. - Apsolutno.

- Onda smo odlučili - promrmljao je gledajući mi prema usnama.

- Odluka je pala - složila sam se uspijevajući izreći što sam imala dvije sekunde prije nego što sam osjetila njegove usne na svojim. Ljubio me, duboko i slatko.

Nije se više široko osmijehivao kad je podignuo glavu. Gledao me sav usredotočen, a ja sam već naučila da moram biti spremna kad opazim takav pogled. Stoga sam se pripremila.

- Ljepota - šapnuo je.

- Molim? - upitala sam.

- Ljepota. Čista je ljepota što ne želiš biti razdvojena od mene. To mi se, mala, ne sviđa. To obožavam.

Prešla sam mu rukom od prsa do vrata gdje su mi se svili prsti. Kad su stigli do odredišta, pomaknuli su se još dalje i uvukli mu se u kosu. Tad su ga pritislili da mu nagnu glavu kako bih ga opet mogla poljubiti.

Oduprla sam se stopalom o krevet i prevrnula nas na stranu kad sam mu gurnula jezik u usta.

Tad sam ga ljubila i po drugim dijelovima tijela.

Ne moram posebno isticati da nam je trebalo neko vrijeme dok ne zaspimo.

A kad smo utonuli u san, bio je dubok i nepomućen.

- Sad ću prošetati do tvoje kuće - rekla sam razgovarajući mobitelom, prebacila naramenicu ruksaka preko ramena i čula Creeda kako mi govori: - Dobro. Čekam te pred vratima.

Samo da znate, srpanj u Phoenixu je sparan. I to ne normalno sparan. Vrelo je kao u paklenskim krugovima. Nikad nisam osjetila takvu toplinu. Nisam čak ni znala da ovakva postoji. Bilo je jedanaest i pol navečer, a sparina još nije jenjala.

To nije dobro.

Kad smo doletjeli i unajmili auto, pratila sam Creeda do lijepog hotela u blizini njegove kuće. Prijavila sam se na recepciji, priviknula se na okoliš, a on je otišao na ručak s Chelle prije nego što pokupi Karu i Branda. Ja sam se odmah presvukla u bikini te dogovorila manikuru/pedikuru kao i tretman čišćenja lica tog popodneva u hotelskom *spa* centru. Tad sam otišla do bazena jer svi znaju da pocrniš kad odeš do mjesta na kojem ima palmi, pa makar i vikendom, a to je vrijedilo i za zajebane kučke poput mene.

Bila je to pogreška.

Izležavanje pokraj bazena nije me opustilo niti mi je pružilo užitak. Bilo je poput pečenja u štednjaku. Čak ni voda u bazenu nije bila hladna, nego dobrano topla. Iako mi je pružilo nekakvo olakšanje, ipak nije bilo nešto i nije dugo potrajalo.

Zato sam odustala od sunčanja, vratila se u sobu, istuširala, odradila sve *spa* tretmane, gledala filmove i naručila hranu u sobu, sve dok me Creed nije nazvao i rekao mi da su klinici u krevetu.

U zrakoplovu sam smislila plan za ovaj vikend tijekom kojeg ću većinu vremena provesti udaljena od njega i upoznati mu klince.

Uglavnom nisam planirala. Obično bih išla kamo me vjetar odnese. Pokojni partner Ron rekao mi je da je to jedna od tri moje velike vještine. Mogla sam donositi odluke na licu mjesta bolje i od koga s kim se u životu susreo, uključujući i službu u marincima. I znala sam pripremiti gadan mamac. Na kraju, bila sam bolja od Marion iz *Otimača izgubljenog kovčega* u pijanim natjecanjima jedan na jedan.

Ali ovo je bilo isuviše važno, a da se ne priberem. Tako sam smislila plan: sunčanje i opuštanje u petak, moguće preživljavanje subote, a da me njegovi klinici ne zamrže, i obilazak Phoenixa u nedjelju kako bih odlučila hoću li ja biti ta koja će se preseliti zbog Creeda i djece.

Vrijeme koje sam provela »pokraj bazena, nažalost, nije me navelo da poželim napraviti takav korak za Creeda i klince. Ni šetnja do njegove kuće, iako je trajala samo desetak sekundi, nije pomogla u tome.

Podignula sam stopalo i japanku da zakoračim na trijem njegove kuće prekrivene crijepom od terakote. Vrata su se otvorila i ispred mene je stajao Creed, pa sam odmah osjetila veliko olakšanje.

- Bok - pozdravila sam ga tiho, široko mu se osmjehujući.

Creed nije odgovorio. Prignuo se i ispružio ruku. Obuhvatio me oko struka, podignuo s tla i ja sam se iznenada našla u njegovoj hladnoj kući. Za mnom su se zatvorila vrata, izvila sam leđa uz njegovu ruku slijepljena torzom uz njega, dok je Creed držao usta na mojima.

Da, sad sam se već osjećala puno bolje.

Podignuo je glavu i promrmljao kad me pogledao u oči: - Ne moraš biti tiha zbog klinaca. Oboje spavaju kao zaklani, a i da nije tako, njihove sobe smještene su u stražnjem dijelu kuće. Večeras su bih uzbuđeni zbog sutrašnjih planova, pa im je trebalo malo vremena da zaspu, ali sad spavaju i više im nema buđenja.

Kimnula sam. Spustio je ruku da mi može doći sa strane i privući me k sebi.

Na prvi pogled ostala sam bez daha.

Sranje.

Moja kuća bila je samo za spavanje i osnovne životne potrebe.

Creedova kuća... *nije*.

Zurila sam.

Izgedala je kao kuća iz žurnala ili običan dom nekog bogatuna, pa me kao takva dosta sjebala kad sam je usporedila sa svojom.

Čovječe, Creed očito naplaćuje svoje usluge puno više od mene.

Bila sam zapanjena. Nije me puno toga moglo iznenaditi, ali ovo... ovo me iznenadilo. I te kako.

Creed mi je rekao da Expedition i još jednog neopisivo dobrog Forda koristi samo za posao tijekom zadataka u kojima mora biti nevidljiv. Ispričao mi je da posjeduje i Harleyja, gliser kojim ide do jezera skupa s klincima i trosobnu kuću na brdu.

Mene su, od svega toga, najviše uzbuđivali gliser i Harley. Gliser je obećavao dobre provode na jezeru koji su uključivala ronjenje, skijanje i Creeda samo u kupaćima. Komu se sve to ne bi svidjelo? Harley je svačiji zajeban status podizao za još sedam tisuća kopalja. Posjedovanje Harleyja te Creedov izgled i ponašanje činili su ga još većom facom od Rona, a Ron je bio jebeni marinac.

Creed mi *nije* kazao da je ta „trosobna kuća na brdu“ kao iz žurnala.

Gledala sam oko sebe dok nas je vodio po kući.

S lijeve strane prolaza nalazila se radna soba. Zgodan namještaj modernih natruha i prostor očito korišten, ali sređen, čak uredan.

Ispred nas širilo se puno otvorenog prostora. Dizajn je odavao: *Nema zabune! Sad si na jugozapadu!*

Dug i pravokutan drveni stol u seoskom stilu stajao je s osam pripadajućih stolica u blagovaonici u koju se ulazilo čim se prođu ulazna vrata, a iznad uvučene radne sobe nalazila se prostrana kuhinja sa suvremenim ormarićima, sjajnim granitnim pločama i najmodernijim kuhinjskim uređajima. Kuhinju/blagovaonicu je od dnevnog boravka dijelio biljarski stol s crvenim pokrovom.

Da, biljarski stol. Prostor je bio uistinu velik.

Pokraj toga je bio dnevni boravak s velikim i udobnim trosjedom do kojeg su stajali masivna stolica, sofa i golemi televizor s podjednako velikim zvučnicima na zidu. Na podu je sjao ulašten parket, samo su u kuhinji bile pločice.

Bilo je tu i divnih slika s jugozapadnim motivima po zidovima, ali ništa stereotipno. Bile su neobične i izvrsne na svoj način. Artistički pustinjски krajolici za koje mi je Creed poslije rekao da ih je izradio Ed Mell. Hiroviti portreti L. Cartera Holmana. Živopisni kaktusi u cvatu Diane Madaras.

Cio prostor bio je obilježen i rustikalnim i suvremenim odlikama pomiješanima s jakim natruhama jugozapada. Krasila ga je crvena cigla, terakota i kremaste boje s nijansama tirkizne, ljubičaste, zlatnožute i jarko narančaste.

Izgedalo je predivno.

Iza dnevnog boravka nalazila se pregrada. Prozori od poda do stropa s pogledom na osvijetljen bazen koji je više nalikovao na stjenovitu udubinu s malim vodopadom. Sve je to bilo okruženo golemim prostorom oko bazena i ukusno dizajniranim ležaljicama. Dotjerani i šljunkom posuti dijelovi tog prostora bih su ispunjeni palmama, vočkama te čudnim, ali privlačnim kaktusima. Budući da je Creedova kuća bila smještena na brdu, bazen su, iza zida od opeke, osvjetljavala svjetla sjevernog Phoenixa.

Kuća je bila predivna.

Stražnji trijem i pogled bih su *izvanredni*.

Zapravo, sve je bilo izvanredno. Dobro razmješteno i dobro uređeno, s osobnošću i promišljenošću. Otvoreno, prozračno, čisto i uredno, ali s osjećajem ugone.

I zato sam, kao što sam već spomenula, ostala zapanjena.

Creed kojeg sam poznavala živio je u ruševnom kućerku koji je dijelio s majkom. Na toj su se kući, kako je on postajao stariji, stalno vršili popravci da bi krov prestao prokišnjavati, cijevi se odštopale i prostor koliko - toliko održao pogodnim za življenje sve dok mi ne pobjegnemo za moj osamnaesti rođendan i napokon započnemo s vlastitim životima. Namještaj je bio star, trošan, u nekim slučajevima čak i naslijeđen. Creedov tata naslijedio je namještaj od svog oca, a umro je prije nego što je uspio omogućiti vlastitoj obitelji nešto bolje. Winona Creed bila je smušena osoba koja se jedva mogla brinuti za sebe, a nije se mnogo brinula za sina ili kuću. Na to se odnosi i činjenica da nije čistila, nikad.

S tim mislima u glavi prisjetila sam se nečega što sam već zaboravila.

Creed je čistio. Usisavao je, prao suđe i robu. Mrzio je tu kuću, ne samo zato što je bila sva u raspadu nego zato što je smrdjela, nije dobro izgledala, a bila je prava gnjavaža čistiti za sobom i za pijanom majkom koju je jednostavno bolio kurac za sve. Jedva je čekao otići, baš kao i ja, samo iz nekih drugih razloga.

Čak i kad sam se toga prisjetila, nisam znala što bih mogla očekivati od Creeda kao tate samca, ali ovo sigurno nisam očekivala.

Stajali smo pred prozorom i gledali kad je Creed promrmljao: - Sad je kao u pećnici, mala, ali je zato pravi pravcati raj od rujna pa sve do svibnja.

Pogledala sam ga i vidjela kako pažljivo promatra prizor. Sigurno je osjetio moj pogled zato što se sagnuo prema meni.

- Kakav je ono kaktus s resicama? - upitala sam.

- Ocotillo. Dvaput godišnje da je cvjetove poput naranče. Pustinja u cvatu je, izuzev tebe i mojih klinaca, nešto najljepše što sam vidio u životu. Kada dođeš ovamo u ožujku, Sylvie, onda ću te povesti. Tako je lijepo, zaboravit ćeš udahnuti.

Pogledala sam ga u oči i upravo tad zaboravila na disanje.

Ovo mu se jako sviđalo. Pronašao je dom. Smjestio se.

Prisilila sam se i kimnula, a potom opet pogledala prizor ispred sebe, odmaknula mu se od ruke, promotrila sve što se prostiralo ispred mene, a potom ga opet pogledala i zapazila: - Živiš kao u žurnalu, Creede.

- Ti si odrasla u žurnalu - podsjetio me iz nekog razloga. - Odrasla si s tim, a tata se cijeloga života nije brinuo za tebe, što je nesumnjivo dokazao kad te nastojao iskoristiti za prikrivanje vlastitih sranja. Ali ja sam odrastao u jazbini s mamom koja je svakodnevno dokazivala da je, osim sebe same, ništa drugo ni najmanje ne zanima. Moji klinci tako ne moraju živjeti. Ostavio sam Chelle peterosobnu kuću u dobrom zapadnom susjedstvu, a ona u njoj živi i dandanas. Tip se uselio k njoj. Nije to kuća poput ove. Više je obiteljska, manje kao iz žurnala. Ali je čista, nova, lijepa, u susjedstvu gdje žive ljudi kojima je stalo do njezine kuće, klinaca, prijatelja i susjeda. Možda se iza zatvorenih vrata događa nešto drugo, ali mjesto pruža takav osjećaj. Ono što mi klinci imaju kod mame i ovdje kod mene je dobro i sigurno, a pruža im tu spoznaju da je nekomu stalo do njih.

Zurila sam u njega bez riječi.

Sagnuo se do mene. - Iz onog što sam ja vidio, ti si izbjegla zamke načinom na koji živiš u Denveru. - Pokazao je rukom prema onome što nas je okruživalo. - Ovo je moje izbjegavanje. Osim toga, pružam djeci nešto dobro.

Osim toga, pružam djeci nešto dobro.

Bože, moj novi zajebani Creed, koji je i izvrstan tata, koji se brine, ima odličnu kuću i baca smeće, a da pritom ne pita mora li, bio je *izvanredan*.

Zato sam izjavila: - Volim te, Tuckere Creede. - I gledala ga kako se široko osmjehuje.

On me uhvatio rukom iza vrata, privukao me k sebi tako da su nam se usne spojile, a potom je podignuo glavu za jedan centimetar, pritisnuo me za vrat i upitao: - Ovdje nema šperploča ni ofucanog saga, a kuhinja se čisti češće od jednom godišnje, ali misliš li da bi ovdje mogla biti sretna?

Ignorirala sam njegovo zadirkivanje. Sporo sam prelazila pogledom nalijevo i nadesno, a potom ga pogledala u prelijepe plave oči i odgovorila slijeganjem ramena: - Ne znam. Možda bih uspjela u tomu.

Creed je prasnuo u smijeh, a dvije sekunde potom zašutio ljubeći me i smijući mi se uz grlo.

Tad me uhvatio za ruku i pokazao mi još neke dijelove kuće vodeći me prema prostranoj spavaćoj sobi.

Bilo je savršeno, kao i ostatak kuće, samo još više jer je ovdje sve bilo u Creedovu stilu.

Ne moram napominjati da je krevet bio ogroman.

Knjigoteka

Okrenula sam vrat i šapnula: - Snažnije, dušo. Brže.

Creed mi je držao ruku na prsima pod takvim kutom da mu se ruka svila dok mi je palcem kružio oko bradavice. Drugu mi je ruku stavio između nogu poigravajući se prstima mojim klitorisom. Ležali smo na bokovima. Prsima mi se prislanjao o leđa te mi nježno i polako klizio kurcem između nogu.

- Polako, Sylvie. Slatko - promrmljao je. Okrenuo je vrat, podignuo glavu i kliznuo jezikom niz moj vrat.

Zadrhtala sam i još više podignula guzu da ga bolje osjetim.

- Sviđa mi se to - zarežao mi je uz kožu.

I meni se sviđalo. Oh, da, i meni. Sve mi se sviđalo. Čak i režanje. Možda *posebno* režanje.

U izmaglici sam pogledala prema bazenu i stražnjem dvorištu kroz goleme prozore koji su zauzimali cio jedan zid njegove sobe i tad mi je sinulo da on vodi ljubav sa mnom. Vodi ljubav sa mnom u svom krevetu - svom domu, svom gradu.

Obožavala sam to. Obožavala sam taj osjećaj. Obožavala sam što mi on to pruža i voljela razlog zbog kojeg je tako. Htio je da postanem dio njegova ovdašnjeg života i to je baš silno želio. Zato me nastojao uvjeriti, a služio se doista dobrim načinom da mi to dokaže.

Zato sam odlučila predati mu se. Potpuno.

Primala sam ga, napinjala mu se u zagrljaju, izvijala se dok je navaljivao, pružala točno ono što je želio i uzimala sve što mi je imao dati zauzvrat.

Izvukao se i malo odmaknuo, okrenuo me na leđa i potom legao na mene. Raširila sam noge. Smjestio se i opet kliznuo u mene. Izvila sam vrat kad sam ga ponovno osjetila iako

sam ga izgubila samo nekoliko kratkih trenutaka. Voljela sam osjećaj da je u meni, da smo povezani i bliski jedno drugomu najviše što možemo.

Osjetila sam kako mi rukama klizi naviše po bokovima, pa sam automatski podignula ruke. Creed me volio pritisnuti. Često je to radio. Moram priznati da se i meni to sviđalo. Nije to bilo ono što sam ranije iskusila. Volio se izdignuti, gledati kako mu kurac ulazi u mene i kako nam se tijela zajednički gibaju i spajaju. Volio je preuzeti kontrolu, a meni prepustiti samo to da primim sve što mi ima dati.

Iskreno, poželjela sam da u sobi imamo ogledala, pa da i ja mogu vidjeti isto što i on. Da mogu promatrati silnu, vitalnu, golemu moć njegova tijela koje se giba i zabija u moje sitno.

Ovo mi je već postalo napeto. Da ga gledam kako me pritišće dok me jebe, to bi tek bilo *zapaljivo*.

Gurnuo mi ga je kao što sam i očekivala dok mi je prelazio rukama preko bokova, pazuha, ruku. Tad mi je svio prste oko zapešća i podignuo se kako bi odmjerio naša spojena tijela.

Bože, voljela sam kad bi ovako gledao.

Savila sam koljena, stopala na krevetu, podignula kukove, a on mi ga je gurnuo još dublje.

Da, i to sam također voljela.

Pogledao me u lice dok mi je prebacivao zapešća na jednu stranu. Još uvijek me držao, drugom je rukom klizio niz moju, preko vrata i niz prsa, između grudi do trbuha.

Lijepo. Tako jebeno lijepo.

Disanje mi se maksimalno ubrzalo.

- Volim te, dušo - šapnula sam.

Opazila sam kako me gleda u isti mah nježno i odlučno, pokazao je zdrave bijele zube i ugrizao se za donju usnu. Taj mi se pogled toliko svidio da sam izvila leđa, skupila koljena i tako mu stegnula kukove unutar njom stranom bedara dok je on saginjao glavu da me poljubi.

Čim smo se pogubili počeo je navaljivati snažnije, dublje, brže.

Fantastično.

Prekrasno.

Samo mi je Creed ovo mogao pružiti.

Samo Creed.

Prestao me ljubiti kad smo se već dobroano zadihali. Dahtali smo, on je brundao, ja sam stenjala. Usne su nam se dodirivale, dahovi miješali, kukovi sudarali, a on je prelazio usnama s mog obraza prema uhu.

- Želim te ovdje. Želim te u svom domu, svom krevetu, svom životu - promrmljao je bez ikakve ugrađenosti u glasu. Glas mu je bio tako tih i sirov od seksa i emocija da me grebao i prodirao u mene.

- Mali...

- Želim tvoju odjeću u svojemu ormaru. Želim čuti tvoj glas u kući dok razgovaraš mobitelom. Želim da sjediš pokraj mene dok gledamo televiziju. Želim da u hladnjaku budu sranja koja voliš. Želim tvoje britvice u svojoj kupaonici. Moj krov iznad tvoje glave. Želim ti dati sve što sam trebao prije šesnaest godina. Najbolje što zaslužuješ. Kuću iz žurnala. Mjesto na kojem možeš biti sretna.

Bože. Ubijao me.

- Creede, pusti me da...

Nije mi dao da dovršim. I dalje me pritiskao, zabijao se dok su nam se tijela tresla od njegovih prodora i grubim glasom mi se obratio na uho:

- Daj mi to, Sylvie. Daj mi to, kunem ti se Bogom, ja ću ti sve pružiti.

- Ja...

Podignuo je glavu, duboko mi ga zabio i ostao u meni zagledavši mi se u oči.

- To je sve što ću tražiti od tebe. Sve što ću ikad tražiti. Pruži mi to i do život ćeš primati samo nagrade.

- Daj mi ruke, dušo - šapnula sam, a on mi je odmah oslobodio zapešća. Pomaknula sam ih da mu njima obujmim lice, podignula se da mu budem bliže i nastavila šaptati: - Možeš to dobiti, možeš dobiti sve od mene, ali samo pod uvjetom da i ja mogu uzvraćati jednako dobro kao što primam.

Odmahnuo je glavom i tako mi odmaknuo ruke zabijajući se kurcem u mene. Bilo je tako dobro da su mi se usne rastavile.

Creed je progovorio.

- Želim samo tebe. Ako moj dom postane tvoj, ništa mi nećeš morati davati.

- To ne ide tako, Creede.

Izvukao ga je, ponovno se zabio i tako brzo krenuo licem prema mom da sam automatski gurnula glavu u jastuk. Zadržala sam dah zbog izraza njegovih očiju iako sam još glasnije stenjala kad mi je kliznuo rukom niz trbuh i palcem mi snažno pritisnuo klitoris.

- Zakleo sam ti se da ću se brinuti za tebe. Zakleo sam se. Mislio sam da je to obavljeno kad sam te napustio. Nije bilo tako. Treba mi ovo, Sylvie, i ti mi to moraš dati.

- To nije...

Opet se pokrenuo, probijao se brzo i duboko, kružio mi palcem oko klitorisa, a ja sam izvila vrat i glasno zastenjala.

Krenuo mi je usnama prema grlu, a ja sam mu uvukla prste u kosu. - Moraš mi ovo dati - zahtijevao je grubim glasom.

- Creede...

Krenuo je još brže, dublje, snažnije.

Oh, Bože.

Stegnula sam mu kosu prstima.

- Dušo... - izustila sam. Ovo je samo raslo i prijetilo da me svu preplavi.

- Daj mi to, Sylvie - naredio je.

- Dobro, da - zastenjala sam. - Imaš me. Možeš uzeti sve.

- To je to, jebote - zarežao je. Snažnije me pritisnuo palcem i brže počeo trzati kukovima dok me ljubio. Slobodnu je ruku gurnuo ispod mene, omotao mi je oko kukova i pritisnuo me dok se zabijao u mene. Stenjala sam na njegovu grlu dok su me potresali valovi orgazma.

Dvije minute poslije, on mi je režao uz grlo.

Dao si je nekoliko trenutaka da dođe k sebi, a potom nas prevrnuo - još uvijek smo bili povezani: ja na vrhu, on na leđima.

Podignula sam glavu da ga pogledam prije nego što sam ga obavijestila: - Znaš, u ovom ljubavnom pravilniku piše da se sve o čemu se ljudi slože tijekom seksualne manipulacije odbacuje nakon samog čina.

Opazila sam bijelu iskricu njegova osmijeha prije nego što me jednom rukom uhvatio oko struka i stegnuo, a drugu mi uvukao u kosu i približio mi lice svome dok me obavještavao: - Da, to je ako vodiš ljubav s normalnim tipom. Ako to radiš sa zajebanim, onda imamo drugačiji pravilnik.

To je istina, morala sam priznati.

- Pa i ja sam zajebana - podsjetila sam ga.

- Jesi - spremno se složio. Usput rečeno, iskreno sam vjerovala da on vjeruje u to. I to sam, na neki način, jako voljela kod njega. - Dakle, mali, imaš tu mogućnost u budućnosti.

Dobro je znati, a ovo je i nešto čemu sam se mogla unaprijed veseliti kad bude red na mene da nešto iskamčim od njega.

- Onda u redu - skrenula sam glavu u stranu. - Možda bi mi mogao objasniti s čim sam se ja to točno složila.

Jače me stegnuo rukom. Opustio je prste na mojoj lubanji, a ona bijela iskrica osmijeha na licu mu je utrнула.

- Znaš to, Sylvie - šapnuo je.

Bio je u pravu. Znala sam. Znala sam to još onda kad je on bio bolno svjestan toga da ja imam bazen, štalu punu konja, vrhunski auto, golemu kuću, kućepazitelja; sve mi je to priuštio usrani tatica, a da sam tad otišla s Creedom, on mi, ispočetka, ne bi mogao ponuditi ništa slično.

Nije me bilo briga. Bio je u pravu. To je zamka iz koje bih se izvukla, nakon njegova odlaska, i završila ravno u zatvoru.

Ali Creed je bio muškarac, pravo muško, još onda, i nije to gledao na takav način. Ni tad, a očito ni sad. Nikad nije htio da osjetim gubitak. Nikad nije htio da postoji razlog zbog kojeg bih požalila što sam se odlučila za njega. Bez obzira na sve moje priče i opetovane pokušaje uvjeravanja da meni takva sranja ne trebaju, on nije vjerovao u to. Bila sam mlada, a on se zabrinuo što pratim svoje srce i što bih mogla zanemariti razumna životna razmatranja koja bi stanja osoba uzela u obzir.

Tad je bio u krivu.

Ni sad nije bio u pravu.

- Znaš, ja sam sad jedna drugačija Sylvie - tiho sam izjavila.

- Znam, mala.

- Mogu se pobrinuti za sebe.

- I to znam.

Dobro, sad sam već bila zbunjena.

- Onda... u čemu je stvar?

- Moja kuća. Moj namještaj. Moja spremačica, tip koji održava bazen, vrtlar. Tvoje tijelo u mom krevetu - odgovorio je.

Nisam shvatila.

- Molim?

- Pobrinut ću se za tebe - odgovorio je. - Zarađivat ću za tebe.

Uh-oh.

Tijelo mi se ukočilo.

- Creede...

- Ti radi. Zarađuj. Uživaj. Bavi se svime što ti se sviđa. Kupuj mi neka sranja ako želiš. Ali ja ću biti prva violina zarađivanja, Sylvie.

- To je suludo - kazala sam mu.

- Pa na to si upravo pristala - rekao mi je.

- U redu, ali to je suludo.

- Nije.

- Jest - odvrtila sam. - Nemam više sedamnaest godina i ne ovisim o tebi, Creede.

- Dobro - rekao je tiho i osjetila sam kako se bliži ljutitom nestrpljenju. - Shvaćam te. Razumijem da smo izgubili sve to vrijeme. Razumijem da više nemaš sedamnaest i da se možeš brinuti za sebe. I razumijem da ti je to možda suludo, ali shvati i ti mene daje to ono što je meni jebeno *potrebno*.

Ovo je doista mislio. *Trebal*o mu je to.

Oh, Bože, kako su ga uneredili. Kako su *nas* uneredili. Sjebali su i vise od onoga što smo već znali.

Glas mi je postao blaži, a tijelo mi se opustilo uz njegovo, položila sam mu ruku na vrat i rekla: - To je bilo davno, dušo. I nakon toga sam živjela. Promijenila se. I ti također. Učinit ćemo ovo, ući u zajednički život. Shvaćam što mi želiš reći, ali oboje smo drugačiji, i to drugačiji na dobar način. Trebali bismo to prihvatiti i držati se toga.

- Ti se odričeš Charlene, klinaca, partnerove obitelji i Viteza da dođeš k meni. To je tvoj dio. Ostalo je na meni.

- Molim te, ne čini to.

Rekla sam to ishitreno, u glasu mi se iznenada osjetila tjeskoba koja je dopirala iz dubine, razdirala me, ostavljala pokidanu na komadiće, a ispod sebe sam još uvijek osjećala Creedovo krupno tijelo.

Nastavila sam: - Moj tata ti je to učinio. Moj tata nam je oduzeo sve te godine. Da, to je zajebano, ostaviti život u Denveru za sobom, ali radi se o tebi. Uvijek se radilo o tebi. Prešla bih preko Sahare samo da dođem do tebe. Nisam zalučena ljubavlju niti se ponašam glupo. Znam da će mi biti teško odreći se života u Denveru, ali ja nemam klince. Ne živim u ovakvoj kući. Nisam pustila korijenje. Postoje neke veze u mom životu, a ako su one dobre, onda nije bitno gdje si u ovom svijetu, one uvijek ostaju jake.

Nije poslušao ovaj drugi dio i to je bilo očito kad je izjavio: - Ti ne moraš osjećati krivnju zbog onog što su mi učinili oni seronje.

- Znam, na neki način - djelomično sam se složila. - Ali shvaćaš li ti odakle ja dolazim?

Creed se prebacio na stranu, odvojio nas, pa sam ja ležala na leđima, a on mi se oslanjao na bok i djelomično me prekrpio tijelom.

- Nema tu na neki način - zarežao je. - Ponio se kao pravi Bissenette onim što je napravio tebi i meni. Ne daj da te slome te noćne more koje imaš. Ti uopće nisi odgovorna za ono što mi se dogodilo.

Osjetila sam kako mi je tijelo počelo drhtati, a glas mi je bio tako slabašan i nimalo nalik na moj, kao da sam to bila neka druga ja kad sam ga podsjetila: - Htio si otići one noći. Ja sam te...

Prekrpio mi je usta krupnom rukom i nagnuo se glavom tako da sam vidjela samo nju ispred sebe. - On i njegovi šupci su me *mučili*. On te *prodao*, vlastitu jebenu kćer, da bi otplatio prokleti dug koji je jebeno *skrivio*. Pa i da mu nisi kći, Sylvie, to... sranje... je... *izopačeno*. Pa tko to radi? - upitao je.

Nije pričekao odgovor iako mi je odmaknuo ruku s usta i položio mi je na čeljust dok je nastavljao pričati.

- Takvo što učinili bi samo ljudi koji su ozbiljno sjebani u glavu. Ti nisi mogla imati jebenog pojma, kad si otišla od mene te večeri, što će mi se dogoditi idućeg jebenog dana. Donijela si pravu odluku, Sylvie, ako uzmemo u obzir kako smo stajali i što smo znali. Bila si dobra osoba, dobra kći, pokušala si učiniti pravu stvar i donijela si pravu odluku. On je bio kriv, mala. On je sve jebeno skrivio. Nemoj se opterećivati tim sranjem. Sjebat će te zauvijek ako tako učiniš.

Zurila sam mu u oči, i to dugo. Dovoljno dugo da se drhtavica primiri, pa sam duboko udahnula.

- U redu - šapnula sam.

Tijelo mu se opustilo do moga. - U redu.

- Dakle - započela sam sažimati. - Ja ti dajem Phoenix i život u pećnici nekoliko mjeseci godišnje. Ti mi daješ vrhunsku kuću s bazenom, ali možemo li ostalo zasad staviti sa strane? Da vidimo kako će nam ići.

Pričekao je trenutak prije nego što je promrmljao: - Mogu se nositi s tim.

Široko sam mu se osmjehnula i promrmljala: - Dobro.

Vidjela sam njegov širok osmijeh prije nego što je sagnuo vrat i dodirnuo me usnama.

Podignuo je glavu i šapnuo: - Moram se riješiti ovog kondoma, mala. Vraćam se odmah.

Kimnula sam na jastuku. Ponovno se prignuo da mi dodirne grlo usnama, a tad se počeo izvlačiti iz kreveta.

Stao je i osvrnuo se prema meni.

- Samo da ti kažem - započeo je - sve o ovoj kući, sve što je u njoj, odnosi se na mene i želju da omogućim samo dobre stvari svojim klincima. Apsolutno. Ali nemoj to krivo shvatiti, Sylvie. Dok sam gradio ovo i izgrađivao vlastiti život, meni se ni u najdaljem zakutku mozga nije pojavila želja da ti to ne bih poželio priuštiti.

Nakon ove bombe izvukao se iz kreveta.

Nisam imala odgovor na ovo, uglavnom stoga što sam ostala bez daha.

Duboko sam udahnula da dođem do potrebnog kisika i prevrнула se triput sa strane ovog masivnog kreveta. Okrenula sam se kukovima, položila stopala na pod, ustala i pružila ruku dolje. Navukla sam gaćice i košulju pa otišla do prozora.

Ozbiljno, pogled je bio jebeno *fantastičan*.

Osjetila sam kad je ušao u sobu, čula sam kako bosim stopalima tapka po podu, a tad sam osjetila kako me steže rukama.

Opustila sam se uz njegovo tijelo.

Upitala sam ga ono što sam htjela otkako sam stigla.

- Kako je prošlo s Chelle i klincima?

Tijelo mu se na sekundu ukočilo, baš kao i ruke, pošto je uzdahnuo i opustio se.

Ovo nisam doživjela kao dobar znak.

- Glavu gore: Kari ćeš se svidjeti, vjerojatno suludo. Odlučna je zavoljeti te. Na jedan nezdrav način uzbuđena je što se u mom životu pojavila žena.

Ove novosti su me iznenadile, pa sam se okrenula dok je još govorio, položila ruke na njegove i pogledala ga dok je on spuštao bradu da može vidjeti mene.

- To je, uglavnom, da napakosti majci. Nisam još dokučio što se to odvija između njih dviju, ali mislim da će s vremenom ono što glumi kako bi povrijedila majku postati iskreno i da to neće samo biti način da sjebe Chelle. Sad je tako, stvari tako stoje s njom.

- U... redu - polako sam se složila ne shvaćajući ni sama o čemu se radi. S druge strane, mene je maćeha uglavnom ignorirala, a ja sam joj uzvraćala na isti način. Živjele smo u istoj kući. Ona bi se lažno potrudila samo kad bi pomislila da će zbog toga dobiti nešto zauzvrat od oca. Većinom, još od moje rane mladosti, išla je svojim putem, a ja svojim.

Moja mama ju je opisivala kao spletkarošicu i pohlepnu sponzorušu, a to je dotična i bila, jer je radila kao tatina tajnica prije nego što se on razveo od moje majke i oženio njome. A ja sam mamu jako voljela, jer je tata posvetio život samim sjebanim stvarima, uključujući i sve što je bilo u njegovoj znatnoj moći da zagorca majčin život, pa i tako što će me odvojiti od nje. Činio je sve to dok ona nije kapitulirala i otišla u Kaliforniju. Prije toga nikad ne bih iskoristila maćehu da sjebem dragocjeno vrijeme s majkom. Nema šanse.

Ali, što je tu je. Kara Creed nije ista kao i ja. S tim ću se jednostavno morati nositi.

- A Brand je Brand - nastavio je prekidajući tijek mojih misli. - On svakoga voli. Kad sam mu ispričao o tebi, rekao je: 'Pa to je super i kul, tata.'

Creed se nasmiješio kad je ovo rekao i nastavio:

- Voli ljude. Društven je. Pričljiv. Gledao bi ljude u oči i smijao im se, čak i dok je bio beba. Kao moj tata. Tata je mogao i želio razgovarati sa svakim. Nikad nije išao onamo gdje nema prijatelja, a i kad ih ne bi bilo, on je bio takav da bi se sprijateljio. Brand je upravo takav.

To je zvučalo bolje, pa sam se nasmiješila i stisnula ga.

Izraz lica postao mu je zamišljen, a skrenuo je pogled s mog lica kad je promrmljao: - Chelle je sretna zbog mene.

Treptala sam. - Ponovi, što si rekao?

Oborio je pogled prema meni. - Nije sad skakala u zrak od sreće, ali istina je ono što si čula. Bila je sretna.

- Zezaš me - šapnula sam. Nisam imala dobar osjećaj oko ovog.

- Mala, tvoje ime je tetovirano na mojim leđima, a ona me voli bez obzira na to što sam je odbacio. Ti je ne poznaješ, nismo detaljnije razgovarali o njoj, ali ja sam ti rekao da je ona dobra žena. Kad to već kažem, onda mislim da je jebeno dobra žena. Zabavna, brižna, pametna, slatka. Jednom sam se sjebao i u pijanom govoru joj sve povjerio. Zna za jezero, dok, ogrlice, obećanja, zna cijelu našu prošlost. Ti si mi tetovirana na koži. Djeci sam dao imena koja si ti odabrala. To sranje, naše sranje, naša prošlost i poveznica bili su i ostali ekstremni. Ona to razumije bolje i od koga, osim mene i tebe, i ona me voli. Ne može me imati, ali može biti sretna što imam ono što mi je potrebno.

Dobro, on je muško, pa ne shvaća ta sranja, ali žene *nikako* ne funkcioniraju na ovaj način. Nikad.

- Dobro - rekla sam, ali mogla sam osjetiti u svom glasu da serem.

Zagrlio me jako i još više mi se približio licem. - Upoznat ćeš je i sama vidjeti. Ona nije poput drugih žena. Takva je Chelle.

- Hm - promrmljala sam i još uvijek samoj sebi zvučala neuvjerljivo.

Pažljivo me promatrao, a potom iskrivio usne prije nego što je promrmljao: - Možeš samo čekati, pa se sama uvjeriti u to.

Tomu se sigurno *ne* veselim unaprijed. Chelle *sigurno* nije sretna što me Creed pronašao.

Sranje.

Odlučila sam zašutjeti o tomu jer mi čak ni ova mumljanja nisu zvučala nimalo uvjerljivo.

Creed me stegnuo i rekao tiho: - Klinci kasnu zaspu, ali rekao sam im da sutra idemo u zabavni park, pa su se uzbudili u vezi s tim. To znači da će sutra rano ustati i prirediti pravi šou, izgarat će da se što ranije krene. Moramo sad u krpe da ustanemo prije njih i ispratimo te do hotela prije nego što se opet ovdje pojaviš.

- Dobro - šapnula sam.

Počela sam se odmicati, ali me opet stisnuo ne puštajući me, pa sam ga pogledala.

- Ovo sranje, hotel, to što smo razdvojeni i što se moraš rano izvlačiti... hvala ti što to činiš za moje klince, mala - rekao je tiho, a ja sam nagnula glavu u stranu, privukla mu se bliže i čvrsto ga držala.

- Što god treba, Creede.

Ozbiljno sam mislila.

Creed je to znao.

Znala sam jer mu se izraz lica izmijenio. Pomaknuo je glavu. Približio mi je usta i ljubio me duboko i slatko.

Pustio me kad je podignuo glavu, uhvatio me za ruku i poveo nas do kreveta na koji smo oboje legli, a potom me ušuškao pokraj sebe,

- Volim te, Sylvie - promrmljao mi je u tjeme.

- I ja tebe volim, Creede - promrmljala sam mu na koži ključne kosti.

Još jednom me stegnuo rukama, a ja sam uskoro, na svu sreću, zapala u san bez snova. Creed me ušuškao u postelju.

Creed

Creed je otvorio oči i vidio sunce u zoru, osjetio je Sylvie u svom zagrljaju, krevetu, kući.

Duboko je udahnuo nadimajući prsa i dodirujući meku kožu svoje žene, njezino meko tijelo. Prepustio se tim osjećajima i uživao u ljepoti.

Doživljavao je duge trenutke tišine, sam pod slabašnom svjetlošću zore, držeći napokon svoju Sylvie u zagrljaju. Pogledao je budilicu na noćnom stoliću.

Tad se pažljivo pomaknuo odmičući se malčice kako bi mogao zuriti u nju. Gusta i duga kosa splela se na njegovu jastuku, a profil joj je izgledao opušten od sna.

Creed ju je promatrao.

Ovo nije prvi put da je to činio otkako mu se vratila. Zapravo, svaki dan je to radio.

Svaki dan.

Štitio joj je leđa i pazio na nju dok je ležao uz još uspavanu Sylvie. Njegovu malu, slatku, zabavnu i brižnu Sylvie koja nema pojma koliko je prekrasna. Njegovu Sylvie kojoj su nada i ljubav bile ispisane preko cijeloga lica. I eto je ovdje, spava tik do njega. Nestalo je onih oštrih rubova i obrane, sad je bila sva meka, sva lijepa, sva od sjećanja na onu njegovu Sylvie.

Kazala mu je da je stara Sylvie nestala. Nije joj rekao da je u krivu i nikad joj to neće ni reći. Imao je novu Sylvie, a u trenucima prije nego što otvori oči i započne dan, imao je također i onu staru.

A dolje niz hodnik klinci spavaju u kući na brdu, daleko od jebenog Kentuckyja i tamo zakopanih uspomena.

Tako je Creed dobio sve.

Sve.

Podignuo je ruku da joj obujmi obraz i potom razmakne kosu s lica. Pratio je kako joj se izrazi lica mijenjaju, kako joj oči trepere. Pomaknuo se do njezinih leđa. Opazio je sjaj zelenog kamenčića na vratu i duboko u sebi doživio tu ljepotu.

- Zar je već vrijeme za ustajanje? - upitala ga je glasom mekim i hrapavim od sna.

Creed joj je uvukao prste u kosu, primaknuo je svojim prsima, a potom joj položio ruku na rebra i ispod grudi dok je kimao glavom.

- Kvragu - promrmljala je izvijajući leđa da se malo protegne. Kliznuo joj je rukom između grudi, preko prsa do lančića na vratu, gdje je stao i omotao ga oko kažiprsta.

- Opet si to učinila - promrmljao je, a ona je trepnula.

- Što sam učinila? - upitala je.

- Probudila se pokraj mene, u mom krevetu, u mojoj kući. Opet si to učinila. - Dovršio je kad su joj se obrve skupile: - Moja Sylvie, ona koja smišlja i ispunjava snove.

Izraz lica postao joj je blag. Nada i sreća zaiskrile su joj u očima i tu je opet imao sve. U takvim mu se trenucima vraćala. Njegova Sylvie, njih dvoje, zajedno u krevetu.

Da, imao je sve.

Sve.

Ili će tek imati kad je poljubi u usta.

Zato je krenuo i sagnuo glavu nježno je povlačeći za lančić prema sebi.

Sylvie se podignula, susrela ga na pola puta i to je bilo to. Tucker Creed je imao sve.

Apsolutno sve.

Jebeo *napokon*.

Sylvie

- Sranje, nervozna sam - šapnula sam.

Bilo je rano. Stajala sam grleći Creeda na ulaznim vratima, on je upravo završio s poljupcem kao svojevrsnim rastankom, „svojevrsnim“ kad uzmemo u obzir da ću se vratiti za manje od dva sata.

- Nemoj biti - odvratio je šapatom.

- Klinci me vole - nastavila sam šaptati. - Ali što ako oni budu, na primjer, jedino dvoje koje sam upoznala koji će me smatrati gubitnicom?

Creed se široko osmjehnuo i stegnuo me rukama. - Zavoljet će te, Sylvie. Kunem ti se Bogom. Ne brini se.

Uvijek mi je bilo drago vratiti se u Creedov zagrljaj. Osjetila bih se sigurnom na način koji nisam iskusila još otkako sam ga izgubila.

Tad jednostavno nije upalilo.

- Creede...

Iznenada me pustio i obujmio mi glavu i lice objema rukama, veće bio blizu, dijelio nas je samo dah.

- Moji klinci nisu glupi - izjavio je dok sam mu ja zurila u oči.

- Nisam to ni rekla. To si ti pretpostavio. - *Još uvijek* sam šaptala.

- Mala, oni su vidjeli moju tetovažu.

Udahnula sam.

Nastavio je govoriti.

- Nije im promaknulo da sam sve glumio s njihovom mamom, i to ne samo zato što smo se razveli. Klinci osjete takva sranja. Vjeruj mi. Nije im promaknulo ni to da stvari u mom životu nisu krenule bolje nakon našeg raskida, a neće im promaknuti ni to da si ti ta čije je ime tetovirano na mojoj koži i da sam sad jebeno sretan. Jednoga dana, kad budu stariji i kad te budu bolje poznavali, kad se budu mogli nositi s dijelom priče koju ćemo podijeliti s njima, mi ćemo im reći. Oni će to shvatiti i bit će sretni zbog nas. To je ljubav, Sylvie. To je obitelj. Ja to nisam poznao jer nisam odrastao s tim. Ni ti to nisi upoznala. Ali, otkad imam djecu, ja sam to shvatio. Na promjenu se možda treba naviknuti, a ne kažem da ta cesta s vremenom neće postati krivudava. Znam samo da me klinci vole i da će me vidjeti sretnog, pa će, samim tim, voljeti i tebe, ako ništa onda zbog toga što si me učinila sretnim.

Dobro, sad sam se već bolje osjećala.

- U redu - tiho sam se složila.

Creed je lutao pogledom po mojem licu, a potom kliznuo rukama s obje strane vrata prije nego što mi je nježno odvratio: - Jedva čekam da ti to pružim.

- Što da mi pružiš?

- Obitelj.

Srce mi je zatreperilo i to nije bio loš osjećaj. Ni najmanje.

Nastavio je.

- Samo pričekaj, mala. Nisam živio slobodno i lako. Nisam se osjećao u potpunosti živim. Ne bez tebe. Ali imam klince i nešto za što se isplati živjeti, raditi i nastaviti. - Pomaknuo je palce i prelazio mi njima preko čeljusti dok mi se nije obratio hrapavim glasom: - Sad imam sve.

Isuse, ubijao me.

- Prekini ili ćeš me rasplakati kao kakvu curicu, a ja nikad ne plačem poput balavice, osim kad sam doznala da mi je tata još veći seronja i da je vlastitim rukama mučio muškarca kojeg volim od svoje šeste godine. Osim toga, postajem razdražljiva od plakanja. Ne treba mi to da budem razdražljiva tri sata prije sastanka s tvojim klincima. Shvaćaš?

Široko se osmjehnuo i promrmljao: - Shvaćam.

- Dobro - uzvratila sam mumljajući.

Naslonio se i prignuo glavu da me poljubi u tjele prije odlaska.

- Hajde, mala.

- Dobro, Creede.

Podignula sam se na vrške prstiju i dodirnula usnama njegove. Pustio me. I ja sam pustila njega. Otvorio mi je vrata i ja sam prebacila naramenicu torbe preko ramena prije nego što sam izašla u onaj klimatski kotao.

Bože. Još nije ni osam sati, a temperatura je već sigurno trideset osam.

Osvrnula sam se preko ramena dok sam šetala prilazom i dok me vrućina napadala sa svih strana.

Creed me gledao dok šećem i smiješio se.

Iznenada nisam osjetila nikakvu vrućinu.

Podignula sam ruku i pozdravila ga pokretom prsta dok sam trčkarala prema autu, osjećajući kako mi duga kosa leprša preko ramena i leđa.

Ušla sam u svoj unajmljeni auto i odvezla se da se istuširam i pripremim za susret s Creedovim klincima i osvježenje u zabavnom parku s bazenima usred nepodnošljive vrućine.

Creed je stajao na ulaznim vratima dok sam odlazila paleći klimu u autu, ne skidajući pogled s mene.

I sve vrijeme smiješio se.

Knjigoteka

16. POGLAVLJE

SVAKAKO

Hladan jesenji dan u Kentuckyju, prije sedamnaest godim. Creed ima dvadeset dvije godine, Sylvie sedamnaest...

Creed je odvojio usta od mojih.

- Sylvie, mala - promrmljao je.

Kad sam se odvojila od njegovih usana, krenula sam prema vratu, ne znam zašto sam to učinila, tako je ispalo, i vrškom jezika liznula sam mu kožu.

Oh, Bože.

Preljep okus.

- Sylvie!

Kad sam čula taj oštri i grubi ton, spustila sam glavu na deku koju je Creed raširio po travi, pod stablima pokraj jezera, i pogledala mu zgodno lice.

- Molim? - šapnula sam i zazvučala zadihano.

Zurio je u mene, a onda sam osjetila kako mi stavlja ruku na obraz, prelazi mi palcem preko usana i šapće: - Pusti me malo, mala.

Drhtavo sam udahnula nastojeći primiriti srce da ne lupa tako mahnito.

Nisam ga htjela pustiti. Htjela sam ga i dalje ljubiti. Ne, željela sam da *on* ljubi *mene*. Htjela sam da me nikad ne prestane ljubiti.

Da bude zauvijek.

Toliko se dobro ljubio, to je jedna stvar. Drugo, to je bio Creed i on je sad konačno postao moj.

Nisam imala pojma da mi se na licu vidjelo kako ne želim samo poljupce, nego nešto više. Doznat ću to, na neki način, kad on odmakne glavu, obori je i gurne mi lice u vrat.

- Jebote, ubijaš me.

To nije zvučalo dobro.

- Ja... ja... - Gutala sam pljuvačku. - Zar sam nešto krivo učinila? - šapnula sam.

Podignuo je ruku i ponovno mi objumio lice dok je istodobno odmahivao glavom. - Ne, ljepotice. Ne, mala - nježno me uvjeravao. - Možda bismo se samo trebali malo odmoriti od ovih ljubakanja po vratu.

To nije bio prijedlog koji mi se sviđao, ali ja sam napokon shvatila.

Napaljujem ga.

Oh, moj Bože! Tuckeru Creedu se diže na mene!

Mene!

Sylvie Bissenette!

Oh, moj Bože!

I on je mene također volio ljubiti. Nije bilo kao što sam ja mislila da će mu se svidjeti. Bilo je... *istinski*. Možda jednako kao što sam i ja njega voljela ljubiti.

Opa!

To mi se svidjelo.

Pokušala sam ne smiješiti se široko, ali nisam baš uspjela. Shvatila sam to kad je usmjerio pogled prema mojim ustima, a usne su mi ostale u čudnom položaju, baš kao što sam imala čudan osjećaj u trbuhu, pa sam se ugrizla za usnu.

Pogledao me u oči i suho promrmljao: - Vidim da moja mala shvaća o čemu se radi.

- Hm... - promrmljala sam, a on se široko nasmiješio.

- Da, ona shvaća to - nastavio je mrmljati približavajući mi se licem. - Shvaćam da ti se sviđa to što mi možeš učiniti, ali znaj da je to dobar osjećaj kad si tako uzbuđen. Što se muških tiče, nekad može poći po zlu. - Već je predvidio kakvo će biti moje pitanje, pa je malčice uzdignuo bradu prije no što je odmahnuo glavom.

- Neću ti objašnjavati. Sad neću, mala. Možda kasnije. Ne sad.

- Okrenuo se na leđa povlačeći me za sobom tako da sam djelomično ostala na boku, djelomično na njemu, a onda je podignuo ruku da mi skloni kosu s lica prije nego što mi je predložio: - Porazgovarajmo nakratko.

Meni je ljubljenje bilo draže, ali mogla sam i ovako.

Zato sam se složila: - Dobro.- Tad sam mu pažljivo promotrila lice i prepustila se onoj atmosferi koja će uvijek postojati između mene i Creeda. - Je li sve u redu s tvojom mamom?

Pomaknuo mi je ruku s kose. Podignuo je torzo i uspravio se na lakte iza leđa iako sam mu stajala u blizini. Kad se smjestio, okrenuo je vrat kao da se želi riješiti napetosti u mišićima.

To je često činio kad bih mu spomenula mamu.

Opet je živjela s njim. Odselila se s jednim muškarcem, a onda su se posvađali i sad se vratila. To se, nažalost, često događalo. Pronašla bi ljubav svog života, izlazila nekoliko tjedana, odselila se i opet vratila kad bi stvar postala gorka. Ponekad je ne bi bilo nekoliko dana. Nekad, kad bi Creed imao sreće, trajalo je mjesecima.

Ovog je puta trajalo mjesecima.

Sad je završilo.

Creed nije volio da mu se mama vraća kući zato što mu se nije posebno sviđala. Nije to volio ni stoga što onda ne bih mogla doći navečer, jesti s njim, gledati televiziju i ljubiti se na kauču prije nego što bi me otpratio u šumu do mog auta koji bih parkirala na starom napuštenom puteljku koji više nije vodio nikamo.

Nadalje, nije mu se sviđalo ni to što se ona uopće nije promijenilo. Previše je pila, nije joj smetao nered, a za sobom ne bi čistila.

Znala je biti gadna kad bi se vratila, pa mu se ni to nije sviđalo. Nije shvaćala da postoji samo jedan Brand Creed. Nakon svih tih pustih godina, još uvijek nije naučila prihvatiti gubitak i nastaviti dalje sa životom. Samo je i dalje osjećala bol i iživljavala se na svemu oko sebe.

Na kraju krajeva, svako je malo mijenjala poslove, sad nije radila, a Creed jest u mjesnoj tvornici guma. Bio je u sindikatu, rekao mi je, i plaća mu nije bila loša (to nikako nisam

shvaćala, ali sam mu vjerovala). Nitko ne želi raditi kao pas, doći kući i gledati kako ti majka troši plaću na piće dok pravi nered oko sebe i lupa te štapom (to sam *i te kako* shvaćala).

Creed mi je rekao da njegov otac zapravo nije ostavio kuću majci u oporuci, on ju je naslijedio kad je navršio osamnaestu. I tako joj je mogao reći da ode, izbaciti je.

Ali Creed nije bio takav.

Bio je Brandov sin od glave do pete. Nije imao zloće u sebi, čak ni prema majci koja nikad nije bila dobra prema njemu ni prema bilo kome drugom.

- Ne, Sylvie, to nije dobro - odgovorio je.

Počela sam se po nosu.

Široko se osmjehnuo.

Prestala sam se češkati po nosu i uzvratila mu podjednako širokim osmijehom.

Tad sam se još više stisnula uz njega. - Kad bih barem mogla učiniti nešto - rekla sam tiho, i ozbiljno sam mislila. Žarko sam to željela.

- Ne možeš, mala - tiho mi je odvratio. - Takva mi je sudbina.

- Neće uvijek biti tako - kazala sam mu, a on me pogledao u oči prije nego što se pomaknuo iza mene.

- Meni se čini da će tako uvijek biti.

- Nema šanse - rekla sam mu odlučno, a on me ponovno pogledao dok sam nastavljala: - Idemo kad navršim osamnaest. Upadamo u tvoj kamion i *idemo*. Vozit ćemo se sve dok ne pronađemo neko mjesto koje će nam se svidjeti, a onda ćemo tu stati i izgraditi život bez tvoje majke. Bez mog tate. Kupit ćemo kuću, imat ćemo djecu i nitko nas neće poznavati. Nitko neće znati da sam ja Sylvie Bissenette, od onih *poznatih* Bissenettea, a nitko neće znati da ti imaš ikakve veze s Winonom Creed. Bit ćemo samo Creed i Sylvie. Samo ja i ti.

Creed je lagano trznuo glavom u stranu, pogled mu je postao blag, ali u njemu je titrala žarka iskra kad me nježno upitao: - Želiš klince?

- Dvoje. Dječaka i djevojčicu - odmah sam odgovorila.

- Imamo plan - promrmljao je gledajući me blago i žarko podižući kutove usana.

- Aha - široko sam se osmjehnula.

- Imena?

- Kara za djevojčicu. Brand za dječaka.

Usne su mu se primirile, nestalo mu je blagosti u očima, a ona iskra postala je još intenzivnija.

- Brand? - šapnuo je.

- U čast tvoga tate - uzvratila sam šapatom.

Zurio je u mene. U mene je prodirao njegov žarki pogled, sjao je duboko i grijao me slatko, kao da nije jesen i hladno, nego ljeto i sjajno sunce koje me grije.

- Teško je - promrmljao je.

- Što? - upitala sam.

- Teško je ne poljubiti te - objasnio je, a ja sam osjetila toplinu u trbuhu.

I to mi se svidjelo.

Ugrizla sam se za usnu.

Creed mi se široko osmjehnuo zadirkujući me. - Dakle, bar se tako nadam, da si mene izabrala za taticu kad si se već odlučila za ime Brand.

Ovo je bila tako glupa izjava da sam prestala gristi usnicu, pogledala ga suženih zjenica i udarila ga po ruci.

Prasnuo je u smijeh, podignuo se na laktove i ovio ruke oko mene. Prevrnuo se, a ja sam ostala ležati uglavnom na boku.

Voljela sam ležati na njemu.

Ovo mi se još više sviđalo.

Zato sam prestala osjećati se razdražljivo. Podignula sam ruku i odmaknula mu kosu koja mu je pala preko čela. Čim sam spustila ruku, kosaje opet pala, a ja sam se samo mogla nasmijati.

- Znaš li ti što je ljubav? - upitao me, a ja sam skrenula pogled s kose na čelu prema njegovim očima.

- Ja... - ponovno sam progutala pljuvačku. Tad sam ga pogledala u oči i šapnula: - Da. Znam. Znam što je ljubav, Creede.

Osjetila sam kako mu se topla i krupna ruka svija na mom obrazu, a tad mi je ponovno prešao palcem preko usana. Pratio je gibanje prsta dok je odgovarao: - I ja znam, mala. - Pogledao me u oči. - I te kako znam.

Uzdahnula sam.

Creed je sagnuo glavu da nam se usne spoje prije nego što se, nažalost, odmaknuo.

Učinio je to, a menije srce jače zakucalo kad je šapnuo: - Kara i Brand. Sviđaju mi se ta imena.

Osjetila sam da mi je pogled postao blaži kad sam mu uzvratila šapatom: - Dobro.

Knjigoteka

17. POGLAVLJE

Sadasnjost...

Bila sam jedna od onih koji priznaju da su u krivu kad pogriješe.

Tada, dok sam plutala na cijevi umjetne i spore rijeke parka Wet 'n' Wild u Phoenixu u Arizoni, nakon borbe vodenim pištoljima s Creedom, Brandonom i Karom, nakon spuštanja širokim toboganima (uključujući i onaj koji su klinci zvali „zahodskom školjkom“, zbog snažne pumpe koja je ljude ubacivala u vir)... tad sam *obožavala* Phoenix.

Preplanula sam.

Vratio mi se moj čovjek.

I bio je u pravu: imao je odlične klinge.

Nakon upoznavanja Kare i Branda, iznenađenja su samo navirala.

Prvo je činjenica da sam očekivala da će izgledati poput Creeda. Mislila sam da zajebani geni mogu nadvladati i prevladati u gotovo svakom slučaju.

Nisu toliko nalikovali Creedu. Zajebani geni očito znaju malo uzmaknuti da neke druge karakteristike stvore vrhunaravno biće.

Drugim riječima, klinci su mu bili prekrasni!

Kara je imala gustu, sjajnu, dugu, ravnu smeđu kosu i vitko, visoko, gotovo dječjačko tijelo dvanaestogodišnje djevojčice. Obrve su joj bile savršene, tamne i izvijene, a crte lica, koje su još uvijek bile djevojačke, s tim da će se očito razviti u pravu zrelu ljepotu, uopće nisu sličile na Creedove. Možda su Chelleine, a možda Karne. Što se Brandova izgleda tiče, to nisam mogla raspoznati.

I Brand je imao gustu tamnu kosu, a bio je visok i građom posve nalikovao na oca iako je imao tek deset godina. Crte lica nisu mu sličile ni očevim ni sestrim, pa su i one također ili majčine ili Brandove.

Na svu sreću po njih, oboje su naslijedili Creedove neobično svijetle plave oči, a kad uzmemo u obzir tamnu kosu i preplanulu put (koja je upućivala na to da nisu toliko neskloni suncu kao ja), njihove su oči bile predivne. Bile su ljepše od Creedovih, a ja bih rekla da je to nemoguće, da ih nisam vidjela.

Drugo iznenađenje bilo je Creedovo ponašanje kao roditelja.

Mi nismo odrasli s dobrim uzorima, pa kad me on htio upoznati s klincima bez posebnog uvoda, pomislila sam da je ležeran i opušten tata. Možda mi se učinio, moram to priznati, *previše* ležeran i opušten.

Nije bio takav.

Zaboravila sam da je Creedu tata umro kad je on imao deset godina, pa je bilo dovoljno vremena da taj Brand Creed ostavi svoj pečat na sinu. Iako nikad nisam upoznala Creedova oca, bilo je očito da se on tako ponio prema njemu.

Creed nije bio previše strog, ali nije bio ni onaj vikendaški tata koji razmazi djecu kad ima priliku provesti vrijeme s njima i koji zaobilazi sva sranja što se pojave. Primijetila sam to kad nije htio popustiti Kari koja je odmah htjela otići u darovni dućan, čim je stupila

nogom u park. Nije popustio ni Brandu kad je ovaj htio naručiti toliko hrane za ručak da bi mogao nahraniti vojsku. Creed se nije ponio kao kreten. Odbio ih je mirno i obzirno. Ali i odlučno, jer su ga klinci odmah poslušali, očito je to bila norma.

Dalje, oni su sami spakirali svoje stvari u torbu i odnijeli ih do auta, a Creed im nije morao napominjati da to učine. Bili su pristojni, a kad je Kara zaboravila zahvaliti konobarici koja nam je donijela pića, Creed ju je smireno, ali znakovito i očinski pogledao, što je predstavljalo brz lijek za njezinu nepažnju u pristojnom ponašanju. Kad mi se učinilo da će izbiti svađa na stražnjem sjedalu dok smo se vozili prema zabavnom parku, samo je trebao tiho i ozbiljno reći: „Prestanite... odmah“, i koškanje se odmah završilo. Raspoloženje na stražnjem sjedalu nije postalo vedro, ali su se prestali svađati.

Creed, koji je imao jednako loš rječnik kao i ja, također nije prostačio pred djecom. Iako me nekoliko puta u javnosti držao za ruku, očito mi je htio prenijeti poruku (i zahvalna sam mu na tomu) da javna iskazivanja pažnje treba držati na doličnom minimumu.

Nisam očekivala da će Creed biti loš tata. Jasno mi je dao do znanja da voli svoju djecu i da su ona golem i važan dio njegova života, a svaki tata koji tako osjeća ne može biti u potpunosti loš.

Nisam očekivala da bude baš *tata*, da pokazuje ljubav i brigu dok ih istodobno vodi čvrstom rukom.

Moram priznati da mi se to svidjelo.

I, da kažem istinu, mislila sam da Creed previše optimistično i s nadom (ne s razumom) očekuje njihovu reakciju prema meni.

Tu sam također pogriješila.

Čim sam ga upoznala u Creedovoj kući, Brand je bio upravo onakav kako ga je Creed opisao. Otvoren, prijateljski raspoložen, ali i pričljiv. *Vrlo* brbljav. Mali je imao puno toga za reći, na svu sreću, većinu je vremena to što je govorio bilo zanimljivo i baš duhovito.

Kara je bila ista, samo što nisam znala toliko toga o njoj, nije bila toliko luda za svim ovim. Izgledala mi je iskrena, ali i na oprezu.

Bilo je očito da oboje obožavaju tatu, iako me to nije iznenadilo.

Jedino sam malo stala kad sam vidjela da bi se Karino obožavanje oca *moglo* opisati kao mahnito. Sjalo joj je iz očiju i odražavalo joj se na licu. Voljela ga je i očito joj je nedostajao, ne u smislu posla u Denveru, nego u smislu da ga ne može vidati svakodnevno. Ona nije bila razmažena tatina princeza, ali nešto tu nije štimalo, jednostavno nije bilo u redu, a dio problema ležao je u tomu što mi se činilo da Creed to ne primjećuje. Ili se samo ponašao normalno nadajući se kako će joj time pomoći da to prebrodi.

Bez obzira na sve, nisam se mogla raspitivati dok je ona u blizini. A kad god bi se Creed našao pokraj mene, tu je bila i Kara. Brand je bio samostalan, radio je po svojoj volji, brzo nalazio vršnjake s kojima se može sprijateljiti i igrati, a Kara se držala za oca kao priljepak.

Zato sam ušla u umjetnu rijeku, kako bih pružila Kari priliku da bude s ocem bez mene u blizini.

Imala sam naočale i pogledala prema suncu, opazila sam da se bliži kasno poslijepodne. Nisam točno znala, ali pretpostavila sam da sam prilično dugo ostala u toj rijeci. Creed je tijekom ručka brzo došao na ideju da pripremi rezance za nas četvero kad se vratimo kući za večeru. Ja sam nakon parka trebala otići u hotel, ali Creed je iznio „prijedlog“ na takav način da se nisam mogla usprotiviti. Bilo je istodobno prefrigano i slatko jer je htio da ostanem s njim, ali i da provedem više vremena s klincima.

Kad je to rekao, shvatila sam da je jedan dan u Wet 'n Wildu sa mnom u blizini posve dovoljan.

Creed se očito nije slagao s tim.

Creedovi rezanci očito su bili poslastica zbog koje su klinci spremni nositi se sa svime, pa čak i s tatinom novom „curom“ na večeri, to sam dokučila kad su se entuzijastično složili s njim. Nisam znala što ti rezanci znače, ali sam bila svjesna toga da ćemo zbog njih morati svratiti u dućan. Zato sam došla do zaključka da je gotovo s izležavanjem u rijeci, da moram dignuti guzicu i pronaći Creeda i klince.

Dok sam plutala zavojitim dijelom, otkrila sam da ga ne moram tražiti jer je on već stajao pred ulazom i uživao u blagom toku vode. Prekrižio je ruke na prsima. Kosa mu je bila mokra i ovijala mu se oko vrata dok se sušila. Plave kupaće hlače s bijelom crtom i plave japanke bile su jedine stvari koje su pokrivala njegovo prekrasno, visoko, dobro oblikovano, preplanulo i zajebano tijelo širokih ramena.

Usput rečeno, loše su ga pokrivala te hlače jer su mu u struku nisko padale i savršeno prijanjale uz ravne i oblikovane trbušne mišiće, a taj struk i oštro ocrtani kukovi koji vode do unutrašnjosti hlača potaknuli bi svakoga tko ima vaginu da se upita do čega vode. Na svu sreću, samo ja i moja vagina znat ćemo te detalje.

Pažljivo sam ga promatrala i osjetila drhtaje na sva četiri jaka mjesta da je to prkosilo čak i vrućini u Phoenixu.

Pogledao me u oči. Lice iza sunčanih naočala nije odavalo ništa i ja sam ga gledala kako podiže ruku i upire prstom prema meni, a potom se okreće i savija ga. Jednom.

Osjetila sam još više drhtaja i bradavice su mi se ukrutile.

Zurila sam u njega i krenula u njegovu smjeru misleći o dvjema stvarima.

Prvo, nitko od Richarda Scotta ne bi se usudio saviti prst i pozvati me tako, a jedino se Richard izvukao jer je bio seronja koji me redovito tukao. Nakon njega slomila bih prst svakome tko bi to pokušao, a ne bih poslušala takvu zapovjedničku i arogantnu naredbu bez riječi.

To se ne odnosi na Creeda. Oh, ne. Gotovo sam očajnički poskočila prema njemu.

Drugo, cio, od glave do pete je moj, sve je njegovo moje, a svaka ženska od šesnaest do šezdeset u blizini buljila je i htjela da to bude njezino.

Ne samo to, tako je uvijek bilo i uvijek će biti.

Nisam zadrhtala kad sam se toga sjetila. Osjetila sam toplinu koja nije potjecala od ovog sunca u Phoenixu, nego od mog sunca koje se usmjerilo točno prema meni iza Creedovih naočala.

Spremala sam se na odlazak i izlazak iz cijevi kad se pokraj tate pojavila Kara u slatkim bikiniju. Toplina je postala još izraženija kad je Creed skrenuo pogled s mene, usmjerio ga prema curici, uputio joj nježan osmijeh i posve prirodno joj prebacio ruku preko ramena.

Da, bio je dobar tata. Volio je svoju curicu. Volio je svoje klince.

Izašla sam iz vode. Ponovno me pogledao, a ja sam ostala bez zraka u plućima kad sam opazila da mu nježan smiješak još titra na usnama. Njegovo ogrubjelo i ožiljkom prekriveno lice bilo je opušteno, a zadovoljstvo je izbijalo iz svake crte.

I on je mene volio.

I bio je sretan.

Tucker Creed nikad nije proveo dan poput današnjega, nikada, nikada u svom životu, pa čak ni onda kad smo bili samo ja i on.

I to ga je usrećilo.

Dakle, neka budu rezanci, a ja ga neću kazniti zbog toga što je izvukao rješenje ovako brzo iz rukava.

Prišla sam njemu i Kari osmjehujući se i nastojeći zanemariti mokre, ali još uvijek vrelе pločice bazena koje su mi pržile stopala. Pitala sam se gdje sam to ostavila japanke kad sam stala ispred njih.

Odmah mi se obratio dubokim i ugladenim glasom s natruhama grubosti.

- Vrijeme je da pođemo kući.

Kući.

Nikad to nisam imala. Nikad, nikad u životu, pa čak ni onda kad smo bili samo Creed i ja.

Osmijeh mi je postao još širi.

- Svi su oni govorili; „Prevruće je“, a ja sam govorio: „Čovječe, pa nije toliko vruće.“ Osjeti se povjetarac. Otići do parka prava je šetnja za mene. Mogao bih trčati po toj vrućini. Mogao bih spavati usred te vrućine.

Brand i ja sjedili smo uz Creedov šank, Brand je govorio sto na sat dok su Kara i Creed pripremali nešto što su nazvali „picuki“ Opisali su mi taj picuki, a mene je šokiralo što nisam čula za postojanje tog fenomena i imala priliku često uživati u njemu. Uzme se tijesto za kolače, ubaci u kalup, pri dnu se izbuši rupa u tijestu, onda se peče, ali ne previše, potom se u rupu ubaci gomila sladoleda i jede se izravno iz pećnice. Ako želiš nešto još slasnije, objasnila mi je Kara, možeš to napraviti i s tijestom za mafine.

Vidiš?

Fenomen. Ukusan i genijalan. Ispalo je dobro kao što je zvučalo, mogla bih pripremiti jedan i pojesti ga svake večeri.

Jedva čekam.

Rezanci su bili hit. Shvatila sam da sam ih već jela u restoranima, ali nikad mi nije palo na pamet pripremiti ih kod kuće. S druge strane, Creed je uvijek bio majstor u kuhinji. Naučio je kuhati iz nužde jer mu mama nije kuhala i uvijek je imao dara za to.

Ja sam naučila kuhati pod Richardovim bičem i zato sam to izbjegavala. Mogla sam kuhati, i to dobro. Samo sam mrzila provoditi vrijeme u kuhinji jer me to podsjećalo na Richarda. To nikad nije bilo dobro.

Kupovina s Creedovima prije rezanaca ispala je pravi šou. Djelomično zbog toga što je Brand još uvijek bio pun dojmova iz parka, a i nas je povukao taj njegov val, bio je potpuno šašav i zbijao je šale toliko loše da je ispalo jako smiješno.

Ali Creed je taj koji nas je bacio na koljena kad se u prolazu neobjašnjivo počeo grohotom smijati, toliko nekontrolirano da nije mogao ni progovoriti. Pokazao je prema DVD- ima u središtu prolaza na kojima je pisalo „Obiteljski filmovi“, a zapravo se radilo o dokumentarnima o prirodnim katastrofama i masovnim ubojicama. Očito smo svi vidjeli smiješnu stranu toga i pridružili mu se u cerekanju. Trebalo nam je deset minuta da se priberemo i nastavimo dalje s obzirom na to da su i Brand i Kara nastavili dodavati naslove koji bi trebali biti pridruženi takvim obiteljskim filmovima, kao na primjer iscrpan uvid u Treći Reich (Karina ideja, čak je upotrijebila ovo „iscrpan uvid“) ili španjolska inkvizicija (Brandova ideja).

Kad smo se vratili kući, meni je baš bilo kul provoditi vrijeme s Creedom i klincima. Osjećali su se ugodno iako su provodili samo vikende, a osjećala se i ona vrhunaska obiteljska vibra. Bilo mi je savršeno što je Creed posjeduje, a bilo je savršeno i osjetiti je.

Nisam bila dio toga. Bilo je još prerano. Ali oni su me prihvatili i to je bio i te kako lijep osjećaj.

Kad smo odbacili stvari, istuširali se i odjenuli, došlo je do prirodne podjele rada. Kara je pomagala tati u kuhinji na tako izvježban način da sam znala da su to često radili, a Brand me zabavljao.

Pojeli smo rezance i nastavljali s desertom dok me Brand obasipao pričama o svojim rođacima (Chelle je imala brata i sestru, oboje su imali djecu) koji su došli na ljetne praznike iz Mainea i nikako se nisu mogli nositi s vrućinom. Brand je smatrao da su prave tetkice zbog toga, a on se ponosio, kao netko rođen u Phoenixu, da to može podnositi bez kapi znoja (doslovno).

- Sine, nisu tetkice - ubacio se Creed dok je Kara izvlačila picuki iz pećnice, a Creed dobacivao vruću podlogu na šank ispred Branda i mene. - Jednostavno nisu navikli na to - dovršio je.

- Da, ali oni su se žalili baš... *mного*. Kao... *sve vrijeme*. To ti je definicija tetkice - usprotivio se Brand.

- S tim se moram složiti - promrmljao je Creed, a i ja sam se u tišini složila.

Kara je odložila picuki na vrelu podlogu. Creed je otvorio hladnjak da izvuče sladoled, dok sam ja zurila u picuki i zapisivala u svom mozgu da mi je prioritet otići do King Soopersa i kupiti tijesto i sladoled kad se vratim kući.

- Apsolutno - promrmljala je Kara nakon oca, pružajući ruku prema žlicama. - Prevrúće je. - Oponašala je podrugljivo. - Osjećam vrućinu kroz cipele. - Pogledala me dok mi je pružala žlicu i nastavila: - Mi se ne žalimo da je ocean preslan kad im odemo u posjet.

Brand je zaroktao od smijeha prije nego što je rekao: - Ocean je preslan. Ovo ću *i te kako* iskoristiti kad opet odemo u Maine.

- I zrak je nekako težak - dometnula je Kara.

- A povjetarac previše povjetarast - ubacio se Brand uz tih dječjački hihot.

- Hoće li Creedovi nastupiti bez žaljenja na bol u trbuhu ili pretvaranja da su tetkice i posisati sve ovo kao pravi Creedovi? - predložio je Creed okrećući se od hladnjaka.

Kara se široko osmjehnula bratu, pružila mu žlicu, a svi smo se utišali dok se Creed približavao sa sladoledom. Otvorio je pakovanje, zagrabio i počeo nabacivati.

Promatrala sam ga kako to radi s pohlepnom zadivljenošću.

Sranje.

Ozbiljno.

Natukla sam se rezanaca, a ipak sam pomišljala kako bi bilo dobro da elimiram sve troje iz ovoga kako bih ovo sranje mogla sama pojesti.

Pet minuta poslije požalit ću što nisam učinila upravo to. Zato što su Creedovi očito toliko često vježbali da su odmah navalili na te picukije, kao da su kolačići s komadima čokolade zabranjeni idućeg dana. Svatko se sa svojom žlicom borio sam za sebe. Bilo je teško, žlice su se sudarale, a ja sam svoju uspjela napuniti i prinijeli je ustima, ali kad sam opet krenula zgrabiti, kunem se Bogom, pola tog picukija već je nestalo.

Creedove pouke o lijepom ponašanju očito nisu uključile pružanje prednosti gostu s picukijem ili slobodan prolaz do njega (ili barem dva takva).

Nastojala sam brzo pronaći strategiju da doprem žlicom do njega, a potom sam čula Creeda kako mi naređuje punih usta: - Nemoj se sramiti, mala.

Pogriješila sam što sam ga pogledala i vidjela mu širok osmijeh, još uvijek punih usta. Progutao je i vratio se picukiju. Kad sam ponovno pogledala prema kolaču, opazila sam da je možda ostalo još samo pet zalogajčića.

- Ne smiješ biti sramežljiva kad je picuki ispred tebe - Brand mi je promrmljao svoj savjet, a potom gurnuo zalogaj picukija u usta. Kara i Creed su još zagrabili žlicama i nastavili, ubacivši gomilu kolača u usta.

Krenula sam prema kolaču kad sam završila s prvim zalogajem, a njega više nije bilo.

Probala sam dva zalogaja, a kalup je bio pun kad smo počeli.

Promatrala sam za šankom Creedove koji su žvakali i široko se osmjehivali. Mlađi muški primjerak imao je rastopljenu čokoladu i ostatke kolačića na usnama.

Dobro, u redu.

Možda sam ugrabila samo dva zalogaja, ali idućeg puta bit će bolje. Svakako.

I sviđala mi se ova luda obitelj luda za picukijem.

Ozbiljno.

- Pa, što sam rekao? - oglasio se Creed ležeći na leđima dok sam gaja jahala. Držao mi je ruke na goloj guzi, kurac mu je još bio u meni, a upravo smo proveli nekoliko minuta poslije orgazma isprepletenih prstiju i milujući se licima.

Prestala sam mu lizati vrat i podignula glavu kako bih ga pogledala.

Nakon picukija i gledanja bejbola otišla sam ispraćena entuzijastičnim i srdačno iskrenim „vidimo se, Sylvie“ od Kare i Branda.

Tri sata poslije seksala sam se i spavala s Creedom.

Sad me je nešto pitao, a ja nisam imala pojma o čemu govori.

- Molim? - upitala sam.

Pomaknuo mi je ruke s guze na leđa, a potom mi prelazio preko rebara, gore, gore, gore, sve do lica. - Klinci. Rekao sam ti da ćeš im se sviđati.

- Ne dovoljno da mi ostave slobodan prolaz do picukija.

Creed se široko osmjehnuo.

Nastavila sam govoriti, samo tiše.

- Klinci ti uglavnom vole tridesetčetverogodišnjakinje koje se bore vodenim pištoljima s njima, ne brinu se hoće li pritom izgledati glupo i slučajno naletjeti na pelikana koji štrca vodu iz usta.

Spustio mi je ruku na vrat. Drugu mi je sa strane zavukao u kosu, prolazio kroz nju i potom niz leđa, sve dok me nije obgrlio i odgovorio: - Da, tako je. Klinci vole velike šašavce, ali ne radi se samo o tomu, mala. Jednostavno im se sviđaš.

Nadala sam se da su mu posljednje riječi istinite, ali sam se ipak zakačila za ove prijašnje.

- Nisam velika šašavica. Ja sam zajebana ženska, čak i kad vitlam vodenim pištoljem. Totalno su dobili po guzici od mene.

- Mala, naletjela si na onog pelikana, a oni su te razvalili - podsjetio me.

- Točno, ali opet sam stala na noge i *debelo* im uzvratila.

Ponovno se široko osmjehnuo. - Da, a tad sam te ja *šćepao*.

Pogledala sam. ga suženih očiju. - Creede, zgodno moje, *ti* si me ščepao tek prije deset minuta.

Osmijeh mu je postao još širi. - I onda sam te također ščepao.

Nisam se složila. - Bilo je izjednačeno u borbi pištoljima.

Nije se složio s mojim neslaganjem. - Razbio sam te. Bila si sva natopljena.

- Nisi, pelikan me dokrajčio - odvratila sam.

Tijelo mu se počelo tresti pod mojim dok me pitao: - Ozbiljno? Tebi je u redu da te lažni pelikan kojemu štrca voda iz usta razvali, a nije u redu da ja to učinim?

Apsolutno.

Vidjela sam da bi se ovo moglo nastaviti cijelu noć, pa sam prekinula stvar izjavljujući: - Kad se vratimo u Denver, idemo na *paintball* i uzvratnu utakmicu.

- Lijepa moja. Ja ti se tako igram samo kad imam kupaće i klince pokraj sebe.

Ostala sam bez daha kad me nazvao „lijepa moja“. Šesnaest me godina nije tako oslovio. Tad sam to voljela. To mi je nedostajalo. Toliko sam željela da mi se to vrati, da me boljelo.

- Sylvie? - dozvao me.

Usredotočila sam se unatoč ovoj iznimnoj boli i vidjela da mu je razigranost isparila s lica. Pozorno me promatrao.

Nisam ništa odala.

Samo sam šapnula: - Onda, dušo, nešto propuštaš. Posao je posao, a zabava je zabava, a *paintball* je velika uživancija.

Ignorirao me i upitao: - Kamo si odlutala?

Znala sam što me pita, ali nisam odgovorila. Umjesto toga rekla sam mu: - Ovdje sam, s tobom.

- Prije pet sekundi bila si negdje drugdje.

- Creede...

Zavukao mi je ruku s vrata u kosu i stisnuo me oko struka dok je nježno navaljivao: - Sylvie, pitao sam te nešto.

Stisnula sam usne i prešla mu rukom preko prsa. Jednu sam mu položila na vrat, a drugu na čeljust, prateći kako mu palcem prelazim preko ruba donje usne.

Kad sam ponovno prelazila palcem na istome mjestu, pogledala sam ga u oči i šapnula: - Nedostajalo mi je da mi kažeš „lijepa moja“.

- Meni je nedostajala tvoja blizina da ti to mogu reći - odvratio je šapatom.

Pomaknula sam mu se s kurca i kliznula niz njegovo tijelo kako bih mu mogla položiti obraz na prsa, a on me zagrlio objema rukama.

- Nikad nas to neće prestati udarati - rekla sam nježno.

- Nemoj to očekivati - uzvratio je Creed blago.

- Ponekad mi se ne čini da smo pobijedili kad se vrati taj usrani udarac i podsjeti nas koliko smo izgubili - rekla sam mu, i tad, čudno, osjetila kako mu se tijelo trza pod mojim kao da se smije.

Podignula sam se i pogledala ga.

Da, smijao se.

- Tebi je to smiješno? - upitala sam tiho.

Ponovno je podignuo ruku da mi njome obujmi lice i odgovorio mi podjednako tiho dok mu je osmijeh nestajao s lica. - Mala, sinoć sam te dovukao pred svoju kuću i ljubio te na ulazu. Vodio sam ljubav s tobom u svom krevetu. Probudio sam se pokraj tebe. Proveo sam dan s tobom i klincima. Gledao sam te kako se ne snalaziš s picukijem. Jedva si uspjela ugurati žlicu. Deset minuta nakon toga gledao sam te kako mi se strastveno nabijaš na kurac i svršavaš prije mene. Nema šanse da će me, nakon svega što su nam oduzeli, natjerati da osjećam kako postoji bilo što osim nas. Nas koji smo pobijedili.

Sranje, bio je u pravu.

A još nije završio.

- Volio bih da sam bolji čovjek - rekao je tiho. - Raspizdio bih tatu kad bi on znao da samo pomišljam na ovo, ali ja ću, ako mi se pruži prilika, pljunuti na grob tvog oca zbog onog što je učinio tebi, zbog onog što je učinio meni. Ali, ako ne dobijem takvu priliku - stisnuo mi je ruke na licu i obratio mi se tiše, nestalo mu je one uglađenosti u glasu, a izraz lica postao mu je usredotočeniji - nosit ću se s ovim. Nosit ću se s ovim svaki dan i svakog ću dana znati da ću na kraju dotući tog gada. Neka nije živ da to vidi, ali ja ću mu isprašiti onu prokletu, govnersku guzicu.

Ozbiljno govorim, bio mi je stvarno napet kad se sav pretvarao u osvetnički raspoloženog zajebanog frajera.

Tad mi je sinulo, dok sam razmišljala o tomu.

Voljela sam nekadašnjeg Creeda, a on je još prisutan, s djecom, sa mnom.

Ali, da nam se ono nije dogodilo, ovakav Creed ne bi postojao.

Ovog Creeda voljela sam kao da mi je možda vrijeme umrtvilo prijašnji osjećaj iako ja to nisam tako doživljavala. Zato što sam čovjeka koji leži ispod mene voljela na način koji jednostavno nije bio suđen. Nismo se rodili da postanemo takvi. Na neki je način tako *trebalo* ispasti.

Iznenada mi je postalo jasno da sam uvijek pomalo bila ovakva Sylvie. Voljela sam odjeću, tračala sa svojim prijateljicama i šminkala se, čak i sad. Ali nisam bila kći kakvu je želio moj otac, ona koja obožava balet i nosi vrpce u kosi, koja ga ne preklinje svaki put kad ode s prijateljima na ribarenje da je povede sa sobom.

Možda je ona Sylvie koju su stvorile okolnosti zapravo Sylvie kakva je morala ispasti.

Creed je uvijek imao nešto zajebano u sebi. Bio je slika i prilika svog oca. Čak smo razgovarali o njegovu pristupanju vojsci, nakon što odemo kamo god ćemo već otići i smjestimo se. Njemu nije smetala mogućnost da me ostavi samu kad bi morao otići na neki zadatak.

I tako je, možda zbog okolnosti, postao Creed kakav je morao ispasti.

Svemir se nije složio s tim da ostanemo zajedno, postali smo takvi kakvi već jesmo i ponovno se spojili.

Kad mi se javila ta misao, još više sam mu se približila i upitala ga: - Misliš li ti da se to sranje moralo dogoditi da bih ja postala ovakva kakva jesam i završila s tobom koji si postao takav kakav jesi?

Obje mi je ruke uvukao u kosu i nježno me potegnulo, a izraz lica ostao mu je jednako usredotočen kad je odgovorio: - Jebote... *ne. Moja Sylvie*, koja mi je štitila leđa i stajala uz mene najbolje što je mogla od svoje šeste do osamnaeste godine, nije zaslužila sve one godine mučenja, spoznaju da je jedan čovjek morao umrijeti od njezine ruke, a ni ja nisam zaslužio ono sranje koje mi je servirano. Mislim da je to život. Život može postati sranje. Mi smo proživjeli svoja sranja. Imat ćemo ih još. Iako, akobogda, neće biti tako jebeno gadno, a

mi ćemo se kroz to provući zajedno jer nam je suđeno biti zajedno. Ali - jače me potegnuo za kosu i približio dok mu je glas postajao tiši - ti želiš misliti da je tako moralo biti. Tako se bolje osjećaš. I misli tako. Ja se ipak ne slažem.

- Ovakva kakva sam sad, Creede, osjećam se kao Sylvie kojoj je bilo suđeno postati ovakva - istaknula sam.

- Da, jesi - složio se. - Osjećaš se ugodno u vlastitoj koži. Dobra si u onome što radiš. Uživaš u tomu. Sviđa ti se tvoj način života. Shvaćam to. Ali mogla si postati takva Sylvie bez tih sranja koja si zakopala duboko u svojoj duši - odgovorio mi je i pomaknuo mi glavu u stranu.

- Hoće li ti to smetati?

Podignuo je glavu jedan centimetar od jastuka tako da su nam lica bila milimetar udaljena i šapnuo: - I onda i sad, lijepa moja, prihvaćao sam te i prihvatit ću te takvu kakva jesi. - Nježno mi je protresao glavu rukama koje mi je držao u kosi. - Na *svaki* način. Volim ovu Sylvie. Volio sam onu Sylvie. Jednostavno *te* volim, mala.

I ja sam tako voljela njega.

Na svaki mogući način.

Gurnula sam mu lice u vrat kako bih mu to i pokazala.

Creed je shvatio poruku, a to sam znala kad me obgrlio i snažno stisnuo.

Pustio je da prođe nekoliko sekundi prije nego što je promrmljao: - Moram te napustiti, trebam se riješiti ovog kondoma.

- U redu - promrmljala sam i odmaknula se od njega.

Poljubio me u rame prije izvlačenja iz kreveta. Navukla sam gaćice i košulju dok ga nije bilo.

Creed je ugasio ono jedno svjetlo koje nam je bilo upaljeno u sobi, privukao me k sebi, ušuškao me, a ja sam rekla što sam mu još imala reći.

- Drago mi je da se sviđam tvojim klincima, Creede.

- A što sam ti ja rekao? - odgovorio mi je pitanjem.

Još sam se više stisnula uz njega osmjehujući se široko njegovoj sjenovitoj koži.

Creed me stegnuo rukama, potom me pustio i ja sam se opustila uz njega.

Napokon sam mu rekla ono što sam imala.

- Samo da znaš, nisi se toliko promijenio, ali i ja bih tebe prihvatila kakav god jesi - šapnula sam. Tad sam te voljela. Sad te volim. Jednostavno te volim, Creede.

Čula sam ga kako udiše i osjetila kako mu se prsa nadimaju.

Tad je izdahnuo i ja sam osjetila kako mi usnama prelazi preko vrhova kose.

- Dobro je znati - promrmljao je.

Ponovno sam se osmjehnula njegovoj koži pod sjenom prije nego što sam duboko udahnuo. Tad sam u zagrljaju svog muškarca, nakon dana zabave i opuštanja, večeri dobre hrane i izvrsnog jebanja, odmah utonula u san.

Tatica mu je pokazao fotografiju. Nosila sam štikle i haljinu koju Creed nikad nije vidio, imala sam frizuru kakvu nikad nije vidio i izgledala sam starije, kao da su dani koje je tamo

proveo bili godine. Dixon mi je držao ruku oko struka, ja sam mu svoju položila na prsa, a glavu oslonila na rame.

- Rekao sam ti - šapnuo je tatica glasom ružnim od likovanja. - Iz tvog zagrljaja u Jasonov. Odmah u Jasonov.

Creed se nastojao usredotočiti usred one gladi, boli, neugode, smrada. Nije mi mogao vidjeti lice. Jedva je mogao opaziti moj profil.

Ali znao je da ja nikad ne bih bila s Dixonom.

Nikad.

Tatica je nastavio: - On će je usrećiti. Obećavam ti. Obećavam ti, Tuckere. On će je usrećiti. Ja ću se pobrinuti za to. Bit će sretna onako kako joj ti nikad ne bi mogao priuštiti.

Creed je sklopio oči.

Tatica je izgubio strpljenje, zgrabio ga za kosu i povukao mu glavu dok je on osjetio kako mu bol sijeva duž posjekotine na lubanji. - *Gledaj ovo!*

Otvorio je oči i vidio mene.

Svoju Sylvie.

Upijao me pogledom čak i dok sam bila u tuđem zagrljaju.

- Ovo joj i pripada - rekao mu je tatica.

Creed je znao da tatica nije u pravu.

Ovo nije ono što meni pripada i što mi je suđeno.

Zato što smo mi bili suđeni jedno drugome.

- On će je usrećiti - nastavio je tatica. - Obećavam ti to. Obećavam ti da ćeš nestati iz njezina života, obećavam ti, *zaklinjem* ti se, Sylvie će biti sretna.

Creed je skrenuo pogled s fotografije na taticu pa šapnuo promuklim i slabašnim glasom: - On je nikad neće usrećiti.

Tatica ga je opet potegnuo za kosu izvijajući mu vrat. Još više boli, ovog puta nepodnošljive, osjetio je kroz lubanju te niz vrat i kralježnicu.

Ali Creed nije ni jauknuo.

Samo je rekao: - Nikad.

Brzo sam sjela, još uvijek pod dojmom sna, ali nisam imala priliku iskočiti iz kreveta i učiniti nešto ludo.

Zato što me Creed svalio na leđa i prebacio se preko mene, prelazeći mi lagano rukama preko kože, šapćući: - To je bio samo san. Samo san, mala.

Zagrlila sam ga i čvrsto držala dok su mi drhtaji potresali tijelo. Prevrnuo nas je na bok i tiho me držao čekajući da ti drhtaji prođu, jednom rukom mi je prelazio gore-dolje preko leđa, a drugom mi prolazio kroz kosu sve dok nije prestalo.

Tek tad je progovorio.

- To sranje mora prestati.

Zabacila sam glavu i šapnula: - Prebrodit ću to, Creede.

Vidjela sam kako je spustio bradu i čula njegov odgovor: - Aha. Hoćeš. Tako da porazgovaraš s nekim. Ne zanima me o komu se radi dok god je profesionalan.

Osjetila sam kako mi se tijelo ukočilo. - Neću ja ni s kim razgovarati.

- Hoćeš.

Podignula sam se tako da smo stajali licem uz lice. - Bit ću dobro - kazala sam mu. - Prebrodit ću to.

Nije se složio. - Neće ti uspjeti samoj.

- Creede, to su samo noćne more.

- Sylvie, to su prvi znaci PTSP- a.

Tad sam osjetila da mi se tijelo ukočilo.

Tad sam odlučno odgovorila: - Nije. Nije to tako krupna stvar. To su samo snovi.

- Nisu samo snovi, mala.

- Jesu. To sranje nije se dogodilo *meni* - podsjetila sam ga. -

Dogodilo se *tebi*.

- U pravu si. Sranje o kojemu sanjaš dogodilo se meni. Ono do čega je to sranje dovelo, ono što je zakopano i ono što te jebe u glavu, pa čak i ako ne izlazi iz nje, jest ono što ti se dogodilo nakon onog što se dogodilo meni. Sad se još moraš baviti i novom gomilom sranja povrh onoga koje ti je već natovareno i koje još nisi provarila, a mozak ti se usmjerava na ono što *nisi* iskusila kako bi izbjegla ono što *jesi*.

Oh, Bože, ovo što govori ima smisla.

- To je čaknuto - zafrektala sam da sakrijem činjenicu da me izluđuje, a Creed se tad prevrnuo na bok i na mene.

- Jebote, nije - zarežao je. - Vjeruj mi, to sranje mi se dogodilo, pa jebeno znam kako to ide. Godinama sam nakon toga, Sylvie, *godinama*, osjećao posljedice tog stanja. Misliš da nisam imao noćne more? Misliš da se nisam budio u hladnom znoju svako malo, svako jebeno malo? Misliš li da do dana današnjeg stalno ne nosim vodu sa sobom u jebenom autu? Kad začujem zveckanje lanaca, stegnu mi se crijeva. Do. Dana. *Današnjeg*. Ti si prodana jednoj životinji, bila si ropkinja prisiljena raditi ono što on želi na način koji *nijedna* žena ne bi smjela izvršiti, a sve se završilo tako što si ga ubila nožem. Ne želiš više takva sranja, seliš se u Denver i sve je za pet. Svladavaš to u sebi. Ako si pametna, pronaći ćeš prava oruđa da se nosiš s tim jer je to uvijek jebeno prisutno. Samo to moraš naučiti kontrolirati prije nego što ono ovlada tobom.

Mrzila sam što se doticao svega toga, svega, ali bila je to jedna nova nijansa koju je podijelio sa mnom.

I mrzila sam kad ima smisla to što govori.

Ali nisam bila spremna predati se. - Ne mogu sad razgovarati o tomu. Treba mi sna, a onda se moram vratiti u hotel.

- Da, trebaš obaviti te dvije stvari, ali to možeš i nakon što prestaneš susresti se s nekim.

- Creede...

- Sylvie.

Zašutjela sam.

I on također.

Zurili smo u mraku jedno u drugo.

Bože! Kad bih barem imala više strpljenja.

- Dobro - odbrusila sam.

Osjetila sam kako mu se tijelo opustilo, što je bilo u kurcu, jer nisam primijetila koliko je bio napet. Takva napetost rječito je svjedočila o tomu da ga moji snovi muče, možda i više nego što muče mene, a to nije bilo u kurcu. To je bilo *i te kako* u kurcu.

- U redu - promrmljao je.

Što god.

- Hoćeš li se sad odmaknuti da mogu zaspati? - zahtijevala sam.

- Svakako - složio se blažim glasom u kojem se opet osjećala ona ugladnena nota. Prignuo je glavu i dodirnuo me usnama prije nego što se udaljio od mene.

Bila sam dobro ušuškana i pokušala osvjetlati obraz prije predaje.

- Znaš da si pravi gnjavator.

- Aha, znam - obavijestio me. - Klinci mi stalno govore slična sranja iako se koriste drugačijim rječnikom. I to pričaju kad donosim odluke utemeljene na činjenici da ih volim i želim da požive najboljim mogućim životom, a to je naporan posao. Ne jebem ih dva posto kad se pobune. Neću to činiti ni u tvom slučaju.

Još jednom.

Što god.

- Sad možeš prestati s pričom - potaknula sam ga.

- Nisam ja taj koji je prvi progovorio govoreći ti da si gnjavator.

Odlučila sam prijeći preko ove njegove slabašno motivirane znakovitosti i pokušati šutjeti.

Creed nije završio.

- Iako si, samo da ti kažem, i ti gnjavatorica.

- Još uvijek pričaš - rekla sam.

Prestao je govoriti, ali mu se tijelo pomicalo i ja sam znala da se hihoće u sebi.

Baš jebena pobjeda.

Štogod!

Bila sam toliko uzrujana da nakon sna nisam ni zapazila koliko me Creed daleko odvuкао od svojega taloga, pa sam odmah zaspala.

- Chelle će ih pokupiti u tri. Ti dođi k meni u tri i pol, pa možemo krenuti prema zračnoj luci.

Stajali smo pred Creedovim ulaznim vratima, a on mi je davao upute koje sam već znala. Shvatila sam da ću morati naučiti živjeti s tim zato što se zajebani frajeri, očito, ponašaju kao gazde čak i onda kad to nije potrebno.

I to ponavljaju.

- U redu - promrmljala sam.

- Ako se izgubiš, ako ti se Cave Creek ne sviđa, nazovi me. Možeš svratiti na ručak u Cooper'stown, a potom krenuti ovdje.

Creed mi je iznio neke prijedloge o tomu što bih trebala posjetiti dok sam sama u Phoenixu, a ja sam se odlučila za dva najzanimljivija. Prvi je Cave Creek, gradić na samom izlazu iz grada, koji mi se učinio pravim mjestom za mene svojim pustinjским položajem, poviješću, brojnim barovima i restoranima. Drugi je bio restoran Alice Cooper, Cooper's

town, koji se nalazio u središtu grada i, po opisu, nudio izvrsnu hranu te ugošćavao zanimljive skitnice i putnike.

- Neću se izgubiti - rekla sam mu, ali to je bila laž. Vjerojatno hoću. Stalno sam se gubila, čak i s GPS-om, jer po navici nisam vjerovala GPS-u, krenula bih svojim putem i izgubila se, zbog čega sam na početku i kupila GPS. Nije imalo smisla, a s druge strane, dosta toga kod mene nema smisla. Naučila sam nositi se s tim.

Creed je jedan trenutak zurio u mene, a potom ponovio: - Mala, kreni cestom 101 do magistrale koja će te odvesti do Cave Creeka. Nije komplicirano. Ako ti nešto zakompliciraš i izgubiš se, nazovi me.

Buljila sam u njega suženih očiju i ponovila: - Neću se izgubiti.

- Hoćeš.

- Creede, lako je doći onamo.

- Zaboravila si da sam te pratio mjesec dana, i to često. Izbrojio sam, dok sam te pratio, da si se izgubila pet puta. Kreni cestom 101 do magistrale za Cave Creek, a ako se izgubiš, nazovi me. Pratiš li me?

Dosadno!

- Samo da te pitam, ustanovili smo da me tvoji klinci vole, a hoće li me prestati voljeti ako ih probudim u nedjelju ujutro da ti isprašim guzicu u blagovaonici?

Široko se nasmiješio. - Neće; ne vidim apsolutno nikakvog načina na koji bi me ti mogla prebiti, ali njima će biti zabavno gledati te dok pokušavaš.

Trznula sam glavom. - Ti to mene izazivaš?

Osmijeh mu je postao još širi. - Aha.

- Prihvaćam.

Osmjeh mu se promijenio i ja sam osjetila kako se grčim od te promjene dok je on saginjao glavu do moje i šapnuo: - Ako ja pobijedim, jebat ću te u guzicu, a ti ćeš me preklinjati da ne prestanem. Ako ti pobijediš, možeš me svezati za krevet i raditi što god želiš sa mnom.

Sranje!

Ja ću pobijediti *sto posto*. Imati Creeda na milost i nemilost?

Da. Svakako. *Pobjeđujem*.

- Dogovoreno - šapnula sam.

- Nemoj se previše umoriti, mala. Večeras ćemo obaviti taj izazov.

- Oh, da.

Sporo sam se nasmiješila. - Bit ću spremna.

Još mi se više približio licem. - Naravno da hoćeš. Kad te razvalim, pobrinut ću se da stvarno budeš spremna, lijepa moja.

Osjetila sam još jedan grč prije nego što sam ga upitala: - Hoćeš li mi priuštiti spontani orgazam ispred ulaznih vrata ili me pustiti da lutam Phoenixom?

Sve seksi odmah je nestalo s njegova lica. Podignuo mi je ruke do lica i približio mi se dok je tiho odgovarao: - Nikad te neću pustiti, samo ću ti dati dopuštenje da odeš... zasad.

Ozbiljno mislim, morat će mi prestati govoriti ovakva sranja. Ubijao me.

- Samo da znaš, dušo, ja ti nisam ženska koja je baš sklona žarkim zakletvama obožavanja - rekla sam mu nastojeći ga zaustaviti da me ovako usrećuje kao kakvu veliku curu.

Približio me rukama kojima mi je obujmio lice. - Sereš, Sylvie. Kad govorim ta sranja, vidim ti iskru u očima. Voliš ta sranja, hrane te, a ja ću ti to davati sve dok ne postaneš ovisna i ne budeš mogla živjeti bez toga. - Prešao mi je palcima preko jagodica, a glas mu je postao baršunasto hrapav. - Ali ne brini se. Kunem ti se, neću te siliti ni na što.

Bio je u krivu.

Ne po pitanju mojih sranja. Tu je bio totalno u pravu.

Bio je u krivu što misli da će mi to morati govoriti sve dok ne postanem ovisna.

To sam već postala.

- Puštaj me, zgodni - šapnula sam podižući ruke i svijajući mu prste oko zapešća. - Već je kasno.

Frustracija mu je nakratko bljesnula u očima prije nego što je kimnuo i privukao me bliže k sebi. Podignuo je glavu, a ja sam osjetila njegove usne na čelu. Tad mi je lagano zabacio glavu i osjetila sam kako mu usne dodiruju moje. Konačno me pustio i odmaknuo se držeći me za ruku dok je drugom otvarao vrata i ispratio me do prve stube.

Stisnuo mi je ruku, a ja sam ga pogledala.

- Vidimo se, Sylvie.

- Vidimo se, dušo.

Podignula sam se na prste. On se sagnuo i usne su nam se dodirnule.

Kad sam se odmaknula, duboko mi se zagledao u oči, vidjela sam mu sjaj u pogledu, sreću i nadu u tom grubom, ranjenom licu, ono što sam osjećala u duši ogledalo se u njegovu pogledu i ukazivalo mi na to da i ja njega tako promatram.

Da, bila sam ovisna.

Potpuno.

Kao i Creed.

S druge strane, tako je uvijek bilo.

I, zaklinjem se Bogom, nadam se da će uvijek i biti.

Knjigoteka

18. POGLAVLJE

SAV MOJ SVIJET

Hadna zimska noć u Kentuckyju, sedamnaest godina prije. Creed ima dvadeset dvije godine, Sylvie sedamnaest...

Kad sam ga čula kako joj dolje pomaže, iskrala sam se iz Creedove spavaće sobe, krenula niz hodnik i oprezno se osvrnula prema praznom dnevnom boravku. Oklijevala sam dok nisam spazila Creeda, pa duboko udahnula zamijetivši izraz njegova lica i ušla.

Pogledao me ljutitim očima.

Ugrizla sam se za usnu, pustila je i upitala: - Kako je ona?

- Pijana i jebeno onesviještena. Uobičajeno. Jebote, kako misliš da je?

Ponovno sam se ugrizla za usnu i duboko udahnula prije nego što sam krenula prema njemu.

Večer nam je prekinuo šerif koji je nazvao Creeda i rekao mu da dođe po mamu. Bila je, kao i obično, razvaljena i pravila je lom, opet kao i obično, a Creed je nešto morao učiniti prije nego što ona prisili šerifa da je uhiti. I tako se odvuкао do kamiona i obavio što je imao.

Kao i obično.

Ovo bi se događalo barem jednom tjedno.

Na svu sreću, moj je otac puno radio i poslovno izbivao iz grada. Maćeha uglavnom nije bila ni svjesna da postojim, a Winona je imala naviku početi rano s pićem, pa sam tako mogla često doći do Creeda i ostati do kasnih sati.

Krenula sam prema njemu, a on mi je rekao, još uvijek ljutita pogleda i ukočena tijela: - Vidio sam Dixona.

Nisam znala što mu ovo sad znači, znala sam samo da nije ništa dobro sudeći po načinu na koji je to kazao, pa sam se zaustavila.

- Jasona? - upitala sam.

Osjećala sam se glupo dok me tako gledao, a čak sam i samoj sebi zvučala glupo.

- Da, Jasona - ispljunuo je njegovo ime. - Nije još dovoljno star da pije na tom mjestu, ali jednoga Dixona će poslužiti bilo gdje u ovom okrugu, baš kao i Bissenettea.

Oh, Bože.

Samo da ne počne opet s ovim.

Kovali smo planove. Kad navršim osamnaest, odlazimo. Na moj rođendan. I nema nas više ovdje.

Ali Creeda je mučilo čega ću se ja sve morati odreći kad odemo. Stavljao je novac sa strane i štedio najviše što je mogao od plaće dok se usto još brinuo i za mamu. Unatoč tomu

znao je, baš kao i ja, da ono što ćemo imati kad započnemo sami neće biti ono što ja imam sad.

Ja se ni najmanje nisam brinula u vezi s tim. Htjela sam samo psa čim ga budemo mogli priuštiti. Što se ostalog tiče, znala sam da ću imajući Creeda imati i sve ostalo što mi treba.

Creed mi nije vjerovao. Bio je siguran da će mi nedostajati auto, bazen, konji, džeparac koji mi je tata davao. Stalno mi je ponavljao da će proći mjeseci, da će proći godine prije nego što mi on bude mogao priuštiti nešto slično. Obećao mi je... ne, *zakleo* mi se da ću jednoga dana opet imati sve to, ali da će proći neko vrijeme dok mi to ne osigura.

Osjećao je da bi se moglo raditi o groznom gubitku za mene. Znala sam da to misli jer je stalno pričao o tomu. Htio je biti siguran da sam ja sigurna. Htio se uvjeriti da ja jednoga dana neću pomisliti kako sam pogriješila.

Ali bilo je toga još.

Otkako mu je tata umro, dugo je proveo živeći kao Winonin sin. To je bilo suludo, ali smatrao je da nije dovoljno dobar za mene i da ću ja to također shvatiti kad se odrekнем svega da bih bila s njim.

Bez obzira na sve što sam mu ja govorila, nikako nije mogao shvatiti da je to potpuno ludo. I zato sam mu odlučila to pokazati. Naposljetku će shvatiti.

Nadala sam se.

- Creede...

Creed me prekinuo: - Ne zna da si moja. Nitko ne zna da si moja. Postajao je sve pijaniji i hvalio se kako te odradio. Hvalio se kako je jedan Dixon napokon povalio jednu Bissenetteovu. Silno se kurčio, i to *glasno*.

Osjetila sam kako me steže u vratu i kako mi se ramena uspravljaju dok sam ga tiho pitala: - Šališ se?

- Izgledam li ti kao netko tko se šali?

Ne, tako sigurno nije izgledao.

- Pa zašto je to učinio? - upitala sam ga.

- Ne znam. Možda zato što je kreten. Ili možda zato što te stvarno povalio - odgovorio je Creed.

Tad me toliko stegnulo u grlu da sam pomislila kako će mi mišići puknuti, a u trbuhu mi se istodobno stvorio mučan čvor.

- Molim te, reci mi da se šališ - šapnula sam.

Nije udovoljio mojoj zamolbi. Okrutno me upitao: - Je li te odradio, Sylvie?

Odmahnula sam glavom i još uvijek šaptala dok sam mu odgovarala: - Pretvarat ću se da to nisam čula.

- Ne, lijepa moja, nećeš dok mi ne odgovoriš.

Nastavila sam odmahivati glavom dok me bol počinjala duboko svrdlati. - Nemoj me tako zvati kad si ljutit.

- Jebote, nemoj izbjegavati pitanje i odgovori mi - odvratio je.

Zurila sam u Creeda i on je zurio u mene.

Kad sam osjetila da mi suze naviru na oči, okrenula sam se da odem u njegovu sobu po kaput i torbicu. Promrmljala sam: - Odlazim.

Nisam uspjela. Creed me u hodniku uhvatio za ruku i okrenuo prema sebi.

- Zašto izbjegavaš to pitanje, Sylvie? - upitao me tihim i ljutitim glasom.

Pokušala sam istrgnuti ruku, ali on me stegnuo prstima. Zato sam prestala pokušavati, prignula se i uzvratila mu pitanjem: - Zašto pitaš, Creede?

- Izlazila si s njim - podsjetio me.

- Da. - Još više sam se prignula. - *Jednom.*

- Jesi li sigurna da je bilo samo jednom? - navaljivao je.

Okrenula sam se i istrgnula ruku iz njegova stiska, još uvijek oslonjena na njega.- Uh... *da*, Creede. To je bilo prije godinu dana. Mislim da se mogu sjetiti onoga što se dogodilo prije godine dana.

- Još uvijek si mu napeta. Svi to znaju, uglavnom zato što guzičar ne prestaje srati o tomu.

- U redu, ali on meni nije napet - odvratila sam pokazujući rukama prema hodniku i nama koji se nalazimo u njemu, dajući mu jasan znak iako sam mu to glasno izrekla. - *Ti* si mi napet.

Creed je ignorirao ovo i upitao me: - One noći kad si kasno došla kući, kad si imala spoj s njim, je li se to onda dogodilo? Je li te onda odradio?

Ponovno sam odmahнула glavom, srce mi je divlje lupalo, oči su me još peklo od navirućih suza i morala sam skupiti svu snagu da mi ne kliznu niz lice. - Uopće me nije odradio, a meni, uostalom, stvarno nije dobro kad mi stalno postavljaš pitanje na koje sam ti već odgovorila, Creede.

- Dixon dobije ono što želi.

Zašto još uvijek razgovaramo o ovome? Zašto mi ne vjeruje? Uvijek mi je vjerovao. Nikad mu nisam lagala i on to zna. Zašto ovo? Zašto sad?

- Pa, nije me odradio! - odbrusila sam.

- Kako ja to mogu znati? - navaljivao je.

Srce mi je počelo još jače kucati. Osjetila sam suze u očima, ali sad sam se pak morala obuzdavati da ne vrisnem.

Creed to nije primijetio, samo je nastavio: - Te večeri rekla si mi da si se prestala viđati s njim. Kako mogu znati da si prestala? Kako mogu znati da mu nisi dala te večeri ono što bi trebalo biti samo moje, bez obzira na to što si se prestala viđati s njim?

- Možda zato što sam Sylvie Bissnette, a *ne* Winona Creed? - upitala sam ga sarkastično.

To mi je izletjelo iz usta prije nego što sam se uspjela obuzdati. Znala sam da je opako, da se radi o udarcu ispod pojasa, ali mene nije bilo briga jer sam se osjećala ljutito i povrijeđeno.

Nikad nisam doživjela takvo što od Creeda, osim one večeri nakon prvog i posljednjeg spoja s Jasonom kad sam se vratila kući i pronašla Creeda u svojoj sobi. Pa čak je i tad bio ugodniji prema meni. Bio je ljutit što sam zakasnila, frustriran što sam premlada i što me mora čekati. To sad znam jer mi je ispričao, ali nije bio zloban.

Opazila sam kako je lagano trznuo glavom na ove moje gadne riječi, ali ja sam završila s ovim razgovorom, *i te kako* sam završila i spremala se otići.

Zato sam se hitro okrenula i pojurila prema njegovoj sobi, ali on je već stajao na vratima dok sam ja zgrabila kaput i torbicu.

Zatoptala sam metar od njega i on se zaustavio.

- Skloni mi se s puta, Creede - zahtijevala sam. - Idem kući.

- On je pravi tip za tebe, a ne ja.

Ukočila sam se zureći mu u lice dok su mi njegove tihe i čudno hrapavo izgovorene riječi pekale kožu poput kiseline.

Tad sam podignula ruku, položila mu je na prsa, gurnula ga prije nego što se približim, zabacila glavu, bijesno ga pogledala i zasiktala: - Tuckere Creede, za jednog tako pametnog tipa ponašaš se... vrlo... *glupo*.

Podignuo je ruku, svio mi prste oko zapešća držeći me blizu svojih prsa i uzvratilo šapatom: - Znaš to. Ja to znam. Svatko u okrugu to zna.

- Ja ne znam takve stvari - procijedila sam.

- Bissenetteovi i Dixonovi, ako se vi povežete, to će biti vjenčanje stoljeća.

Je li on poludio?

Istrgnula sam ruku i ustuknula korak. Odmaknula sam se pa bacila kaput i torbicu na njegov krevet prije nego što sam se opet okrenula prema njemu i viknula: - Ti si totalno poludio!

- Kad je sin Winone Creed s nekom, to ništa ne znači i to bi bilo vjenčanje od kurca.

Da. Totalno je poludio.

- Ti si lud - odbrusila sam.

- Griješim li? - upitao je.

Položila sam ruke na kukove i oštro mu odgovorila: - Ne, ne griješiš. Nimalo. Ako se jedna Bissenetteova uda za jednog Dixona, to će u ovom okrugu biti vjenčanje stoljeća.

Promatrala sam kako mu se čeljust koči i zaboljelo me kad sam mu opazila bol na licu, ali nastavila sam govoriti,

- Ali to će morati biti neka *druga* Bissenette, Creede. Ne ja. Ja pripadam tebi. Ti pripadaš meni. Kad bih se udala za Jasona, to bi možda bilo vjenčanje stoljeća, ali to bi bilo protivno svemu što je *suđeno*. Čak sam se, i dok sam izlazila s njim, nadala,.. kvragu, *molila* sam se da ti ni jedna cura ne zapne za oko sve dok ja ne budem dovoljno stara da se možeš vidjeti sa mnom, toliko sam te željela za *sebe*. A kad si me prvi put poljubio, pomislila sam „napokon“, *konačno* je sve onako kako je suđeno biti. - Ispružila sam ruke. - Zemlja bi se prestala okretati oko Sunca da te napustim ili ti napustiš mene ili da ja učinim nešto ludo i zbližim se s Jasonom. Pa ako sam se tako osjećala tad, onda glavu gore, Creede, tako sam se osjećala prije godinu dana, dvije godine, deset godina i zašto bih se odrekla nečega toliko važnog zbog tipa poput Jasona Dixona kad sam iste minute shvatila da ćeš ti biti taj koji će me uzeti i kojeg želim kad za to dođe vrijeme?

- Ja ću te uzeti? - šapnuo je.

Oh, moj Bože!

Zašto me ne sluša?

Opet sam oslonila ruke na bokove i osjetila kako mi se obrve skupljaju. - Da, tako je uvijek bilo i tako će uvijek biti... dok ti ne uzmeš ono što je tvoje, naravno. Usput, da se pita - približila sam mu se - *mene* - pokazala sam prstom prema krevetu - mogao bi to dobiti *odmah*. - Odmaknula sam se držeći ruke na bokovima. - Ali *neeee*, ti kažeš da pričekamo dok sve postane zakonito. Dakle, odlučuješ *ti* - uperila sam prst prema njemu - a *ne ja*.

- Mala, nemoj me tako iskušavati. - Creed je još uvijek šaptao, ali pogled mu je bio silovit, upijao se duboko u mene. Ovog puta nisam osjetila da je riječ o kiselinu, nego o nečemu *sasvim drugačijem*.

Ali bilo mi je više mučno od čekanja. Bilo mi je mučno od ovog ljubakanja i njegovih ruku na mojoj odjeći umjesto na *meni*. Osjećala sam vrelinu i tvrd mišić pod njegovom

odjećom, a on mi nije dopuštao da uvučem ruku, osjetim mu kožu i osjetim *Creeda*. Svi osjećaji koje mi je pružao, dok bih sjedila u kuhinjici sa špagetima ili gledala televiziju na njegovu kauču, navodili su me na misao da imam većinu toga što želim, što trebam i za čim žudim cio život, ali ja sam ipak željela *sve*.

Bilo mi je mučno. Toliko mučno od tog čekanja.

- Upozoravani te, Creede, da će odsad pa do mog osamnaestog rođendana biti puno iskušenja - odvrtila sam. Pomaknuo se kao da će krenuti prema meni, ali se zaustavio, krupno tijelo mu se zaljuljalo i ja sam ga promatrala kako steže šake,

- To peče - rekao je tiho i na takav način da sam zadržala dah. - Svaki put. Svaki put kad te ispratim do auta i gledam kako odlaziš, to me peče.

Ispustila sam dah i šapnula: - Creede.

- Peče me što znam da se vraćaš tatici kojeg boli kurac. Maćehi koja je gora pijandura od ove koja spava u ovoj kući, samo što to bolje skriva. Vraćaš se njemu koji je drma rukama dok je ova jebeno *ukočena* od alkohola.

Primaknuo mi se nakon posljednje izgovorene riječi i udahnuo prije nego što se odmaknuo i nastavio.

- Boli me što moraš slušati njihove razgovore, to kako se brzo ranjavaju i vrijeđaju jedno drugoga sve dok ne prokrvare, *svaki dan*. Peče me što te ne mogu zaštititi od toga. Ne mogu te zaštititi kad te vidim u gradu u haljini koju on želi da je nosiš, u haljini koja ne odgovara *mojoj Sylvie*. Tako me duboko zapeče ta potreba da te negdje udaljim, odvedem te svojim kamionom i oslobodim tih sranja, ali ne mogu. Sve što imam... sve što imam, *Sylvie*, jesu ove noći kad mi dolaziš u posjet. Noći kad mogu biti siguran da ćeš pojesti neko pristojno jelo zato što te ona jebena kuja sigurno neće nahraniti, a taticu ti boli neka stvar. Noći kad ti mogu pokazati da te netko, bar jedna osoba na ovoj proklesoj zemlji voli, da živi za tebe. Mama ti se udala za onog tipa, napustila te, preselila se u Kaliforniju i sad od nje dobiješ samo pedeset dolara za rođendan i Božić, a možda i telefonski poziv, ako imaš sreće. Nemaš nikoga, samo mene. Tako stvari stoje, tako je uvijek bilo. I zato živim za noći kad ćeš biti sa mnom zato što sam ti ja sve što imaš, mala, a i ti si također sve što ja imam. Tako stvari stoje, tako je uvijek bilo i tako će uvijek biti.

- Ti me štitiš - rekla sam mu nježno.

- Nedovoljno - uzvratio je oštro.

- Creede...

- Nemoj, mala - nadglasao me. - Nemoj učiniti nešto što bi to sjebalo. Imamo sedam mjeseci. Moramo samo pričekati sedam mjeseci i onda ćemo biti slobodni. Slobodni od tvog tate. Slobodni od moje mamice. Slobodni od ove paklene rupe. Slobodni biti ono što *jesmo*.

- Dobro - odmah sam šapnula.

Stajali smo, ja u Creedovoj sobi, Creed na ulazu, i buljili jedno u drugo.

- Štitiš me - ponovila sam još uvijek šapćući.

- Nedovoljno - ponovio je bez šapata.

- Da nisam imala tebe...

- Imaš mene - prekinuo me.

Učinila sam korak prema njemu, stala i rekla: - Znam. Ali da te nisam imala, ne znam gdje bih sad bila.

- Ja ti štitim leđa, lijepa moja.

Oblizala sam usne, stisnula ih i ponovno rastavila kad sam tiho kazala: - Rekao si mi da više ne izlazim s Jasonom i ja sam prekinula. On ništa nije dobio od mene. Kunem ti se.

Promatrala sam kako se Creedova prsa nadimaju, a potom je prekrizio ruke i kimnuo.

- Možemo li se sad prestati svađati? Ne sviđa mi se to - šapnula sam.

Lice mu se smekšalo prije nego što mi je blago naredio: - Dođi, Sylvie.

Nisam oklijevala. Otišla sam do njega. Kad sam se približila, Creed više nije držao ruke prekrizhenima, a ja sam mu se bacila ravno u zagrljaj. Sad je bio njegov red da ne oklijeva i on me odmak obgrlio.

Obećao mi je govoreći mi u kosu na tjemenu: - Izdržat ćemo ova sranja, otići, a ja ću ti onda priuštiti predivan život, mala. Obećavam ti. Jebeno ti se kunem da će nam za godinu, dvije, sva ova sranja biti samo sjećanje, možda nećeš imati sve na što si navikla, ali ono što ćemo imati bit će čista ljepota.

Kimnula sam, kliznula obrazom niz flannelsku košulju i čvrsto ga stisnula rukama.

- I ja ću tebi pružiti mnogo ljepote - obećala sam.

- Već pružaš - šapnuo je, a ja sam osjetila leptiriće.

- Od mene ćeš dobiti Karu i Branda - nastavila sam.

- Tomu se unaprijed veselim, mala. - Još uvijek je šaptao. Jednu je ruku odmaknuo i položio mi je na bradu. Podignuo ju je i ja sam opazila njegov širok osmijeh. - A već se veselim i trudu koji ćemo uložiti da dođemo do njih.

Zagolicalo me ovo, pa sam se i ja široko osmjehnula.

Osjetila sam kako mi taj osmijeh blijedi, pa sam se još više stisnula uz njega i rekla blago: - Puno te volim, Tuckere Creede.

Blijedio je i njegov osmijeh. Odmaknuo mi je ruku od brade i stegnuo me prije nego što mi je odgovorio na jednako blag način: - Ti si sav moj svijet, Sylvie. Uvijek si to bila. Uvijek ćeš biti.

Udahnula sam kroz nosnice i uputila mu osmijeh za koji sam i sama osjetila da je napet i slabašan. Čvrsto sam sklopila oči i položila mu glavu na prsa.

Kao i uvijek kad bih došla kod njega, još jednom me stisnuo i postao mi ono što sam i ja bila njemu. Sve. Sav moj svijet.

Kao i uvijek.

Kao što će uvijek biti.

19. POGLAVLJE

VRIJEDI SVAKE JEBENE MINUTE

Saašnjost...

Istuširala sam se i spremala odjaviti hotelsku sobu, uputiti se i otkriti ono što Phoenix nudi, kad sam začula kucanje na vratima.

Prišla sam, pogledala kroz špijunku i vidjela prelijepu visoku ženu tamnih izvijenih obrva i sjajne smeđe raspuštene kose.

Ženu koja je sličila na Kara Creed.

Sranje.

Jebote.

Sranje.

Udahnula sam nastojeći prigušiti ozlojeđenost. Namjestila sam doličan izraz lica i otvorila vrata.

Pogledala me ravno u oči svojim neobično svijetlim smeđim očima. I ostatak nje neku bi znatno manju frajericu doveo do drhtanja. Bila je dobro građena, sva u kukovima i sisama te tankom struku. Trendovska odjeća, kroj, stil i boje odgovarali su joj. Imala je savršenu kožu koju je sunce rijetko doticalo ili se samo dobro našminkala. Bila je sve ono što ja nisam.

Nije rekla ni riječi. Nisam ni ja, ali ona je znala da sam se susrela s njezinom kćeri i kako bih bila iznimno glupa da ne primijetim sličnost, pa sam odlučila ne praviti se glupom.

Odmjeravale smo se jedno vrijeme, a onda sam ja napokon progovorila.

- Hej.

Jadno, da, ali što sam drugo mogla reći?

- Ti si Sylvie - odgovorila je.

- A ti si Chelle - odvrtila sam.

Podignula je bradu izlažući mom pogledu dug, tanak i elegantan vrat.

Trznula sam glavom. - Kako si me pronašla?

Nije oklijevala s odgovorom. - Postoji samo jedan pristojan hotel blizu Tuckera. Pa on te ne bi smjestio bilo gdje, samo u najbolje. Najbolji hotel ovdje nije blizu, a on te sigurno nije htio držati daleko od sebe. - Slegnula je ramenima. - I tako, eto me.

Poznavala je Creeda. To nije iznenađenje. Bili su u braku. Znala je i što on osjeća prema meni. Ni to me nije iznenadilo. On joj je to sam ispričao.

Ali zvala ga je Tucker.

Čudno.

- I dali su ti broj moje hotelske sobe? - upitala sam.

- Za dvjesto dolara - odgovorila je.

Čini se da je polagala puno pažnje na Creeda, ne samo po pitanju mene.

Vrijeme je da se prijeđe preko ovoga.

- U redu, Chelle, što mogu učiniti za tebe? - upitala sam.

- Možeš me pustiti unutra - odgovorila je.

Odmahnula sam glavom, ali nježno, i tiho joj se obratila: - Mislim da to ne bi...

Podignula je vitku, elegantnu ruku s vitkim, elegantnim zlatnim narukvicama koje su zveckale dok mi se obraćala podjednako tihim glasom. - Nisam došla praviti scene, Sylvie. Obećavam ti. Samo želim porazgovarati.

- O čemu? - navaljivala sam.

- O stvarima o kojima radije ne bih govorila u hodniku.

Kvrugu!

Ispast ću kuja ako je ne pustim. S druge strane, nikako je nisam htjela pustiti.

Nisam imala izbora, doista, i to je bilo u kurcu.

Odmahnula sam se, otvorila vrata i pomaknula se u stranu.

Ušetala je kao paunica, ali imala sam osjećaj da joj je ova dugonoga elegancija prirođena.

Zatvorila sam vrata, pratila je, a kad sam stigla do spavaće sobe, primijetila sam da se zaustavila i da promatra moju zatvorenu iznošenu kožnu torbu.

Stala sam dalje od nje i ponudila: - Jesi li za kavu? Imam one male lončice i dovoljno kave.

Pogledala me i odmahнула glavom. - Ne treba.

Kimnula sam i zašutjela. Bila je ovdje, a ja je nisam pozvala. Dakle, na njoj je da vodi igru.

Pažljivo me promatrala. - Nisi ono što sam očekivala - tiho je izjavila.

- Ne - složila sam se, ne pružajući joj ništa više od toga.

Zapravo nisam znala čemu se mogu nadati. Creed je bio zgodan, uspješan i pravi muškarac. Mogao je dobiti svaku, pa i tako lijepu ženu kao što je Chelle. Ali ona je bila puno uglađenija i trendovski odjevena od onoga što sam mislila da bi privuklo pogled čovjeka poput Creeda.

Tiho je udahnula i upitala: - Nije ti govorio o meni?

Sranje. Nisam se htjela baviti ovakvim stvarima i doista se nisam htjela uvući u takva govna. Zato sam morala zakočiti i prije nego što smo započele.

- U redu - ispružila sam ruku - ne želim da ovo krene u lošem smjeru. Prema onom što znam, svjesna sam da razumiješ što se događa. Ne malo, nego sve. Mislim da shvaćaš da ću biti u blizini... *i te kako*.

Nije ni trepnula, ali to ne znači da mi je promaknuto koliko je napora morala uložiti.

- Dakle - nastavila sam - želim biti oprezna i ne želim stvarati loše odnose. Ti i Creed se slažete i ja to neću nastojati sjebati. Nemoj se uvrijediti kad ti ovo kažem, ali iskreno govoreći, ne mislim ti pričati o onomu o čemu ja i Creed razgovaramo između sebe. Reći ću ti samo ovo. Znam nešto malo o tebi. Znam da oboje volite svoju djecu, I znam da ste dobili dobru djecu. Znam da sad imaš novog tipa. Znam da znaš za mene i znam da ti prekid s Creedom nije lako pao. Možemo li ostati na tomu?

Nije mi odgovorila.

Umjesto toga izjavila je: - On te se nije htio sjećati.

Nisam ovo razumjela, pa sam je upitala: - Kako to?

Prešla je rukom gore - dolje preko čela. - Nakon tebe je trebalo proći mnogo godina, tako mi je rekao, ali kad više nije mogao izdržati, noćne more, tjeskobu, žudnju, u pokušaju da to zakopa u sebi, jebao je sve oko sebe što je hodalo na dvije noge. Rekao mi je da je, nakon tebe, činio sve što je mogao kako bi izbrisao sjećanje na tebe. Nakon tebe više nije izlazio s plavušama. Nakon tebe više nije bilo vitkih i sitnih žena koje izgledaju kao da im je potreban zaštitnik. Takve su žene, nakon tebe, prestale postojati za njega. Ne bi ih ni pogledao. Nije te se htio sjećati.

Dobro, ovo mi se sviđalo i gadilo u podjednako mjeri.

- Znaš li zašto je tako bilo? - upitala sam, ona je kimnula, ali ja sam nastavila: - Ako stvarno znaš, Chelle, onda znaš da se tu nije radilo samo o meni.

- Istina. Ali obje znamo da se uglavnom radilo o tebi.

U redu, vjerojatno je u pravu.

Udahnula sam, otvorila usta nešto kazati, ali ona me preduhitrila. I šaptala je dok je govorila.

- Nikad... - progutala je pljuvačku - nikad u svom životu, sve vrijeme koje sam provela s njim, čak ni kad su se klinci rodili, ja ga nikad, *nikad* nisam vidjela onakvog kakav je bio tijekom ručka u petak.

Zašutjela sam.

Sklopila je oči i primijetila sam kako udiše kroz nos prije nego što je opet otvorila oči i nastavila šaptati.

- Molim te, nemoj ga povrijediti.

To je bilo toliko neočekivano da sam se malčice trznula.

Tad sam započela: - Chelle...

Odmahnula je glavom i podignula ruku. - Ti si mu sve na svijetu.

I ja sam odmahнула glavom i odvratila: - Bila sam. Sad znam da osjeća isto što i ja po pitanju naše obnovljene veze, ali on ipak ima klince s tobom i obožava ih.

Kimnula je. - To znam. Znam to, Sylvie, ali obje znamo da ljubav koju osjećamo prema djeci nije ista kao i ljubav našeg života. Znam da ih on voli. Učinio bi sve za njih. Sad ne govorimo o tomu. To je nešto posve drugo. A ako ti je barem nešto ispričao o meni, onda znaš da ga volim. Želim najbolje za njega. To se nikad neće promijeniti, bio on sa mnom ili ne. Iz onoga što mi je ispričao, znam da si najbolja za njega. S njim si od samog početka, ušla si mu u život godinu nakon što mu je tata umro. Njemu je već prije ta cura, ta cura koja je izrasla u ženu koju voli, postala sve. Ali vrijeme je prošlo. Ja sad moram znati da si ti još uvijek ona koja će se brinuti za njega, zbog koje će izgledati onako kao na ručku iako je to nastojao sakriti da me ne povrijedi. Zbog tebe je izgledao onako kakvog sam ga vidjela samo dvaput u životu, kad su se rodili Kara i Brand i kad su mu ih dali na ruke. Zbog tebe izgleda sretno.

Sranje.

Creed nije bio u krivu. Ona je doista *bila* sretna što me on pronašao.

- U redu, Chelle, moram ti reći da me pomalo plašiš - priznala sam.

Mislila je napraviti nekakav pokret, ali su joj usne zatreperile. - Eto vidiš. Nije ti puno pričao o meni.

Široko sam se osmjehnula. - Jest. Samo što mu ja nisam vjerovala.

Napućila je usne, ali nije se uspjela nasmiješiti, pa ih je ponovno spojila i blago mi se obratila: - Možeš mu vjerovati.

Morala sam priznati da je ovo prilično kul. A s obzirom na to da jest, da je ona to ovako izložila, da je platila dvjesto dolara da to učini i da joj je uistinu stalo do Creeda, povjerala sam joj se.

- On mi je sve na svijetu. Šesnaest sam godina bila izgubljena bez njega. Izgubljena, slomljena i usamljena. Ponovno se osjećam cijelom sad kad mi se vratio. Umrla bih za njega.

- Nadam se da nećeš morati, ali... dobro - odgovorila je.

Široko sam joj se osmehnula. - I ja se nadam da neću. To bi bilo u kurcu.

Slabašno mi se nasmiješila, pogledala opet moju torbu, a potom mene. - U redu, pa, hm... to je sve što sam ti htjela reći ili, uh... čuti. Ne želim ti oduzimati puno vremena, pa ću sad krenuti.

Kimnula sam i sklonila se da može proći. Ispratila sam je kratkim hodnikom i stala pred vratima kad i ona držeći kvaku i obarajući glavu. Stajala je tako jedan trenutak i nije se pomaknula, pa sam je mislila dozvati, ali ona je tad podignula glavu, maknula ruku s kvake i okrenula se prema meni.

- Nije ti rekao.

Oh, sranje. Ovo nije bilo dobro. Ne samo što će mi očito prenijeti nešto što mi Creed još nije imao prilike kazati nego joj i izraz lica nije odavao ništa dobro.

- Chelle, mislim, da ne...

- Baš je u njegovu stilu da ti nije rekao - prekinula me.

- Ako postoji nešto što smatraš da mi Creed nije rekao, možda bismo trebale pustiti Creeda da mi to sam kaže.

- On to možda neće reći, a ti bi trebala znati. Znam da to još ne znaš jer nisi ljuta. Ne ponašaš se poput kučke.

U redu, ovo mi se sad nije nimalo sviđalo.

- Ponavljam, pustimo Creeda da mi to kaže.

Ignorirala me. - On je dobar tip. Osjeća krivnju i onda kad to ne treba. Ja sam to skrivila.

- Chelle...

- Namjerno sam zatrudnjela s Karom kako bih ga uvukla u brak.

Sranje!

Zurila sam u nju razjapljenih usta.

Nažalost, riječi su i dalje prelazile preko njezinih usana.

- Znala sam da me ne voli. Oduvijek sam znala da me ne voli. Ali voljela sam ga. Previše. Učinila sam mu to, a on voli Karu i Branda, ali ja sam znala da nešto nije u redu kad sam zatrudnjela. Borio se s nečim iz svoje prošlosti. Nije mi ispričao o čemu se radi, ali znala sam da ga to ometa i da zbog toga ne može živjeti punim plućima. I tako sam zatrudnjela, uvjerala ga da nastavi s takvim životom i da se smiri uz mene. Sve sam vrijeme znala, Sylvie. Nikad te nije prebolio iako nisam znala da se baš radi o tebi. Da mu nisam to učinila, on bi još uvijek bio sam. Mogao bi ti prići čist i bez prtljage. Mogli ste imati djecu kojoj biste nadjenuli takva imena. Mogli ste...

- Molim te, prestani - prekinula sam je i nastavila prije nego što je ona to mogla. - Moram ti reći da nije nimalo kul učiniti takvo što muškarcu, pa i kad nije namjerno. Sranja se događaju, to razumijem, ali namjerno? - Odmahnula sam glavom. - I, mala moja, vidim da ti osjećaš da njega muči to što ti je slomio srce, ali više nema povratka. Ide se samo naprijed, a

to je između tebe i Creeda. Moraš sjesti s njim i porazgovarati. Nije pošteno da muškarac nosi takav teret zbog prekida s tobom dok si ti sve vrijeme znala da postoji takva mogućnost prekida.

Okrenula se cijelim tijelom prema meni. - Razgovarala sam s njim. Ne želi uopće to prihvatiti.

Tu smo. To je razlog zbog kojeg mi je ovo kazala.

Htjela je da ja uskočim.

Morala sam ovo prekinuti, i to pod hitno.

- U redu - započela sam - ovo je nešto novo za sve nas i moramo se s tim nositi u hodu, ali na ovom skretanju mogu ti reći da mi nimalo ne bi bila ugodna uloga posrednice između tebe i Creeda. Ako si došla privoljeti me na to da vam pomazem u rješavanju vaših problema, onda ti samo kažem, i to opet iskreno, da se sad i sama moram nositi s mnoštvom stvari kad mi se Creed vratio u život, postoje još neke stvari kod kuće i istodobno nada da ću se svidjeti vašim klincima. Ne mogu biti tvoja posrednica, a nisam sigurna da bih ikad poželjela takvu ulogu. Ako to želiš, onda sve učini sama. Ne kažem da se ne želim miješati u stvari koje usput iskrсну. Bit ću dio ove obitelji, ali ne da te povrijedim, mala moja, nego zato što Creed i ja gradimo vlastitu obitelj. Kad god dođem do vas, radit će se o Chelle i Creedu koji odgajaju dvoje krasne djece. Iako ti imaš svog tipa, a Creed ima mene, vas dvoje morate se nositi sa sranjima kako biste na najbolji mogući način odgojili to dvoje djece, a ja u tu priču ne pripadam. U to ne pripada ni tvoj frajer. To uključuje tebe i Creeda. Pratiš me?

Pažljivo me promatrala, a potom tiho odgovorila: - Pratim te, Sylvie.

Kimnula sam i nastavila: - Ti, ja, Creed i tvoj tip imamo zadatak uvijek biti pribrani ispred vaše djece. Vjerojatno znaš što Creed misli o očinskim figurama, a moja je maćeha usto bila gubitnica.

Nijedan klinac to ne zaslužuje, ja to nikad ne bih priuštila djetetu, pogotovo ne Creedovim klincima. Dakle, pronađimo načine da oni to ne osjete i da samo znaju kako imaju mnogo ljubavi od dvoje izvrsnih roditelja koji im žele sve najbolje.

Opazila sam da joj je pogled postao topao prije nego što mi je kazala: - Mislim da taj posao možemo obaviti.

- Znam da možemo - odvrtila sam.

Gledala me u oči, a potom kimnula prije nego što mi je rekla: - Drago mi je da to tako osjećaš, Sylvie, zato što se nadam da će tako biti. Svaka, uh... bivša žena, koja je usto i majka, uvijek se boji kad joj bivši muž nađe novu ženu, boji se onoga što će to donijeti sa sobom. Drago mi je da je donijelo tebe.

Opet sam se široko osmjehnula i izjavila: - Zarobila ti njega ili ne, mala moja, on ti je napravio dijete i *doista* te izabrao, pa recimo samo to da Tucker Creed ima dobar ukus.

Uzvratila mi je širokim osmijehom. - Da, recimo to tako. - Kad sam kimnula, dovršila je: - Morala bih krenuti.

- Vidimo se, Chelle.

- Bok, Sylvie.

Okrenula se izići, ali ja sam je zaustavila dozivajući je i ona se ponovno okrenula prema meni. - Znatiželjna sam, ali ako je to nešto osobno između vas, ne moraš mi reći, samo me zanima zašto ga zoveš Tucker?

Skupile su joj se obrve i kazala je: - A ja sam se pitala zašto ti njega zoveš Creed. Samo ga ljudi s posla zovu Creed.

Čudno.

Odlučila sam ne reći joj ništa jer ni ona sa mnom nije ništa podijelila, pa sam samo kazala: - To ti je jedna stvar još iz davnih dana.

- Ah - promrmljala je, ali sam imala osjećaj da ili nije shvatila ih mi nije vjerovala te da želi pustiti cijelu stvar. - Pa, vidimo se, Sylvie.

- Da. Vidimo se, Chelle.

Pričekala sam da ode pa se odjavila na recepciji. Nisam namjeravala Creedu reći ni riječ o Chelleinu posjetu. Ne još. Nisam znala kako bi on reagirao na to, a i nisam ga željela raspizditi ni uzrujati dok je sa svojim klincima. Bit će dovoljno vremena da mu to kažem i ne moram mu sad pokvariti posljednje sate koje će u ova dva tjedna provesti s njima.

Umjesto toga stavila sam sve sa strane i uputila se u obilazak Phoenixa.

- Ona te zove Tucker.

Creed i ja vratili smo se u Denver, u moju kuću, u stražnju sobu. Upravo sam mu ispričala za Chellein posjet. Sjedila sam na kauču, a Creed je stajao do prozora i zurio uživajući u jednoj od svojih rijetkih cigareta (pokušavao je prestati i nagovarao me da učinim isto), ispuhujući dim kroz prozor.

Pričekala sam s pričom o Chelle dok se vratimo i ne budemo na nekom javnom mjestu. Kad sam mu to rekla, otišao je do svoje torbe, izvadio pljuge, vratio se i upao u stanje zamišljene šutnje te buljenja kroz prozor.

Dala sam mu vremena dok sam ga pažljivo promatrala.

Odavno nisam gledala Creeda u ovakvu stanju.

Nekad smo oboje znali da je naše zajedničko, skriveno vrijeme dragocjeno, pa smo ga koristili najbolje što smo mogli. To se nije često događalo, ali njega je tada mučilo dosta toga: naš odlazak, što će biti od njegove majke kad ode, što će biti s nama. Tako je znao zašutjeti, povući se u svoj svijet i razmišljati o stvarima koje nije htio podijeliti. Znala sam to jer sam mu govorila da podijeli to sa mnom, a on je odbijao, bez obzira na to koliko sam se trudila probiti taj oklop. Napokon sam shvatila da se ne moram truditi. On će srediti ono što mora i potom se vratiti meni.

Gledala sam ga i palo mi je na pamet da sam nekakva opaljena ženska jer mi je to nedostajalo, a sumnjala sam da se po tom pitanju nije promijenio. On će to riješiti bez mog zabadanja nosa, kazat će mi kad dođe vrijeme, a ja se samo moram pomiriti s tim. Zato nisam mijenjala način na koji sam se nosila s tim i dala mu vremena.

Sve mi je bilo pomalo dosadno, kad sam uzela u obzir činjenicu da nisam strpljiva, da sjedim u tihoj sobi, milujem mačku i gledam čovjeka kako puši i zuri kroz prozor, unatoč tomu koliko mi je zgodan ih koliko ga volim.

Zato mu više nisam dala vremena, nego sam mu spomenula da ga bivša zove Tucker.

Okrenuo je glavu i pogledao me u oči. Tad se okrenuo cijelim tijelom, napravio dva koraka, sagnuo se i ugasio cigaretu u pepeljaru na stoliću.

Kad se uspravio, pogledao me opet u oči i odgovorio: - Nijedna me žena ne zove Creed. Samo muškarci... i ti.

- U redu - odgovorila sam ne shvaćajući ga, ali razmišljajući o tomu kako ovo turobno raspoloženje znači da nije od volje za objašnjenja.

Bila sam u krivu jer je Creed nastavio s pričom.

- Nastojao sam da me zovu imenom jer bi me to podsjetilo, kad bi me neka žena tako nazvala, da te više nikad neću čuti da me tako zoveš. To me podsjećalo na onu večer u šumi, dok smo još bili djeca, i kad sam ti rekao što namjeravam postati u životu. Podsjetilo bi me na to kako si bila uvijek spremna pomoći mi. Kako si uvijek bila uz mene i kako to više nikad neću imati. Zato sam zahtijevao da me zovu Tucker. Muški me zovu Creed jer muški su muški.

Kimnula sam i upitala ga: - Chelle ne zna da si ti Creed?

Odmahnuo je glavom. - To znaš samo ti u mom životu.

Dobro, sad mi je stvarno sinulo da sam ozbiljno munjena jer mi se ovo sviđalo, i te kako mi se sviđalo. Voljela sam sve to imati samo za sebe. Postojalo je vrijeme kad je Creed bio sav moj. Sad je, kad su nam prošle priče različite, cijelo njegovo tijelo moje, ali njegova je ljubav podijeljena. To mi nije smetalo. I onda sam znala da ću ga morati dijeliti kad zasnujemo vlastitu obitelj. To ne znači da nisam uživala u tomu da posjedujemo neizmijenjeni komadić zajedničke prošlosti. Onaj koji nitko ne razumije, koji je samo nas.

- To nije bilo kul.

Creedove riječi stigle su kao grom iz vedra neba i zbog toga sam se opet usredotočila na njega.

- Molim?

- To nije u Chelleinu stilu. Jebeno sam iznenađen što ti je priredila takvo sranje i to nije bilo kul.

Odmahnula sam glavom i rekla: - Ni meni se to isprva nije svidjelo, dušo, ali sve je završilo u redu. Nije došla da se ponaša kao kakva kučka. Došla je...

Creed se pomaknuo do pletene stolice, sjeo u nju pa položio duge noge i čizme na stol prekinuvši me. - Ja znam zašto je ona bila tamo, a to zašto je bila nije nimalo kul. - Ispružio je ruku. - Ne znam, nisam se još susretao s ovakvim sranjima, nikad nisam očekivao da ću u životu imati ženu do koje mi je stalo da prođem kroz takvo što, pa zato ne znam kako bi to trebalo ići. Volio bih da sam te ja predstavio njoj. Da sam ja kontrolirao situaciju. Da sam ti ja štutio leđa. I da nisi morala proći kroz ovaj zmijski napad koji, na svu sreću, nije krenuo po zlu jer si ti takva kakva jesi i Chelle takva kakva jest. Da je bilo koja od vas dviju imala loš dan, to bi krenulo u krivom smjeru.

- Mogu se nositi s takvim sranjima, dušo - rekla sam blago.

Odmahnuo je glavom i odgovorio: - Shvaćam to. Znam da se možeš pobrinuti za sebe. Ali ti moraš shvatiti da sam ja ja, a ti ti, i da mi ne odgovara što si sama prošla kroz to, bez obzira na tvoju samokontrolu, pištolj i tvrdu kožu. U ovom slučaju nisam za to. Nisam za to ni u kakvom slučaju. Imali smo jedno drugo. I to smo izgubili. Oboje to osjećamo duboko u sebi. Sad nam se to vratilo i Chelle ti to neće oduzeti. Nitko to neće oduzeti.

Ozbiljno, može li ovaj tip biti bolji nego što jest?

Zurila sam u njega i nisam skidala pogled.

Ne, on ne može biti bolji nego što jest. S druge strane, uvijek je bio najbolji.

Odlučila sam nas pomaknuti s mrtve točke, pa sam ga upitala: - Što namjeravaš učiniti?

- Odspavat ću, nazvati je sutra i reći joj što mislim o tome i kako se osjećam - odgovorio je. - Onda ću joj reći da to više ne ponavlja. Potom ću joj reći da želim da te klinici bolje upoznaju i da damo sebi vremena da se sredimo prije nego što sjednemo i odlučimo koji nam je slijedeći potez s djecom te da se, dok dajemo sebi vremena, drži podalje. Na kraju ću

joj kazati da ti ne prilazi osim ako je ti ne pozoveš ili ako je nešto hitno s djecom, pa mora uskočiti.

- Ne moraš ići tako daleko, Creede. Svidjela mi se - kazala sam mu. - Ni na kakav način nije pokazala da se nećemo slagati. Iskreno, nije se dogodilo išta ozbiljno.

Gledala sam ga kako sklanja čizme sa stolića, spušta ih na pod i naginje se prema meni oslonivši se laktima o koljena dok mu je lice poprimalo izraz od ozbiljnog na „slušaj me sad i obrati jebenu pažnju na ono što ću ti reći“.

- Kao što sam ti već rekao - započeo je tiho - shvaćam da se možeš pobrinuti za sebe. Nisi me shvatila kad sam ti to rekao prije pet sekundi i objasnio. Zato ću ti bolje pojasniti ovog puta. Znam da se možeš pobrinuti za sebe, Sylvie. Moraš se samo pomiriti s jednom stvari: bez obzira na to koliko si zajebana, ja ću se također brinuti o tebi. Možeš mi prosuti gomilu sranja o svom iskustvu, vještinama, neustrašivosti, ali meni to neće ništa značiti. Ti nisi samo moja žena, ti si Sylvie. Kad kažem da ti štitim leđa, ne mislim na način kako su to radili tipovi s kojima si zajedno obavljala poslove. Mislim na to da ću ti štiti leđa kao tvoj muškarac. Brinuti se o tebi na sve moguće načine, uključujući i onaj emotivni. Dakle, svidjela ti se Chelle. To me ne čudi. Ona je ugodna. Ali ja ću kontrolirati tu jebenu situaciju tako da mogu kontrolirati svaku bol ili neugodu koja te može dopasti, a pod kontrolom mislim na zaustavljanje istih. Pratiš li me?

Pogledala sam ga u oči i shvatila da imam izbor. Mogu se držati svoje frajerske strane i napraviti problem od ovog ili mogu prepustiti Creedu da napravi ono što smatra da treba napraviti.

Znala sam da se mogu pobrinuti za sebe, pa je samim tim njegova zaštita bila nepotrebna. On mi je samo rekao da to zna, ali da svejedno mora biti načisto sa svojim položajem.

Njemu je značilo više da se pobrine za mene kao moj tip nego što je meni značilo da zadržim svoj status frajerice. Prebrodila sam šestogodišnji uragan i nisam izišla iz njega netaknuta. Tad nije bilo Creeda da se pobrine za mene. Njega je to duboko pogađalo. Nadalje, i sad sam bila njegova Sylvie baš kao i nekad, još uvijek ona nekadašnja Sylvie.

To mu je bilo potrebno. Nisam sad baš morala isticati nešto što bi se moglo uzeti u obzir, nego shvatiti da on osjeća da je moj argument, koliko god bio opravdan, zapravo bespotreban.

Ne moram ni spomenuti da sam se osjećala jebeno dobro što je i ta Creedova karakteristika opet stupila na scenu. Onaj Creed koji se brinuo o meni i štiti me. Dokazala sam da mogu nositi teret, ali to ne znači da se nisam osjećala izvrsno što sad taj teret mogu podijeliti i biti opet u takvom položaju da uzvratim uslugu.

Zato sam donijela odluku i odgovorila: - Shvaćam te. I volim te, Creede.

Lice mu se opustilo prije nego što mi je odgovorio: - Isto vrijedi i za mene, lijepa moja.

Sklopila sam oči kad sam čula te riječi osjećajući ih kao toplinu na koži, voljela sam svaki slog.

Pogriješila sam. Čim sam sklopila oči, Gun mi je iznenada šmugnula. Osjetila sam rame na trbuhu i poletjela u zrak. Brzo sam se snašla, ali ne dovoljno brzo, jer sam padala leđima prema podu s Creedom koji me držao i ja sam ga automatski obgrlila. Jednu mi je ruku položio na zatiljak prije nego što sam dodirnula pod, a potom mi je obje ruke položio na ramena. Rukama je pojačavao pritisak dok me stiskao tijelom i pritiskao mi ramena na pod.

- Sad si zakucana - šapnuo je, a ja sam osjetila kako mi se oči sužavaju dok se on smiješi. -
Ja sam pobijedio.

- Nisam bila spremna - istaknula sam ono što je bilo očito.

- Rekao sam ti da večeras imamo izazov. Pošteno sam te upozorio. Ali nije važno, uvijek moraš biti spremna.

Bio je u pravu i to mi je bilo baš u kurcu.

Ljutito sam ga pogledala dok mi je prelazio pogledom preko lica, a potom nas je prevrnuo tako da sam ja sad bila na vrhu.

Podignuo je ruku i odmaknuo mi kosu s jedne strane lica dok je govorio: - Nisi spremna, mala, napraviti ćemo nešto drugo.

- Mogu li te zavezati za krevet i raditi ti sve što želim? - pokušala sam.

Široko se osmjehnuo, osjetila sam žmarce u bradavicama, a on mi je odgovorio: - Ne. Moraš pobijediti da dođeš do toga.

Sranje.

Podignuo je drugu ruku da mi odmakne kosu s druge strane lica i ponovio: - Ako nisi spremna, onda to nećemo raditi.

Nisam ostala bez teksta, ali isto tako nisam znala je li ovo loše ili mi se možda sprema vrhunsko iskustvo u životu. Znala sam tek da imam povjerenje u Creeda da ovo učini ne samo dobro nego fenomenalno ili da se suzdrži ako vidi da ne pali.

- Ja se ne odričem dogovora - kazala sam.

Lagano je trznuo glavom i nježno me upitao: - Jesi li spremna?

- Hoćeš li me ti učiniti spremnom? - odgovorila sam protupitanjem i dobila još jedan širok osmijeh, ovog puta *i te kako drugačiji*.

- Oh, da.

Ponovno sam osjetila žmarce u bradavicama, ali nije se završilo samo na njima. Putovali su južnije.

Zato sam rekla: - Onda... da. Spremna sam - odgovorila sam zadihana.

Zgrabio me šakama za kosu i pogledao me neodređeno tvrda izraza lica koji mi je bio i te kako napet, a s njegovih je usana potekla naredba: - Onda se diži. Pođi u dnevni boravak i skini se.

Bila sam u pravu.

I te kako napeto.

- Dnevni boravak? - upitala sam.

- Mala, što sam ti rekao? - Creed je uzvratio protupitanjem.

Zurila sam u njega, još uvijek osjećajući žmarce.

Tad sam učinila kako mi je rekao.

Ležala sam gola na koljenima, okrenuta prema stražnjem dijelu kauča. Creed je stajao ispred mene samo u trapericama. Raširila sam noge, a on je gurnuo ruku između njih poigravajući mi se klitorisom. Položila sam ruku na njegove krute prepone i trljala ga. Sve vrijeme strastveno smo se ljubili razmjenjujući vlažne i vrelе poljupce.

On se igrao, davao si je vremena. Ništa mi nije pružao, samo naznake, dodire uz šapat, prisiljavao me da sama krenem, a potom uzimao, dok sam ja bila sretna zbog mrvica koje mi je nudio i istodobno očajna jer sam željela sve. I ovo mi je također dugo radio.

Ne moram reći da sam bila narajcana. Osjećala sam mu jezik u ustima, ruku između nogu, ali htjela sam prste i druge dijelove njegova tijela u sebi, a već sam stigla do točke u kojoj mi je bilo svejedno gdje će on to gurnuti.

Iznenada više nisam bila na koljenima okrenuta prema njemu, prije nego što sam mogla odvojiti usta od njegovih i uputiti ga na činjenicu da ih je on odvojio od mojih. Bila sam okrenuta na drugu stranu, koljenima sam se oslanjala na stražnji rub kauča, a Creed mi je držao ruku između lopatica i pritiskao mi lice na jastuke tako da mi je guza bila izdignuta. Nikad se nisam našla u takvom položaju, a iako ponešto akrobatski, nije bio neudoban.

- Ostani tako, mala. Ne miči se. Vraćam se odmah - hrapavo je zarežao, a ja sam zadrhtala cijelim tijelom.

Nisam voljela taj zapovjednički pristup. Nisam voljela da mi se naređuje. Nisam voljela da me se kontrolira.

Odnosno, nisam to voljela ni kod koga, ni kod koga osim kod Creeda.

I ovo mi je bilo *napeto*. Bilo je napeto u Phoenixu. Napeto na način da ću se do kraja života sjećati tog vremena provedenog u dnevnom boravku.

Učinila sam kako mi je rekao i osjetila da je Creed napustio prostoriju. Čula sam kad je ponovno ušao i počeo se smještati iza mene. Sekundu poslije čula sam mek zvuk pada nekakvog predmeta na kauč, a potom je ponovno položio ruke na mene, nauljene, klizave, tople, *izvanredne*.

Oh, da. Bila sam u pravu. Ovo je bilo napeto.

Putovao je rukama preko kože oko mog struka, naviše uz leđa, niz bokove, a potom su ruke nestale. Čula sam zvuk otvaranja poklopca, još jedan meki zvuk pada onog istog predmeta i potom osjetila njegove ruke na sebi. Bile su još klizavije i toplije, lutale su posvuda, mazao mi je cijela leđa, bokove, rebra, struk i ja sam se počela meškoltiti kad mi je namazao i grudi pa počeo kružiti palcem oko bradavica. Vratio se bočici i istisnuo još više ulja, prelazio mi je preko kukova i s vanjske strane bedara.

Ta su bedra počela drhtati.

Opet se vratio bočici, još jedan meki zvuk, još više ulja s unutarnje strane bedara i preko moje guze.

- Dobro se raširi, mala. Daj mi sve što imaš - promrmljao je Creed hrapavim glasom.

Raširila sam noge bez oklijevanja.

Stenjala sam na jastucima dok mi je on klizavom rukom prelazio između guzova, kroz moju vlažnost i preko pulsirajućeg klitorisa. Nježno i meko kružio je prstom, izluđivao me, a ja sam ispružila ruke i prstima stegnula rub jastuka da se pridržim.

- Ovdje podigni ruku, Sylvie, ovdje želim tvoj prst. Meko, slatko, ovako. - Nastavio me dirati pokazujući mi što želi od mene. - Ako svršiš, mala, neću biti zadovoljan.

To je bio još jedan izazov koji sam bila voljna prihvatiti, ali nisam bila sigurna da ću uspjeti. Ipak, namjeravala sam pokušati. Oslonila sam se torzom na kauč i uvukla ruku između nogu. Creed je malo odmaknuo prste da mi oslobodi prilaz, ali nije se sasvim povukao. Prekrio je moju ruku, osjećao me dok se diram, a kad je počeo režati i pritiskati mi svoj tvrdi, trapericama pokriven kurac na bedra, znala sam da mu se ovo sviđa.

- Moja Sylvie - promrmljao je prelazeći drugom klizavom rukom preko moje glatke kože. - Tako si mi lijepa, slatka, jebeno napeta.

Osjetila sam žmarce uz kralježnicu. Tvrdim i nabreklih bradavicama dodirivala sam pokrov kauča, što ih je činilo još tvrđim, a Creed je prolazio rukom kroz moju vlažnost i potom je odmaknuo, Uzeo je bočicu i ja sam osjetila kako mi ulje kapa izravno po koži, klizi niz kralježnicu, između guzova, osjetila sam kako me svu natapa. Tad su opet uslijedili žmarci i ja sam se morala suzdržati da ne pritisnem jače, dublje, da se ne nabijem kukovima na ruku i napnem se uz nju.

Bila sam sva u ulju, kao i njegove ruke koje su se gibale po meni, stiskale me, kružile oko mene, svijenih prstiju tako da mi se njihovim zglobovima duboko upirao u mišiće napaljujući me i opuštajući u isto vrijeme. Seksi masaža. Erotsko trljanje.

Kad se to dogodilo, ja sam već bila spremna za klizavi vršak prsta kojim mi je prodro u guzu.

Tijelo mi se ukočilo, a nožni mišići zatreperili. Guza mi se refleksno uzdignula i isturila da može primiti više, a tad je prst kliznuo malo dublje.

Još jedno stenjanje na kauču.

Oh, Bože, ovo je bilo dobro.

Oh, Bože, kako može biti tako dobro?

- Hoćeš li još? - obratio mi se Creed.

- Da - izustila sam na kauču.

- Zamoli me, Sylvie.

Oh, Bože, ovo je postajalo sve napetije.

Dala sam si previše vremena, uživala sam u ovoj napaljenosti, a znala sam da sam pretjerala kad je izvukao prst.

Ludo, suludo, ali ja sam željela da se taj prst vrati.

- Molim te - zastenjala sam podižući guzu da ga potaknem.

Prešao mi je rukom preko guza, obujmio ga, duboko utisnuo vrške prstiju, a glas mu je bio hrapav kad je promrmljao: - Lijepo, prekrasno. Sad makni ruku i osloni se na kauč. Dobro ću te obraditi, a kad zaželiš moj kurac, samo zamoli, i to pristojno. Važi?

Kao što sam već rekla, ovakav gazda Creed nije mi smetao. Nema šanse. Nema jebene šanse.

- Važi - odmah sam odgovorila.

- Prestani se dodirivati, Sylvie.

Dobro, sranje. Nisam to htjela, ali sam učinila tako.

Bila je to prava stvar. Nagrada je odmah stigla. Kad sam odmaknula ruku, on je uvukao svoju i jebao mi pičkicu prstom dok sam istodobno osjećala kako mi drugi prst polako klizi u guzu.

- Ako poželiš još, samo me zamoli - naredio je Creed dok me silovito jebao prstima između nogu.

- Molim te - zavapila sam gibajući kukovima u ritmu njegove ruke, a on mi je onda pružio još više.

Bože, sranje, bio je u pravu. Ovo je vrhunski. Izvanredno. Fantastično. Tako dobro da sam pomislila kako ću iskočiti iz vlastite kože.

- Hoćeš još? - upitao je.

Oh, da. Još. Svakako još.

- Još - zastenjala sam držeći se za rub kauča dok mi je tkanina grebala tvrde bradavice, a noge mi se počele tako silovito tresti da je to već postalo nekontrolirano drhtanje.

- Što si rekla? - Creed me poticao.

- Molim te - zajecala sam, a on nije odugovlačio i odmah mi pružio još više.

Nastavio je to raditi bez pitanja i ja sam bila na rubu, blizu, tako jebeno blizu, a on se izvukao i štipnuo me za klitoris. Tad mi je položio prste na vanjsku stranu bedara.

- Ovako nećeš svršiti, mala - zarežao je. - Svršit ćeš kad ja budem u tebi.

- Uzmi moju guzu - odmah sam odgovorila.

- Lijepo me zamoli - naredio je jednako hitro.

- Uzmi mi guzu, Creede, molim te.

Osjetila sam kako mi steže meso prije nego što je izrekao svoj zahtjev: - Prst na klitoris, mala. Svrši dok te ja jebem u guzu.

Gotovo sam otklizala s kauča dok sam žurila izvršiti ono što mi je rečeno, a cijelo tijelo bilo mi je spremno, drhtavo, grozničavo. Osjetila sam kako mi gura glatki, nauljeni glavić; polako, sporo, ide pa se vraća, a potom opet nastavlja. Nježno i oprezno radio je to dok mi nije uvukao glavić, a potom polako kliznuo i uzeo me. Uzeo me cijelu, svaki moj komadić. Posljednji koji je preostao sad je bio Creedov.

- Jebote, prekrasna si po cijelom tijelu - zarežao je dok me jebao u guzu. - Snažnije, mala. Povedi samu sebe onamo.

Počela sam se nabijati dublje i jače. Okretala sam se, propinjala, upinjala guzom prema njemu, on mi je položio ruke na kukove i privlačio me k sebi, istodobno me odgurivao i držao na kauču.

Ovo je raslo i, Bože, postalo previše. Bilo je golemo. Nisam to više mogla izdržati. Gorjelo je u meni. Prijetilo da me cijelu spali.

- Creede - zastenjala sam na kauču dok mi je panika postajala sve veća kako je užitak bubrio. Osjećala sam da će me taj divlji i neobuzdani užitak uništiti, pa sam uspravila ruku i oslonila se na nju na kauču.

- Obradi samu sebe, Sylvie - promrmljao je Creed krećući se sve brže i postajući nestrpljiv. Prešao mi je jednom rukom oko kuka da pokrije moju ruku između nogu, navaljivao, pomicao nam i isprepletao prste dok me nastavlja jebati u guzu. Mene je ovo potpuno obuzelo i preplavilo.

Zabacila sam glavu, mišići su mi se napeli, a prostorijom se prolamao vrisak dok sam kušala najintenzivniji, najmoćniji, najčudesniji orgazam kojeg sam ikad iskusila u životu.

Držala sam se dok me Creed jebao. Prelazio mi je prstima preko klitorisa i jedan je orgazam slijedio za drugim. Bila sam na trećem kad mi je Creed položio ruke na vanjski dio bedara privlačeći me k sebi, zabijajući se u mene dok sam mu ja osluškivala duboko i hrapavo režanje.

Ukočila sam se zureći u kauč, osjećajući ga u sebi, oko sebe. Nikad nisam mislila da bi moglo biti ovako dobro, nikad nisam ni pomislila da ću ovo dopustiti, ponovno, da ću to ikad nekomu dopustiti, ali stvar je došla sama od sebe. Kao i uvijek s Creedom, dala sam mu svoje povjerenje, a on mi je uzvratio ljepotom.

Izvukao se polako i pažljivo. Podignuo me i okrenuo, koljenima sam opet bila oslonjena na stražnji dio kauča, leđima okrenuta prema Creedu. Nisam stigla pošteno ni okrenuti glavu da ga pogledam, a on mi je gurnuo prste obje ruke u kosu i povlačio me čupajući

šakama tako da mi se licem toliko približio da su nam se nosovi gotovo dodirnuli i ja sam ispred sebe mogla vidjeti samo njega.

- Sad si cijela moja. Svaki tvoj centimetar je moj. Svaki centimetar. Moja si od šeste godine, a ja sam čekao još dvadeset osam da cijela to postaneš, ali sad si moja, Sylvie. Svaki... - nježno me povukao za kosu - ... pojedini... - još jednom me potegnulo i žarko pogledao u oči - ... centimetar.

Sranje. Kako me opet mogao napaljivati kad sam prije samo nekoliko minuta iskusila najveći niz orgazama u povijesti čovječanstva?

- Pretpostavljam da ti se ove igre s guzom stvarno sviđaju - primijetila sam nježno zamijetivši iskru u njegovim očima.

Tad je odmaknuo glavu. Rukama mi je kliznuo niz vrat i izjavio: - Idem se pozabaviti ovim kondomom. Ti idi u krevet. Uzmi ulje. Još smo daleko od završetka.

Izvršno.

Cijelo mi je tijelo zadrhtalo zbog ovoga.

Široko sam se osmijehnula prije nego što sam ustala, uhvatila ga za glavu, privukla k sebi i dala mu napaljen, vlažan i dug poljubac.

Pustila sam ga i skočila s kauča, uzela ulje i jurnula prema sobi dok je kosa lepršala iza mene i ja sam znala, svake sekunde, da me Creed promatra.

- Oh, moj Bože! *Oh moj Bože!*- vrištala sam dok me razdirao šesti orgazam te večeri i stezala prstima Creedovu kosu dok me on proždírao ustima.

Ozbiljno, moj je čovjek maher u lizanju.

Ozbiljno govorim.

Kad sam se primirila, osjetila sam kako mi nosom i usnama draška trbuh. Podignula sam se na laktove i opazila, još uvijek osjećajući užitak vrhunca, kako mi je odmaknuo noge s ramena i oslonio se podlakticama uz moje bokove, a ja sam mu se još uvijek držala za kosu.

Nježno sam ga potegnula i on je podignuo glavu.

Upijala sam ga.

I s ovim ožiljkom i svim ostalim, bio je prekrasan.

Kliznula sam mu prstima preko lica da mu to iskažem prelazeći vršcima preko jagodične kosti, niz nos, prateći crtu donje usne. Prešla sam preko ožiljka na gornjoj usni, a potom do onog uz jagodičnu kost, preko sljepoočnice i kroz sijedi pramen u kosi. Kad sam završila s tim, drugom sam mu rukom odmaknula pramen kose koji mu je pao na čelo i on se, kao što sam. očekivala, nakon toga opet vratio na svoj prijašnji položaj.

Nije mi se pružio novi pokušaj jer se Creedovo krupno tijelo nadvilo nad mene, smještajući se iznad mene i prekrivajući me.

Jednu je ruku uvukao ispod mene, pa se oslanjao samo na jednoj podlaktici držeći me još uvijek na krevetu dok mi je drugu ruku poslije položio na glavu i prelazio mi palcem preko jagodične kosti, govoreći.

- Da ti odgovorim na tvoj prijašnji komentar, lijepa moja, da, kao što sam ti već spomenuo, volim se igrati guzom. Ali ne radi se o onomu što ti misliš. Usko je, svakako mi pruža dobar osjećaj, ali ne radi se samo o tomu. Radi se o povjerenju. O dijeljenju.

O davanju. Većini ljudi to predstavlja gubitak zabrana i zakočenosti te otvaranje prema idućem stupnju intimnosti. A s tobom - približio mi se licem dok mu je glas postajao tiši - radi se o tomu da ti vratim ono što ti je bilo oduzeto i da ti imaš povjerenja dok to činim. To nije golemo. To je nešto toliko veliko da nema riječi koja bi to mogla opisati, ali „prelijepo“ je nešto što mi prvo pada na pamet i nešto što je tomu najbliže.

Nije bio u krivu, pa sam se složila s njim. - *Bilo je prekrasno, dušo.* - Obgrlila sam ga i čvrsto držala. - Kao i ti.

Creedov pogled, koji je bio topao, postao je još topliji i toliko me grijao dok se nije široko osmjehnuo i izjavio: - Drago mi je da se nisi povukla po pitanju gubitka u ovom izazovu.

I ja sam se široko osmjehnula. - I meni je drago.

Prešao mi je palcem preko lica, jagodične kosti, sve do čeljusti i preko usana dok me gledao s onim širokim osmijehom koji je sad već blijedio.

Tad me opet pogledao u oči.

- Kad sam te onog mjeseca pratio i promatrao, kad sam te gledao kako živiš, kako se odijevaš, što radiš, znao sam da je nešto krenulo u krivom smjeru. Nisam znao što. Mislio sam da si s Dixonom i da te on vara i da se ne odnosi prema tebi kako treba. Znao sam samo jednu stvar, a to je da ti je tatica lagao, da nisi sretna.

Nježno sam mu se suprotstavila. - Zapravo, bila sam sretna, Creede.

- Ne na način na koji zaslužuješ biti sretna - odmah je uzvratilo.

Na to nisam imala odgovor, uglavnom zato što mi mi je trebao.

Bio je u pravu.

Nastavio me gledati u oči i znala sam da čita što mi je u mislima dok je šaptao: - Drago mi je da si sretna, moja Sylvie.

Dao mi je i to, stalno mi je davao, otvoreno, iskreno, sve je govorio, pa sam oblizala usne i uzvratila mu jednakom mjerom. - Jedino tijelo koje sam željela na sebi sad je tu i ja ti zahvaljujem što si me usrećio, Tuckere Creede.

Creed, onakav kakav već jest, nastavio je davati.

- Uvijek sam uz tebe, mala.

U redu, sranje, Bože, *sranje!*

Voljela sam ovog muškarca. Znala sam to, ali dok sam bila mlada, nisam još shvaćala.

Sad jesam,

I te kako sam shvaćala.

Bilo je vrijeme da se uputimo u one krajeve u kojima neću možda briznuti u plač i ridanje poput velike djevojčice.

- Dakle, kako si ti večeras šef, kakav nam je plan? Hoćemo li spavati ovako nauljeni ili se istuširati prije spavanja?

- Posteljina je sjebana. Istuširat ćemo se, promijeniti je ili se opet namazati uljem.

Ovo je bila istina, pa sam mu dala potrebne podatke da se odluči. - Znam samo jednu stvar. Posteljinau večeras neću mijenjati.

Creed se nasmiješio. - Onda spavamo nauljeni.

Meni je to odgovaralo.

Okrenuo se lagano na svoju stranu, ja na svoju, a upravo kad sam se spremala izvući iz kreveta, povukao me na sredinu i ušuškao do sebe.

Tijelo mi je bilo umorno, opušteno, ispruženo, osjećala sam se snenom. Ali um mi nije bio takav.

Razmišljala sam kako me mjesec dana pratio i pitala se kako bih se osjećala da su uloge kojim slučajem bile obrnute i da sam ja bila ta koja je pronašla njega. Što bih učinila? Koliko bi mi bilo teško održati distancu i ne pristupiti mu, posebno kad bih otkrila da me nije svojevolumno napustio, nego da je bio primoran na to?

- Kako si to radio? - upitala sam ga u mraku.

- Što? - uzvratio je pitanjem.

- Pratio me, promatrao, gledao moja sranja i ostao na distanci? Da sam to bila ja...

U glasu mu se osjetio tračak humora i nepopustljivosti kad me prekinuo. - Ti bi me upucala.

Trznula sam glavom i široko se nasmiješila prema njegovu zasjenjenu licu. - Da. Ali kad bih shvatila, kad bih doznala o čemu se tu radilo, onda ne bih to mogla napraviti.

Približio me rukama još više uz toplo, tvrdo tijelo dok mi je tiho odgovarao: - Ti bi pomislila da se ja, osim ožiljka, nisam promijenio. Ostario sam, ali se nisam promijenio. Ne bi imala razloga ne pristupiti mi odmah. Ti... - ušutio je i više nije progovorio.

- Promijenila sam se i to te prestrašilo? - nagađala sam.

- I jesi i nisi, ali ono u čemu si se promijenila nalagalo mi je oprezan pristup. Tvrda koža, oštri rubovi, izgledaš tako da bi te čovjek mogao proučavati cio život, a opet ne probiti taj oklop, da bi mogao i oprezno pristupiti, a opet biti razderan na komadiće. Htio sam da mi se vratiš i morao sam pronaći pravi način da to lijepo izvedem. Kad sam ti se šuljao po kući, vidio sam da si zadržala moje ogrlice, pa sam osjetio neku nadu iako sam znao da ne mogu ništa riješiti najuriš. Morao sam shvatiti što je to uzrokovalo promjenu u tebi, a to si mi ti morala reći tako da mogu stvoriti nekakav plan. - Kliznuo je rukom preko mojih još uvijek skliskih leđa. - A to sam i učinio.

Bilo mi je drago što je to učinio.

Približila sam mu se još više i rekla blago: - Ubijalo me sve to.

Prestao je pomicati ruke kako bi me njima mogao snažno stegnuti. - Da, gledao sam te. Pratio. Rovario ti po stvarima. Znao sam da ti život nije onakav kakav sam ti obećao, da, nego da se pojavilo nešto što je krenulo po zlu. Naravno da te jebeno ubijalo.

Sklopila sam oči i pritisnula mu lice na vrat.

- I završilo je - nastavio je.

- Završilo je - složila sam se, čvrsto se držeći uz njega.

- U konačnici, to je značilo da nisi u Kentuckyju i živiš dobar život bez mene, nego da je pristup ipak moguć i slobodan. Možda je bilo u kurcu neko vrijeme, ali sad imamo zajedničku budućnost za koju smo mislili da nikad neće biti moguća i stoga je sve to vrijedilo svake jebene minute.

Nisam iskusila isto što i on, promatranje, praćenje, ali sam pretpostavljala da je i ovdje u pravu.

- Da - tiho sam odgovorila,

- Da - ponovio je, privlačeći me još bliže k sebi.

Ležala sam u njegovu zagrljaju i znala da ću mu se dati. Da ću ga pustiti u svoj život. Znala sam da to shvaća i da ga to usređuje.

Ali nisam znala razumije li baš sve.

Zato sam mu to pružila.

- Creede? - dozvala sam ga.

- Tu sam, mala - šapnuo je.

Da, bio je tu. Točno tu. Sad i zauvijek.

Sad i zauvijek.

Prignula sam glavu tako da mi se vršak nosa oslanjao o njegovu čeljust i šapnula mu: - Bez obzira na ono što će se u budućnosti dogoditi, bez obzira na to hoćemo li biti sretni ili ćemo opet upasti u sranja, odsad pa do svog zadnjeg jebenog trenu na ovoj kugli zemaljskoj, znaj i upiši to u jebenu dubinu duše da te volim. Da imam povjerenja u tebe. Da me usrećuješ. Uvijek si bio samo ti i neće biti nitko drugi. U redu?

Osjetila sam da je podignuo glavu i da se pomaknuo kako bi mi položio lice uz vrat, a glas mu je bio hrapav kad mi je promrmljao uz kožu: - U redu, moja Sylvie.

Udahnula sam i potom mu prešla usnama preko kože vrata.

Namjestio se opet držeći me blizu sebe i nježno mi naredio: - Spavaj, mala.

- Dobro, Creede.

Bila sam u Creedovu zagrljaju, zasićena vođenjem ljubavi, znajući da ću se sutra probuditi uz njega, bez teških misli, a potom sam poslušala njegovu naredbu, kao što sam radila cijele večeri, i zaspala.

Knjigoteka

20. POGLAVLJE

JOŠ NEKOLIKO MJESECI

Hladna proljetna večer u Kentuckyju, sedamnaest godina prije. Creed ima dvadeset tri godine, a Sylvie sedamnaest...

- Mrzim ga.

Creed mi je umirujućim pokretom prešao rukom preko kraljeznice. - Znam da ga mrziš.

Bilo je kasno navečer i ležali smo u mraku na Creedovu velikom krevetu.

Nisam imala dobar dan.

Počelo je s maminim pozivom, prvim nakon tko zna koliko godina, da se rastaje od muža, i s njenim pitanjem želim li doći u Kaliforniju nakon mature.

Rekla sam joj da već godinama živim bez nje, da me prepustila tatici i maćehi, a sad kad se opet suočava sa samoćom i usamljenošću i kad sam joj potrebna, nisam dostupna da joj u tomu pomognem jer je ona mene napustila kad mi je bila potrebna. Poslužila sam se drugačijim riječima, ali ona je shvatila bit i rekla mi da je ne čudi to što se pretvaram u oca, jer me on ipak odgojio.

Tad je spustila slušalicu.

Savršeno telefonsko pomirenje s mamom.

Nimalo.

Nazvala sam Creeda da mu kažem za taj razgovor s mamom prije nego što sam se uputila k njemu, a on nas je sat i pol vozio do grada da mi popravi dan i da možemo otići na pravi spoj na kojemu nas nitko neće vidjeti.

To mi je očito uljepšalo dan. Postalo je još bolje kad mi se Creed povjerio da mu mama ima novog tipa i da sad provodi večeri uneređujući njegovu kuću i život, a to je značilo da je navečer neće biti.

Još mi je kazao da je razgovarao sa svojim agentom za nekretnine o prodaji kuće. Rekao je i majci da to namjerava i da se ona mora pribrati, naći posao i vlastiti stan, jer će on tražiti stan za sebe.

Nije reagirala jer je bila pijana, a i imala je novog tipa kojeg može iskorištavati. Reagirat će kad njega iscijedi i kad joj on spakira kovčege, ali nadala sam se da će dotad sve već biti kasno za nju.

Znala sam da ne smijem gajiti ovakve osjećaje prema Winoni Creed. Znala sam da ne bih smjela čak ni poželjeti to da je Creed otjera, još i prije nego što će on to učiniti, zato što smo se spremali otići. Znala sam da nisam dobra osoba zbog toga. Ali ona nikad nije učinila išta za Creeda, pa sam smatrala da je obrat i te kako pošten.

Nakon spoja, ljubljenja u mom autu i odlaska kući, osjetila sam da mi je Creed spasio dan (kao i obično), a sve je opet postalo košmar kad me probudila svađa tatice i maćeha.

Bilo je uobičajeno glasno i sirovo, a onda sam čula mukli udarac i znala sam, po iskustvu, da to maćehom udara o zid, a ne o stube ili pod.

Zato sam učinila ono što i uvijek. Ustala. Odjenula se. Šmugnula.

I otišla Creedu.

Ležala sam na svojoj strani kreveta obraza na njegovim prsima i ruke oko trbuha. On je položio ruku ispod mene, svinuo je i milovao me prstima dok su nam noge bile isprepletene.

- I ja je također mrzim - rekla sam mu,

- Ne bi je smjela mrziti, lijepa moja. Žali je, ali nemaš razloga mrziti je.

Podignula sam se i pogledala u njegovo zasjenjeno, prekrasno lice, - Ona je njega naganjala. Uzrokovala je njegovu rastavu braka s mamom. Nije dobila ono što je mislila da će dobiti, ali je ostala da dobije ono što joj može pružiti. Ona je pijanica. Jadnica je i nema tih cipela, torbica i nakita na cijelom svijetu koje bi bile vrijedne toga da se prema njoj ponaša kao prema smeću i da je tuče.

- Nema kamo otići - istaknuo je Creed.

- Mozak i noge joj rade, pa može naći neko mjesto na koje će otići - odvrtila sam.

Creed me snažno stegnuo rukom, privukao me k sebi i djelomično prebacio preko svog tijela tako da smo se gledali licem u lice.

- Ti misliš da je to lako, ali tvoj tatica ima pipke koji daleko sežu - podsjetio me, a ja sam odmahнула glavom.

- Ispričala sam ti zbog čega su se večeras svađali, Creede. Ima novu ljubavnicu i uopće je ne nastoji skriti. Ne bi mu nedostajala maćeha ako bi otišla. On bi je samo zamijenio. Ona je voljna učiniti sve da održi svoj položaj i to je suludo.

- Tako ti to izgleda, mala, ali nije baš tako. Ima tu više stvari, to što joj godinama radi i jebe je u mozak. - Stegnuo me rukom. - Shvaćam te, razumijem što misliš o tomu kako mu se poput crva uvukla u život. To nije u redu, ali kazna nije u skladu sa zločinom. Sjećam se nje još iz ranijih dana, prije nego što je počela sve tolerirati i dopuštati mu da je razvlači poput krpe. Dobro je izgledala. A sad je slomljena. Poznaje samo taj život koji provodi s njim. Ne posjeduje nikakve vještine, cijelo desetljeće nije radila. Ima odličnu kuću, odličan auto, odličnu odjeću, određeni status u gradu, a tvoj tatica moćan je tip. Ako procijenimo situaciju s našega gledišta, možemo reći da je onaj vrag kojeg ne poznaje bolji od onog kojeg poznaje. Ali ona se toliko zakopala ispod tog sranja da nikad to neće uvidjeti.

Mrzila sam što to moram priznati, ali Creed je bio u pravu. Zato mu ništa nisam priznala, nego sam se opet smjestila obraza na njegovim prsima.

Creed me ponovno počeo milovati rukom po leđima.

Tad me upitao opreznim glasom: - Izluđuje li te otac još uvijek?

Znala sam zašto me to pita.

Tatičino ponašanje davno me prestalo izluđivati, ali u zadnje vrijeme se promijenio. Čudno. Uvrnuto. Oči su mu se caklile na način koji se meni uopće nije sviđao.

Već sam to vidjela. Godinama se to događalo, iako nije bilo toliko često. Promjena. Više energije u njemu nego obično, sreća. Sad se to češće događalo, a ponekad mi je, kad nije bio takav, djelovao uznemireno, napeto.

Često je vodio tihe razgovore preko telefona, kriomice. Poskočio bi kad bi netko ušao u prostoriju u kojoj bi razgovarao i to kao da je kriv ili nešto slično.

Nikad nije bio takav. Nikad. Bio je razmetljiv. Nije ga zabrinjavalo što ljudi misle o njemu, o tomu kako se ponaša i što govori. Ništa nije skrivao.

Sad jest, pa su svađe s maćehom postale brojnije i učestalije. Nikad ništa ne bi razriješili, nego bi se pomirili s rutinskom netrpeljivošću. Samo kad bi se vratio kući pijan ili kad bi ona doznala da je vara, stvari bi postale gadne.

Ovih dana to se stalno događalo.

- Aha - kazala sam Creedu.

- Drži se podalje, lijepa moja - savjetovao me Creed.

Kimnula sam i kliznula mu obrazom preko prsa.

To mogu učiniti. Godinama sam to činila. Zato mogu i još nekoliko mjeseci.

- Znaš - rekla sam mu na prsima - imaš ovaj krevet otkako si bio dječarac. Trebao bi nabaviti veći.

- Hoću, za nekoliko mjeseci, kad odemo i kad nam kupim jedan takav.

Vidite?

To je to. Creed me oraspoložio.

Nasmiješila sam se ležeći mu na prsima.

- Uskoro ćemo morati otvoriti prozore - započela sam. - Čut ćemo cvrčke ako budemo ovako ležali. A kad se susretnemo na jezeru, onda ćemo čuti žabe.

Prestao me milovati i obgrlio me rukom dok je mrmljao:- Aha.

- Uskoro nakon toga više se nećemo morati šuljati. Nećemo se morati voziti sat i pol kako bismo otišli na večeru. Bit ćemo samo ja i ti, veliki krevet, novi psić, potom Kara i Brand i jedna velika sretna obitelj.

Stegnuo me rukom. Podignuo me na sebe tako da smo opet stajali licem u lice i tiho mi ponovio: - Aha.

Lice mu je osvjetljivala samo mjesečeva svjetlost, ali još uvijek sam mogla opaziti da mu je kosa pala preko čela. Podignula sam ruku da mu je već jednom odmaknem i da ovog puta ostane na mjestu jer je ležao na leđima.

Gotovo sam se nasmiješila zbog toga, ali ono što sam mu morala reći nije bilo smiješno.

- Moram se vratiti.

- Znam.

Uzdahnula sam i osjetila kako je Creed to isto učinio prije nego što me obgrlio objema rukama. Prevrnuo me tako da je uglavnom on stajao na vrhu i poljubio me, polako i slatko.

Bio je dobar u ovim oprostajnim poljupcima. Izvrstan. Fantastičan. Dosta sam ih iskusila.

Previše.

Bit ću sretna kada dođe taj dan da će ih biti manje i da će prolaziti manje vremena između njih.

Creed nas je s očitom nevoljkošću izvukao iz kreveta, a potom pričekao da odjenem jaknu. Išetali smo iz njegove kuće u tišini, držeći se za ruke, a potom se uputili šumom do mojega stražnjeg dvorišta.

Tu me, kao i uvijek, zaustavio, okrenuo se prema meni i nisko se prignuo, što je često radio u posljednje vrijeme, obujmio mi lice rukama pa me nježno i slatko poljubio.

Bila je to drugačija vrsta oprostajnog poljupca, ne onako dobra, ali podjednako dragocjena.

- Vidimo se sutra, Creede - šapnula sam.

- Vidimo se sutra, mala - odvratio je šapatom.

Široko sam mu se osmjehnula znajući da mu upućujem lažan osmijeh.
I Creed je to znao.
Ipak, nije imao izbora, pa me pustio. I ja sam, bez izbora, otišla.
Još nekoliko mjeseci.
Još samo nekoliko mjeseci.
Tad ćemo Creed i ja biti slobodni.

Knjigoteka

21. POGLAVLJE

DETALJI. DE- TA- LJI.

Sadašnjost, šest dana poslije...

Creed je ležao na trbuhu ruke zavučene ispod jastuka. Noga mu je bila savinuta, lice okrenuto prema meni, oči sklopljene.

Još uvijek je spavao.

Klečala sam na krevetu i gledala ga.

Posteljina mu je dopirala do struka. Znala sam da je gol ispod nje, ali dok sam to promatrala, vidjela sam naše jezero, naš dok i moje krasopisom ispisano ime na njegovim leđima.

Podignula sam ruku i položila mu je između lopatica pa mu krenula vrškom prsta lagano niz kralježnicu. Kad sam došla do tog mjesta, unatrag sam prelazila prstom preko vlastitog imena, počevši s „e“. Znala sam da se razbudio na moj prvi dodir, ali ja sam si dala vremena, pažljivo sam promatrala tetovažu i pokrete svojih prstiju. Kad sam završila sa slovom „s“, prešla sam mu prstom preko guze i niže, povlačeći posteljinu za sobom.

Osjetila sam kako mi se vagina steže dok sam mu otkrivala finu, kao isklesanu stražnjicu, a potom sam opet podignula pogled prema tetovaži, prema njegovim očima, i opazila onu zapanjujuću plavu boju. Nije se ni pomaknuo. Samo je okrenuo oči prema meni, a ja sam osjetila leptiriće čim sam ga pogledala.

Bože, kako mi može učiniti napetim ležanje na trbuhu?

Nisam znala. Jednostavno je to činio.

Bio je to Creed.

- Hej - šapnula sam.

- Hej - odvratio je šapatom, a potom se brzo pomaknuo.

Djelomično se podignuo, hitro ispružio ruku i uhvatio me za vrat. Primaknuo me k sebi i poljubio me, strastveno i vlažno.

Osjetila sam još jedno iznimno ugodno grčenje vagine prije nego što je smanjio pritisak ruke na moj vrat i dopustio mi da se malčice udaljim.

Kad je to učinio, rekla sam: - Nadam se da se nikad, nikad neću naviknuti na to da spavaš pokraj mene. Nadam se da se nikad, nikad neću naviknuti na to da se budim pokraj tebe. I nadam se da nikad, nikad neću prestati misliti kako mi je svaki poljubac koji si mi pružio čista ljepota.

Gledala sam kako mu se oči, još uvijek malo snene, iskre prije nego što je promrmljao: - Isuse, Sylvie.

Pogledala sam ga u oči i nježno upozorila: - Uvijek moraš biti spreman.

Primijetila sam na mikrosekundu kako su mu se obrve skupile prije nego što sam se našla na leđima. Izvlačila sam se iz njegova zahvata, a tako sam brzo uhvatila priliku kad sam pala na leđa da sam uspjela skupiti noge i kukove te izvesti salto unatrag. Dočekala sam se na noge uz sam rub kreveta. Spustila sam ruku i dohvatila dječji pištolj sa streljivom koje sam pohranila ispod kreveta. Bacila sam jedan napunjen pištolj na madrac prije nego što sam podignula svoj i naciljala.

Očekivala sam da će se Creed pobuniti. Rekao je da se ne igra tijekom posla.

A to ne bi bilo nimalo zabavno.

Na svu sreću, čim sam ja podignula svoj lažni pištolj, povukao je svoju izjavu. Zнала sam to jer je hitro ispružio ruku, dohvatio pištolj i nestao uz mukli zvuk padanja na pod s druge strane kreveta.

Mora se istaknuti da je sve to stigao obaviti prije nego što sam ja imala priliku za prvi jebeni pucanj!

Sranje!

Bio je dobar. Čak i u borbi dječjim pištoljima!

Stajala sam u gaćicama i košulji, potom pojurila prema vratima, prilijepila se prednjom stranom uza zid do dovratnika i provirila sa svojim pištoljem.

Metak je prozujao pokraj mene, i to tako blizu da sam osjetila struju zraka uz obraz.

Sranje!

Stvarno je bio dobar.

Odmaknula sam se i ispalila dva hica naslijepo. Čula sam teške korake, što je značilo da je sad Creed na potezu, pa sam požurila prema hodniku pronaći zaklon.

Upala sam u dnevni boravak i bacila se iza kauča. Jedan spremnik gurnula sam u gaćice, drugi zadržala u ruci, a kad sam čula kako Creed ide niz hodnik, podignula sam se i naciljala prema ulazu.

Pojavio se u svojim izbljedjelim trapericama, nije se još ni obukao, a ja sam odmah osula paljbu po njemu. Jedan mu se metak odbio od ramena, a drugi ga je pogodio u ruku dok je uzvraćao paljbu nestajući iza stolice.

Zavukla sam se iza kauča, ponovno napunila pištolj, čučnula, pogledala iza leđa i primijetila da je Creed nestao. Još više sam se uspravila i odmaknula pištolja uperena prema njegovu položaju dok sam se pomicala prema ulazu.

Čula sam „mijau“ i pogledala Gun koja je sjedila na ulazu i promatrala me.

Njezin „mijau“ nije bio mijau u smislu „koji to kurac radiš?“. Već se naviknula na moje iščašeno ponašanje. Iako dosad još nisam izvodila borbe pištoljima u kući, mom uvrnutom ponašanju svjedočila je u svim oblicima, pa nije osjetila znak za uzbunu. Njezin „mijau“ značio je „jebote kad ćeš me više nahraniti“.

Pogledala sam prema Creedu još uvijek uzmičući dok sam mrmljala: - Samo sekundu, Gunny.

- Mijau - odgovorila je nimalo impresionirana borbom **lažnim** pištoljima ili činjenicom da su njezina zajebana mamica i golemi zajebani alfa - mužjak uključeni u takvo što. Brinula se samo oko toga da je gladna.

- Obećavam - rekla sam joj i opazila Creeda kako izlijeće iza stolice, giba se u čučnju, podiže pištolj i puca prema meni.

Jedan metak pogodio me u trbuh, a stigla sam triput ispaliti prije nego što sam nestala u blagovaonici.

- Ravno u crijeva! - viknuo je Creed i bio je u pravu. Da postoje nekakva pravila, kojih na svu sreću nije bilo, on bi jednostavno pobijedio.

Ali ja sam se vrhunski zabavljala.

- Još uvijek sam na nogama! - doviknula sam mu.

Požurila sam do kuhinje, sakrila se iza šanka i podignula pištolj oslanjajući se na šank, gledajući prema vratima kad je Creed ušao. Uslijedila je još jedna kiša metaka s obje strane prije nego što se on sklonio iza stola.

U tom trenu otvorio se sam pakao. Strelice su letjele po cijeloj blagovaonici tako da su se svi papiri uskomešali, udarale su o šank i prelijetale mi preko glave. Bile su posvuda.

Ostala sam bez streljiva, a znala sam da ga ni Creed više nema jer je prestao pucati. Dok sam se povlačila po kuhinjskom podu kako bih došla do novog punjenja, čula sam kako se Creed kreće blagovaonicom, brzim i glasnim koracima.

Sranje, prelazi u napad.

Sad kad smo ostali bez streljiva, slijedi borba prsa o prsa.

Odlično!

Odbacila sam pištolj u stranu, čučnula pa se podignula i bacila na njega dok je skretao iza šanka.

Pogodila sam točno gdje treba. Jednom sam ga rukom uhvatila za vrat, drugu mu ovila oko leđa pa ga držala tako da je zateturao jedan korak boreći se sa mnom. Zapela sam mu noge listovima i zabila mu se iza koljena uspijevajući mu razmaknuti jednu nogu. Njegovo krupno tijelo nagnulo se u stranu. Obgrlio me rukama i oboje smo pali na kuhinjski pod. Creed je snažno lupnuo ramenom, a ja sam tvrdo pala na njega.

Čak i dok sam tražila povoljan položaj upitala sam ga: - Jesi li dobro?

Umjesto odgovora prevrnuo me na leđa i svalio se cijelom težinom na mene.

Bio je dobro.

Nije se uspio namjestiti jer sam ga odbacila i tako je započelo hrvanje. Creed se nije susprezao, nisam ni ja, pa smo oboje dahtali i teško disali prije nego što sam se našla okrenuta trbuhom na kuhinjskom podu, a to me nije iznenadilo, nego više ozlovoljilo.

Sranje!

- Predaješ se? - upitao je Creed.

- Ne - odgovorila sam zadihano izvijajući leđa i nastojeći saviti koljeno kako bih se podigla i iskoristila težinu da ga zbacim sa sebe.

- Mala, poražena si - obavijestio me.

- Ne, nisam - obavijestila sam ga opirući se njegovoj težini.

Pomaknuo je kukove, a potom mi strgnuo gaćice i ja sam se potpuno ukočila tako da cijelim tijelom mogu uživati u jako ugodnom vaginalnom grču.

- Predaješ se? - ponovno je upitao Creed.

- Ne - ovoga sam puta zadihano odgovorila.

Gurnuo mi je ruku između nogu i počeo mi prstom prelaziti preko klitorisa.

Jebote, kako dobar osjećaj.

Trznula sam kukovima.

- Predaješ se? - upitao me sirovim glasom, bez imalo uglađenosti, nevjerojatno napetim.

Oh, da. Predala sam se.

- Da - zadržala sam.

- Molim te, Bože, samo mi reci da više nemaš one stvari...

Imala sam mjesečnicu posljednjih nekoliko dana, nimalo zabavna okolnost inače, a pogotovo kad uzmem u obzir da se nisam baš voljela seksati za to vrijeme, što je pak značilo da neću uživati u seksu s Creedom, Tad bi me zadovoljavao prstima, a ja njega rukom i ustima, ali to nije bilo isto.

A sad sam se vratila u akciju.

- Aha - opet sam zadržala. On je pomaknuo prst i duboko ga uronio.

Lijepo.

Zastanjala sam na podu.

Sad sam bila spremna za njega. Prošla su četiri dana. Morala sam ga osjetiti u sebi.

- Sad, molim te, Bože, reci mi da imaš zalihu kondoma u kuhinji - nastavio je Creed.

Jao, to nisam imala, ali nakon jebanja s njim, znala sam ih razmještati po cijeloj kući. Ispod jastučića na stolicama. Zalijepljene ispod stolova. Nije bilo centimetra u mojoj kući na kojemu kondom ne bi bio na dohvat ruke.

- Ne - odgovorila sam.

- U kurac - odbrusio je i osjetila sam kako izvlači prst.

Trznula sam glavom i pogledala ga preko ramena. - Nemoj. Ne mogu čekati, Creede. Jebi me sad i izvuci ga kad osjetiš. Bit će kuk

Lijeno me milovao prstima dok mi se primicao licem i odgovorio: - Mala, izvlačenje ne pali.

- Sad imamo više sreće. Bit će u redu.

- Sylvie, mjesečnica ti je prošla, ali izvlačenje ne pali. Nemojmo riskirati, pa čak ni dan nakon menge.

Vidjela sam samo da mu se usta pomiču, ali nisam bila sigurna govori li on nešto zato što sam se sva usredotočila na ono što sam osjećala.

Bože, Bože, čak i ovo lijeno maženje, to što ga gledam u lice umjesto da mu osjetim kurac, čak me i ovaj njegov prst napaljuje.

Trebao mi je. I to toliko da se nisam mogla usredotočiti na ova sranja.

Trebala sam nas odmah pokrenuti.

Zato sam rekla: - U redu, recimo da ne upali i da ostanem trudna. Pa nije baš da mi ne želimo djecu. Ako se dogodi, meni sigurno neće biti žao.

Prst mu se ukočio.

Ne!

- Creede - šapnula sam, a zazvučalo je poput onoga što je doista i predstavljalo. Poput molbe.

Počela sam se podizati, ali njegov grub, hrapav i tih glas, kakav još nisam čula, zaustavio me.

- Želiš li sad zatrudnjeti?

Te riječi i ton kojim ih je izrekao djelovale su na mene poput čuda. Izvuklo me iz onog što mi se događalo s tijelom i uvuklo u razgovor. Shvatila sam što je rekao.

I znala sam da sam shvatila svaku pojedinu riječ.

- Apsolutno.

Creed mi je zurio u oči.

I ja sam zurila u njega.

Tad mu je prst nestao i ja sam zajecala. Brzo se prekinuo taj osjećaj gubitka kad mi je opet podignuo gaćice. Okrenuo se, prevrnuo me na bok i podignuo na ruke. Krenuo je kad smo oboje ustali i nosio me kao što mladoženja prenosi mladenku preko kućnog praga, nosio me dugim i hitrim koracima očito se gibajući prema spavaćoj sobi.

Položila sam mu ruke preko ramena i upitala ga: - Creede, kamo to ideš?

- Vodim te u krevet. Ako ćemo napraviti dijete, Sylvie, onda moramo voditi ljubav. A ne se jebati na kuhinjskom podu.

Uvukla sam mu ruku u kosu, pomaknula se kao sama od sebe i grčevito ga uhvatila za zatiljak dok mi se cijela koža ježila.

Kad budemo pravili dijete, moramo voditi ljubav.

Voditi ljubav.

Praviti dijete.

To sam željela. To sam željela. To sam planirala.

Prije šesnaest godina.

Ali, hvala Bogu, nije još kasno.

Osjetila sam kako mi usna podrhtava i zagrizla sam je kako me vlastiti osjećaji ne bi preplavili. Nisam htjela plakati. Htjela sam da mi Creed usadi dijete dok vodi ljubav sa mnom.

Nisam imala blage veze kako je borba dječjim pištoljima dovela do ovoga.

I ovo je, kao sve, kao i uvijek, bilo divno iskustvo, a samo ga je Creed mogao učiniti još *ljepšim*.

Položio me na krevet i odmah me prekrpio svojim tijelom.

Creed je počeo prelaziti rukama preko mene, i ja preko njega, spuštao je glavu da me može poljubiti, a tad se došetala Gun, zaustavila se i stala pokraj kreveta.

- Mijau!

Creed je prelazio usnama preko mojih kad sam šapnula: - Želi doručak.

- Može dobiti doručak nakon što mi pokušamo dobiti bebu - odgovorio je.

Široko sam se osmjehnula.

Slagala sam se s tim.

Creed se nije široko osmjehnuo.

Prignuo je glavu i poljubio me.

A potom je vodio ljubav sa mnom.

- *Molim?*- zasiktala je Charlene.

Sjedile smo na njezinu kauču u dnevnom boravku. Creed je kosio travnjak ispred kuće.

Nakon vođenja ljubavi s Creedom, dugo smo se tuširali i on mi je onda posebno posvetio pažnju pružajući mi spor i sladak orgazam i dajući si vremena u tomu. Potom smo se odjenuli i otišli Charlene pomoći s doručkom, a nakon toga je Creed otišao pokositi joj travnjak.

Mogao se usredotočiti i ne propustiti nijednu travku dok je prelazio kosilicom te ne zapeti ni za što dragocjeno, primjerice za djecu, jer su ona bila u kući s nama i vjerojatno radila nešto destruktivno u svojim sobama (osim Thea koji je spavao). Charlene je to zanemarila zato što sam joj ja servirala cijelu priču, a počela sam s činjenicom da ja i Creed ne želimo odgađati stvaranje vlastite obitelji.

Bila je subota. Već sam bila kod kuće skoro tjedan dana nakon što sam se odlučila za selidbu u Phoenix, a njoj još nisam rekla da se selim u drugu saveznu državu. Bilo mi je teško priznati joj to zato što sam bila prava kukavica.

Bilo je jasno da je Drake Nair napustio grad jer nismo čuli ni za kakve spletkе protiv Viteza. I nismo naletjeli na bilo kakve naznake da bi Nick mogao imati veze s Nairovom zavjerom ili da nešto zamjera bratu.

Stoga je Vitez otpustio Creeda.

To je pak značilo da se Creed mora vratiti kući i pozabaviti sa svojim poslovima. Razgovarali smo o tomu i iako se složio da može ostati još tjedan dana sa mnom, morao se vratiti kući i poslovima. Ja sam morala ostati u Denveru, dati oglas za prodaju kuće, dovršiti poslove na kojima sam još radila i prestati sa svojim poslom.

Bit će sranje što prvi put moram biti odvojena od njega otkako smo se ponovno povezali.

I Creed je mislio da je to u kurcu i bio je poprilično glasan oko toga.

Unatoč tomu što smo oboje mislili da je ovo sjebano, nije bilo drugog izlaza. Morat ćemo biti tjednima razdvojeni, možda čak i nekoliko mjeseci tijekom kojih ćemo se samo moći nakratko posjetiti da prekinemo razdvojenost.

Vidite? Sjebano.

Još sam morala kazati Charlene da je napuštam.

Moglo bi se raspravljati i o tomu, ali možda je ovo još sjebanije. Vraćam se Creedu. Ali zato gubim Charlene, Adama, Leslie i Thea, kao što i oni gube mene.

Osjetila sam se usrano zbog toga zato što sam joj obećala da ću biti uz nju. I osjetila sam se usrano jer sam je zaposlila na pola radnog vremena kao pomoćnicu. Trebali su joj novci, a sad će joj ovaj izvor presušiti.

Creed je, u svom stilu, riješio problem. Izbacio iz agencije svog pomoćnika. Nije bio ni na kakav emocionalan način vezan uz njega, a i on je radio na pola radnog vremena. Rekao je da nije važno ni tko to obavlja ni odakle, što je značilo da može agenciji preporučiti Charlene i osigurati joj posao.

Ah to ne rješava problem da će ona izgubiti svog kosca, svoje jutarnje pomagače i susjedsku moralnu podršku.

Duboko u sebi znala sam da će ona to preživjeti. Bila je takav tip osobe. Možda će joj trebati malo više vremena da se navikne, ali na kraju će pronaći svoj put do vedrije strane života. I znala sam da će biti sretna što sam ja pronašla Creeda, što živim s njim i zasnivam obitelj s njim.

Dakle, nije se radilo o Charlene kao takvoj.

Radilo se o meni.

Nedostajat će mi.

Kad je Creed nestao i kad sam bila vlasništvo Richarda Scotta, sve su me prijateljice napustile. Nisam ih krivila zbog toga. Odjednom sam, bez ikakva objašnjenja, postala cura tipa kojeg su u gradu smatrali lokalnim svodnikom i dilerom. Iako je Jason Dixon godinama

pričao da me ševio, nitko mu nije vjerovao, a isto tako nitko, čak ni moje prijateljice, nisu znale za Creeda.

Ne moram ni napominjati da veza s Richardom nije učinila bogzna kakva čuda za moj ugled.

Ljudi su pričali o meni. Nagađali su. Brbljali su sranja iza mojih leđa, ružno me gledali, a neki su mi čak skresali u facu ono što imaju. Naučila sam živjeti s tim, naučila sam živjeti bez prijatelja.

To nije značilo da mi povratak jednog prijatelja ne bi predstavljao sve na svijetu.

Na svu sreću, dva dana nakon što je Vitez otpustio Creeda, nazvao me Hawk Delgado. Imao je posao za mene i nije ga samo zanimao ugovor sa mnom, nego se raspitivao i o tomu je li Creed još uvijek u gradu. Budući da je Creed bio u gradu i da nije imao ništa protiv toga da ostane duže i preuzme još jedan posao, Hawk nas je oboje zaposlio.

Bio je to dobro plaćen posao, a Hawk je očekivao da će nam trebati mjesec dana, pa mi je laknulo. Više vremena s Creedom u Denveru. Više vremena da sredim svoja sranja. Još nekoliko vikenda s njegovim klincima prije nego što se potpuno preselim.

Ali morala sam reći Charlene. Ona se trebala pripremiti.

A i ja sam se morala pripremiti za to da ću ostati bez nje i klinaca.

- Creed i ja pokušavamo dobiti dijete - ponovila sam ono što sam rekla prije dvije sekunde.

Charlene je žmirnula prema meni.

Potom je okrenula glavu prema prozoru i bezizražajno zurila.

I ja sam također okrenula glavu, vidjela sam da je Creedova majica natopljena znojem, kako mu je kosa na krajevima mokra i kako mu se kovrča oko vrata. Nosio je sunčane naočale i stvarno su mu jebeno dobro pristajale.

Krenula mi je slina na usta.

- Prošla su tri tjedna, dušo.

Čula sam Charleneine riječi i ponovno je pogledala.

- Znam - odgovorila sam.

Odmahnula je glavom i pružila ruku da mi njome obujmi nogu. - Shvaćam to. Razumijem ga. On je dobar tip. Razumijem. Shvaćam vašu prošlost. Sve to shvaćam, ali, Sylvie, poslušaj me. Dijete je velika stvar.

- Znam i to, Charlene.

- To ti promijeni cio život. Promijeni ti cio *svijet*.

Položila sam ruku preko njezine, primaknula se i ponovila; - Znam, Charlene.

Okrenula je ruku i ispreplela prste s mojima. - Znam da znaš, ali znam i da *ne znaš*. Dijete ti mijenja tijelo. Mijenja tvoj odnos. Mijenja ritam tvoga dana. Ako dobiješ dijete, ne možeš piti onako puno kako ti znaš. I nikako ne smiješ pušiti. On ima dvoje djece. Jednom su te vidjeli. Oni...

Prekinula sam je. - Creed ih voli, oni vole njega, a i ja im se sviđam. Bit će dobro. On će se pobrinuti za njih. Oboje ćemo to učiniti.

Stisnula mi je ruku. - Još se niste priviknuli ni na to da ste vas dvoje opet zajedno. Devet mjeseci, deset mjeseci, godina, a većinu vremena trudna, ti to nećeš moći.

Znala je. Objasnila sam joj, nakon one drame i ponovnog susreta, da smo Creed i ja opet zajedno. Charlene kao Charlene. Nije rekla puno toga osim da je sretna zbog mene.

Ali ona trenutačno nije shvaćala stvar, pa sam joj objasnila. - Nije postojalo vrijeme u kojem nas dvoje *nismo* bili priviknuti na to da smo *par*.

Trznula je glavom. - Molim?

Prislonila sam se bliže, odmaknula joj ruku i približila je svojim prsima. - To je Creed.

- Znam, ali...

Odmahnula sam glavom prije nego što sam joj pritisnula ruku na prsa. - Charlene, mala, *ovo je Creed*.

Gledala me u oči dok su joj se usne razdvajale.

Shvaćala me.

Zato sam joj pomogla da shvati i sve ostalo. - Ne postoji nitko osim njega. Nitko. Želim našu zajedničku budućnost, onu koja nam je ukradena. Želim je za sebe, a i *moram* je pružiti njemu. On je bio... - zastala sam i odlučila, zbog Creeda, ne podijeliti s njom više od ovoga. - Ne mogu ti to reći. Mogu ti samo reći da sam sve objasnila, sve se doznalo i mi smo sve sredili. Vidiš da smo zajedno, pa možeš pretpostaviti da je razlog zbog kojeg je odsustvovao bio opravdan. I to toliko opravdan da mu nemam što oprostiti.

Udahnula je.

Da, shvaćala me.

Nastavila sam.

- Možemo sad razgovarati o tomu tko je više patio - rekla sam joj, a ona je sklopila oči. Otvorila ih je kad sam nastavila. - Ali to je sad gotovo. Želim da njegovo dijete raste u meni. Želim dom.

Želim obitelj. Želim da mi Creed to pruži jer mi Creed to *mora* pružiti. Tako smo planirali. O tomu smo sanjali. Zbog toga smo prošli kroz pakao, to ćemo *imati* i nećemo ništa čekati. Ni mjesec. Ni godinu. Odmah.

- Tvoj tata mu je nešto učinio - šapnula je nagađajući.

- Da, moj mu je tata nešto učinio - odgovorila sam.

Oblizala je usne i okrenula se licem prema prozoru držeći me čvrsto za ruku. Ovoga puta vidjela sam joj na licu da razmišlja, a da ne gleda samo mog čovjeka kako radi.

Trebalo joj je vremena, ali napokon je tiho rekla: - Trebaš se preseliti u Phoenix. On treba biti blizu svojih klinaca, a i vaše dijete mora biti blizu brata i sestre.

Vidite?

Rekla sam vam da će mi Charlene to poželjeti.

- Selim se - tiho sam rekla i ona me pogledala u oči. Bila je zapanjena, ali još je procjenjivala situaciju. - Odlučeno je. Creed će prebaciti svoje administrativne poslove na tebe, pa se nećeš osjetiti financijski pogođenom i...

Prekinula sam s pričom kad sam vidjela da su joj oči pune suza.

Tad sam počela brzo govoriti. Još uvijek sam joj držala ruku na prsima, primaknula sam joj se i nježno kazala: - Dolazit ću. I Creed. Mislim, neće moći doći svaka dva tjedna da ti pokosi travnjak, ali će dolaziti. Dovest će klince sa sobom tako da ti možeš imati vremena i...

Charlene me prekinula.

- Ti si sretna.

Trepnula sam i upitala: - Molim?

- Nisam to ni opazila. Bolje rečeno, nisam vjerovala u to. - Progutala je pljuvačku. - Sad to vidim.

- Charlene...

Otrgnula je ruku od moje, a potom me zgrabila za ramena, približila me k sebi, omotala ruke oko mene i snažno me zagrlila.

Osjetila sam kako joj se tijelo trza od jecanja kad mi je rekla napuklim glasom: - Uvijek sam ti viđala povrijeđenost u kutu očiju. Kao da si izgubljena na takav način da te više nitko ne može pronaći. - Stisnula me. - To je sad nestalo. Pronađena si i meni je drago da si sretna, Sylvie.

Bože, prijatelji... jebeno... *razvaljuju!*

Iznenada se odmaknula, obujmila mi lice rukama i približila me k sebi. - Želim da imaš puno djece. Gomilu. Ti si tako slatka i lijepa. On je tako zgodan. Bit će prekrasni. Bit će izvrsni. Bit će vjerni. Bit će zabavni. Bit će *fantastični*.

Bože, pa ja sam ovo već *i te kako* prerasla. A sad će me Charlene rasplakati.

- Charlene... - započela sam, glas mi je zvučao hrapavo, ali samo sam to uspjela reći prije nego što mi je još više primaknula lice. Sad sam vidjela samo njezine vlažne i sjajne oči.

- Natjeraj ga da ti napravi puno djece. Natjeraj ga, Sylvie - zvučalo je kao da me preklinje.

Pomislila sam kako se neću morati puno truditi uvjeriti Creeda u to, ali njoj sam ipak pružila ono što joj je bilo potrebno.

- Hoću, Charlene.

Pustila mi je lice kako bi me ponovno obgrlila rukama i udijelila mi dubok, sladak, blizak zagrljaj.

I ja sam njoj jednako uzvratila.

Tiho je jecala dok je to radila.

Ja sam duboko disala.

Stajale smo tako sve dok nismo čule viku izvana. - Koji si ti kurac? To je *moj* travnjak, seronjo.

Obje smo se odmaknule jedna od druge, okrenule glave i zurile u govnapara Dana koji se primicao Creedu.

Ja sam reagirala brže i pomaknula se hitrije od Charlene koja je sjedila sleđena na kauču buljeći otvorenih usta.

Pogledala sam kroz prozor i vidjela Dana kako se približava Creedu koji se odmaknuo s travnjaka i usmjerio svoju nimalo bezazlenu pažnju na Dana. Dohvatila sam Charlene i protresla je čvrsto i istodobno nježno.

- Klinci - zasiktala sam i opazila kako suznim očima više ne prati scenu u dvorištu, nego gleda u mene. - Odvedi ih otraga. Ne daj im da čuju tatu.

- Ah, Danny se vratio. Ja bih trebala izići...

- Klinci, Charlene. Odmah.

Sekundu me gledala u oči, a potom je shvatila mudrost mog naputka i kimnula.

Uputila sam se van.

Izišla sam kroz ulazna vrata i vidjela Dana kako iz nekog svog govnaparskog razloga zamahuje šakom i cilja prema Creedu.

Sekundu poslije morala sam prigušiti smijanje, ali ne i osmijeh, kad je Dan završio svoj manevar trbuhom na travnjaku, ruke iza leđa i s Creedovim koljenom na kralježnici.

- Ne smiješ me napadati na mom travnjaku! - derao se Dan.

- Smijem se braniti ako me pokušaš napasti, kretenu, a ako ne začepiš gubicu i ne smiriš se, pokazat ću ti što je pravi napad - uzvratilo je Creed.

Ovaj se razgovor odvijao dok sam se gibala prema njima, a završio je kad sam stala na dva metra od njih.

- Što ti radiš ovdje, Dane? - upitala sam, a Dan je okrenuo vrat i trznuo njime tako da je izgledalo prilično bolno, jer se još hrvao s Creedom koji nije popuštao pritisak.

Pogledao me.

- Jebote, koji je ovo tip? - odbrusio je.

- Charlenein novi dečko - slagala sam, a Dan je iskolačio oči i razjapio usta.

- Sylvie - zagrmio je Creed.

Široko sam mu se osmjehnula, a on je odmahnuo glavom i frknuo usnama.

Tad sam pogledala govna Dana i obavijestila ga: - Sylvie je bolje prošla u razmjeni.

- Reci mu da se miče s mene - zahtijevao je govna Dan još uvijek se hrvajući.

- Uh... samo da te podsjetim. Rekao ti je da će te pustiti ako začepiš i smiriš se.

- Rekao mi je da će me *napasti* ako to *ne* učinim.

Slegnula sam ramenima. - Detalji. De-ta-lji.

Dan me pogledao najsrđitije što je mogao, a nije mu bilo lako jer mu je glava uglavnom bila u travi.

Tad je rekao: - U redu. Što god, Smirit ću se. Reci mu da me pusti.

Pogledala sam Creeda koji je još uvijek zatomljivao smiješak. - Ako nisi gluh ili ako ti je ovo promaknulo, čovjek kaže da će se smiriti. Možeš ga pustiti.

Creed se široko osmjehnuo i čekao punih pet sekundi da se podigne i odmakne od govna Dana i uspravi. Usput, zbog ovog sam ga još više zavoljela iako sam ga već voljela jebeno puno.

Dan se na jedvite jade osovio na noge otesajući ostatke trave s odjeće dok se pametno udaljivao korak od Creeda i ljutito ga gledao.

- Ozbiljno te pitam, viđaš mi se sa ženom? - upitao je.

- Da - slagao je Creed.- Zgodna je - nije slagao Creed.

Dan je pogledao prema kući i promrmljao: - Ne mogu vjerovati da se ova sranja događaju.

- Ne znam u što ne možeš vjerovati, Dane - izjavila sam. - Život ide dalje. Račune treba platiti. Žena se treba i poševiti. Travnjake treba pokositi. A i klincima je odlično što je Tucker s njima. - Pokazala sam na Creeda pokretom ruke. - On ih zapravo voli.

Opazila sam kako je Dan problijedio dok me promatrao suženih očiju.

- To ti nije baš kul, Sylvie - rekao je tiho.

Oh, sranje. Sad sam već postajala ljutita.

Znala sam da Creed to zna jer je koraknuo prema meni, ali ja nisam skidala pogleda s govna Dana.

- Ti se šališ? *To* nije kul? *Ti* si ih napustio - podsjetila sam ga.

- Možda sam tad bio sjeban u glavu, ali ona se pegla s drugim tipom! - odvratio je. - Jebote, pa nije me bilo samo dva mjeseca.

Nagnula sam se prema njemu. - Dva mjeseca i jedan tjedan, *Dane* - odbrusila sam. - Ne znaš to, jer dok si bio ovdje, nisi kurca radio, ali dopusti da te malo poučim. Taj dodatni

tjedan je puno kad imaš troje djece na grbači od kojih jedno još puže, drugo je s posebnim potrebama, valja pokositi travnjak, izvući prozorske okvire, popraviti slavine koje cure, treba platiti hipoteku, popraviti auto i pronaći drugi posao da se nekako provuče mjesec. Nisi joj ostavio ni novi televizor koji bi mogla utopiti i tako kupiti namirnice za nekoliko dana.

- Nisam dugo izbivao, a ona je imala novaca na štednji - odvratio je Dan.

- Imala je *pola* štednje, Dane, a od tebe ni riječi. Nije imala pojma da ćeš se vratiti. Kvragu, pa nisi se ni pozdravio s njom kad si odlazio.

- Onda je slijepa i gluha, Sylvie, a ti si joj najbolja prijateljica, pa to jebeno znaš - uzvratio je.

Mrzila sam što to moram priznati, ali bio je u pravu, iako je ovakav način na koji je otišao bio pogrešan.

- Dakle, to je u redu, da joj promakne tvoja muška neverbalna komunikacija kad se mora baviti s troje djece i osmosatnim poslom? Trebala je možda znati da nešto nije kako valja i to popraviti? *Ti* si otišao zato što se *Charlene* nije potrudila da ostaneš? - Ispružila sam ruku. - Isuse, Dane, ako ti ovo stvarno ozbiljno misliš, onda si veći govнар nego što sam mislila, a mislila sam da si kralj svih govнарa.

- Ne znaš ti kako je - odvratio je.

Oh, da. Sad me stvarno raspizdio.

- Samo za tvoju informaciju, Dane - procijedila sam - ja sam ovdje provodila gotovo svako jutro otkako si otišao. Ujutro imam samo četrdeset pet minuta slobodnog vremena, ali *ipak* znam kako je. Znam i to da se tvoja žena ne žali. Voli te klince, kuću, obitelj, svoj život, a voljela je i *tebe*. Sjebao si stvar, seronjo, i to golemo.

- Sylvie, uđi unutra. Obiđi klince. Dovedi *Charlene*.

Ovo mi je Creed naređivao i sad smo otkrili da postoje trenuci u kojima mi nije baš drago da se ponaša kao šef.

Zato sam odgovorila: - Nema šanse.

- Ja se ne mičem, a ako mi se ne sviđi kako će se stvari odvijati između njih, on odlazi, a ona se vraća unutra. U redu? - odvratio je Creed.

Duboko sam udahнула i usprotivila se. - A kako bi bilo da ti shvatiš da se *meni* već ne sviđa kako se stvari odvijaju, i da on ode, a ona ostane unutra?

- Sylvie, samo otiđi po *Charlene* - Creed se nastavio ponašati poput gazde.

- Creede...

- Ženo, nema šanse da ću dopustiti da ovaj seronja koji je napustio suprugu i djecu njoj priredi bilo kakvo sranje - izjavio je Creed prije nego što je istaknuo: - Nema jebene šanse. Znaš to.

Poznaješ me. Nemaš razloga brinuti se ni za što. A sad, mala, pođi unutra, reci *Charlene* da dođe i pobrini se za klince.

- Mala? - upitao je govнар Dan u tom trenutku, a ja sam kontrolirala tlak tako što sam ga pogledala, što baš i nije pomoglo.

- Zaboravila sam ti spomenuti da je on i moj tip također. Prakticiramo grupnjake. To je vrhunska stvar. Vidiš? Totalno si se pogubio. Da si ostao i ponašao se kao pristojan tip, tko zna što bi se dogodilo?

Kad sam mu to rekla i riječi popratila pogledom na šok i glad koji su mu se urezali u crte lica, zanemarila sam Creeda koji je gledao u nebo i odmahivao glavom, pa uletjela u kuću.

Našla sam Charlene, odvojila je od klinaca u stranu i obavila tih razgovor s njom u dnevnom boravku.

- U redu, izađi, ali Creed ostaje tamo i, Charlene, volim te, on mene voli, brine se za tebe i klince i neće te ostaviti samu s Danom te mu pružiti priliku da te obrlati. Poslušaj ono što ti Dan ima reći, ali upozoravam te: ako se Creedu ne svide njegova sranja, gotov je.

- Ali on se vratio i... - započela je i, Bože, Bože, *Bože* kako joj je bilo potrebno da progleda!

Zgrabila sam je za vrat i nježno protresla. - Vjeruj mi. Vjeruj Creedu. Dan kaže da je bio sjeban u glavu, a možda i ne laže. Ako se radi o tomu i ako on sredi svoja sranja, Creed će to shvatiti i pomiriti se s tim. Ako nije tako, onda će Creed to nanjušiti, a Dan će otići u svom smjeru.

Gledala me u oči.

I ja sam nju gledala.

Nije rekla ništa.

Nisam ni ja, a to je potrajalo, pa sam šapnula: - Mala, vjeruj nam.

Oblizala je usne i kimnula.

Stegnula sam joj vrat i pustila je.

Uputila se, a ja sam je pozvala i ona se okrenula.

- Uh... samo da znaš, Dan misli da ti je Creed novi dečko, kao i moj, i da prakticiramo grupnjake.

Razjapila je usta i iskolačila oči.

Široko sam joj se osmjehnula, a potom otišla pronaći klince.

Knjižoteka

Adam, Theo i Leslie sjedili su u Creedovu terencu pojaseva prebačenima preko sjedala, a ja sam im se beljila kroz staklo. Prestala sam kad su mi uputili široke osmijehe, zaobišla haubu i došla do Creedova otvorenog prozora.

- Sve u redu s njima? - upitala sam ga tiho.

- Sve u redu, ti otiđi po nju - odgovorio je tiho.

Kimnula sam i rekla mu: - Volim te, mali.

- I ja tebe - odgovorio je Creed. Nasmiješila sam mu se, lupnula rukom po bočnom dijelu terenca i odmaknula se.

Creed je krenuo.

Ja sam otišla do Charleneine kuće.

Pronašla sam je u spavaćoj sobi, zavjese su bile navučene, prostorija mračna. Licem je zaronila u krevet i već potrošila pola kutije maramica, zgužvane maramice bile su razbacane po krevetu i podu.

Ne moram ni napominjati da se govнар Dan nije prizvao pameti. Čak je i Charlene shvatila da se Dan vratio kući zato što je krivo procijenio koliko će ga koštati taj novi život bez sigurnosti doma, supruge i obitelji. Ostao je bez novaca i nije imao kamo. U tom slučaju Creed mu nije pokazao vrata. Charlene je to učinila.

Kad sam ušla u sobu, odmah sam se popela na krevet do nje, namjestila se tako da sam se prsima prislonila uz njezina leđa i čvrsto je stegnula rukom oko struka držeći je blizu sebe.

- Izvući ćemo te iz ovoga - šapnula sam.

- On je prava pizda - šapnula je drhtava glasa.

- Aha - složila sam se. - I otišao je. Ovo će te malo držati, a onda ćeš nastaviti dalje.

Tijelo joj se trzalo od jecaja.

Dugo smo već ležale u tišini kad me nježno upitala: - A što ako je on moj Creed?

Ozbiljno?

Voljela sam je, ali ona se morala *pribrati*.

- On nije tvoj Creed jer se svi pravi creedovi na ovom svijetu ponašaju poput mog Creeda: vode klince na ručak i sladoled, a potom u park, kako bi ti imala vremena da se središ. Oni ne odlaze, ne bježe od odgovornosti i ne dolaze kući nakon dva mjeseca, a da ni ne zatraže vidjeti djecu. On nije tvoj Creed, mala. Možda postoji neki Creed za tebe. Ah ovaj lik je samo Dan i ništa više.

Čula sam joj isprekidano disanje prije nego što je pomaknula glavu na jastuku, što je ukazivalo na kimanje.

- Ostat ću dok se tvoja sranje ne... - započela sam i stala kad je pomaknula ruku i omotala je oko moje.

- Nećeš. Kad budeš spremna otići, otići ćeš. Bit ću u redu. Ti ćeš biti sretna.

- Mene usrećuje pomaganje tebi - obavijestila sam je.

- Ne toliko kao da budeš s Creedom.

To je bila istina.

- Charlene, curo...

Rukom mi je protresla tijelo. - Ne ideš sutra, zar ne?

Široko sam se osmjehnula u mraku i potvrdila: - Ne idem.

- Kad mi oči ne budu ovako uplakane i natečene, kad ne budem imala ovaj čudni osjećaj u želucu i kad me srce ne bude ovoliko boljelo, onda ćemo porazgovarati. Napraviti ćemo plan. Naći rješenje. Ja ću pronaći svoj put i znam da ćeš mi ti pomoći. Sad se ne osjećam najbolje, ali bit će dobro. Uvijek bude.

- Da - složila sam se blago s njom. - Uvijek bude.

- Ipak se nadam da mi neće trebati šesnaest godina - rekla mi je i ja sam se opet široko nasmiješila.

- I ja se također nadam.

Kimnula je ne uzvrativši mi širokim osmijehom. Oborila je bradu i zurila mi u prsa.

Podignula sam ruku i odmaknula joj kosu s lica i vrata. Tad sam je opet zagrlila i čvrsto držala.

Nakon toga tiho sam joj rekla: - Volim te, Charlene, iz dubine duše.

- Znam, Sylvie - tiho mi je uzvratila ne gledajući me. - I ja tebe volim.

Držala sam je blizu i opet slušala njezino plitko, isprekidano disanje.

I držala sam je blizu sve dok mi nije zaspala na rukama.

Držala sam je uza se još neko vrijeme.

Tad sam ustala i ostavila je da spava. Zatvorila sam vrata i, što sam tiše mogla, počistila joj kuću.

- Znam jedan odvjetnički ured koji mi duguje uslugu. Nazvat ću ih. Imaju odvjetnika za brakorazvodne parnice koji je jebena piranija. Seronja ju je ostavio s troje djece, od kojih jedno ima Downov sindrom, a ovaj će mu tip pribiti jaja uza zid.

Sjedila sam na kauču u Vitezovu uredu, a svoje kaubojske čizme položila sam na stolić.

Vitez je stajao uz prozor i promatrao prepun klub.

Bilo je kasno. Charleneini klinci bili su kod kuće, nahranjeni, odjeveni u pidžame i stavljeni u krevete. Creed me čekao vani u terencu da dovršim razgovor s Vitezom. Ja sam na gornjem katu razgovarala s njim i pitala ga može li kako pomoći Charlene, a i rekla sam mu da se uskoro selim u Phoenix s Creedom.

Kao što sam očekivala, Vitez je priskočio Charlene u pomoć. Nije se brinuo samo za kurve. Nije baš volio da bilo koja žena bude sjeban na ovaj ili onaj način.

Nasmiješila sam mu se. - Baš si faca.

Vitez se meni nije nasmiješio. Pretpostavila sam da je to stoga što stvarno ne voli da žene najebu. Raspizdilo ga je što Charlene mora prolaziti kroz ovo, iako ju je susreo samo nekoliko puta, tako da se može reći da ju je jedva poznavao.

Kad Vitez i dalje ništa nije govorio, ja sam se ponudila: - Ako mi ostane slobodnog vremena nakon posla za Hawka, mogla bih ti iduću mjesec besplatno raditi, a da ti angažiraš tog lika protiv Dana.

- Jesi li propustila ovaj dio da mi oni duguju uslugu? - upitao me.

- Nisam - odgovorila sam.

- Sve je sređeno, Sylvie.

Da. Vitez je bio totalna faca.

Opet sam mu se nasmiješila, samo ovoga puta još više.

Vitez je okrenuo glavu i pogledao kroz prozor.

Čudno.

Znao je biti tako usredotočen...

Ne, zaboravite to. Većinu vremena bio je usredotočen, ali nije bio mrzovoljan. Kod njega je bilo „što na umu to na drumu“ i nije se libio kazati ono što ima. Nije bio čovjek škrt na riječima.

Zato mi je ovo, kao što sam već zabilježila, bilo čudno.

- Angažirat ću Creeda.

Ovo je bio Vitez, govorio je u prozor, ali je bilo namijenjeno meni.

- Molim? - upitala sam.

Okrenuo se prema meni. - Zaposlit ću Creeda. Valjat će mi. Ako mu treba još vremena da ode u Phoenix i vidi klince, to će i dobiti. Uvijek mi trebaju dobri ljudi, muškarci u koje mogu imati povjerenja. On je takav čovjek.

Zurila sam u njega bez daha.

On nije htio da ja odem.

Pokušao me natjerati da ostanem.

Sranje!

Nisam znala kako reagirati na ovo.

- Ja... - započela sam, progutala pljuvačku, udahнула i tiho mu rekla: - On ne odobrava ono što ti radiš.

Vitez je trznuo glavom: - Ne odobrava?

Odmahnula sam glavom. - Vjeruje da pošteno obavljaš ono što radiš, ali se ne slaže s tim poslom. Neće raditi za tebe, pa čak i kad bi bio voljan, ne bi bilo pošteno tražiti od njega da napusti djecu. On ih voli. Vjerujem da bi to učinio zbog mene, ali to bi ih razdvojilo, a ja ga ne želim prisiljavati na takvo što.

Vitez me na trenutak gledao u oči, a potom se opet okrenuo prema prozoru.

Još sam jednom udahnula dok sam micala noge sa stolića, spustila stopala na pod i oslonila se laktovima na koljena.

- Dolazit ću obići tebe, Anyu i Kat - kazala sam mu.

- Na mnogim stvarima mogu biti zahvalan - govorio je okrenut prema prozoru zbunjujući me tim riječima. - Imam dobru ženu, prekrasnu kćer, posao u koji vjerujem, novce, ljude oko sebe u koje imam povjerenja. - Okrenuo se prema meni. - A opet, ako ti odeš, jedna će rupa ostati neispunjena. Zauvijek.

Jebeno sranje!

Osjetila sam kako me steže u grlu i jedva procijedila: - Viteže. - Samo sam se toga mogla sjetiti.

Vitez me gledao u oči, a ja sam bila toliko opčinjena da sam ga pustila da me gleda u tišini.

Napokon je progovorio.

- I mi ćemo tebe posjećivati. Ali, upozoravam te, Sylvie, ne dolazimo preko ljeta. Bio sam tamo ljeti. To je muka. Možda za Dan zahvalnosti. Anya obožava praznike. Svidjet će joj se to.

- Creed ima velik stol - rekla sam tiho.

- Ti kuhaš? - upitao je.

- Samo kad sam prisiljena na to - odgovorila sam i napokon opazila da je ovo izmamilo trzaj Vitezove usne.

- Kuha li Creed? - nastavio je.

- Svakako.

- Onda imamo plan.

Ustala sam da krenem prema njemu, ali su mi koljena klecala. Samo sam mogla stajati na mjestu i zuriti u jednog od dvojice muškaraca koji su me u cijelom životu jedini doista i istinski voljeli.

Zato sam odlučila da je vrijeme da to uzvratim.

- Znaš, volim te, Viteže.

- Mogla si biti jedna od mojih cura.

To opet nije bio odgovor kakav sam očekivala.

- Možeš li to ponoviti? - upitala sam.

- Došla si u Denver nakon onog sranja koje ti se dogodilo, a ako te to slomilo, ti si me mogla pronaći i iz drugog razloga. Ali nisi. Ti nisi dala da te to sranje slomi. Nisi pokleknula. Borila si se. Nisi postala jedna od mojih cura. Postala si žena koja ih štiti. To govori puno o tebi, Sylvie. Poštujem to. Poštujem tebe. Poštujem to što si profesionalka, što ti mogu vjerovati, a da pritom nisi izgubila osobnost ni smisao za humor. Održala si se nakon tog sranja, nisi se dala. I to također poštujem. Poštujem to što je između nas postojala privlačnost i što nisi, kad smo otkrili da ne bismo odgovarali jedno drugome, postala, poput većine žena,

osvetoljubiva i destruktivna. Pustila si to, održala si naš odnos čvrstim, a meni doista znači što si podijelila to sranje sa mnom. Imala si povjerenja u mene. Vjerovala si da to što ću doznati neće promijeniti naš odnos. To sam doživio kao pravu čast, Sylvie. Znam da si to podijelila samo sa mnom i Charlene i, mala, počašćen sam što si me odabrala.

Rekla sam vam da Vitez zna s riječima.

Sve je to bilo lijepo, stvarno lijepo, ali malo mi je smetalo što to nije rekao izravno. Uvijek je bio izravan.

A onda sam dočekala i to.

- Prošli smo puno toga i ti si mi otela komadić srca, mala. To će zauvijek ostati tvoje.

Stisnula sam usne.

- Ako zaplačeš, reći ću dečkima - upozorio me.

Prestala sam stiskati usne i ljutito ga ošinula pogledom.

Nasmiješio mi se.

- Dođi ovamo - naredio je.

Otišla sam, a ruke Viteza Sebringa obgrlile su me kad sam mu se približila.

I ja sam njega stegnula rukama.

Samo smo se jednom ovako zagrlili otkako se poznajemo, a to je bilo kad sam bila pijana i kad sam mu ispričala sve o Creedu.

Bilo je bolje sad kad nisam pijana i kad mi se Creed vratio, pa čak i ako to znači da ću djelomično izgubiti Viteza.

- Nedostajat ćeš mi, Sylvie - šapnuo mi je u tjeme.

- Ne odlazim sutra - kazala sam mu.

- Onda ću uživati u tome da me gnjaviš, pa koliko god potrajalo.

Uzdahnula sam, i to lažno, oboje smo to znali.

Vitez me stisnuo, potom pustio, a ja sam se odmaknula.

- Moram k svome čovjeku - rekla sam.

- Idi - odgovorio je Vitez.

Kimnula sam, podignula ruku, stisnula mu biceps i krenula prema vratima.

Stala sam i okrenula se. - Znaš, ja se slažem. - Odmahnula sam glavom.- To nije istina. Zapravo se ne slažem. Vjerujem. Vjerujem u ono što radiš, Viteže.

- Znam - kazao mi je.

- Ovakve kao Serena, prije nego što započnu...

Vitez me prekinuo. - I to također znam, Sylvie.

Pažljivo sam ga promotrila i znala sam. Proživljavao je u sebi ono što se dogodilo Sereni. Osjećao je to duboko u sebi.

- Sad iscrpnije provjeravamo - objasnio je Vitez, a ja sam znala što to znači. Kad mu djevojka pristupi, neće moći raditi ako ne razumije život i ako se ne može nositi s njim.

- U redu - promrmljala sam i rekla: - Ako imaš posla za mene, mogu ga se prihvatiti kao i obavljati Hawkov posao, primam taj posao na sebe i gnjaviti ću te dok ga budem obavljala.

- Ne bih očekivao ništa manje od toga - odvratio je Vitez.

- I bio bi u pravu - odgovorila sam.

Odmahnuo je glavom i trznuo bradom u smjeru vrata.

Široko sam mu se osmjehnula i izišla.

Sišla sam stubama, prošla kroz klub i izišla kroz stražnja vrata kad mi je nešto sinulo. Kad sam se sjetila toga, gotovo sam pala na koljena.

Voljela sam život u Denveru i ljude s kojima sam ga dijelila. Ova selidba odnosi se na susjednu saveznu državu, ali to ne znači da me nije boljelo kao sam vrag što ću se toga morati odreći.

Vidjela sam Creeda pokraj terenca, naslanjao se na njega i pušio, vjerojatno zato što je bio zabrinut za mene.

Pažljivo me promatrao dok sam šetala ispod uličnih svjetiljki prema njemu, a bacio je cigaretu u odvod kad sam mu se približila na metar i pol. Primijetio mi je to na licu, znao je, i zato me odmah zagrlio i čvrsto držao.

- Pomoći će Charlene - rekla sam mu ovijajući ruke oko njega.

- To me ne čudi.

Stegnula sam ga rukama.

- Bila je u kurcu - rekla sam mu na prsima.

- Kladim se da jest.

- Neću plakati - izjavila sam.

- U redu.

Udahnula sam.

Creed je šapnuo; - Volim te, Sylvie. Hvala ti što ovo činiš za mene, mala. Znam da znaš, ali ja ću ti jasno i glasno reći, to mi znači sve na svijetu. Kao i tebi. Mogu ti samo obećati da neće proći ni dan a da nećeš biti svjesna onoga što ću ti pružiti.

Kad sam to čula, počela sam tiho plakati.

Plakala sam dok me Creed grlio i dugo sam ostala u tom položaju.

Creed me nije puštao ni trena.

22. POGLAVLJE

MOJ CREED

Vruća ljetna noć u Kentuckyju, šesnaest godina prije. Creed ima dvadeset tri godine. Sylviji je rođendan, napunila je osamnaest godina...

Plutala sam u toplim i plavim ponoćnim vodama jezera kad sam vidjela njegov kamion s jarkim svjetlima kako se probija kroz noć bez oblaka.

Gazila sam kroz vodu i promatrala trag svjetla izvan kamiona. Nastavila sam gledati visoku i zasjenjenu figuru kako se šulja u mraku i ide prema doku.

Namjestila sam se i promatrala ga kad sam mu čula čizme na daskama dok je išao prema meni.

Konačno je stao i ja sam osjetila kako me njegove oči gledaju u mraku.

- Mala, pa koji kurac? - upitao me zvučeći živčano. - Imamo još šest sati prije nego što šmugnemo od kuće. Zašto si me zvala i koji kurac radiš na jezeru?

- Koliko je sati? - upitala sam ga.

- Molim? - odvratio je.

- Creede, dušo, koliko je sati?

Pogledao je na sat, a potom u mene. - Ne vidim kurca, nemam pojma, znam samo da sam izišao iz kuće u dva i petnaest.

Lijeno sam zaplivala prsno i kad sam stigla do doka, podignula sam mokru ruku i svila prste na rubu zabacujući glavu kako bi mogla gledati Creeda u oči.

- Rođena sam u dva sata i četiri minute.

Gubio je strpljenje. Znala sam to kad me upitao: - Sylvie, ponovno te pitam, koji je ovo kurac?

- Rođena sam u dva sata i četiri minute.

Creed nije ništa rekao, samo sam vidjela kako mu se tijelo potpuno ukočilo.

Shvatio me.

- Sad je sve zakonito, dušo - rekla sam mu nježno.

Tek što sam rekla „dušo“, već je nisko čučnuo i primaknuo mi se. Uhvatio me rukama ispod pazuha i podignuo me iz vode.

Iznenada se spustio na moje mokro tijelo u bikiniju i počeo me milovati rukama.

Posvuda.

Napokon.

Dugo sam ovo čekala i sad sam znala da je došao red na mene da to i uzmem. Dugo sam ovo željela pružiti Creedu, kao što sam znala da je red. Cijelu smo se godinu suzdržavali.

Brane su se otvorile i sve je prekrasno jurnulo kroz njih.

Ali ne i savršeno.

Počeo me ljubiti, a potom je ispružio ruku, zgrabio deku koju sam donijela, uspravio nas na noge i raširio deku po doku.

Ponovno smo legli kad je to učinio, samo što je ovoga puta Creed bio na meni.

Voljela sam takav položaj.

Creed je, kao pravi Creed, samo davao i davao, rukama, ustima, prstima, jezikom, pa čak i zubima. Nježno, sporo, slatko.

Suzdržano.

Znala sam da mu nije lako jer sam osjetila njegovu napetost, čula sam kako prigušuje zvukove koje bi inače ispuštao, vjerojatno da me ne preplaši.

Podignula sam mu ruke na košulji i one su se ukočile na njegovoj glatkoj koži.

- Pusti da se dogodi ono što se mora dogoditi, Creede - šapnula sam mu u vrat.

- Želim da ti bude najbolje što može biti, Sylvie - šapnuo je u moj vrat.

- To si ti. Drugačije ne može ispasti.

Podignuo je glavu i osjetila sam kako me gleda.

- Što da radim? - upitala sam.

- Što god hoćeš - odgovorio je.- Radi ono što ti prirodno dođe.

Gurnula sam mu ruku ispod majice i povukla je.

Creed je izvio leđa i podignuo ruke.

Skinula sam mu majicu.

Zadivljujuće.

Sva ta glatka, mišićava koža na mjesečini

Zadivljujuće.

Ne zadivljujuće.

Uzvišeno.

Creed me poljubio.

Ovo je bilo još bolje.

Okrenuo nas je tako da sam sad ja bila gore, milovala sam ga rukama, pružala mu svoja usta, prste, jezik, pa čak i zube. Kao što je i on meni učinio.

Ponovno nas je prevrnuo tako da je sad on bio gore, učinio mi je to isto i ja sam osjetila kako nešto raste u meni. Toliko buja da nisam mogla prigušiti zvukove koji su mi se otimali iz grla. Tihi jecaji, lagano stenjanje, pokušaji udaha.

Prislonio je usne na moje i nježno mi rekao: - Staviti ću ti ruku između nogu, lijepa moja. Jesi li spremna?

- Spremna sam - izustila sam.

Pomaknuo mi je ruku niz trbuh i ja sam zadržala, čekala, spremala se, predviđala, *trebala*, ali on je stao vršcima prstiju na gornjem rubu mog bikinija.

- Jesi li sigurna? - provjeravao je.

- Dragi - uzdahnula sam - spremna sam.

Uvukao je ruku.

Izvila sam vrat.

Oh, opa!

Opa!

Pogodio me prstom baš u pravo mjesto i ja sam se silovito propela kukovima.

Sviđalo mi se to.

Silno.

Povukao je prst.

Ne!

- Isuse, jesam li te ozlijedio, Sylvie?

- Ne - zadržala sam pomičući ruke grozničavo preko njega, prenoseći mu poruku. Tad sam mu to prenijela i riječima. - Molim te - šapnula sam.

Očito ga nije trebalo dalje hrabriti. Znala sam to jer je ponovno uvukao ruku, a prst mu se našao točno ondje gdje treba biti.

Otvorila sam usta i tiho zastenjala.

Da, ovo je bilo dobro.

A sad je postalo savršeno.

Prst mu se pomicao preko one slatke točke između mojih nogu dok su mu usta bila uz moj vrat i dok mi je jezikom prelazio preko čeljusti. Ovaj je osjećaj toliko nabujao da me preplavio, poništio me svojom čistom ljepotom, a potom me poljubio i gurnuo mi jezik. Da.

Potpuno.

Savršeno.

Creed se sporo povlačio i osjetila sam kako mu se prst nježno odmiče, a potom je krenuo rukama prema vezicama sa strane mog bikinija. Povukao ih je i osjetila sam kako mi materijal labavo visi na kukovima.

- Moram te imati, mala - promrmljao mi je na ustima pomičući ruku na stražnjem dijelu traperica.

- U redu - šapnula sam.

- Počet ću polako. Bit ću nježan - obećao je.

- U redu - ponovila sam.

- Možda će te malo boljeti, lijepa moja - upozorio me. - Pokušat ću...

Prešla sam mu rukama preko leđa i uvukla mu ih u kosu pa mu ih poslije svila na zatiljku dok sam podizala usne prema njegovima i poticala ga: - Creede, dušo, u redu je. Ja to želim. Samo čekam to da budem tvoja *prava* Sylvie. I zato, molim te, *molim te*, učini me svojom Sylvie.

Čula sam i osjetila njegov dubok uzdah.

Da.

Da.

Savršeno.

Tad je na kraju doka, okružen našim jezerom, Creed započeo s mojim pretvaranjem u svoju pravu Sylvie.

A on je doista postao moj Creed.

- Samo bismo trebali otići.

To je bio Creed.

Stajali smo na kraju doka. Ja sam podmetnula noge ispod sebe, ponovno navukla bikini, a ostatak je pokrivala Creedova majica. Nosio je traperice, zavrnuo ih je, a noge je položio sa strane i stopala su mu bila u vodi. Naslanjala sam se na njega držeći ga rukama oko pojasa, obraza na njegovim prsima. Čvrsto me stegnuo rukom i promatrali smo jezero.

- Tek tako otići? - upitala sam gledajući vodu.

- Uđi u moj kamion - odgovorio je. - Hajde.

Sklopila sam oči i udahnula.

Tad sam ga podsjetila: - Imam samo bikini, Creede. Kratke hlače, top, japanke. To je to.

- To je sve što ti treba. Ja i to.

Bio je u pravu.

Ah ono što je htio učiniti bilo je pogrešno.

Odmaknula sam mu glavu od prsa i zabacila je. Dok sam to radila, stegnuo me rukom, privukao bliže i spustio bradu da mi može promatrati lice na mjesečini.

- Plan je bio da se nađemo ovdje, sutra u osam i pol, nakon što kažem tatici da odlazim - podsjetila sam ga.

- Trebali bismo promijeniti plan.

- Creede...

Sad me stvarno jako stisnuo rukom, povukao me i okrenuo tako da sam sjela u njegovo krilo.

Tad je izjavio: - Ti njemu ništa ne duguješ, lijepa moja. Kurca ti njemu ne duguješ.

- Otac mi je.

- Nije on nikakav otac.

To je bila istina.

Kvrugu.

Kupovala sam vrijeme i pratila vlastitu ruku kako mu klizi preko prsa, koža mu je bila topla i glatka, a mišići pod njom čvrsti i dobro oblikovani. Voljela sam svaki centimetar. Utiskivala sam u sjećanje taj osjećaj znajući da ću ga moći prizvati kad god to hoću, uvijek, da ću ostatak života to pamti. Zapamti ovu noć. Zapamti svaku sekundu. Svaku pojedinu sekundu svog prvog puta na doku, pokraj našeg jezera, vođenja ljubavi s Creedom.

Duboko sam udahnula i odgovorila: - Jednostavno ne bi bilo u redu.

- Previše si dobra djevojka - promrmljao je Creed, a ja sam ga pogledala da mu vidim oči pokraj jezera,

- On to ne zaslužuje, ali ja nisam onakva kakvom me majka opisala. Nisam poput njega. Ne bih mogla živjeti sama sa sobom ako bih se samo pokupila i otišla. Da mu ne kažem da idem. Da mu ne kažem da se neću vratiti. Nije on baš neki otac, Creede, ali možda bi se negdje u sebi, negdje duboko... zabrinuo, a ja bih se onda brinula zbog toga. Ako to dozna, barem se neću brinuti.

Čula sam i osjetila kako Creed duboko uzdiše, ali nije ništa rekao.

Još sam mu se više mazno približila. - Sve sam spakirala. Čim mu to kažem, vraćam se ovamo k tebi.

Kliznuo mi je rukom preko leđa i uvukao je u moju mokru kosu, a potom promrmljao: - Sad meni pripadaš, lijepa moja, na sve moguće načine. Obožavam ono što smo upravo

podijelili, to je bilo u redu. Bilo je savršeno ovdje, na našem mjestu. Želim još. Želim sve. Umoran sam od čekanja.

I ja sam bila umorna.

Pa ipak.

- Samo još nekoliko sati - šapnula sam.

Creed mi je prislonio ruku na zatiljak kako bi mi približio glavu prsima, a potom je odgovorio: - Ovo ti sve dokazuje, mala. Nema toga što ne bih učinio za svoju Sylvie.

Široko sam mu se osmjehnula na prsima i stisnula ga rukama.

Okrenula sam glavu, prislonila mu obraz na kožu, a potom se oglasila.

- Dakle, tvoj prijatelj ima odvjetničku punomoć da potpiše papire za prodaju tvoje kuće idući tjedan. Ja sam se spakirala. Reći ću tatici i dolazim ovamo. - Još jednom sam ga stisnula. - Ti ćeš mi dati moju ogrlicu, jest ćemo hladne Snickers štangice za doručak, a onda ćemo otići.

- Moram ti naći nešto drugo - promrmljao je. - Mislim da mi se baš ne sviđa što ćeš znati da će ti moj poklon za ovaj rođendan valjati zauvijek.

Trznula sam glavom unatrag i uživala u pogledu na njegovo lice. - Ako mi ikad, ikad uzmeš nešto drugo osim moje ogrlice s peridotom, Creede, ja... ja... pa, ne znam što ću učiniti, ali bit ću jako, superraspizđena.

Zubi su mu bljesnuli. - Ne bih htio da te jako, superraspizdim.

- Nemoj se zezati. Ozbiljno ti govorim. Te ogrlice su mi jedino što imam, a da mi nešto znači.

Opazila sam kako bljesak zubi nestaje kad sam mu čula grlen glas: - Isuse, Sylvie.

- I uvijek će to biti - dovršila sam.

Stegnuo me čvrsto objema rukama. Trznula sam glavom unatrag, a on je spustio glavu i poljubio me strastveno, vlažno i dugo. Nova vrsta poljupca. Nezauzdan poljubac.

Čista ljepota.

Nažalost, nije potrajalo vječno kao što sam ja to željela. Creed je prekinuo.

Tad je promrmljao: - Obuci se i idemo kući. Život nam započinje za otprilike četiri sata. Ne želim da zaspiš kad se to dogodi.

- To je vjerojatno dobar plan - složila sam se i nasmiješila mu se.

I on se meni osmjehnuo pa smo se premjestili, podignuli, a on me osovio na noge.

Držao me za ruku dok smo šetali do moje odjeće. Ja sam mu dala košulju. On je meni dao gornji dio bikinija. Svezao mi ga je na leđima, ja sam navukla top, kratke hlačice i obula japanke. Creed je dohvatio deku i ponovno me držao za ruku dok smo šetali do mog auta.

Na vratima me opet poljubio. Ovakav sam poljubac već iskusila.

Poljubac za rastanak.

Uživala sam u njemu zato što je bio posljednji.

Posljednji poljubac za rastanak.

Od sutra nas čekaju normalni i svakodnevni poljupci, slobodni i laki.

- Lijepo spavaj, lijepa moja - promrmljao mi je na ustima.

Kao da ću zaspati.

Ne.

- I ti isto, Creede.

- Vidimo se uskoro, mala.

- Vidimo se, Creede.

Stisnuo me rukama. - Volim te, Sylvie. Mislio sam da neću vise moći izdržati, ali nakon ovoga što si mi večeras pružila, znam da bih mogao sve do beskonačnosti.

Oh!

Opa!

Ljudi u gradu smatrali su Winonu Creed seljančeurom, drocom, glupačom i gubitnicom.

Creed je pao daleko, daleko od tog stabla. Ovo što je rekao možda se ne rimuje, ali radi se o poeziji.

- I ja tebe volim, Creede. Čini mi se kao da te oduvijek volim, ali znam samo da ću te tako voljeti. Zauvijek.

Nisam bila toliko dobra u ovome, ali učinilo mi se da to Creedu ne smeta. Znala sam kad je sagnuo vrat i pružio mi još jedan poljubac za rastanak, nježan, sladak i kratak.

U redu, dakle, to je bio zadnji poljubac.

Maknula sam mu iz svog auta zureći u retrovizoru u njegovu sjenovitu figuru, osjećala sam se lakom, osjećala sam se slobodnom, osjećala sam se sretnom, nisam imala pojma da šesnaest godina neću vidjeti tu visoku, mišićavu figuru.

Nisam imala pojma.

Kad sam se tako sretna ušuljala u mračnu kuću u kojoj sam odrasla, kad sam prošla predvorje i stube, misleći da je to posljednji put, nisam osjetila da me tatičine oči promatraju.

Knjigoteka

23. POGLAVLJE

NE MOŽEŠ TO VIDJETI

Sadašnjost, šest dana poslije...

Lancima su ga privezali za pod, obraza na betonu, zalijepili su mu gornje i donje kapke, prekrili trepavice i tako mu držali oči otvorenima.

Zato je Creed vidio kad su je gurnuli i privezali na pod tri metra od njega.

Na prvi pogled pomislio je da se radi o meni. Ista kosa. Ista građa. Isti oblik lica. Čak i oči iste boje.

Ali to nisam bila ja.

Tatica mu je držao glavu pognutu, pa je Creed nije mogao ni okrenuti. Samoljepljiva traka držala mu je oči otvorenima i on nikako nije mogao odagnati ono što vidi. Nikako nije mogao zanemariti krikove.

Ne.

Morao je gledati.

Gledati kako joj trgaju odjeću.

Gledati kako je svako malo satima brutalno siluju.

Gledati kako se sapeta lancima bori, kako vrišti i preklinje.

Gledati kako joj krv teče između nogu, kako joj se lanci utiskuju u zapešća, vrat, zglobove.

Gledati kako se sve slabije opire, kako joj svjetlost zamire u očima i kako leži glavom okrenuta prema Creedu, kako ga gleda dok je satima drže zatočenu, kako je jedan za drugim siluju i potom kreću iznova.

Petorica.

Nakon toga su završili.

- Znaš - šapnuo je tatica Creedu na uho - mislio si je oteti, mislio si pobjeći, a nisi znao da ću te pronaći.

Znao je. Tatica je imao puno novaca. Tatičin utjecaj sezao je daleko.

Tatica je nastavio govoriti.

- Pokušao sam te prizvati pameti, ali došlo je do ovoga. Već si je okaljao, uzeo joj nevinost. Da si je oteo, Tuckere, moraš znati da bih te pronašao. Da ću vas oboje vratiti. Da si je uspio oteti, ona mi vise ništa ne bi značila. Da si je oteo, vratio bih vas natrag i onda bih te prisilio da gledaš isto ovo što sad rade, samo sa Sylvie. Ali ona će biti na sigurnom ako je napustiš.

Ovog puta Creed nije odgovorio „nikad“.

Oči su mu još uvijek bile otvorene, glava pognuta, mogao je samo zuriti u djevojčine oči. Mlada cura, možda sedamnaest, možda čak šesnaest godina, moja kosa, moje tijelo, krvavo, puno modrica, silovano, ugaslih očiju.

Kao ja.

Baš kao ja.

Znao je da bi mi tatica učinio isto što i ovoj djevojci.

Creed je rekao slabašno i hrapavo: - Obećaj mi.

Tatičina ruka pomaknula mu se s glave, a ona nije skrenula pogled, on je mogao pomaknuti glavu, ali ni on nije skrenuo pogled. Dao joj je svoj pogled, samo joj je to mogao dati, samo joj je to mogao ponuditi kao mrvicu utjehe dok proživljava noćnu moru.

- Obećanje? - upitao je tatica.

Creed je zurio u djevojku koja mi je toliko nalikovala.

- Da će biti sretna.

Tatica mu je brzo izjavio: - Obećavam ti, Tuckere, da će biti sretna.

- Zakuni se.

- Otiđi, nemoj se nikad vratiti, nemoj telefonirati, nemoj je pokušati vidjeti i ja ti se kunem. Bit će sretna. Učinit ću sve što je u mojoj moći da osiguram njezinu sreću. A ako se ti vratiš, ako telefoniraš, ako je ikad, *ikad* pokušaš nazvati, onda će ležati kao ova djevojka, a ti ćeš ležati pokraj nje i to gledati.

- Samo je usreći.

- Usrećit ću je.

Creed je zurio u djevojčine oči i gledao kako joj svježa suza prelazi preko nosa i kako se spaja i miješa s krvlju na betonu pokraj njezina lica.

Kao ja.

Baš kao ja.

- Onda ću otići.

Ustala sam u krevetu, ništa nisam razmišljala, koža me peckala, hladan znoj slijevao mi se između grudi, skočila sam na noge i iz nekog se razloga bacila na Creedovo tijelo. Stopala su mi završila na drugoj strani kreveta, a ja sam ostala prikovana za pod. Podigla sam stopala da potrčim, pojurim i pobjegnem, kao da sam ona djevojka otprije šesnaest godina i da imam šansu, priliku pobjeći prije nego što me unište.

Creed me uhvatio rukom oko struka i ja sam poletjela unatrag. Pala sam na krevet, a Creed se prebacio preko mene.

- To je san, Sylvie. Samo san - rekao je ono što mi je toliko puta ponovio kad sam se razbudila od sna koji me shrvao.

- Znam te muškarce. Znam te muškarce - dahtala sam i brzo disala, teško, oštro, boljelo me dok mi se glas probijao kroz grlo i izlazio iz mene. - Znam ih... znam ih. Posluživala sam im pivo. *Nachose*. Znam te muškarce, Creede.

- Lijepa moja, o čemu ti...

- Ti muškarci, Richardovi muškarci... su oni koji su silovali djevojku koja je sličila na mene kad te tatica prisilio da to gledaš.

- Jebote - odbrusio je, a potom procijedio: - Ti sanjaš ta sranja.

Uvukla sam mu obje ruke u kosu i čvrsto ga držala. - Poznajem ih. Donosila sam im pivo kad bi gledali utakmice na Richardovu usranom ogromnom televizoru.

- Njih više nema u tvom životu, Sylvie.

- Poznajem ih.

- Mala, njih više nema.

- *Poznajem ih!* - vrisnula sam.

Creed se ukočio, potom prebacio na bok, sjeo, smjestio me u svoje krilo i čvrsto stegnuo rukama.

- Smiri se, Sylvie - odlučno mi je naredio.

- Ne mogu, Creede.

- Moraš pokušati, mala.

- *Ne mogu*, Creede. Odvratno je.

Zašutjela sam, odmahнула glavom i počela mu se koprcati u krilu. Osjećala sam previše energije u sebi. Morala sam se gibati. Koračati. Trčati. Sprintati. Podići se i vrištati.

Creed me čvrsto držao i nije me puštao, pa sam popustila i nastavila govoriti.

- Ne mogu vjerovati da su to učinili. Ne mogu vjerovati da su ti *držali oči otvorenima i prisilili te da to gledaš*. Ne mogu vjerovati da su pronašli djevojku sličnu meni i tako je povrijedili. Samo zato što nije imala sreće i što mi je nalikovala, a oni su morali pokazati na što su spremni i povrijediti je tako da se od toga nikad neće moći oporaviti. Zauvijek su joj izmijenili život, a ti uopće nisi znao o komu se radi. Ni oni vjerojatno nisu znali tko je ona!

- Znam tko je ona.

Ukočila sam se kad sam to čula.

- Znaš je? - tiho sam ga upitala.

- Tad je još nisam poznavao - odgovorio je. - Poslije sam je upoznao. Kad sam upao u ovaj posao. Kad sam dobio sredstva. Ušao sam joj u trag nakon nekoliko godina. Bila je iz susjednog okruga. To je bila djevojka s one Dixonove fotografije, kad sam bio toliko sjeban da nisam opazio kako se zapravo ne radi o tebi.

- Je li ona dobro?

Creed nije odgovorio.

- Je li ona dobro, Creede?

Brzo mi je odgovorio, kao da hitro povlači flaster s rane.

- Počinila je samoubojstvo dva dana nakon što su oslobodili mene i nju.

Sklopila sam oči, nisam ih mogla otvoriti, glava mi je samo klonula i pala na njegovu ključnu kost.

- Možda je to bilo najbolje za nju, mala - šapnuo je. - Vratila se kući.

- Ne vjeruješ u to - odgovorila sam.

Creed nije ništa rekao.

Bio je u pravu. Nije vjerovao u to. Samo je prosipao ta sranja da se ja bolje osjećam.

- Bože, da nisu mrtvi, ja bih ih ubila - kazala sam mu i podignula glavu. - Ili, u Richardovu slučaju, ubila bih ga *još jednom*.

Iako bih ovog puta pronašla bolji način da to izvedem.

- Kad si mi rekla što se dogodilo, Sylvie, i dok si se odlučivala na to hoćeš li me poslušati ili ne, obratio sam se prijatelju svog prijatelja kod kuće. Obavio sam jedan poziv i on je obavio jedan poziv, a njegov prijatelj pozabavio se tim sranjem. Pogodila si Scotta u žilu kucavicu. U izvještaju piše da je iskrvario za nekoliko minuta. Čini se da si pronašla najbolji način.

- Dobro, onda ću se ispraviti. Da sam znala da je još veći bezdušni sociopat od onog kojeg sam već poznavala, potrudila bih se da to potraje znatno dulje.

- Mala, već sam ti to rekao, pa ću ti ponoviti. Gotovo je, a ti stalno sanjaš ta sranja i moraš posjetiti nekoga.

- Nazvat ću nekoga.

- Da? A kad? - odvratio je. - Ovdje smo dva tjedna, a ti još nikoga nisi nazvala.

- Bili smo zauzeti, a danas stižu klinici. Ne moram sad spominjati da se uskoro selimo, pa zašto bih onda sad započinjala kad mogu nekoga pronaći u Phoenixu?

- Dakle, nećeš se više buditi u hladnom znoju, skakati preko mene, trčati tko zna kamo da bi pravila jebene scene i sranja koja me jebeno izluđuju.

Imao je pravo.

- Danima nisam ovako sanjala. Možda se ti snovi povlače - ponudila sam objašnjenje.

- Svezao te. Više te puta jebao - uzvratilo je Creed. - Bio je nasilan na razne načine koje ti nisi odobravalala. Kontrolirao te. Sylvie, ja nisam psiholog, a ti imaš zlatno srce. Ne znaš tu djevojku, nisi bila ondje. To je bilo prije dva desetljeća, djevojka je već odavno mrtva i ja znam da ti to osjećaš, ali ovdje se ne radi o toj curi. Radi se o tebi. O tomu da si doznala kako sam ja gledao što joj se događa, a to si tad povezala s dosta sličnim stvarima kojima si bila izložena prije *jebelih šest godina*. Radiš ovakva sranja i pamtiš što ti se dogodilo, a oboje te jebe u glavu. Ja nemam potrebne alate da to sredim. Ti ih moraš pronaći i srediti stvar. Ljudi u savjetovalištim stalno prebacuju. Psiholozi znaju svoj zanat. Započnu terapiju, prebace te drugom liječniku, ali ti moraš započeti s tom terapijom, Sylvie. Moraš riješiti ova sranja. Za sebe. Za mene. Za obitelj koju osnivamo. Za Charlene. Za Adama. Za sve.

Jebeš sve, mrzila sam kad je u pravu, a to se često događalo.

I tako sam učinila jedino što sam mogla.

Odbrusila sam svoje „u redu“.

- To tvoje „u redu“ nije u redu ako ne nazoveš istoga jebenog dana. Stojim pokraj tebe, Sylvie. Kad bude devet sati ujutro, ti ćeš naći terapeuta preko tog prokletog mobitela, i to onog kakav će ti odgovarati.

- Dobro - procijedila sam.

- Nemoj misliti da se šalim.

Nisam to mislila. A njegov ton mi je odao da takvo što apsolutno nije mislio on.

- Rekla sam da je dobro - odbrusila sam.

- Isuse, ovo sranje tjera me da se zapitam nisam li te ja ostavio u zabludi da sam te napustio.

Krv mi se sledila.

- Ne govori to.

- To te progoni.

- Ne govori to.

- To ti sve vraća. Držala si stvar pod kontrolom. A sad ti se ceri u facu.

- *Ne govori to!* - zaderala sam se, trznula i oslobodila njegova stiska. Skočila sam na drugu stranu kreveta, nagnula se naprijed i uperila prst u njega. - Da mi to nisi rekao, ja te nikad ne bih ponovno primila k sebi.

- Dođi u krevet, Sylvie.

Zamahнула sam rukom. - Da mi nisi to rekao, ja ovo sad ne bih proživljavala.

Primaknuo mi se i opreznim tonom blago mi naredio: - Mala, vrati se u krevet.

Zanemarila sam ga i nastavila, glas mi je bio hrapav, postajao je grub, zvučalo je kao da ću ostati bez njega. - Da mi to nisi rekao, ti ne bi opet bio moj.

- Sylvie, dođi k meni.

Glas mi je bio promukao kad sam izjavila: - Moći ću se nositi s noćnim morama svake večeri ostatka svoga jebenog života samo ako se ti budeš budio uz mene.

Ispružio je ruku i uhvatio me, ali ja sam uzmaknula i pokušala se osloboditi.

Nisam mogla jer me Creed čvrsto držao.

- Nisam ti to trebao reći - Šapnuo je. - Žao mi je što sam ti to rekao, lijepa moja. Nikada ti to ne bih smio reći.

- Promatrala sam te u svom retrovizoru - kazala sam mu.

Povukao me za ruku i počeo me preklinjali hrapavim glasom:

- Mala, jebote, molim te, vrati se u krevet.

- Bila sam tako sretna.

- Isuse, Sylvie.

- Satima sam sjedila na tom doku idućeg dana. Bilo je vruće, a štangice Snickersa rastopile su se u svom omotu. Pocrvenjela sam od sunca.

Povukao me za ruku i obratio mi se grubim glasom: - Jebote, Sylvie, molim te, vrati se u krevet.

- Posvuda sam gledala. Nisam te mogla pronaći.

- Jebote.

- Danima sam te tražila i nisam te mogla pronaći.

- Mala, molim te.

Ostala sam bez glasa dok sam ponavljala: - Nisam te mogla pronaći. - Creed je sad bio gotov.

Znala sam jer me tako silovito povukao za ruku da sam poletjela prema njemu. Našla sam se u krevetu, u njegovu zagrljaju, ušuškana većim dijelom tijela ispod njega dok mi je jednu ruku držao na zatiljku, primicao me na svoj vrat i čvrsto me držao objema rukama.

- Nisam te mogla pronaći - šapnula sam mu na koži.

- Ovdje sam.

- Uvijek si me štitio.

- Jebote, jebote, jebote - promrmljao mi je u tjeme.

- Kad me tata prepustio njemu, znala sam da ćeš se ti vratiti i odvesti me. Pobrinuti se za mene.

- Jebote, Sylvie.

- Nisi se vratio.

Creed nije ništa rekao.

Ležala sam mu u zagrljaju kad mi je sinulo što to pričam i kako to zvuči.

- Ne krivim tebe - rekla sam mu brzo.

Creed ništa nije rekao.

- Nakon onoga što su učinili toj djevojci, i ja bih učinila istu stvar - izjavila sam.

Creed nije ništa rekao.

- Učinio si ono što si smatrao ispravnim. Nisi mogao znati. Nismo mogli znati da je tatica toliko zagrizao. Da je zagrizao toliko duboko i jako da je sredio dugove s Richardom pomoću mene.

Creed nije ništa rekao.

- Creede.

Odmaknuo se od mene, a ja se nisam ni okrenula na krevetu kad sam čula zvuk razbijanja lampice s mog noćnog stolića na zidu.

Tad sam ga čula kako je zagrmio: - *Jebote!*

Iskočila sam iz kreveta, privila mu se uz leđa i kružila mu rukama preko trbuha.

Zaronila sam mu licem u kožu, točno gdje je bila tetovaža mog imena. - Žao mi je, dušo, žao, tako, tako mi je žao. Trebala sam začeptiti. Nisam trebala nastaviti s pričom.

Okrenuo se i obujmio mi glavu svojim krupnim rukama, trznuo me nježnije i tad sam samo mogla vidjeti njegovo zasjenjeno lice.

- Sredi ta sranja, Sylvie, sredi to i sredi to *sa mnom* - zarežao je.

- U redu - pomislila sam da je najbolje odmah se složiti.

- Prebaci na mene sve što imaš i ja ću se nositi s tim.

- U redu - opet sam se odmah složila.

- Meni su oduzeli mjesec dana. Tebi *šest godina*. Nosit ću se s tim.

- Dobro.

Trznuo me rukama k sebi i ja sam mu položila glavu na prsa prije nego što ju je obujmio rukama.

Kad sam osjetila da mu se prsa nadimaju i opuštaju od jakog udaha, pomislila sam da je sad dovoljno sigurno da primijetim: - Tebi su oduzeli mjesec dana, meni šest godina, a *nama šesnaest godina*.

- Da. I oboje ćemo se nositi s tim tako da ću voditi ljubav s tobom, napraviti ti dijete, a potom ćemo, kad nas bude još više, *svi* živjeti slobodno, lako i sretno ostatak života, baš onako kako oni nisu htjeli da ispadne.

Bilo je lako složiti se s tim.

- Dobro.

Creed me nije puštao, a ja sam mu dala da me drži.

To je potrajalo neko vrijeme. Toliko dugo da sam se ja odlučila na prvi potez.

- Uh... Creede?

- Tu sam, Sylvie.

- Možda nije pravo vrijeme, ali ja razmišljam o troje djece, možda četvero.

Tijelo mu se skamenilo.

- Dobro, troje - rekla sam žurno.

Creed nije ništa rekao.

- Iako, ako budu dva dečka, morat ćemo ići na curicu... - zastala sam. - I, uh, obratno.

Creed je šutio, ali je počeo uzmicati prema krevetu skupa sa mnom. Nismo bili daleko, pa smo pali nakon dva koraka, ja na leđa, a Creed na mene.

Kad smo dvaput odskočili i smjestili se, Creed je progovorio.

- Ako želiš četvero djece, onda je najbolje da se odmah bacimo na posao, mala.

Široko sam se osmjehnula.

Eto ga. Creed je sve popravio.

Nažalost, nastavio je: - Stat ćemo na tri jer ćeš se približiti dobu kad nije zdravo imati četiri.

Ozbiljno?

- Nisam stara, Creede.

- Moraju biti dvije godine razmaka.

- To je neko pravilo?

- Da.

Ozbiljno. Ponekad ovakav frajerski, naređivački ton stvarno zna ugnjaviti.

- Creede...

Spuštao je glavu i ja sam prestala govoriti kad mu se glava ukočila na tren prije nego što je prignuo bradu i pogledao me u mraku.

- Dva sata i pet minuta - izjavio je čudno.

- Molim? - upitala sam.

- Dva su sata i pet minuta, mala.

- Dobro - rekla sam sporo ne shvaćajući informaciju koju ovako žarko želi podijeliti sa mnom. Ili, bolje rečeno, nisam shvaćala razlog zbog kojeg ovako žarko želi podijeliti tu informaciju sa mnom.

Prislonio je usne na moje. - Prošla je minuta nakon tvog trideset petog rođendana.

Oh! Da.

Točno!

- Jupi - šapnula sam mu na usne. Bila sam prilično sigurna da će me poljubiti, ali on se prevrnuo, podignuo na svoju guzu, učinio nešto u mraku pokraj noćnog stolića, a potom mi se vratio.

Prešao je rukom preko moje, uhvatio me za zapešće, podignuo i okrenuo mi ruku tako da mi je dlan bio okrenut nagore.

Osjetila sam kutijicu na dlanu.

- Zelena kakvu voli moja cura - promrmljao je Creed.

Oh, sranje.

Oh, sranje.

Oh, jebote.

Sad sam se i ovoga sjetila.

Nije baš da sam zaboravila, samo sam se prisjetila.

Prisjetila se.

Konačno.

Osjetila sam kako mi suze naviru, grlo mi se stegnulo i samo sam slabašno izgovorila: - Creede.

- Otvori je, Sylvie.

Udahnula sam i počela se premještati. Creed se pomaknuo na moju stranu. Oslonila sam se na guzu i otvorila je u mraku. Nisam je ni pogledala, ništa nisam mogla vidjeti čak i da sam pokušala. Samo sam je izvukla, odbacila kutijicu i prelazila prstima preko lančića sve dok nisam napipala kopču.

- Hoćeš li mi podignuti kosu, dušo? - promrmljala sam, a Creed se pomaknuo obaviti ono što sam mu rekla.

Kad je uvukao ruku i podignuo kosu, ja sam zakačila ogrlicu i osjetila hladan metal do one koju sam već nosila oko vrata.

Pogledala sam ga. - Obožavam je.

Kosa mi je pala. Osjetila sam kako mi polaže ruku na čeljust i smijeh u njegovu glasu kad je primijetio: - Ne možeš je vidjeti. - Ne zanima me. Svejedno je obožavam.

Creed na trenutak opet nije ništa rekao.

A potom je nešto kazao, samo bez riječi.

Primaknuo se, zagrlio me i koristio se jezikom tijela. Veličanstveno.

Tako mi je trideset peti rođendan, za razliku od sva trideset četiri prije njega, osim jednoga, započeo savršeno.

To je bilo to.

Život.

Bila je večer. Ležala sam na leđima u svom stražnjem dvorištu, laktovima oslonjena na travu, prekriženih stopala, sita od Creedovih sendviča s piletinom na žaru, salate koju smo kupili u dućanu i Charleneine rođendanske torte. Gledala sam kako se Brand i Kara igraju s Adamom i Leslie. Creed je ležao u travi kojih sedam metara od mene i puštao Thea da se vješa po njemu dok je Charlene bila u kuhinji. Strogo je izjavila da mi nije dopušteno prati suđe na rođendan (ne bih ih ni oprala; mogu pričekati dva ili tri dana), pa ih je ona oprala.

Izležavala sam se razmišljajući o tomu koliko volim ovo. Dosad sam tek liznula taj osjećaj provodeći vrijeme s Creedom i klincima u Phoenixu, ali sve sam shvaćala.

Obitelj pruža ovakav osjećaj.

Ovakav osjećaj pružaju prijatelji i obitelj.

Ovakav je osjećaj kad si okružen ljudima koje voliš i koji vole tebe (uglavnom, Brand i Kara vjerojatno još nisu dio toga, ali sam se nadala da će jednoga dana postati).

Osim Creeda, ovo je bio najbolji osjećaj na svijetu.

A kad ja i on budemo imali vlastitu djecu i kad me Kara i Brand upoznaju, bit će još bolje.

Imala sam jedanaest odličnih rođendana. Onih koje sam provela odrastajući s Creedom.

Bili su odlični, ali ovaj je bio još bolji.

Uostalom, sad sam se i službeno uvjerala. Creedovi klinci bili su dobri klinci. Možda im je Creed dao kakav znak ili naputke, ali oni nisu ni trepnuli kad su upoznali Adama. I uopće se prema njemu nisu ponašali kao da je drugačiji.

Posebno Kara.

Iznenadilo me to u njezinim godinama, kao da je posjedovala prirodnu sposobnost da se brine za Adama, a da to tako ne izgleda, dok ga je istodobno uključivala u društvo.

Bilo je to poprilično zadivljujuće.

Creed je došao na ideju da povede klince u Denver. Rekao je da će im to biti mali praznik prije povratka u školu zato što još nikad nisu bili ovdje. Sutra idemo u zabavni park Elitch Gardens, a u nedjelju u Butterfly Pavillions prije nego što ih on otpremi zrakoplovom.

Rekao je također da želi da dođu jer klinци upijaju stvari kad promatraju ljude u njihovu uobičajenu okruženju i upoznaju one koji im nešto znače. Dakle, ovo će im biti prilika da me bolje upoznaju.

Ja sam naložila da odsjednu u hotelu. Kao prvo, druga soba mi je još uvijek bila prava rupčaga i nisam našla vremena počistiti je. A pomislila sam i da je prerano da ih navikavamo na takvu vrstu intimnosti koju bi im pružila spoznaja da ja i Creed spavamo zajedno.

Creed se složio, samo s tom odredbom da mu se ja pridružim u sobi (on i klinци imali su susjedne sobe) kad me nazove i kaže mi da su zaspali.

Cio vikend, osim večeri, provest ćemo skupa.

Veselila sam se tomu unaprijed. Ne samo zato što jebeno obožavam ringišpile nego i stoga što ću moći na rukama držati tarantule teške tridesetak grama u Butterfly Pavillionu za koje sam prije mislila da nisu tako dlakave i kul, nego jedno obično sranje. Usto ću još imati rođendanski vikend kakav još nisam provela.

Okružena obitelji.

Čula sam zveckanje posuđa u kuhinji dok sam gledala kako se Creed valja na leđima, hvata Thea i stalno ga baca u zrak, zbog čega se Theo hihoće. Nadala sam se iz petnih žila da će sav ovaj seks bez zaštite uskoro uroditi plodom i da će on raditi upravo ovo što sad radi.

Samo s našim djetetom.

Toliko sam se usredotočila na to da sam se trznula kad se Brand bacio na travu do mene i okrenula glavu.

- Lovica je za dječicu - izjavio je, a ja sam, s teškoćom i strpljivošću, gledala prema dvorištu gdje je Kara organizirala igru s Adamom i Leslie.

- Ne znam - odgovorila sam Brandu. - Meni djeluje kao da će biti zabavno.

Široko mi se osmjehnuo. - Borba vodenim pištoljima bila bi zabavna.

I ja sam se široko osmjehnula. - Da - složila sam se. - Ipak je sad malo kasno za to. Charlene i klinци uskoro će kući.

Pogledao je prema dvorištu. - Šteta. - Potom je pogledao mene i predložio: - Možemo kad oni odu.

- Ja nemam pištolje na vodu - obavijestila sam ga bilježeći u glavi zalihe koje moram staviti na kupovnu listu.

- Ima li u Denveru dućana? - upitao je vragolasto.

- Uh... da - odgovorila sam.

- Onda idem s tobom u tvojoj Corvetti da ih kupimo.

Širok smiješak pretvorio mi se u običan osmijeh. - Dogovoreno.

Opet je pogledao prema dvorištu i izjavio: - Baš će biti super kad se preseliš s tatom i kad se mi doselimo k vama. Stalno ćemo se boriti pištoljima na vodu.

Bez daha sam mu zurila u profil.

Prisilila sam se na odgovor i tiho ga upitala: - Molim?

Pogledao me ponovno se široko osmjehujući. - Kara kaže da ćeš se preseliti, a kad to obaviš, mi ćemo se doseliti k tati. Ima bolji bazen i voli nogomet, pa možemo gledati tekme na velikom ekranu. Neće biti kao kod kuće gdje mama tjera mene i Vana da ih gledamo na malom televizoru. - Zastao je, a potom dovršio: - Oh, a ti još imaš Corvette koja je puno bolja od tatina ili mamina ili Vanova auta.

Treptala sam prema njemu prije nego što sam ga oprezno upitala: - Vi ćete se, uh... doseliti k ocu?

Kimnuo je i pogledao prema dvorištu. - Aha. Kara kaže da si ti Sylvie, a mi znamo što to znači.

Sranje!

- Što to, hm... znači? - upitala sam ga, a on me pogledao.

- Tvoje ime je na tatinim leđima.

Bože, Creed je bio u pravu. Njegovi klinici su sve samo ne glupi.

- Brande... - započela sam, a on me prekinuo, s tim da ionako nisam znala što reći.

- Kara kaže da si ti, kao, *ona*. Kaže da te tata čekao da mu se vratiš, ono, *oduvijek*. Kaže da će tata sad biti sretan kad si se vratila i da će htjeti da budemo svi zajedno. Kaže da ga mama nije mogla zadržati jer ona nije ti. Sad si njegova i mi opet možemo postati obitelj. Tako barem Kara kaže.

Opet je gledao prema dvorištu dok sam se ja mučila s tim što mu kazati na ovo, što učiniti, istodobno odašiljući vibracije prema

Creedu da dođe i spasi me od ovog ludog i kao minama posuta razgovora.

Brand je, kakav već jest, nastavio govoriti dok sam se ja hrvala sa svojim mislima, a kad sam došla k sebi, posložio mi je ostatak slagalice s pričom o tomu zašto se Kara i majka ne slažu i zašto se Kara stalno drži Creeda dok je on u blizini.

- Kara kaže da je tata najbolji tip na kugli zemaljskoj i ja se slažem, Totalno. Kaže da najbolji tip zaslužuje samo najbolju žensku. Kaže da se nije iznenadila kad te upoznala jer si pljunuta tata. Kul i lijepa, a usto i zabavna. - Široko mi se osmjehnuo. - Tata ponekad zna biti strog.

- Uh, ja... - promrmljala sam.

Brand je nastavio.

- Mislim da je i mama također kul. Ipak, Kara i ona... - Slegnuo je ramenima i skrenuo pogled. - Meni se sviđa Van, ali Kara kaže da on nije tata. Nije, ali je dobar tip. Sviđa mi se, ali mislim da se previše trudi oko Kare, a to mi je nekako jadno. Mislim, trebao bi se ponašati s njom kao što se ponaša sa mnom, znaš, onako prirodno. - Odmahnuo je glavom. - Ali on to ne radi.

Van, očito Chellein suprug, prema Kari se ne ponaša kao prema Brandu jer se, tako sam bar ja pretpostavljala, on sviđa Brandu, pa se ne mora truditi.

Brand je nastavio brbljati.

- Kara kaže da žena poput mame dobije tipa kao što je Van, a da žena poput tebe privuče tipa kao što je tata. Kaže da će biti *totalno* super kad se doselimo k vama jer ćemo biti kul baš kao i vi. Ja je volim, ali mama i Van nisu kul. Mama i Van su, ono, *totalno normalni*.

Sranje.

Sranje, sranje, *sranje*.

Brand još nije završio.

- Kara krivi mamu zbog toga što je tata otišao. Znaš, uvijek ju je krivila. Ja to nisam shvaćao, ali kad smo upoznali tebe i kad mi je ona objasnila, onda sam razumio. Mama ga nije mogla zadržati zato što mama nije ti. On meni nedostaje, ali Kara, mislim, njoj *stvarno* nedostaje. Ona zna biti gnjavatorica, ali sestra mi je i meni je to mučno gledati.

Eto ti ga na.

Kara krivi Chelle za Creedov odlazak.

Sranje.

Sranje, sranje, sranje!

- Sad se puno bolje osjeća - dovršio je Brand.

Sranje.

Pa, pretpostavljala sam da neću tako lako postati dio obitelji. Ne s ovim ljudima. Oni me odmah uvlače u nešto golemo. Svi.

Sranje.

- Brande - pozvala sam ga.

- Da - odgovorio je,

- Pogledaj me, hoćeš li?

Pogledao me.

Ja sam udahnula.

I rekla mu sve što imam.

- Moram ti odmah reći da ću trebati porazgovarati s tvojim tatom o ovome što si mi sad rekao.

Trznuo je glavom. - Zašto?

- Zato što nisam sigurna da će se stvari doista odvijati ovako kako ti i Kara mislite.

Djelovao mi je pomalo zbunjeno i uplašeno dok me pažljivo promatrao. - Pa zar ti i tata niste, mislim, opet u vezi? Mislim, zar ti nisi Sylvie koja mu je istetovirana na leđima? Prije nego što smo te upoznali, on nam je rekao tvoje ime i kazao da te odavno zna, pa smo jednostavno zaključili da si ti ta Sylvie.

Sranje!

- U vezi smo - rekla sam tiho. - I te kako. I ja jesam ta Sylvie. Moram mu samo ispričati što ti i Kara očekujete od budućnosti. Ili, možda, ako imate volje, da mu vas dvoje to ispričate. To bi zapravo bilo bolje.

Nestalo je zbunjenosti i strah je šiknuo iz njega, znala sam samo to da ovo ne prihvaća baš najbolje.

Bože, da pozovem Creeda da dođe?

- Zar tata ne želi da živimo s njim? - upitao je Brand.

I te kako sam trebala pozvati Creeda, ali sad to nisam mogla jer sam smatrala da se prvo moram pozabaviti s Brandovim rastućim strahom, i to odmah.

- Naravno da želi - odgovorila sam, - Svakako. Nedostajete mu. Puno priča o vama. Mnogo vas voli. Samo što...

- Zar *ti* ne želiš da živimo s njim?

Bože!

Jebote, što ću sad učiniti?

Sranje. Morala sam pribjeći onomu što uvijek radim.

Sve mu iskreno reći.

- Da - izjavila sam. - Želim da budete u tom savršenom svijetu. Mislim da ste vi klinci odlični. Zabavni ste i pametni, a ako se malo uvježbam, i te kako ću dobiti pošten komad picukija.

To mu je izmamilo lagan smiješak. Oslonila sam se na to, pa sam nastavila.

- Ako budete u blizini, onda ću moći puno vježbati. Ali ja sam upoznala i vašu mamu koja mi se prilično svidjela. Odlična je. Još uvijek se brine za vašeg tatu i potpuno vas voli oboje. Dođete k tati, to bi značilo da će vas ona izgubiti. To je zeznuto, dušo. Još si mlad i ovo su teške stvari. Moja mama i tata su se razveli i nije nimalo zabavno tako dijeliti vrijeme, htjeti ih oboje, a imati samo jedno od njih istodobno.

U redu, ovo je djelomično bila laž, ali morala sam se i dalje držati toga, pa sam tako i nastavila.

- Neko vrijeme, dok dovoljno ne porastete da to možete činiti sami, tata i mama moraju odlučivati o onomu što je najbolje za vas. Ja ću uvijek saslušati i sretna sam što to mogu, ali oni odlučuju. Vi im samo morate reći što mislite, a ovdje ne mislim samo na tebe. Ovo se odnosi i na Karu. Vaš tata mi je rekao da se ona i mama ne slažu baš najbolje i to brine tvog tatu, a vjerojatno zabrinjava i mamu. Ona bi trebala znati što Kara misli, a tvoja sestra bi to mogla srediti. Pratiš li me?

- Mislim da te shvaćam - odgovorio je Brand.

Kimnula sam. - Dakle, radite kako mislite da je najbolje, ali ja vam predlažem da razgovarate s tatom o ovome. Ništa vam ne želim uprskati, ali to je ispravan način. Žao mi je ako te to izluđuje, dušo, ali ja ću morati tvom tati ispričati ovo što si mi rekao. Ponekad ćemo imati razgovore koji će se ticati samo mene i tebe. Nadam se da će isto tako biti i s Karom. Ali ponekad, ako je doista važna stvar, kao što je ovo, morat ću sve prenijeti tvom tati, a nadam se da ćeš mi vjerovati da je to ispravno kad to budem učinila.

Okrenuo se i pogledao prema dvorištu. I ja sam također pogledala i primijetila da Creed uopće nije osjetio moje vibre. Sad mu je Theo stajao na ramenima i igrao se skrivača s Adamom, Karom i Leslie.

Sranje.

Kad mi Brand nije ništa odgovorio, pogledala sam ga i upitala: - Brande, jesi li dobro?

- Mislim da ću razgovarati s njim.

On je kao i tata, kad mu se nešto teško mota po glavi, zašuti kako bi promislio o tomu.

Samo je dokazao da je pametan i hrabar dečko.

Hvala Bogu.

- Misliš li da bih ja trebao razgovarati s njim, samo ja i on, ili da bi Kara trebala biti prisutna? - tiho me upitao.

- Ne poznajem vas dovoljno da bih mogla odgovoriti na ovo pitanje - odgovorila sam iskreno. - Što ti misliš?

- Ona će možda zašutjeti ako bude ondje. A mogla bi poludjeti ako dozna da sam razgovarao s tatom iza njezinih leđa.

- Eto ti odgovora.

Pogledao me. - Molim?

- Ako ona odluči ne sudjelovati u raspravi, onda je to njezina odluka. Samo nastoji nikoga ne razljutiti, ako znaš da bi se to moglo dogoditi, onda bi trebao izbjeći ono što bi ih

moglo razljutiti. Postoje trenuci, doduše rijetki, kad je u redu nekomu pričati iza leđa ili iznevjeriti povjerenje. Po mom mišljenju - slegnula sam ramenima - ovo nije takav trenutak.

- Porazgovarat ću s njim kad ona bude prisutna - odlučio je Brand.

- Dobra odluka - promrmljala sam.

Zaštjeli smo.

Theov hihot prodorno je odjeknuo.

- Ti si stvarno, totalno kul, Sylvie - šapnuo mi je Brand.

U redu, dobro.

Ne, jebeno *odlično*.

Preživjela sam ovo minsko polje.

Jebeno savršen osjećaj.

- I ti si stvarno, totalno kul, Brande - odgovorila sam.

- Odlično - nastavio je šaptati.

Široko sam se osmjehnula.

Adam je pronašao Creeda i Thea, što nije bilo teško jer je Theo onoliko galamio, a sad je došao red na Adama da se hihoće.

Da, to je bilo to.

Život.

Širok osmijeh pretvorio mi se u smiješak.

Knjižoteka

Creed je na mom vratu prigušio vlastiti orgazam.

Držala sam se na sve četiri dok je svršavao i ostala u tom položaju dok je on još bio u meni, a potom se odmaknuo.

Kad mu je disanje postalo ujednačenije, šapnula sam: - Dobro, ovo mi se stvarno sviđjelo, i te kako, ali što je bilo *ovo*?

Bilo je kasno. Završila sam u Creedovu krevetu kasnije nego što sam očekivala, ležali smo u hotelskoj sobi. Satima sam čekala da mi se javi na mobitel, a kad smo se čuli, više nisam očekivala da će mi reći: - Dođi. Odmah. Ponesi ulje. - Potom je prekinuo poziv.

Došla sam što sam prije mogla. Istina, morala sam još više luđački pritisnuti gas nego što to uobičajeno činim, a ponijela sam i ulje.

Dvaput sam tiho pokucala čim sam stigla, a vrata su se odmah otvorila, ušla sam i Creed se odmah bacio na mene.

Nije ništa govorio. Podignuo mi je guzu, jebao me normalno i ja sam triput svršila prije nego što je nastavio.

Prepustila sam se jer je bio tih i zamišljen, samo još zgodniji i napetiji jer me jebao dok je bio takav.

A sad sam poželjela doznati što se događa.

Podignuo je glavu i izjavio: - Bit ćeš kod mene za dva tjedna kad budemo išli u Phoenix. Nema više onih hotelskih sranja.

- Uh - oglasila sam se oprezno. - Nisam sigurna da se slažem s tim, dušo. Prerano je.

- Ako ti Brand govori onakva sranja kakva ti je večeras govorio, onda nije prerano.

Eto ga.

Razgovarali su.

- Kaži mi što se događa - potaknula sam ga stiskom ruke.

Nježno me odgurnuo i pomaknuo se na svoju stranu te legao na leđa. Podignuo je obje ruke i obrisao lice.

Ja sam se okrenula na bok, zalijepila se uz njega i oslonila na podlakticu.

- Creede, dušo - dozvala sam ga.

On je spustio ruke, okrenuo se prema meni i oslonio na lakat dok je pridržavao glavu rukom.

- Ispričala si mi za to sranje, a kako si predložila klincima da razgovaraju sa mnom, oni su to i učinili.

Spustila sam se da legnem poput njega i hitro kazala: - Dobro.

- Rekli su što imaju i ja sam bio u pravu. Kari se sviđaš. Totalno. Misli da si ti ključ pomoću kojeg se stiže do mene. Kao što znaš, misli i to da je njezina mama kriva za to što me izgubila.

- U redu - rekla sam blago kad je prestao govoriti, pa je Creed nastavio.

- Nisam imao izbora, morao sam to sranje podijeliti s Chelle. Mogao sam samo slušati mahnitnu Chelle kako smišlja što ćemo učiniti s Karom. To ju je, iz nekog jebenog razloga, bacilo unatrag, *jebeno iznova*, kako me uhvatila u bračnu mrežu i kako se moram riješiti tog bremena krivnje što nam brak nije uspio. Mi smo već sedamsto jebenih puta razgovarali o istim sranjima, ali ona ne pušta. Stalno se drži za mene. Jebeno stalno. Smirila se samo kad sam joj rekao da ću to riješiti i da se neću više zamarati time. Onda je opet počela brbljati, ovog puta o tomu kako je sretna zbog mene i kako ćemo sve uspjeti izgladiti jer si sad i ti tu.

Kad je prestao govoriti, rekla sam: - Meni ništa od ovog ne zvuči loše, Creede. Zašto si tako oneraspoložen?

- Zato što moram smisliti kako srediti ovo sranje, a nemam jebenog pojma kako ću kćeri objasniti da ima odličnu majku koja je dobra žena i od koje može dosta toga naučiti i upiti te da joj, kao djevojčici, treba majka u odrastanju. Zato se ona neće preseliti k nama.

- Mogu li ti predložiti da daš malo i tako dobiješ puno?

Skupile su mu se obrve. - Molim?

- Creede, viđaš djecu četiri dana u mjesecu. Shvaćam da te posao sili na to, ali sad ću ti ja biti partnerica i živjeti s tobom, pa ćeš možda imati više vremena za druženje s djecom. Ako se Chelle slaže s izmjenama oko skrbnništva, možda vas dvoje možete ponekad zajedno provoditi vrijeme s njima, jednom ili dvaput tjedno. Ako mogu doći do škole, a ti si zauzet, ja ću uskočiti i odvesti ih i vratiti iz škole, ali Kari bi pomoglo ako bi provodila više vremena s tobom. Ako Chelle to pruži vlastitoj kćeri, možda bi onda ona drugačije gledala svoju majku. - Široko sam se nasmiješila. - Ja sam odlična i voli me, ali nisam joj mama. Mlada je, možda to još godinama neće shvatiti, ali mislim da će s vremenom uvidjeti da je Chelle izvrsna žena i onda će se sve to srediti. Ti to samo moraš malo pogurati. Curice su komplicirane, ali ako imamo mozga u glavi, a Kara ga sigurno ima, onda na kraju sve uspijemo izgladiti.

Pogledao me i zurio odsutno po prostoriji trenutak prije nego što je promrmljao: - Chelle će mi pomoći da to sredimo.

Mislila sam da će Chelle, više - manje, biti spremna na sve zbog Creeda i njezine djece, ali nisam ništa rekla.

Nastavio me zamišljeno gledati. - I tako ću češće viđati klince.

- I oni tebe. Svi pobjeđuju.

Pogledao me i blago rekao: - Bit ćeš dobra mama.

Isuse, nadala sam se.

- Ako bude sreće, nećemo morati dugo čekati da to doznamo.

Izvukao je ruku i omotao je oko mene, primaknuo me k sebi, odmaknula sam lakat, a on me pritisnuo svojim tijelom. - Nema to veze sa srećom. Moramo se svojski potruditi - kazao mi je.

Taj ćemo napor svakako uložiti.

- Znaš da se ja potpuno slažem s tim planom - rekla sam.

Nasmiješio mi se.

Podignula sam ruku, prešla mu prstom preko vilice i tiho kazala: - Ne znam kako ti to prihvaćaš. Rekla sam ti da mi je Chelle sve ispričala. I, da se zna, mogu ti reći da je u pravu. Namjerno te uvukla u brak i sve vrijeme dok ste bili zajedno znala je da nema tvoju ljubav.

- Ne možeš uhvatiti tipa koji se slaže s tim.

Odmahnula sam glavom. - Oh, da, možeš.

- Sylvie...

Prekinula sam ga pitanjem: - Jesi li joj rekao da je voliš?

Vidjela sam kako mu se vilica koči kad je procijedio: - Nisam.

- Nikad?

Udahnuo je i priznao: - Pronalazio sam druge riječi pomoću kojih se to podrazumijevalo, ali tim riječima nisam rekao.

- Onda nisi lagao.

- Pa nije uperila pištolj u mene pred oltarom - istaknuo je Creed.

- Dušo - spustila sam mu ruku na vrat i savila je - ti si Creed. Uvijek si bio Creed. Zaljubila se u tebe, zatreskala, i ja pretpostavljam da si i s njom također bio Creed, iako si lutao nakon što si me izgubio. A Tucker Creed kakvog ja poznajem ne bi nikad napumpao ženu i potom odmaglio. Opet pretpostavljam, ali ona je to znala i igrala je na to. ljudi rade svakakva sranja kad nekog zavole. To nije kul, ali je razumljivo. Zato to moraš ostaviti za sobom. Oboje ste odigrali svoju ulogu u tom braku osuđenom na propast. Ako ti to ostaviš za sobom, možda će i njoj poći za rukom. Učinio bi joj uslugu, a mislim, ako vas dvoje riješite to sranje, klicima će biti lagodnije među vama, pa će se to riješiti i za njih.

Creed je zurio u mene i upitao me: - Isuse, mala, kad si ti postala tako jebeno pametna?

Široko sam mu se osmjehnula. - Vidiš, kad mi je bilo šest godina, upoznala sam iskusnijeg jedanaestogodišnjaka koji je bio mudar, koji se brinuo za mene i naučio me svemu što znam.

Gledala sam kako Creedu svjetlucaju oči i kako mu crte lica postaju izražene od pažnje, kako mu se tijelo ukočilo pokraj mene.

Kad sam završila s pričom, rekao mi je nježno: - Jebote, kako te volim, Sylvie.

I dalje sam se široko smiješila. - Jebote, kako i ja tebe volim, Tuckere Creede.

Tad sam podignula glavu, dodirnula ga usnama i odmaknula se samo centimetar dok sam mu tiho govorila: - Hvala ti na izvrsnom rođendanu.

Promatrala sam kako mu crte lica postaju mekše i bacila se na jastuke upravo kad je podignuo ruku. Dotaknuo mi je prstom novi (totalno prekrasni) privjesak, a potom zavukao ruku i nježno zavrnuo lančić te odgovorio: - Nema na čemu, lijepa moja.

Osmijeh mi je postao još širi, ali nije potrajalo.

Zato što je Creed sagnuo glavu i poljubio me.

I tako mi je rođendan počeo savršeno (bez obzira na onaj usrani san) zbog Creeda.

A i završio je savršeno.

Zbog Creeda.

Knjigoteka

24. POGLAVLJE

VRATI MI SE

Vrela ljetna noć u Kentuckyju, šesnaest godina prije. Sylvie ima osamnaest godina...

Sjedila sam na doku pod mjesečinom i zurila u vodu.

Nisam mogla pronaći Creeda.

Jučer sam provela sate na doku, čekajući, čekajući cijelu vječnost. Snickersi su propali. Koža mi je pocrvenjela.

Creed se nije pojavio.

Otišla sam do njegove kuće. Ondje ga nije bilo. Nije bilo ni njegova kamiona.

Vratila sam se na jezero, čekala i čekala, i ništa.

Bila sam zabrinuta.

Creed me nikad ne bi napustio.

Nikad, nikad, *nikad*.

Nešto je pošlo po zlu.

Zvala sam ga, ali nije se javio. Opet sam ga zvala i opet se nije javio. I opet. I opet.

Kad je već bilo kasno i kad sam vidjela da ga nema, vratila sam se do njegove kuće. Uvukla sam se kroz prozor i legla na krevet čekajući ga. Nadala sam se da će doći kući, a ja se nisam mogla vratiti svojoj.

Rekla sam tatici da odlazim. Rekla sam mu da se neću vratiti. Bio je doista ljut, a potom se smirio i pokušao porazgovarati samnom. Rekla sam mu da neću promijeniti mišljenje i on me pustio. Čak mi je kazao da mogu zadržati auto.

Bilo mi je čudno kako me tako lako pustio. Mislim, nije bilo ugodno, ali nije bilo ni toliko teško koliko sam zamišljala da će biti.

Otišla sam kad me pustio i rekla mu da se neću vraćati, nisam mogla. Nisam se mogla vratiti. Morala sam započeti novi život s Creedom, život za koji mi je bilo mrsko da se mora prekinuti.

Ali Creed se nije pojavio.

Sutradan sam opet otišla do doka i ponovno čekala.

Nisam znala što mi je činiti.

Nitko nije znao za nas i Creed je htio da tako ostane u slučaju da tatica pošalje nekoga da pronjuška o nama, pa se nisam mogla obratiti njegovim prijateljima. Kazala sam tatici da odlazim, ali nisam mu rekla da odlazim s Creedom, baš kako mi je Creed savjetovao.

Creed je dao otkaz tjedan prije i sad je bio spreman otići, ali ljutio bi se također ako bih se pojavila u tvornici, tako da ni tamo nisam mogla otići.

Sjela sam u auto i vozila se, vozila sam se posvuda. Ulazila sam u dućane i restorane, visjela pokraj benzinskih crpki da vidim je li on slučajno tu, iako mu nije bilo kamiona u blizini.

Nije ga bilo u dućanima i restoranima.

Nije ga bilo nigdje.

Bila sam zabrinuta, uplašena, prvi put od šeste godine osjetila sam istinsku samoću, pa sam učinila jedino što sam mogla.

Otišla sam do jednog bara kad se smračilo. Stajala sam pred ulazom i kad se pojavila neka osoba zamolila sam da uđe unutra, potraži Winonu Creed i kaže joj da iziđe van porazgovarati sa mnom. Osoba je ušla, a potom je ona isteturala iz bara i dokazala mi ono što sam već znala. Nije obraćala nimalo pažnje na sina, a još se manje brinula za njega.

Kad sam je upitala zna li gdje je on, ispružila je drhtavu ruku, od čega je izgubila ravnotežu i potom se ponovno uspravila, pa izjavila: - Otišao je. Uvijek nekamo ide. Ne znam kamo. Znam samo da je prodao kuću i otišao. - Tad je zaškiljila i usmjerila pogled na mene pa upitala: - A što se ti, kao jedna Bissenette, raspituješ za Creeda?

Nisam odgovorila. Upitala sam:- Otišao je?

Kimnula je drhtavim pokretom glave.- Otišao je.

- Jeste li sigurni? - upitala sam.

- Naravno da sam sigurna, curo. Pa on je moj dečko, zar ne?

Ne, on je bio *moj* dečko.

I on ne bi otišao bez mene.

Zar ne?

Zar bi mi uzeo nevinost i otišao bez mene?

Ne.

Nema šanse.

Creed nije takav. Creed nije poput drugih muškaraca.

Creed nije takav.

Moj Creed nije takav.

- Hvala vam, gospođo Creed - promrmljala sam odmičući se.

- Što god - promrmljala je i ona pa se ponovno uvukla u bar.

Otišla sam mu do kuće. Vozila sam se gradom i odvezla se do doka.

Nema Creeda.

Sjedila sam na rubu stopala u vodi i osjećala vrtoglavicu. Nisam znala što mi je činiti. Kako je mogao nestati? Pa nitko ne nestaje tek tako. Da razgovaram s policijom? Da riskiram s mogućom Creedovom ljutnjom i obratim se njegovim prijateljima?

Oh, Bože, nisam znala što učiniti. Ne samo što nisam znala što učiniti neao nisam imala poima i što raditi bez njega.

Nisam se mogla sjetiti vremena kad on nije bio u blizini.

Nisam *željela* da postoji vrijeme kad on neće biti u blizini.

I bila sam ustravljena. Creeda nije bilo dva dana. Nešto je pošlo po zlu. I te kako je pošlo po zlu. Osjećala sam to u kostima. Nikad me ne bi napustio. Nikad ne bi nestao. Nikad me ne bi tjerao na to da čekam početak naših novih života.

Nikad.

Nešto je i te kako pošlo po zlu, a to nešto imala je veze s tim da je Creed udaljen od mene.

Zurila sam u jezero, naše jezero, mjesto na kojem smo se susreli, smijali, plivali, jeli, ljubakali i vodili ljubav.

- Vrati mi se - šapnula sam.

Čvrsto sam sklopila oči, molila sam se svom energijom, svim silama u sebi, nadala sam se da ću, kad otvorim oči, vidjeti Creeda kako se giba prema meni.

Otvorila sam oči i vidjela jezero.

Okrenula sam se i opazila tamnu travu, šumu i pašnjak, sve je bilo pusto.

Okrenula sam se na drugu stranu.

Još veća pustoš.

Nema Creeda.

Okrenula sam se prema jezeru, usne su mi podrhtavale, nosnice treperile.

- Vrati mi se - preklinjala sam, a suza mi je kliznula niz obraz.

Zaspala sam na doku.

Creed mi se nikad nije vratio.

Knjižoteka

Tri dana poslije...

Šetala sam po sobi.

Kako se ovo moglo dogoditi?

Kako je moguće da se ovo upravo događa?

I gdje je Creed?

Pa mora biti tu negdje. Možda je našao da je nešto pošlo po zlu. Možda je znao da tatica zna za nas. Možda je smišljao kako me spasiti.

Morao me spasiti.

Vani se čula nekakva buka. Srce mi je poskočilo i pogledala sam prema zaključanim vratima sobe u kojoj sam bila zatočena otkako me tatica pronašao.

Vrata su se otvorila i ušli su moj otac i jedan muškarac.

Tatica je poveo muškarca do mene. Nije me mogao pogledati u oči.

Muškarac me gledao.

Zurila sam mu u oči i nije mi se svidjelo ono što sam vidjela. Nimalo.

Nimalo.

Tako me jako stegnulo u trbuhu da sam pomislila kako ću povratiti, pa sam počela uzmicati, uzmicati, uzmicati i uzmicati sve dok se nisam našla u kutu.

- Sylvie, želio bih da upoznaš Richarda Scotta - tatica mi je rekao gledajući me u rame.

Richard Scott mi se nasmiješio i meni se taj osmijeh nije svidio. Nimalo.

Nimalo.

Krenuo je prema meni. Tatica je gledao u pod, a ja sam se stisnula u kutu.

Oh, Bože.

Oh, Bože!

Gdje je Creed?

Knjigoteka

25. POGLAVLJE

SMATRAJ TO OBAVLJENIM

Sadašnjost, osamnaest dana poslije...

Sjedila sam za barskim stolom pokraj šanka u jednom otmjenom restoranu i promatrala vlastiti odraz u ogledalu iza šanka. Nije mi se baš svidjelo ono što sam opazila.

Kosa mi je bila triput napuhanija od uobičajenog, a na sebi sam imala pet puta više šminke. Nosila sam i pripijenu crnu haljinu koja mašti ništa nije ostavljala na volju. Gornji dio haljine spuštao se nisko i pripijeno, zbog čega se moj ionako ne baš spektakularan dekolte gotovo razlio preko tkanine. Takav raskošan dekolte, kao što svi znaju, čudesno postaje spektakularan. Ova haljina usto je imala tanke naramenice i mali nabor (da! nabor!) na porubu, a to je bila jedina stvar koja je sprječavala, dok stojim, da mi guzica ne izviri van. Kad sam sjela, stvar se pretvorila u katastrofu. Drugim riječima, vidjelo mi se gotovo cijelo međunožje. I, na kraju, obula sam visoke štikle brončane boje, za koje moram priznati da su izgledale prilično napeto, ali su me jebeno ubijale, čak i dok bih sjedila.

Ozbiljno gađenje.

Ovo tako ne odgovara mom imidžu.

A ne moram ni govoriti da nigdje, ali baš jebeno nigdje, nije bilo mjesta da se sakrije oružje.

To je značilo da sam se osjećala izloženom na više načina i to je bilo u kurcu.

Jedina dobra stvar bila je ta da sam dan prije obavila manikuru i pedikuru, pa su mi nokti u ovakvom izdanju izgledali *savršeno*.

Pogledala sam prema satu u *art deco* stilu iza kase, spustila bradu i promrmljala u mikروفon koji mi je bio slijepljen između stisnutih i visoko uzdignutih sisa: - Kasni puni sat.

Preko malog prijenosnika uguranog u uho jasno sam čula dubok glas Hawka Delgada: - Pojavit će se.

Došlo je vrijeme da se obavi ovaj posao za Hawka, imala sam se naći s osobom za kontakt koja će odati neke velike face kako bismo ih poslije mogli uloviti.

Zaželjela sam se akcije.

Djelomično zbog toga što nisam popila piće ni popušila cigaretu dva tjedna. Nisam znala jesam li trudna, ali silni naponi koje smo Creed i ja ulagali govorili su mi da će se to neminovno dogoditi (nadala sam se), pa ništa nisam htjela riskirati. Bilo je lakše kako su dani prolazili, ali još uvijek se nisam naviknula.

Što znači da sam bila loše raspoložena.

Osim toga, neka sranja dobro su se posložila i ja sam željela da se ovaj posao obavi.

Oglasila sam prodaju kuće i, čudo nad čudima, u samo tjedan dana primila prihvatljivu ponudu. Smatrala sam da je to zbog toga što me doista bolio kurac za koliko ću je prodati, pa su kupci nanjušili pravu priliku, ali što god.

Novac mi nije ništa značio.

Početak novog života s Creedom jest.

Organizirala sam aukciju da prodam sve što je u kući, iako su većina mojih sranja pripadala u otpad. Ipak, ima ljudi koji vole otpad, a ja sam ga se morala riješiti, pa će tako imati priliku dobiti moj otpad. Baš sam sretnica, riješit ću se tog smeća.

Što se Charlene tiče, ona se odlučila vratiti u svoj rodni grad. Ondje joj je živio brat i roditelji koji su se brinuli za nju i koji su bili predaleko da joj pomognu. Mama će joj uskoro u mirovinu, pa će se ona moći pozabaviti klincima, a brat joj je bio vlasnik tvrtke koja je asfaltirala ceste i trebao mu je menadžer u uredu. Samo je valjalo prodati kuću, spakirati se i otići. Kad bude čistila kuću, Creed, ja i klinci ćemo doći i pomoći. Onda će mu se klinci vratiti u Phoenix, a Creed i ja ćemo joj pomoći da preveze stvari u New Mexico.

Bila sam ushićena zbog ove odluke. Kao prvo, sad će biti blizu nekolicine ljudi koji žele da se ona vrati. Drugo, obitelj joj živi u mjestu koje je prilično udaljeno od Phoenixa, ali i te kako jebeno bliže od udaljenosti između Denvera i Phoenixa.

Govnar Dan *nije* bio ushićen (što je mene još više ushitilo). Spremao se na otkaz i početak novog života i sad se koprcalo. Htio je da mu pripadne dio novca od prodaje kuće, a nije redovito uplaćivao alimentaciju. Povrh svega toga, Vitezov odvjetnik - piranja žarko mu je želio pomoći u pronalaženju pravog načina da se sjebe, a čovjek je bi pravi maher u svom zanatu.

Govnar Dan bio je sjeban. Vitezov odvjetnik već ga je živog izjedao, polako, učinio je to mučnim i uživao u svakoj sekundi.

Kao i ja.

Charlene je mrzila što su stvari postale tako ružne, a klinci su bili mirni svjedočeci majčinu pokušaju, koji zapravo nije uspio, da sakrije koliko joj je srce slomljeno. Stoga sam i ja skrivala tu činjenicu da mislim kako je jebeno savršeno to što se Dan ovako koprcalo u bolovima. Sve će uskoro završiti. Ona i klinci bit će s ljudima kojima je stalo do njih, ima posao, dodatni prihodi će joj stizati od Creedova posla, a Dan će biti prisiljen podvinuti rep.

S tim svijetom sve je u redu.

A i s mojim. Chelle se odmah složila s tim da Creed češće viđa klince kad se vrati u Phoenix. Svaki drugi vikend bit će kod njega i svaki tjedan od utorka navečer do četvrtka nakon škole. Kad smo zadnji vikend bili ondje, postalo nam je jasno da su klinci oduševljeni time.

Bila sam u pravu. Chelle je obavijestila Creeda da je Kara olabavila prema njoj, kad je rekla njoj i Brandu da su ona i Creed odlučili provoditi više vremena s tatom. Ona je samo htjela provoditi više vremena s Creedom. Chelle joj je to pružila, a Creed je potom sjeo s njima i objasnio im da su odluku zajednički donijeli on i Chelle zato što on želi provoditi više vremena s njima (a i Chelle želi da više budu s tatom), pa je ona ovoga puta zasjala u dobru svjetlu.

Štoviše, Creed je napokon prihvatio da i Chelle snosi dio krivnje za raspad braka i skinuo je taj teret s leđa, što je pak značilo da se sad izmijenio i njihov odnos. Nisu se čuli mobitelom svaki drugi dan, ali nestalo je tereta koji im je kvario odnos. Nije bilo teško osjetiti ležernost koja je sad zavládala među njima, a i klinci su to osjećali.

Jebeo je dobro postalo beskonačno bolje kad je Creed, na svoj frajerski način, odletio u *sedmo nebo* zbog svega ovoga. Češće će viđati klince, srediti sranja sa svojom bivšom, a usto će imati mene.

Nikad u životu, nijednom, nisam ga vidjela ovako opuštenog i sretnog. Znala sam razlog, ali to ne znači da mi on nije kazao kako sad ima sve i da se ozbiljno veseli činjenici da će nam budućnost, prvi put nakon šesnaest godina, biti vedra.

Voljela sam to, jebeo sam *obožavala* što je napokon dobio sve to. Bio je dobar muškarac. Zaslužio je to.

Dakle, osim povremenih nikotinskih kriza, život je bio dobar.

Što se mene tiče, Creed me gurkao i ponašao se kao gazda, pa sad, dvaput tjedno, idem k terapeutu. Odradila sam pet susreta, a prva tri nisu baš najbolje prošla zato što sam smatrala da se radi o čistom lupetanju. Osjećala sam da mi trenutačno treba samo Creed i da će se ovo sranje naposljetku riješiti, a mi nastaviti dalje sa životom.

Pri kraju trećeg susreta terapeut mi je rekao kako osjeća da ja mislim da su ovo čista lupetanja i kazao mi da ima osjećaj kako ja nemam povjerenja u njega pa mi stoga ne može pomoći. Upitao me bih li htjela da mi predloži nekog drugog.

Svidjela mi se njegova iskrenost i činjenica da se nije polakomio za mojom lovom čak i ako to znaci da ću ga ja isključiti iz svega tako da mi neće moći pomoći, ali će ipak biti plaćen za to.

Drugim riječima, prešli smo preko ovoga.

Ni sljedeća dva susreta nisu bila baš dobra, ali samo zato što je bilo stvarno zajebano ponovno proživljavati ta sranja.

Kad sam već kod toga, bio je dobar osjećaj istresti taj teret na nekoga objektivnog, gledati kako mu se na licu odražavaju određena sranja koja sam držala začepljenima u sebi, bilo je dobro ne brinuti se zbog toga što govorim ili kako reagiram te hoće li ga to povrijediti ili loše utjecati na njega kao što bih se brinula kad bih takve stvari podijelila s Creedom, ili čak s Vitezom ili Charlene. Bilo je to tako golemo olakšanje da mi je teško opisati ga.

Ali trajalo je samo taj trenutak.

Nakon prvog susreta u kojem sam se povjerila, gotovo sam osjetila jebenu vrtoglavicu. Idući put je bilo isto. Doktor me upozorio da će biti trenutaka i kad neću osjećati tu vrtoglavicu jednom kad započnem kopati dublje u ono što se dogodilo kako bih prešla preko toga. Rekao je da će biti teških, iscrpljujućih pa čak i bolnih trenutaka. Shvatila sam. Bilo je samo dobro znati da terapija zapravo djeluje. Bila sam u rukama nekoga tko zna što radi, a radilo se o meni, samo o meni, i o tomu da izbacim iz sebe hrpu govana kako ne bih morala u nju uvlačiti voljene osobe.

A da ne spominjem to kako nisam imala nijednu noćnu moru otkako sam se odlučila povjeriti svom psihologu, a samo to je već bilo vrijedno utrošenih novaca.

Dakle, sve se dobro odvijalo u zemlji Creeda i Sylvie. Kuća mi je prodana. Prodat ću i ostala sranja u njoj, Charlene i klinici bit će na dobru mjestu. Dovršila sam većinu poslova, a Charlene je sredila fakture, pa sam sve te dosjee mogla zapečatiti. Creed je sredio svoja sranja. Poslije ovoga večeras, kad se nadamo dovršiti Hawkov posao, smatrala sam da još tjedan dana moram srediti neka svoja sranja, a tad ću napokon sjesti u svoju Corvettu i odvesti se u Phoenix, i tad će jebeo, jebeo *napokon* započeti moj život s Creedom.

Nisam to mogla dočekati.

Zato sam željela da se ovo obavi.

Odmah.

Podignula sam čašu za martini i zamolila konobara da mi je napuni sokom od brusnice, ispijala sam gutljaj, odložila čašu i promrmljala u mikrofon: - Ova je haljina sranje.

- Šuti, Sylvie - naredio mi je Hawk.

Nisam šutjela.

Promrmljala sam: - Sjedim, a ove cipele me još uvijek žuljaju.

- Prestani laprdati - odgovorio je Hawk.

- Nisam potpisala da ću obavljati ovakva sranja - kazala sam mu, a to je bila laž. U svojim poslovima nosim se sa svim mogućim situacijama, a ovo nije prvi put da sam se prevarila. Uglavnom bih se postavila kao zamka, ali nikad u tomu nisam išla do kraja, nikad.

Ovoga puta bit će drugačije.

- Bit ćeš plaćena za to, mala, a ja sam ti kupio tu jebenu haljinu i štikle koje možeš zadržati. Prestani kukati - odvratio je Hawk.

Kao da bih ikad više odjenula ovakvu haljinu.

Štikle... to je već druga priča.

Nisam to rekla Hawk.

- Nadam se da si pročitao ono što sitnim slovima piše u mom ugovoru. Ako moram pokazivati dekolte ili nositi štikle s petom višom od osam centimetara, honorar mi se udvostručuje - uzvratila sam.

- Mala - začula sam drugi glas, onaj svoga muškarca - začepi, jebote. Usredotoči se i, nemoj tu sjediti i mrmljati sebi u sise, kao da se upravo spremaš sjebati nekog seronju. Ako on vidi da praviš takva sranja, tipovi koje lovimo će te koknuti, a ja te večeras nikako ne želim izgubiti.

Tad sam zašutjela i pogledala prema Creedovu odrazu, on je sam sjedio s druge strane restorana u polukružnom separeu, a i pred njim je stajala čaša martinija. Ruku je položio na stol pokraj čaše, a tekućina je bila tako blizu ruba, da sam znala kako nije uopće prinio čašu usnama.

To me nije iznenadilo. Čak i kad je prerušen, nije tip za votku. Za njega su pivo i tekila.

Kao i za mene.

Gledao je po prostoriji, nije gledao u mene, a kako ja nisam imala ništa pametnije raditi, pomislila sam da ga mogu pažljivo promatrati u zrcalu.

Odbčan način da mi prođe vrijeme.

Nosio je odijelo, a ja ga nikad nisam vidjela takovog, čak ni onda dok smo bili mlađi.

Ne moram ni reći da mu je vrhunski pristajalo.

Hawk mu nije kupio to odijelo. Bilo je Creedovo. I bilo mu je doslovno krojeno po mjeri. Ranije te večeri dotaknula sam laganu vunenu tkaninu i bilo je tako meko i veličanstveno da sam poželjela strgnuti odjeću sa sebe, sako s njega, umotati se u njega i gola se valjati u njemu.

Avaj, ta mogućnost nije mi se pružila. Ipak sam to rekla Creedu, i to namjerno. Kad sam podijelila ovu informaciju s njim, njemu su oči zaiskrile, baš kao što sam pretpostavila da će se dogoditi, a u njegovu pogledu opazila sam da će mi se takva prigoda pružiti, samo malo poslije.

I to je još jedan razlog zbog kojeg sam htjela da završimo s ovim poslom.

Nosio je i košulju krojenu po mjeri, otvorenu oko vrata i u boji koja mu se slagala s očima. I tako mu se nije samo preplanulo lice ocrtavalo u oštrom reljefu, nego i snažne,

mišićave crte na vratu te grube, ožiljcima prošarane crte lica. I ova kao da je rađena samo za njega, savršeno mu je pristajala, pripijala mu se uz mišiće, rebra, prsa i ramena na takav način da bih bila ljubomorna na nju kad bi se radilo o živom biću.

Nosio je pištolj s jedne strane futrole, moj pištolj s druge, imao je još jedan pištolj od 22 milimetra u futroli na zapešću te nož u drugoj čizmi.

Drugim riječima, dobro se naoružao, a to je bilo poželjno jer mi ipak štiti leđa.

Kad me izgrdio, obratio se Hawk, promatrala sam ga u zrcalu i opazila da mu se usne uopće ne pomiču. - Ima li mu ikakva vidljiva traga?

- Nema - odgovorio je Hawk.

Creed i ja bili smo unutra. Ja sam bila kontakt. Creed mi je štitio leđa i bio tu kao moje pojačanje koje će me na kraju ispratiti, nadam se neopaženo, do mjesta na kojem će se sklopiti „dogovor“.

Hawk i njegovi dečki stajali su vani, Hawk je vrebao sa svojim glavnim pomagačem Jorgeom, i s Moom, još jednim iz njegove ekipe. Raspolagao je s još nekoliko ljudi u kombiju za nadgledanje, pratio je ulicu, stražnji ulaz, ulaz u obližnju garažu i muški zahod.

Pretpostavila sam (i to točno) da je Hawk još više stalo nego meni da se ovo dovrši. Zato što smo se Creed i ja pojavili pri samom kraju posla na kojem je Hawk radio pet mjeseci.

Navodno je neka pripadnica otmjenih krugova u Los Angelesu smatrala svoju meksičku dadilju dijelom obitelji. Doznala je da je dadiljina sestra, koja je imala vezu u Meksiku da pokuša ući u SAD, nestala usred pokušaja da sredi tu stvar. Razumljivo, dadilja je bila izvan sebe, a ova dama obratila se Hawk.

On je počeo istraživati i doznao je da se ovo često događalo na granici onim meksičkim državljanima koji su se toliko očajnički željeli pridružiti voljenim osobama da uopće nisu provjeravali komu daju novce, pa su tako gubili i novce i slobodu.

Hawk nije gubio vrijeme, pronašao je tu robovlasničku ekipu i sestru, a bila je čista sreća što se našla u Denveru, na Hawkovu domaćem terenu.

Druga je stvar bilo njezino sigurno izvlačenje iz tog kruga, frustrirao je taj golemi utrošak vremena zato što se sve trebalo pripremiti s najvećom pomnjom i svim finesama.

Dio, ili jedan od dijelova, koji je ovaj posao činio delikatnim, ako uzmemo u obzir da su ti tipovi trgovali ljudima u SAD- u, bio je taj što su se lokalni policajci povezali s federalnim snagama da sruše cijelu mrežu koja je operirala u više država. S druge strane, Hawk je imao samo jedan zadatak: spasiti sestru. I zato su federalne snage htjele da Hawk odstupi. Hawk je želio vratiti sestru obitelji. Valjalo je malo pognuti glavu, ali Hawk Delgado nije bio tip muškarca koji se tako lako povlači.

Stoga se i nije povukao.

Ušla sam u priču kao dama koja želi doći do novog talenta. Trebali su mi tjedni i puno rada da izgradim lažnu reputaciju prikladna kupca. Sad kad je to završeno, morala sam se naći s kontaktom koji će me odvesti do mjesta na kojem skladište zalihu dostupnih ljudskih bića. Ja ću potvrditi da je djevojka tu, zaključiti posao i šmugnuti. A tad će Hawk uletjeti s dečkima i spasiti djevojku.

Lako.

Tako sam se bar nadala.

- Opazio sam nešto. Ispred. Na ulici. Mercedes se parkirao nedaleko od vrata - zamumljao je Mo u svoj mikrofon.

- Vrijeme je da se krene - zarežao je Hawk.

Udahnula sam i potom podignula čašu da ispijem gutljaj. Pogledala sam opet prema zrcalu na kojem sam vidjela Creedov odraz. Pažljivo me promatrao, pogled mu se žarko utiskivao u moja leđa.

Podignuo je bradu.

Ja sam lagano napučila usne.

Potom je pogledao prema vratima.

Odložila sam čašu na šank i diskretno izvukla prijenosnik iz uha, zavukla ruku u dekolte i dohvatila mikrofona, odlijepila traku i riješila ga se.

Odložila sam te stvari na šank, a konobarica koja je radila za Hawka odmah je ispružila ruku. Prekrila je aparate dlanom, odšetala iza mene i nestala.

Prstima sam napipala tanak, zlatan sat na zapešću, pritisnula dugmić sa strane i aktivirala mikrofona, Hawk mi je dao taj sat. Imao je ugrađen mikrofona i GPS.

Svakako su pazili na mene. Morala sam otići neozvučena, bez ikakve komunikacije, ali imala sam Creeda koji će mi štititi leđa i još jednog tipa kojeg je Hawk postavio da pazi na mene. Oni mogu čuti što se sa mnom događa i u svako vrijeme znati gdje se nalazim. Ja pak nisam mogla čuti što oni smišljaju ni znati gdje se nalaze.

Počela sam nestrpljivo tapkati štiklom koja mi je visjela s prekrizene noge i pogledala na sat.

Dvije minute poslije začula sam: - Collette?

Okrenula sam se i opazila muškarca koji je bio posrednik u prodaji ljudi.

Kurvin sin.

Progutala sam prijezir, nasmiješila se i ispružila ruku.

Bilo je vrijeme za pokret.

Znala sam da sam u govornima čim sam ušla u skladište.

Zato što sam tu susrela glavne face među kojima je bio i Nick Jebeni Sebring.

Sranje, sranje, jebote.

Pogledao me i odmah iskolačio oči dok sam ja nastojala ostati prisebna, u glavi se već spremala za bijeg i promatrala okoliš u potrazi za kakvim oruđem ili zakloništem kojim bih se mogla poslužiti dok ne prislonim usne na sat i obavijestim Creeda i Hawka o situaciji.

Vidjela sam da mu je lice postalo bezizražajno dok sam razmišljala o ovome. Nije mi pridavao nikakvu pažnju i zurio je u mene kao da se nikad u životu nismo vidjeli, a jesmo, bezbroj puta. Godinama sam radila za Viteza, a i Nick je radio za njega, pa su nam se putevi križali.

Jebote, kako ja i Creed nismo uspjeli ovo skužiti?

Jebote, jebote.

Creed je rekao da Nick nije u najboljem društvu, ali ovo su stvarno opaki kurvini sinovi, a mi smo ga još posvuda pratili, samo ga je Creed pratio više od mjesec dana.

Ozbiljno. Kako ovo nismo skužili?

- Pretpostavljam da si ti Collette? - obratio mi se i pristupio jedan od prisutnih tipova.

Ustuknula sam korak i hladno ga promatrala. Ne postoji nikakvo pravilo da moram biti prijateljski nastrojena švercerica ljudskim mesom. I brzo sam pobrojila koliko ljudi ima oko mene. S posrednikom, vođom bande koji mi je pristupao i Nickom bila su još trojica.

Previše.

Jebote.

Spustio je ruku kad mu ja nisam pružila svoju. Vrtjela sam u glavi kakvu bih kodiranu poruku mogla poslati Creedu i Hawku da im dam do znanja kako postoji mogućnost da me provale, a onda sam pogledala Nicka.

- Koliko ljudi ovdje mora biti prisutno da bismo sklopili posao? - upitala sam pružajući tako Creedu i Hawku podatak da su loši momci ovdje u punom sastavu.

- Ovaj gospodin je novi kod nas. Prolazi praksu - odgovorio je tip, a ja sam ga ošinula pogledom.

- Trebali ste me obavijestiti ako vam je bila namjera služiti se ovom transakcijom u svrhu prakse.

- Obavili smo već sve provjere koje se tiču vas, pa morate biti svjesna da smo mi iznimno oprezni. I njega smo podjednako detaljno provjerili. Nemate razloga brinuti se - odgovorio je.

- I ja sam također iznimno oprezna i ne volim iznenađenja - odmah sam uzvratila.

Prignuo je glavu. - To je razumljivo? Želite li sad prekinuti posao?

Sranje, sranje, jebote.

Cio Hawkov pothvat će propasti ako ja sad ne vidim te cure. Ili će ih morati pratiti, a u tom slučaju možda neće dobiti djevojku koju traži, nego gomilu sranja od federalaca kojima bi mogao sjebat *njihovu* operaciju.

Odlučila sam mu odgovoriti na blef. Gledala sam ga u oči, podignula malo bradu u znak potvrdnog odgovora i kazala: - Zahvaljujem vam na izdvojenom vremenu.

Okrenula sam se, ponovno podignula bradu prema posredniku i krenula prema izlazu nadajući se da im ipak treba kupac, i to pod bitno. Nisam znala kako stoje stvari na tržištu ljudima. Možda je to tržište sklono kupcima. Ako ne budem imala sreće, bit će sklono prodavačima.

- Collette - pozvao me.

Hvala Bogu.

Okrenula sam se i pogledala ga u oči.

- Biste li se osjećali ugodnije da gospodin Cardinal nije ovdje?

- upitao me pokazujući na Nicka.

Gospodin Cardinal?

Koji je ovo kurac?

- Ili - čovjek je nastavio - bi li vam bilo ugodnije, s obzirom na to da mi znamo kako je gospodin Cardinal povjerljivi doušnik FBI- a, da ga se riješimo sad u vašoj prisutnosti radije nego nakon sklapanja ovog posla, kao što smo planirali?

Savršeno.

Pogledala sam Nicka koji je probljedio kao krpa, što je očito imalo veze s tim da su ga provalili, ali je imalo više veze s tipom koji mu je stajao iza leđa držeći pištolj uperen u njegov zatiljak.

Sranje.

Sranje.

Jebote!

Bože, molim te, molim te, Bože, daj da Creed i Hawk čuju što se događa preko mikrofona.

- Ja baš ne volim nered - rekla sam muškarcu.

Ponovno je prignuo glavu. - Onda ćemo ga odvesti dok ne sklopimo ovaj posao.

Tad sam žurno, ali ne tako da ispadne kao da žurim, izjavila:

- Također mi se ne sviđa da se događa nešto što ne mogu vidjeti ni da me se na bilo kakav način uvlači u prijestupe koji nemaju nikakve veze sa mnom. Imam posao. Brinem se za posao. I kad sklopimo taj posao, ja sam završila. Ne želim da me uvlačite u svoj nered. Kad mene ne bude, radite što god vas je volja. To je *vas* posao, ali ja ću vas zamoliti da se suzdržite sve dok ne obavimo našu transakciju.

Opet je prignuo glavu i to mi je već počelo lagano ići na živce, ali sad se nisam smjela obazirati na to.

Morala sam Nicku osigurati dovoljno vremena i mogla sam se nadati da Hawk, Creed i ostali dečki rade ne samo na tomu da spase djevojku nego i da izvuku Nicka. A i Nick je očito bio na neki način ozvučen, pa su oni koji su radili s njim sigurno znali u kakvom je škripcu i da mu i te kako treba stići jebena pomoć.

- Dakle, željeli biste da on svjedoči transakciji? - upitao me čovjek, a ja sam podignula obrve.

- Željela bih prestati razgovarati o vašim problemima, završiti ovu transakciju i otići svojim putem - odgovorila sam.

- Kako god želite - promrmljao je, a mene je stisnulo u crijevima na ovakve njegove džentlmenske manire dok prodaje ljudska bića i to nije bilo dobro jer sam već osjećala grčeve u trbuhu zbog toga što je ovo sranje bilo sjevano. Bilo ih je više nego što sam očekivala, nisam bila naoružana i nikako nisam mogla dati Nicku do znanja da ću mu štititi leđa.

Umjesto toga bezizražajno sam ga pogledala dok sam pratila glasnogovornika ove bande koji me je vodio dublje u skladište.

- Iznenaduje me što ste ovdje stigli sami, Collette - zapazio je čovjek dok smo šetali, aja sam osjetila kako nas i ostali prate.

- Možda biste se mogli suzdržati komentara o tomu kako obavljam svoje poslove - predložila sam mu, a tmina u koju smo ulazili nije mi se nimalo svidjela.

- Tako sitna žena, sva u štiklama i kosi, meni se to čini ludo odvažnim primijetio je.

Ovo nije bilo dobro.

- Naučila sam da su ludo odvažni oni muškarci koji samo opažaju štikle, kosu i građu tijela te na temelju toga stvaraju pretpostavke i tako podcjenjuju situaciju - odvrtila sam.

Zašutio je na tren dok me vodio kroz sjene, a potom je promrmljao: - Doista. - Potom je rekao: - Nisu vas pratili, nitko vam nije bio za petama, nitko vas nije štitio i nemate oružja. Mislim da sad shvaćate kako se stvaraju određene pretpostavke.

Eto ga. Creed ponovno dokazuje da je genij. Nisu ga proključili, ali ja sam znala da je on negdje u blizini.

- Ono što ja shvaćam - odvrtila sam - jest to da bi za posao bilo loše ucmekati potencijalno dobru mušteriju.

Osjetila sam mu vedrinu u glasu dok je ponavljao ono svoje: - Doista.

Seronja.

Stao je, pa sam i ja stala, kao i svi ostali.

- Lampu - naredio je i ja sam zamijetila komešanje. Tada je snop svjetla obasjao golemi drveni teretni kontejner.

Bože, držali su ih u kontejneru.

U jebenom kontejneru.

Kako ovakvi ljudi mogu spavati noću? Kako zaustave sami sebe da ne skoče s mosta? Kako ne planu od krivnje i srama?

Posrednik kojeg sam upoznala za šankom požurio je, podignuo zasun i otvorio velika vrata. Prodavač je ušao i uperio lampu unutra.

Primaknula sam mu se što sam bliže mogla, onoliko koliko mi je želudac dopuštao, i pogledala. Odmah sam je spazila. Spazila sam još barem dvadeset pet njih. Jedva su imali odjeće na sebi, kupanje im očito nije bilo dopušteno i raspolagali su sa samo nekoliko ofucanih deka da kontejner učine malo udobnijim. Sve su se doimale pothranjenima.

Izgledale su više nego jadno. Izgledale su izgubljeno, ustravljeno i pretučeno.

Krv mi je zašumila u ušima i morala sam se boriti svim silama da suzbijem ovo što sam osjećala i istjeram ovu igru do kraja.

Zato sam izgovorila lozinku koja je značila da grupa mora nastaviti s izvlačenjem. - Uzet ću dvije. Onu treću s desne strane i onu pri kraju u sredini. Ostale su mi premršave.

Jedva sam izgovorila riječ „premršave“ kad se oglasio alarm. Opazila sam crvena svjetla u cijelom skladištu. Ni sekundu poslije, ostala sam zaslijepljena kad su se sva jarka i silna svjetla upalila u skladištu.

Jebote, sranje, jebote.

Prerano. Sad neće upasti. Ne dok ja ne budem na sigurnom. Nema šanse. Nema jebene šanse.

Nešto je krenulo po zlu.

Oslonila sam se na bolno stopalo kako bih se hitro okrenula i potrčala, ali mi je prodavač stavio ruku oko struka. Čula sam kako se vrata kontejnera zatvaraju i zarobljavaju djevojke, a vidjela sam i to kako se Nick okrenuo i preteo pištolj muškarcu koji mu je stajao iza leđa.

Počeli su se hrvati dok me prodavač odvlačio za sobom, a tad se drugi tip okrenuo prema Nicku i onom s kojim se on hrvao te zapucao.

Sranje, jebote, sranje, jebem ti sve, jebote, jebote!

Okrenula sam se prema svom čuvaru, podigla ruku i zgrabila ga noktima za vrat. Vrisnuo je od bola. Popustio je stisak ruke, a ja sam visoko podignula koljeno. Iznenada sam bila zahvalna na tako kratkoj suknji koja mi je pružala slobodu pokreta i jako sam ga raspalila po jajima. Zaskvičao je, a ja sam se oslobodila i jebeno *pobjegla*.

Za samo nekoliko sekundi u skladištu se otvorio pravi pakao. Očito je još više loših momaka čekalo u zasjedi i sad im je bilo jasno da je cijela ova operacija išla na to da se ugasi skladište. Pucnjava se čula iz svih smjerova, vika, bat čizama po betonskom podu, pravi pandemonij.

Čovjek s kojim se Nick hrvao pao je na pod krvareći iz rane na prsima.

Nick je nestao.

Ne čudi me što mi nije štitio leđa. Možda je iz nekog svog razloga radio kao doušnik za federalce, ali njega je uvijek zanimala samo njegova guzica.

Ali ja sam bila sjeban. Nisam imala oružje. Tu su u igri bili ljudi koji možda znaju, a možda i ne znaju da sam ovdje ubačena kao mamac. Usto sam morala pronaći izlaz iz skladišta kako bih mogla ostvariti onu budućnost koju sam čekala šesnaest godina.

Trčala sam i služila se kontejnerima za zaštitu, provjeravajući gdje je teren čist prije nego što nastavim. Išla sam tako od kontejnera do kontejnera razmišljajući da idući put u ugovor moram dodati stavku kojom mi se honorar udvostručuje ako sam prisiljena nositi štikle.

Razmišljala sam o tomu i o bijegu kad sam osjetila da me netko šćepao za prsa i kad me muško tijelo povuklo za sobom.

Jebote.

Nisam stigla reagirati, a srce mi je prestalo kucati. Dizao mi se želudac i cio mi se svijet potresao kad sam ispred sebe opazila Creeda koji mi je prislonio otvor cijevi pištolja blizu sljepoočnice.

Jebote!

Creed je ispalio metak sekundu nakon toga. Ruka koja me držala za prsa se olabavila, a pištolj koji mi je stajao uz glavu je nestao dok je muškarac iza mene vrištao od bola kad mu se metak zabio u bedro.

Sekundu potom ja sam ga otrešla sa sebe i potrčala prema Creedu.

Sekundu nakon toga eksplodirao je cio moj svijet.

Odjeknula su dva pucnja. Nije ih ispalio muškarac kojeg je Creed oborio, nego drugi koji nam se stvorio iza leđa. Meci su prozujali pokraj mene i pogodili Creeda. Krv mu je grozno prskala iz vrata i on je trznuo prsima prije nego što je pao i stropoštao se kao klada.

- *Ne!* - vrisnula sam još uvijek trčeći prema njemu.

Još više metaka je fijuknulo pa sam se bacila na bok i tako doklizala do Creeda, kao da igram bejzbol. Istrgnula sam mu pištolj iz nepomične ruke, okrenula se, podignula ga, naciljala i ispalila dva ubojita metka. Jedan je pogodio u glavu muškarca koji je upucao Creeda, a drugi se zabio u grlo onom tipu koji me zgrabio i koji je sad ležao na podu pokušavajući doći k sebi i naciljati u mene.

Dva života su se ugasila, oduzela sam još dva života.

Nisam ni razmišljala o tomu.

Okrenula sam se, podignula na koljena, spustila pištolj koji je glasno odjeknuo pa se nagnula nad Creeda.

Moj Creed. Moj prekrasni, prekrasni Creed, ležao je na leđima, sklopljenih očiju, nije disao, a krv mu je šikljala iz rane na vratu.

Prekrila sam ranu, pritisnula i vrisnula, a glas mi je prodorno odjekivao prostorom: - *Čovjek je pogođen! Čovjek je pogođen! Čovjek je pogođen!*

Prestala sam vikati i nagnula se nad Creeda, bili smo licem u lice, nisam mu više rukom pritiskala vrat, nego sam mu prelazila preko prsa tražeći drugu ranu dok mi je srce divlje lupalo, a puls tako silovito otkucavao na vratnoj žili da sam pomislila da će iskočiti. Peklo me u grlu, cio svijet mi se rušio.

- Večeras te neću izgubiti, partneru - kazala sam mu. - Nije suđeno ni da te izgubim sutra. - Podignula sam mu ruku s prsa i spustila mu šaku na srce dok sam vikala: - Nikad, nikad, nikad više neće doći to vrijeme kad će biti suđeno da te izgubim!

Creed nije ništa rekao, a njegova mi je toplo krv škropila ruku.

Jebote, jebote, jebote.

Poznavala sam taj osjećaj. Već sam to vidjela. Tu krv, svu tu krv.

Richard je iskrvario za nekoliko minuta. Promatrala sam to. Kao da mu je cio život bljesnuo, a potom nestao.

Tako neće biti s Creedom.

To se *neće* dogoditi mom Creedu.

Jebote, Bože, molim te, nemoj mi oduzeti Creeda. Ne opet. Ne opet.

Nikad.

Nagnula sam se i pomaknula mu ruku s prsa. Ponovno sam mu stiskala vrat drugom rukom dok sam u izmaglici čula kako se pucnjava stišala, da su se nečije noge vrzmale oko nas i tad sam mu prislonila usne na uho.

- Vрати mi se - šapnula sam. - Vрати mi se. - Suze su mi navrle na oči i odmah počele kapati po Creedu koji se nije pomicao. - Kvragu, Creede, *vрати mi se!*

- Isuse, mala, smiri se - zasoptao je i ja sam trepnula.

Tad sam podigla glavu i pogledala ga u otvorene, prekrasne, zadivljujuće, zapanjujuće, voljene plave oči.

Još jednom je udahnuo i pridignuo se u sjedeći položaj. Malo sam se odmaknula od njega dajući mu tako više prostora i pomaknula mu ruku s vrata dok je on rukama dodirivao prsa. Razderao je svoju vrhunsku košulju, dugmad su poletjela na sve strane, a tad je zavukao ruku i nešto otrgnuo. Čula sam zvuk čička dok je skidao svoju neprobojnu pancirku.

Kad je navukao tu pancirku?

I kako je ja nisam napipala?

- Jebote, ovo boli kao sam vrag - jadao se u jednom dahu.

Zurila sam u njega.

Udahnuo je još jednom, potom opet, prije nego što je podignuo ruku, prislonio je na vrat, odmaknuo i buljio u krv.

Pogledao me. - Samo me okrznulo.

Naredila sam ruci da se podigne - zapamtite, pa čak i da sam bila pribrana, *svejedno* bih morala narediti ruci da se podigne - i dlanom ga udarila po prsima. Zanimarila sam Creedov bolni uzdah i poskočila na noge.

Vrisnula sam uperivši ruku prema njemu: - *Odsad ćeš tražiti posao računovođe!*

Creed je trepnuo, a potom se široko osmjehnuo.

Meni je krv šumila u ušima.

- Jebote, hvala Bogu da Gwen nije takva frajerica - čula sam Hawkovo mrmljanje koje se odnosilo na njegovu ženu. - Ne bih podnosio takvo sranje na poslu.

- Čujem te, brate - promrmljao je Jorge.

Promatrala sam te hlače, čizme, usku pripijenu pancirku, tamnu kosu i intenzivne crne oči, gledala sam zgodnog komandosa Hawka Delgada i opazila dvije fenomenalne jamice na njegovu licu koje su mi jasno davale do znanja da sam mu zabavna, pa sam zasiktala na njega: - Začepi tu jebenu gubicu, Hawk.

Podignuo je ruke u znak predaje, ali primijetila sam da jamice nisu nestale.

Jebote.

Sad je bilo vrijeme za spašavanje obraza.

Dok se Creed dizao na noge, osvrnula sam se oko sebe i sarkastično upitala: - Uživaju li svi u ovoj predstavi? Ili netko možda misli da je sad pravo vrijeme da se spasi dva tuceta žena zaključanih u drvenom kontejneru? Ili se to samo meni čini?

- Federalci i specijalci pobrinut će se za djevojke - obavijestio me Hawk.

- Pa, to je dobro - odvratio sam.

- Ozbiljno ti govorim, Sylvie, dobro ciljaš, ali sve unerediš - nastavio je pokazujući na mrtvace koji su ležali uokolo.

Nisam gledala u njih. Odbijala sam gledati. Oni više ne postoje sve dok se ne vratim svom terapeutu.

Samo sam slegnula ramenima.

Hawk se široko osmjehnuo.

Tad je dovršio: - Samo da znaš, uživam u predstavi.

Ljutito sam ga pogledala.

- I ja - dometnuo je Mo koji je također stajao sa strane i promatrao.

Neka me netko ubije.

Creed mi je prebacio ruku preko ramena.

Naglo sam se odmaknula i trznula glavom unatrag da ga pogledam. - Ne razgovaram s tobom i ne diraj me sve dok više ne budem ovako raspižđena na tebe.

Obrve su mu se skupile. - Lijepa moja, koji se kurac ljutiš na mene? Pa nisam *ja* upucao samog sebe.

- Zgrabiš ga za zapešće, trzneš, bradu povučeš nadolje, nagaziš ga štiklom, Creede - odbrusila sam. - Ja se znam izmaknuti kad me netko drži na nišanu. Nisi trebao pucati.

- Imao sam pancirku i jebeno sam dobro načitao - odvratio je.

- A primicao ti se još jedan s pištoljem - kazala sam.

- Misliš da ga nisam vidio? - upitao me Creed zvučeći uvrijeđeno.

- Mislim da ga *ja* nisam vidjela jer sam bila okrenuta leđima, a i neke druge stvari su mi zaokupile pažnju, na primjer, pištolj uperen u glavu - odvratio sam.

- A *ja* mislim da imaš partnera koji jebeno zna što radi, iako me dohvatio, Sylvie, ti samo pogledaj i vidi da dva mrtvacu leže tri metra od nas, a jednom je lice posve razneseno. Znao sam, štitio sam te, ti si štitila mene i ja sam bio u pravu. Štitio sam te, ti si štitila mene.

Opa, ovo je bilo lijepo.

Nisam to rekla.

Kazala sam: - A možda si se mogao malo poslužiti riječima, primjerice, doviknuti: 'Tip s pištoljem!' Što misliš? Možda je trebalo učiniti to?

- Pretpostavljao sam da ćeš shvatiti da je tu još jedan tip s pištoljem kad me ovaj upucao.

Oh, moj Bože!

Stvarno?

- A kad se to onaj djedica pretvorio u 'vrhunskog napetog tipa koji tako uzima živote u svoje ruke'? - upitala sam.

- Kad sam obavio svoj prvi posao. I, Sylvie, upozoravam te, još jednom se našali s tim djedicom i osjetit ćeš dlan na goljoj guzici.

Sranje, prošli su me žmarci od ovoga.

Zanemarila sam to i odbrusila: - A ti se još jednom daj upucati i tjedan dana me nećeš vidjeti голу.

- Mala, sve je bilo pod kontrolom - odgovorio je.

Pokazala sam na krv koja mu je kapala po odijelu i košulji. -

Da? Stvarno? - upitala sam ga šaljivo, a potom nastavila: - Znam samo da ti ovo ne nosim na čišćenje i da ti *ne* šijem novu dugmad na košulju.

- Stvarno? - upitao je. - Zar moramo razgovarati o tomu?

- Da, moramo ozbiljno razgovarati - hitro sam odgovorila.

- Hej, Bogey i Bacall, možda ga jest okrznulo, ali još uvijek krvari, pa hoćete li se vi onda prestati prepirati oko sranja kako bismo možda pružili medicinsku pomoć našem ranjeniku? - upitao je Hawk s lažnom ljubaznošću, a ja sam ga ljutito pogledala.

Hawk je izdržao moj pogled bez većih napora, pa sam odustala. Sagnula sam se, odvezala jednu cipelu, ustala, zamahnula i bacila je preko skladišta. Ponovila sam ovaj manevar i s drugom cipelom pa dohvatila Creedov pištolj.

Tad sam se namrštila svim muškarcima i počela se udaljavati dugim koracima.

Dok sam tako toptala, čula sam Creeda: - Učini mi uslugu, Delgado. Pošalji nekoga da pokupi te cipele. Trebat će mi poslije.

Čula sam i Hawkov odgovor: - Čujem te, čovječe. Smatraj to obavljenim.

To je značilo da sam zakolutila očima dok sam se udaljavala.

Ali razmišljala sam i o tomu da će Creed smisliti nešto maštovito sa mnom u tim cipelama. I kad budem na koljenima ili leđima, onda me vjerojatno neće tako boljeti. Ili, u drugom slučaju, ako budem ležala preko njegovih bedara i primala prve batine po guzi.

S druge strane, ako se bilo koji od tih scenarija obistini, osjećat ću neke druge stvari, pa mi te jebene cipele sigurno neće biti na pameti.

To znači da su mi misli postale ugodnije dok sam izlazila iz skladišta i istodobno osjetila Creedovu krupnu, toplu ruku kako prima moju i čvrsto me drži, pa više nisam bila raspižđena.

Smiješila sam se.

EPILOG

TVORAC SNOVA

Sadašnjost, tri dana poslije...

Osjetila sam Creedovu ruku na svojoj guzi. Tijelo mi je poskočilo i osjetila sam pravu vatru između nogu.

- Raširi - zarežao je i ja sam odmah učinila kako mi je rekao.

Trbuhom sam se oslanjala na njegova bedra, nosila sam na sebi samo sandale brončane boje, a Creed me udario po guzi. To je radio nakon što mi je već napravio neke druge slasne stvari.

Uvukao mi je ruku čim sam raširila noge. Prelazio je prstima preko moje vlažne pice, draškao mi klitoris, a ja sam zabacila glavu i svršila jer sam već bila i te kako spremna.

Silovito sam svršila.

Iznenada sam poletjela u zrak dok sam još svršavala. Creed je ležao na krevetu, noge su mu još uvijek bile prebačene sa strane, stopala na podu, a ja sam se našla pičkom na njegovu licu i suočena s njegovim tvrdim i debelim kurcem.

- Popuši mi ga - naredio je duboka glasa. Pomaknula sam se i prislonila mu usne na vršak glavića. Odmah sam ga primila duboko.

Podignuo je glavu, zaronio licem u moju pičku i zastenjao.

Potom me povukao niže držeći mi ruke na kukovima i počeo me obrađivati. Spuštala sam i dizala glavu, pušila ga, natezala. Radila sam i rukom i pružila mu sve što sam mogla dok me proždirao.

Svršila sam mu u usta.

Creed mi je jednako uzvratio.

Poslije me obrađivao jezikom. Ja sam ga lizala.

Pustio je da se ovo malo odulji prije nego što opet ustanem. Creed se premjestio, pa smo se uspravili na krevetu, glava mi više nije bila na njegovim preponama, nego na grlu, on nas je smjestio, ležao je na leđima, ja sam djelomično bila na njemu, a djelomično se držala uz njegov bok dok me on snažno stezao rukom.

- Primaš ga u guzu. Voliš da te se tuče po guzi. I gutaš. Ozbiljno, Sylvie, ti si rođena za mene - promrmljao je.

Podignula sam glavu i pogledala ga. - Ovo i nije bilo baš najromantičnije.

Creed mi se široko osmjehnuo. - Ako čovjek pronađe ženu koja samo guta, samo ta činjenica njemu je već jebena romantika.

Zakolotala sam očima.

Creed je nastavio govoriti.

- Dodaj još lupanje po guzi i mi onda već pričamo o sedmom nebu romantike.

Ponovno sam zakolotala očima.

- A primanje u guzu i stalno preklinjanje za tim, ozbiljno, mala, ti i tvoje tijelo prava ste kriška neba.

- Nisam baš sigurna da će bilo što od toga ući u pjesničke antologije, ovo su napete stvari - obavijestila sam ga.

- Ako frajeri i frajerice čitaju poeziju, onda bi bilo bestseler.

To nisam mogla opovrgnuti.

- Upravo sam dvaput silovito svršila, prestani me gnjaviti - naredila sam.

Prebacio je pogled i širok osmijeh prema stropu i promrmljao: - Sve za moju Sylvie.

Tad sam osjetila žmarce. Malo drugačije, ali svejedno izvrsne.

Namjestila sam mu se s obrazom na prsima i opazila još uvijek ružnu, blijedožutu, plavu i ljubičastu modricu obrublenu žutom bojom koja mu je nagrdila prsa.

Zabacila sam glavu, prešla mu obrazom preko kože i vidjela zavoj koji mu je prekrivao šavove na vratu.

I tu će ostati još jedan ožiljak.

Prebacila sam mu ruku oko trbuha dok sam dizala glavu i uzdisala.

Da se mene pita, postao bi računovođa (ili nešto slično) da mi ugodi. Zнала sam to. Samo sam ga morala pitati.

Ali onda to ne bi bio Creed.

- Dobro sam - rekao je tiho čitajući mi misli.

- Znam.

- I ti si dobro - nastavio je.

- Znam.

- Zajedno smo i uvijek ćemo biti dobro, Sylvie. Uvijek. Kad nismo zajedno, onda nismo dobro. Pratiš li me?

- Aha - kazala sam nježno i stegnula ga oko trbuha.

Pratila sam ga. *I te kako sam ga pratila.*

Gun je skočila na krevet, pogledala me, pogledala Creeda, shvatila kod koga će imati bolje šanse i obratila se Creedu: - Mijau.

Bila je u pravu.

Creed se pomaknuo, kliznuo ispod mene i promrmljao: - Vraćam se. Idem malo počastiti Gun.

Pogledala sam Gun i odmahнула glavom.

Ona se nije ni osvrnula na mene.

Otkaskala je iz sobe iza golog Creeda.

Okrenula sam se na leđa na krevetu i zurila u strop, osjetivši kako me guza malko žari.

Tad sam se nasmiješila.

Sedam dana poslije...

- Sad je tvoja runda, Pip - izjavio je Live smiješeći mi se široko i pijano.

- Prošli put je bila moja runda - odgovorila sam zureći trijezno u njega, razmišljajući o tomu kako nije nimalo zabavno izlaziti s dečkima, a pritom ne piti.

- Znam. Odlaziš, neće te biti u blizini. To znači da ih moraš naručiti prije odlaska.

- To nema nikakva smisla, Live - obavijestila sam ga.

- Za mene ima savršenog smisla - ubacio se Tiny.

Ljutito sam pogledala Tinyja i izjavila: - Pa ja ni ne pijem i definitivno neću platiti iduću rundu.

- Trebala bi prestati piti *nakon* što *doznaš* da si napumpana - poučio me Live. - A ne kad *misliš* da jesi.

- Čovječe, zar ti nisi bio prisutan kad sam objašnjavala svoju prošlost s Creedom? Ne želim se igrati vatrom - odvratila sam.

Okrenuo je pivo u ruci i otegnuto rekao: - Izvlačiš se.

Bio je u krivu. Zdravo dijete i te kako pretpostavljam pijanoj noći s dečkima. Apsolutno.

- Idi kući.

Čula sam ovo iza sebe i okrenula se, pogledala i spazila Rhasha.

- Molim?

- Sutra te očekuje duga vožnja. Prošla je ponoć, ne piješ, a ova trojica su pijani kao smukovi, i to toliko da za deset minuta neće znati gdje su, a kamoli zašto su ovdje. Dakle, pođi kući - odgovorio je Rhash.

- Moram li vas grliti? - upitala sam.

- Jebote, ne. Mogao bih se izrigati ako bi me zagrlila- Live je odgovorio na pitanje koje sam postavila Rhashu, pa sam se opet okrenula prema njemu.

Tiny mi se blesavo i široko osmijehivao. - Mene možeš zagrliti.

- Neću nikoga grliti - izjavila sam.

- Daj, Pip. Zagrli me - poticao me Tiny teturajući prema meni.

- Tiny, stoj gdje jesi - naredila sam mu uzmičući.

- Jedan mali? - upitao je Tiny.

- Odjebi - odbrusila sam.

Podignuo je ruku i razdvojio palac i kažiprst na tri centimetra. - Jedan sićušni?

Isuse.

Položila sam mu ruke na golema prsa i odgurnula ga. - Odjebi, Tiny, ili ću te upucati.

Ispružio je ruku, uhvatio me za vrat i sad sam odjednom samo mogla vidjeti njegovo lice. - Nedostajat ćeš mi, curo.

Nakon ovog se odmah okrenuo i oteturao natrag.

Live me pogledao u oči i podignuo bradu prije skretanja pogleda s mene, progutao pljuvačku, opet uzdignuo bradu i pogledao prema konobaru da naruči još jedno pivo.

Gledala sam dečke koji su gledali mene, vidjela još više isturenih brada, a potom su se okrenuli.

Svima ću nedostajati.

Osjetila sam knedlu u grlu.

- Idi kući - rekao je Rhash tiho iza mene i ja sam ga pogledala.

- U redu.

Pogledao me u oči.

Ja sam podignula ruku i položila mu je na prsa.

- Ti si nešto, Pip - Rhash je još uvijek tiho govorio. - Ti si stvarno nešto.

Stisnula sam usne, pritisnula ruku na njegovim prsima i uzdignula bradu.

Nisam rekla ni riječ, okrenula sam se i otišla prije nego što me sve ovo obuzme.

Opazila sam ga dok sam išla prema svojoj Corvetti na parkiralištu.

Sjajni, crni Aston Martin.

Počelo me probadati u prsima.

Tjedan dana Vitez nije odgovarao na moje pozive. U prvu ruku me ovo nije iznenadilo. To se često događalo, on je zaposlen tip. A tad mi je već počelo smetati.

Onda me zaboljelo.

Znao je da je Creed otišao prije nekoliko dana u Phoenix kako bi sve pripremio da mu se pridružim.

Znao je da ne volim biti odvojena od Creeda.

Znao je da sutra uskačem u svoju Corvettu, odlazim iz Denvera i napuštam sve ono što je prije tvorilo cio moj svijet.

Uključujući i njega.

Sad je stajao u mraku, oslanjao se kukovima na svoje vrhunsko vozilo i ja sam znala da me gleda.

Krenula sam prema njemu, opazila pod uličnim svjetlom da je odmahnuo glavom i zastala.

Stajali smo tako i dugo zurili jedno u drugo pod svjetlima parkirališta.

Vitez se napokon odmaknuo od auta, okrenuo i otvorio vrata.

Počeo je smještati svoje duguljasto tijelo unutra kad sam ja viknula: - Iz dubine duše!

Čula sam kako su se vrata zalupila. Motor je zapreo i on je oštro napravio krug. Stao je pokraj mene i spustio prozor.

Pogledao me i nježno rekao: - Iz dubine moje duše, Sylvie.

Prozor se tad podignuo, a on je otišao.

Totalni frajer.

Totalno kul.

Totalno jebeno slatko.

Otišla sam do svog auta, otvorila vrata, ušla i naslonila se čelom na volan.

Creed je htio doći i biti uz mene tijekom ovih oproštaja, a potom se odvesti zajedno sa mnom. Rekla sam mu da se mora vratiti svom životu. Na mene i klince neće morati dugo čekati, a ja ću biti u redu bez njega.

Pogriješila sam.

Udahnula sam, podignula glavu, upalila motor i krenula do Charlene kod koje sam spavala na kauču jer je moja kuća bila prazna.

Idućeg dana, rano...

Stajala sam u stražnjoj sobi svoje kuće, a Adam mi se naslanjao na bok.

Mrzila sam svoju kuću.

Ovu sam sobu pak voljela.

Creeda sam drugi put osjetila u ovoj sobi (i još nekoliko puta također).

Prvi put sam mu vidjela tetovažu u ovoj sobi.

A sad sam stajala s dečkićem kojeg sam toliko voljela da mi se srce stezalo što mi se naslanja na bok u ovoj sobi.

Položila sam mu ruku na glavu, prošla kroz kosu i zaustavila se na vratu.

- Je li Gunny u redu? - upitao je.

- Da, dušo. Tucker kaže da je dobro podnijela putovanje u terencu - odgovorila sam.

Pogledao me. - Mama kaže da ćeš nam dolaziti u posjete kod bake,

Kimnula sam. - Hoću svakako.

- Hoćeš li nam ti onda pripremati pahuljice s kakaom?

- Aha - odgovorila sam.

- Hoće li Tucker donijeti krafne? - upitao je.

- Apsolutno - odgovorila sam.

Široko se nasmiješio. - Dobro.

- Dobro - šapnula sam prelazeći mu rukom preko obraza. Trznuo je glavom i čudno me upitao: - Sylvie, znaš li ti što je to ljubav?

Zurila sam mu u lice i nježno odgovorila: - Znam, Adame. Znam sigurno.

I on je zurio u mene i odgovorio s jednakom blagošću: - I ja također.

Tad sam znala.

Znala sam.

Morala sam izgubiti Creeda i izdržati Richarda da bih dobila Adama.

I Viteza.

I Charlene, Leslie, Thea, Rona, Rhasha, Livea i sve ostale. Tad sam isto tako znala...

Da je to *totalno* sjebano.

Ali vrijedilo je.

Šesnaest sati poslije...

Smjestila sam tek jedan kotač na pločniku Creedova prilaza kad sam opazila kako se vrata garaže otvaraju.

Expedition je bio parkiran s jedne strane. Sedan je bio parkiran na prilazu. Creed je izišao kroz vrata koja su vodila do kuhinje. Srce mi je zalupalo.

Parkirala sam Corvettu, ugasila motor i izišla, a na betonski pod Creedove garaže pao je omot čokoladice.

Kasnije ću to pokupiti (možda).

To je zadnje što sam pomislila kad sam se našla u zraku. Ruka na struku čvrsto me držala, a druga mi je bila položena na zatiljak i gurnula me licem nadolje da me Creed poljubi.

Stavila sam mu ruke na ramena i uzvratila mu poljupcem.

Ljubili smo se neko vrijeme.

Kad smo prestali, pogledala sam u njegove plave oči, a on mi se nježno obratio: - Dobro došla kući, lijepa moja.

Kući.

Nasmiješila sam se.

Dvije minute poslije...

Creed me držao za ruku i poveo kroz mračnu kuću do spavaće sobe.

Jedno svjetlo na Creedovu noćnom stoliću bilo je upaljeno i ja sam na mjestu stala kad sam vidjela što obasjava.

Sranje.

Sranje!

- Je li ovo romantičnije? - promrmljao je Creed, a ja sam skrenula pogled s golemog kreveta koji je sav bio prekriven crvenim, baršunastim, mekim ružinim laticama i pogledala Creeda okrenuvši se.

Otvorila sam usta.

Zatvorila.

Ponovno otvorila.

Zatvorila.

- Jebote, ostala je bez teksta - nastavio je mrmljati i široko mi se osmjehivati.

- Ja... sranje - promrmljala sam, a njegov se širok osmijeh pretvorio u smiješak.

Odmaknula sam ruku i prišla krevetu. - Isuse, dušo, koliko si cvijeća morao otrgnuti da sakupiš ovoliko latica ili si to možda?...

Naglo sam prestala govoriti čim sam nešto opazila.

Po sredini kreveta stajala je otvorena crna baršunasta kutijica. Na crnom satenu stajao je vrhunski, savršeno brušen dijamant na prstenu od, učinilo mi se, platine koji je bio optočen s još više malih dijamantata po rubu.

Bio je zadivljujući.

Bio je izniman.

Bio je *golem*.

- Sranje - izustila sam.

Creed mi je s leđa rukama opasao prsa i osjetila sam ga kako se izvija da mi prisloni usne uz uho.

- Ako smo se već odlučili na to, onda mora biti velika stvar - šapnuo je.

Složila sam se. *I te kako* sam se složila.

Taj dragi kamen bio je totalno razmetljiv. Sigurno ga je koštao cijelo malo bogatstvo.

Jebeo sam ga *obožavala*.

- Što misliš o tomu da se udaš za mene? - upitao me na uho.

- Mislim da je Vegas na šest sati vožnje tako da nam se to lako može naći na sutrašnjem popisu obveza. To i odlazak u dućan po pahuljice s kakaom,

Creed me stisnuo rukama.

A onda je prasnuo u smijeh.

Podignuo me i bacio na krevet, ja sam odskočila, a on je položio koljeno na krevet i pridružio mi se. Uzeo je kutijicu i izvukao prsten. Potom je odbacio kutijicu, pogledao me u oči, stavio mi prsten i poljubio mi prst.

Srce mi je bilo kao kuća.

Potom me rukom privukao k sebi.

I druge stvari su bubrile, ne samo moje srce.

Vodio je ljubav sa mnom na krevetu posutom ražinim laticama. Ozbiljno.

Moj muškarac.

Bio je.

Genij.

Tri tjedna poslije...

Šetala sam po kupaonici držeći mobitel na uhu i bijeli štapić u drugoj ruci.

- Ništa se ne događa - kazala sam Charlene.

- Dušo, upravo si se popisala. Čula sam te. Uostalom, ja te volim, ali ne želim te više nikad čuti kako pišaš.

- Charlene, čula si me kako pišam u barskim zahodima. Ovo se ne razlikuje od toga - odgovorila sam.

- Oh, u redu - promrmljala je. - Adam je ovdje. Hoćeš li se čuti s njim?

- Ne! - zasiktala sam. - Čekam znak plusa, Charlene. Volim ga, ali ne mogu razgovarati s njim dok očekujem ovaj plus na testu za trudnoću. Isuse.

- Oh, u redu - promrmljala je, a onda sam čula kako je rukom prekrila mobitel, ali ne dovoljno jer sam čula i ovo: - Možeš razgovarati sa Sylvie kad nazove idući put, dobro, dušo?

- Dobro, mama - čula sam Adama koji se potom zaderao: - Hej, Sylvie!

Bože, kako sam voljela tog malca.

Sad nisam mogla razmišljati o tomu. Bila sam zaokupljena zurenjem u plastični štapić.

Charlene mi se ponovno obratila: - Pokazuje li se nešto?

- Ništa - odgovorila sam.

- Pričekaj malo.

Jebote. Ova napetost me ubijala.

- Da ga protresem? - upitala sam.

- Ne znam. Što piše na kutiji?

Uzela sam kutiju na kojoj nije ništa pisalo, pa je odbacila i umjesto nje uzela upute koje sam potom pročitala.

- Ovdje ne piše ništa o tomu da ga treba protresti. Piše samo jedna do tri minute. Koliko je prošlo? - upitala sam.

- Pa, jedna sigurno jest, ali još nisu tri.

Sranje.

Bacila sam upute i zurila u štapić.

Pojavio se plus.

Sranje.

Bila sam trudna.

Sranje!

Bila sam trudna!

- Trudna sam - šapnula sam.

Tišina, potom još malo tišine, a potom tiho jecanje.

- Charlene - rekla sam nježno - moram ovo reći Creedu.

- Idi. Učini dobrog čovjeka sretnim - tiho mi je odgovorila. Odmah.

Izvrstan način da se započne dan. Učiniti dobrog muškarca sretnim.

Još bolje, *svog* muškarca.

- Volim te, mala - rekla sam Charlene.

- I ja tebe također volim, Sylvie - kazala mi je.

Prekinula sam poziv, odložila mobitel na stalak u kupaonici, ušla u spavaću sobu i krenula niz hodnik do kuhinje.

Creed mi je bio okrenut golim leđima. Vidjela mu se tetovaža, a kukove i noge su mu prekrivale izbljedjele traperice.

Bože, kako je bio zgodan.

Očito me čuo kako dolazim jer me upitao gledajući u hladnjak: - Hoćeš li pahuljice s kakaom ih slaninu i jaja kao ja?

- Trebao bi uvijek biti spreman - kazala sam mu.

Odmah je zatvorio hladnjak i okrenuo se.

Bacila sam štapić preko kuhinje i on ga je uhvatio.

Promatrala sam ga kako gleda.

Vidjela sam kako mu se tijelo ukočilo.

Konačno sam opazila kako je podignuo glavu i pogledao me. u oči.

- Ti si tvorac snova - šapnuo je.

- Nego što - odgovorila sam glasno široko se smiješeći. Odložio je štapić na radnu plohu i počeo se šuljati prema meni. Krenula sam uzmicati dajući mu do znanja: - Creede, ja sam se popišala na ono.

- Kasnije ću izvući Windex.

Dobro se sjetio.

Nastavio se šuljati.

Ja sam nastavila uzmicati.

Napokon je pojurio, a ja sam se okrenula i pobjegla.

Uhvatio me pola metra od kreveta, zgrabio me i oboje smo se stropošтали na madrac.
Ovog puta nije bilo ružinih latica.
Ipak, bilo je *savršeno*.
S druge strane, uvijek je tako.

Mjesec poslije...

- Partneru, ovo sjedenje u autu za bijeg više odgovara pticama - rekla sam Creedu koji je imao prijenosnik u ušima.

- Začepi, Sylvie, sad provaljujem i upadam - Creed je odgovorio dubokim, glatkim i grubim glasom koji je odjeknuo unutrašnjošću Expeditiona.

- Samo ti kažem, kad drugi put budemo morali provaljivati i upadati, taj posao ću ja obaviti.

- Možeš obaviti taj posao kad ne budeš trudna ili kad ne budeš dojila dijete - odgovorio je, a ja sam trepnula.

Odbrusila sam: - Neću dojiti! Pristup mojim grudima dopuštenje samo tvojim usnama.

- Jebote, sad mi dižeš kurac kad moram provaljivati i upadati - procijedio je Creed.

- Govorimo o dojenju, Creede - odvrtila sam.

- Govorimo o mojim usnama i tvojim sisama, Sylvie - odgovorio je.

Bio je u pravu.

Umuknula sam.

Tad sam čekala i promatrala zgradu u koju se Creed spremao upasti, očekivala sam alarm ili sirenu ili bilo što drugo dok sam istodobno nastavila paziti na to da ima privatnost i da u blizini nema auta ni prolaznika.

Nije bilo ničega.

Nakon deset minuta, vidjela sam kako njegova sjenka trči prema Expeditionu.

Nije me nimalo iznenadilo što je dotrčao do vozačkoga mjesta. Otvorio je vrata i naredio mi: - Gibaj. Ja vozim.

- Idi na drugu stranu, Creede. Ti si provalio. Ja vozim.

- Mala, gibaj - odbrusio je.

- Ne mičem se.

- Jedan je sat ujutro, ja sam upravo ukrao formule s hard diska za patent vrijedan sedamsto milijuna dolara, a sad stojim ispred terenca i svađam se sa ženom. Ti to ozbiljno? - upitao me.

- Na drugu stranu, Creede - odgovorila sam.

Hitro se pomaknuo, otkopčao mi pojas i ja sam osjetila kako kaubojskim čizmama dodirujem tlo.

Ljutito sam ga pogledala.

Uvukao se u terenac i pogledao me.

- Na drugu stranu, Sylvie.

- Pravi si gnjavator - zasiktala sam.

- Tako je, mala.

Oči su mi se suzile.

Tad sam otkaskala do druge strane i uvukla se u terenac .

- Idemo - odbrusila sam.

Creed je krenuo.

Mrštila sam se dok smo se vozili.

Tad sam najavila: - Odsad ću sama obavljati svoje poslove. Ti previše naređuješ.

- Možeš raditi kako ti je drago, Sylvie, kad ne budeš trudna i kad ne budeš dojila.

- Neću doći! - procijedila sam.

- To ćemo još vidjeti - promrmljao je.

Zakolotala sam očima.

Creed je uključio radio i prebacio na vijesti.

Ja sam se odmah primaknula i prebacila na stanicu s country glazbom.

- Gnjavatorica - promrmljao je.

- Što mi možeš - odgovorila sam.

Tišina.

Tad je Creed prasnuo u smijeh.

Bila sam loše raspoložena, ali ovaj zvuk mi se ipak toliko svidio da se ni ja nisam mogla suzdržati od osmijeha.

Ali okrenula sam glavu na stranu kako me Creed ne bi vidio.

Knjižoteka

Pet mjeseci poslije...

Žena iza pekarskog pulta pružila je Creedu paket krafni.

Ja sam mu ga uzela iz ruke i otvorila. Izvadila sam čokoladom glaziranu i kremom punjenu krafnu, razjapila usta i ugurala koliko god sam mogla, zagrizla i počela žvakati.

Creed je zurio u mene.

Ja sam zurila u njega i žvakala.

Creed je pogledao pekaricu.

- Sad jede za dvoje ljudi - rekao joj je.

Žena je pogledala moj golemi trbuh, a potom Creeda.

- To mi nije promaknulo - odgovorila je.

Progutala sam i uzela još jedan zalogaj.

- Dajte nam još tih krafni, ako može? - upitao je Creed.

- Odmah - promrmljala je.

Moj Creed.

Totalni genij.

Ubacila sam još krafne u usta i Creed me pogledao.

Dok sam žvakala rekla sam: - Uzet ćemo još nekoliko Snickersa kad smo već ovdje.

Creed je trepnuo.

Tad me uhvatio za zatiljak, snažno me pritisnuo na prsa i prasnuo u smijeh.

Četiri mjeseca poslije...

- U cipelama osjećam toplinu - rekao je Karin i Brandov rođak.

Pogledala sam Karu i Branda.

Kara je gledala u mene, a usne su joj titrale.

Brand je svoje čvrsto stisnuo, valjda da ništa ne kaže.

Ovu je bitku ipak izgubio, otvorio je usta, ali nije stigao reći ni riječ jer...

- Brande - upozorio ga je tiho Creed, a ja sam ga pogledala kako privija Jessea, našeg sina, još bliže prsima.

Voljela sam to.

Voljela.

Pogledala sam Branda koji je sasvim pocrvenio u licu. Ne od srama, nego od napora da se suzdrži komentara.

Prasnula sam u smijeh.

Knjižoteka
Creed

Trinaest mjeseci poslije...

Creed je zatvorio vrata unajmljenog auta, a drugom rukom držao prijenosni hladnjak.

Probijao se pokraj stabala do livade osjećajući kako mu vrelo sunce grije glavu i prodire kroz majicu.

Šetao je kroz travu i osjećao hladnoću tla na bosim stopalima.

Toga nema u Arizoni.

Ali ima u Kentuckyju.

Podignuo je glavu i prestao promatrati travu, pogledom je upijao ovu scenu i tijelo mu se naglo zaustavilo.

Brand je bio u jezeru, zezao se, bio je vješt u zabavljanju samog sebe isto kao i u zabavljanju drugih. Bio je sretan što sad može samostalno plivati.

Kara je u bikiniju stajala na obali jezera, noge su joj vjerojatno do gležnjeva uronile u blato. Ipak se smijala i poskakivala u vodi. Hihotala se držeći cendravog Jessea u rukama.

Sylvie je sjedila na rubu doka u kratkim hlačama i košulji, ruke je stavila iza leđa, oslanjala se na njih i zabacila glavu prema suncu. Golemi dragi kamen s prstena optočenog dijamentima, koji joj je stavio u Vegasu dva mjeseca nakon selidbe u Phoenix, sjao je pod zrakama sunca.

Kao što je i pretpostavljao, nijedno od njegove djece nije vidjelo problem u tomu što je uzeo Sylvie za ženu. Nisu ni trepnuli kad su im rekli da će dobiti još jednog brata ili sestru. Brand je sad imao dvoje novih ljudi s kojima će moći brbljati, a Kara dvoje novih koje će moći voljeti.

Bili su sretni.

Sylvie je bila sretna.

Kao i Creed.

Prisilio se na pokret i krenuo dalje razmišljajući o onomu što mu se motalo po glavi kad su mu pružili Karu u naručje. Kad je Brand bio u tom istom naručju. Kad je ušuškao pokraj sebe svog i Sylviena umotana Jessea. Kad je promatrao svoju Sylvie dok je spavala pod posteljom prekrivenom ružinim laticama.

Razmišljao je kako bi se njegovu tati jebeno svidjela sva ta ljubav koju je Creed stvorio ili, bolje rečeno, zaslužio.

- Držiš ga? - dozvao je Karu stavši stopalom na dok.

- Da, tata - oglasila se Kara i, sranje, bas je izrastala u lijepu djevojku. Za godinu ili dvije to će pošteno sjebati Creeda.

Bože, nadao se da će dijete u Sylvienu trbuhu biti još jedno muško.

Molim te, Bože, molio se, daj da bude još jedno muško.

Krenuo je niz dok i opazio kako je Sylvie lagano nagnula torzo prema njemu dok je posve nakrivila vrat. Ruke je još uvijek držala iza leđa. Dijamanti koje joj je darovao blještali su. Zeleni kamen na vratu sjao je.

Svaki dan, bas svaki dan nosila je taj zeleni kamen.

Svaki dan.

Nasmiješila mu se.

Dok je obavila toplina koja nije imala nikakve veze sa suncem i potpuno ga je prožela.

Creed joj je uzvratio osmijehom.

Eto žene koja nosi njegov prsten, njegov zeleni kamen, njegovo dijete u trbuhu, sjedi na rubu doka.

Njegova Sylvie.

Njegov tvorac snova, ona koja stvara snove samo sjedeći na doku i smiješeći se.

Tako je uvijek bilo.

Tako će uvijek biti.

Stao je uz rub pokraj svoje žene i spustio prijenosni hladnjak. Ona je odmah otvorila poklopac. Creed se sagnuo i zavrnuo rubove traperica.

Kad ih je podignuo, smjestio se na rubu doka do Sylvie, uronio noge u vodu i opazio da su njezine noge pokrivenne vodom do gležnjeva. Nokti su joj uvodi sjali obojeni svijetloružičastim lakom, istom bojom kojom su bili lakirani i nokti na njezinim rukama. Njemu je voda došla do vrhova listova.

Pružila mu je ledenu štangicu Snickersa. Uzeo ju je, a ona je zagrizla svoju.

Njegova je žena trudna i može dobro jesti. Takvo što nikad nije vidio. Jela je sve što bi vidjela na dohvat ruke.

A nije usporavala s poslovima, sad će se brinuti za dvoje djece i trebat će joj puno energije.

S druge strane, njegova je žena mogla svojski jesti i kad nije bila trudna.

Jela je isto kao što je živjela, kušala je život i jebeno uživala u tomu.

Bio je to jedan od silnih razloga zbog kojih ju je volio.

Creed je otvorio svoju štangicu i prebacio ruku preko Sylviena ramena.

Ona je prislonila glavu na njegovo rame i zagrizla svoj Snickers.

Creed je učinio isto i pogledao prema jezeru.

Došli su u Kentucky jer su ispričali klincima ponešto o svojoj prošlosti, a Karu i Branda zanimalo je otkud je njihov tata. O tomu im, iz očitih razloga, on nije puno pričao. I zato su, upravo zbog toga, uvijek bih znatizeljni.

Sad su plivali u jezeru koje su, otkad znaju za sebe, mogli vidjeti na tatinim leđima.

Creed nije htio ići, a Sylvie je šutjela iako je on znao da ni ona ne želi poći. Šutjela je kako on ne bi morao strogo odbiti i tako ne priuštiti dolazak klincima.

Sjedio je, jeo ledenu štangicu Snickersa i grlio svoju trudnu Sylvie na mjestu na kojem joj je darovao prvi zeleni kamen, točno na mjestu gdje je ona njemu dala svoju nevinost, troje djece prskalo se vodom oko njega i on se pitao koji kurac nisu prije došli ovamo.

- Treba nam pas - rekla je Sylvie kroz zalogaj čokolade, karamela, kikirikija i lješnjaka.

To je svako malo ponavljala otprilike sedamnaest sati po useljenju u njegovu kuću u Phoenixu.

- Gun bi mrzila psa - odgovorio je, ponavljajući ono što je rekao otprilike sedamnaest sati po njezinu useljenju u njegovu kuću u Phoenixu.

- Ti maziš tu mačku kao da ti je dijete - zakukala je Sylvie i odgrizla još jedan komadić štangice.

- Mora li se ona osloniti na mene kako bi jela? - upitao je.

- Creede.

To je sve što je rekla.

To je značilo potvrđan odgovor.

- Mora li se ona osloniti na mene kako bi negdje stanovala?

- Isuse - promrmljala je.

- Mora li se osloniti na mene kako bi dobila pažnju? - Djelomično. Oslanja se također i na mene, Karu, Branda i sad

Jessea - odvrtila je Sylvie.

Creed je to zanemario.

- Mora li se osloniti na mene da postavim neka pravila kako bi njoj bilo ugodno u našem kućanstvu? - nastavio je Creed.

- Kao da Gun poštuje pravila - promrmljala je.

Creed je ignorirao i ovo,

- Dakle, ona je kao još jedno dijete, a ako će je pas unesrećiti, onda nećemo nabavljati jebenog psa.

- Jesse voli pse.

- Jesse će morati pričekati da naraste dovoljno kako bi mogao hraniti psa, pa ga tek potom nabaviti.

- Tako si strog - promrmljala je.

- Ja sam tata. Takvi su očevi.

Malo se pomaknula unatrag kako bi mogla nakriviti glavu i pogledati ga.

Kad su se zelene oči spojile s njegovima, tiho je rekla: - Creede, ja želim psa,

Creed je nato odmah odgovorio: - Kada dođemo kući, nabavit ću ti jednoga.

Široko se osmjehnula.

Creed je sagnuo glavu i poljubio je.
Usne su joj imale okus Snickersa, ali uglavnom sunca...
I Sylvie.

Trinaest sati poslije...

Creed je u mraku stajao pokraj kreveta.

Sylvie je ležala na boku podignutih koljena.

Jesse je ležao na leđima u svojoj Diamondback pidžami, a ona ga je privila rukom na svoje grudi. Prebacio joj je ruke oko glave, raširio noge i šačicu prislonio na Sylviene usne.

Creed je pažljivo odmaknuo posteljinu sa ženina struka prije nego što se okrenuo prema svojoj torbi, zavukao ruku do dna pa izvukao omotnicu i lampu.

Tiho je napustio sobu i hotel te ušao u unajmljeni automobil.

Tad se odvezao.

Prišao je s južne strane i parkirao na mjestu do kojeg ga je dovelo njegovo istraživanje.

Ugasio je motor i sjedio u autu.

- Shvati zašto ovo moram učiniti - govorio je kao da se obraća autu.

Kao i uvijek, svih tih godina kad bi se Creed obraćao ocu, Brand Creed nije odgovarao. Kao i uvijek, svih tih godina kad bi se Creed obraćao ocu, on se i te kako nadao da ga otac čuje.

Ovoga je puta shvatio.

Creed je izišao, upalio lampu osvjetljujući njome nadgrobne spomenike sve dok nije pronašao ono što traži.

Bissenette.

Isključio je lampu i gurnuo je u stražnji džep traperica. Otvorio je omotnicu i rasuo po travi njezin sadržaj.

Jessejeva kosa. Ovo nije ona prva koju su mu odrezak. Ta je stajala uokvirena na Sylvienu noćnom stoliću,

Ali bila je njegova.

Jessejeva.

Sylviena i Creedova Jesseja.

Kad je izvukao pramen, Creed je zgužvao omotnicu i, prvi put u svom životu, ostavio smeće na nečijem nadgrobnom spomeniku.

Zurio je u grob.

Sylvien otac umro je od srčanog udara, da je bio dobar čovjek bio bi premlad da ode s ovoga svijeta, ali za ovakvog kao što je bio on doživio je previše.

- Ja sam pobjedio, seronjo - šapnuo je Creed.

Nije ga iznenadilo to što nije bilo odgovora.

Creedu takav odgovor nije trebao niti ga je očekivao.

Okrenuo se i vratio svojoj obitelji.

Dvije godine i četiri mjeseca poslije...

- Dobro je što imaš velik stol - promrmljao je Vitez, a Creed je stajao pokraj štednjaka i pogledao muškarca koji se kukom oslonio na šank i s bocom piva u ruci razgledavao oko sebe.

Pogledao je preko ramena.

Vidio je vani Branda i Adama s Charleneinim novim tipom. Sam Bog zna što to oni rade, ali nije ga iznenadilo to što se Adam smije, a Brand pomiče usnama, pa o čemu god da se radilo.

Unutra je Anya trčala za Theom, Leslie, Kat, Jessejem i Rayleigh, Creedovom i Sylvienom malom divljom i kovrčavom plavokosom kćerkicom, te Kashom, Vitezovom i Anyinom drugom curicom.

Anya je imala društvo. Sylvien bijeli West Highland terijer skakutao je uokolo te dahtao i lajao na Anyu i klince.

Kara je sjedila na fotelji mobitela priljubljena uz uho, razgovarala je s prijateljicom ili s jednim od - neka mu je Bog na pomoći - dečki.

Da, rekao je *jednim od*.

Isuse!

Charlene i Sylvie brbljale su na kauču.

Pogledao je Viteza koji je još uvijek promatrao punu kuću i čije lice nije ništa odavalo.

- Sylvie mi kaže da nisi veliki obožavatelj praznika - promrmljao je Creed pogledavajući ponovno prema štednjaku.

- Tako je bilo nekad.

Creed je pogledao Viteza kad je čuo njegov odgovor.

- Tako je bilo nekad? - potaknuo ga je na dalje objašnjenje.

- Imam tri žene u kući koje polude za svaki praznik. Kunem ti se Bogom, Creede, čak i kad se na tržištu pojave M&M bomboni u crvenom, bijelom i plavom za Dan nezavisnosti, one se ponašaju kao da je navratio sam Ujak Sam i osobno ih pozvao da gledaju vatromet s predsjednikom u Bijeloj kući. Nemoguće je ne biti lud za praznicima kad me te tri vuku uokolo sa sobom.

Creed se široko nasmiješio gledajući u štednjak.

Vitez je tako jebeno srao.

Ne po pitanju toga da ga boli neka stvar za praznike. Vjerojatno više nije bilo tako.

Srao je o curama i o tomu kako nije spreman učiniti sve samo da ih usreći. Pa čak i jesti crvene, bijele i plave M&M bombone i odvesti ih da gledaju vatromet.

- Kara! - pozvao ju je. - Hoćeš li malo pomoći tati?

- Eto me odmah, tata - odazvala se.

Prijevod: skinut će se s mobitela kad purica već bude na stolu.

Okrenuo je glavu i pogledao prema Sylvie.

- Mala? Još malo i gotovo. Hoćeš li mi pomoći?

Držala je ruku na golemom, ponovno zaobljenom trbuhu i pogledala ga u oči.

Kad je prestao govoriti, obratila mu se: - Pa koga si ti oženio?

Ni tu nema pomoći.

- Ja ću ti pomoći, Tuckere - ponudila se Anya.

- I ja. - Charlene se podignula s kauča.

Creed je ponovno pogledao Sylvie i podignuo obrve.

Ona se široko nasmiješila i prignula kako bi podignula Kashu i zagrlila je.

Dobro.

Ponovno.

Tu nema pomoći.

Vitez je izišao iz prostorije, podignuo Rayleigh usput i zavrtio je u zraku, što je ovu nasmijalo.

Ni ovdje neće biti pomoći.

Čudo je nastalo kad je, petnaest minuta prije postavljanja hrane na stol, Kara prekinula razgovor i pridružila im se u kuhinji.

Sedamnaest minuta nakon toga, stol je bio pun hrane i ljudi. Neki klinci sjedili su na stolicama uz šank, a drugi na svojim visokim sjedalicama.

Nije ga iznenadilo kad se Brand oglasio i zatražio priliku da nešto kaže.

- Tata, mogu li ja izgovoriti blagoslov?

Creed je uzdignuo bradu. - Možeš, sine.

Brand, Anya i Charlene oborili su pogled.

Sylvie je pogledala Creeda.

- Dragi Bože - započeo je Brand - hvala ti na zdravlju, hrani, obitelji i prijateljima. Oh, i na ljubavi, valjda. Amen.

Creedov prvorodenac podignuo je glavu i odmah posegnuo za krumpirima.

Creed je promatrao kako Sylviena ramena počinju podrhtavati.

Široko se osmjehnuo vlastitoj ženi.

- Mamice! Želim sjesti pokraj Adama! - vrisnuo je Jesse.

Sylvie je iskočila iz sjedala.

Žena mu je razmazila i psa i sina.

Creed je razmazio mačku i njihovu slatku malu Ray. Oboje su, svatko na svoj način, razmazili Karu i Branda. Kara i Brand razmazili su sve njih.

Savršena obitelj.

Napokon.

Creed je udahnuo i dohvatio pladanj mesa.

Godinu i devet mjeseci poslije...

Creed je sjedio na rubu doka, zavrnuo je nogavice traperica, stopala uronio u vodu i zurio u mjesecinu koja se ljeskala na površini jezera dok ga je Sylvie doticala ramenom.

Obgrlio je je.

I sjetio se prvog puta kad je to učinio, kad joj je u šumi kazao da želi da ga zove Creed.

Osjetio je kako su joj se usne malčice napučile i primaknuo je još vise k sebi.

Ona nije uronila stopala u vodu. Podmetnula ih je ispod sebe. Otkako je završio voditi ljubav s njom, na sebi je imala samo gaćice i njegovu majicu, a on se sjetio i prošlog puta kad je upravo to nosila.

Živo.

Godine i sjećanja na to kako je njegova Sylvie napokon postala njegova s osamnaest godina, sve je to bilo gorko i slatko istodobno. Sad je bilo samo slatko.

Položila mu je ruku na trbuh i približila se dok ga je pitala: - Misliš li da bismo se trebali vratiti u hotel?

- Kara ih čuva - promrmljao je Creed i bio je u pravu. Njegova cura pobrinut će se za klince. Svi, pa čak i Brand, bili su s njom u susjednom apartmanu.

- Želiš ostati - promrmljala je.

Da, želio je. Uvijek je to želio. Svake godine kad bi se vratili i kad bi doveo svoju Sylvie pod ovu mjesecinu, poželio bi ostati što dulje može.

Tako su i ostali.

- Aha - odgovorio je nježno, a ona se još više ušuškala uz njega.

Njegova Sylvie.

Njihovo mjesto.

Njihovo jezero.

Njihov dok.

Nema više gorkog, samo slatko.

Da, njegova Sylvie, tvorac snova.

Duboko je udahnuo i osjetio svaku mikrosekundu izdaha dok je zurio u vodu i držao suprugu stisnutu uz sebe.

Neko je vrijeme ostao u tom položaju.

A onda je završio i okrenuo se prema njoj. Znala je kakva mu je namjera, pa je zabacila glavu unatrag kako bi se pripremila.

Creed ju je poljubio.

Tad se opružio na deku koju je raširio preko doka.

I tu je opet vodio ljubav s njom.

Tako je Tucker Creed konačno dao Sylvie Creed sve što je željela.

Zato što je, dok su vodili ljubav na doku pod mjesecinom, svojoj supruzi, svojoj Sylvie, usadio i četvrto dijete.

Time je Tucker Creed još jednom dokazao da i on zna stvarati snove.

Harley Quinn